

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

R. S. PATEMAN

REENKARNASYON

“Soluksuz okuyacağınız enfes bir kurgu.”
Literary Review

ROMAN

Amy Archer on yıl önce kaybolmuştu. Şimdi geri döndü. Hem de on yıl önceki haliyle...

31 Aralık 1999'da evinin yakınlarındaki oyun parkında kaybolan on yaşındaki Amy'nin hayatta olup olmadığı bile belli değildi ve yaşanan bu olay annesi Beth ile babası Brian'ı perişan etmiştir.

Kızının kayboluşunun onuncu yıl dönümünde Beth hâlâ yaşadığı kederle ve kızını bulamamış olmanın verdiği dehşetle tek başına baş etmeye çalışmaktadır. Ancak korku ve kafa karışıklığı daha yeni başlamaktadır çünkü kapısını çalan ve Amy'nin başına ne geldiğini bildiğini iddia eden bir yabancı, Beth'in dünyasını altüst etmektedir.

Beth esrarengiz bir şekilde kayıp kızının ikizi gibi görünen bir kızla tanışılır ve bu kız sadece Amy'nin bilebileceği şeyleri bilmektedir: en sevdiği oyuncağının adı, isminin baş harflerini kazıdığı yer, Beth'in kahvaltıda yemeyi sevdiği şeyler gibi. Ama o kızın Amy olması mümkün değildir çünkü küçük kız on yıl geçmesine rağmen hiç büyümemiştir.

Beth, kızı Amy'nin başına gerçekten ne geldiğini öğrenmek istiyorsa inandığı her şeyi sorgulamaya ve akıl sağlığının sınırlarını zorlamaya mecburdur.

"Sürükleyici ve sürprizlerle dolu bir kurgu. Özgün bir üslup. Karakterlere, mekânlara ve modern dünyaya dair öyle çarpıcı detaylar var ki her sahne sanki gözünüzün önünde cereyan ediyormuş gibi geliyor."

We Love This Book

"Kimlik ve çocuk istismarı gibi karanlık temaları mercek altına alan yenilikçi bir gerilim romanı."

The Bookseller

"Elinizden bırakamayacaksınız. İnsanın hem yüreğine dokunan hem de tüylerini diken diken eden bu çıkış romanı, R. S. Pateman'ın kaleminin gücünün kanıtı."

Woman's Way

"Sırlar ortaya dökülüp olay örgüsü ilerledikçe ve karakterlerle ilgili beklenmedik gelişmeler oldukça kitabın sonuna gelmeyi iple çekeceksiniz. Mutlaka okunması gereken bir eser!"

Irish Examiner

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-511-2

9 786052 995112

REENKARNASYON

Pegasus Yayınları: 1934
Bestseller Roman: 807

REENKARNASYON
R. S. PATEMAN

Özgün Adı: The Second Life of Amy Archer

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Rumeysa Nur Ercan
Düzeltili: Ayten Koçal
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2018
ISBN: 978-605-299-511-2

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © 2013, R. S. Pateman

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla AM Heath & Company Limited, Authors Agents'den alınmıştır.

Bu kitaptaki bütün karakterler (gerçek kişiler hariç) kurgusaldır: Hayatta olan veya olmayan gerçek insanlarla aralarında olabilecek benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

R. S. PATEMAN

REENKARNASYON

İngilizceden çeviren:

Özgür Atılım Turan

PEGASUS YAYINLARI

Sue, Ellie ve anneme
&
Öyle olacağını söyleyen
Elsie P.'ye

1

Bazen onu atlıkarıncada belli belirsiz görürdüm. Kaydırdıktan kayarken kıkır kıkır gülüşünü duyardım. Ama o aslında orada değildi. Kaydırak ya da salıncaklar da aynı şekilde.

Belediye külüstür tahterevalliyi ve atlıkarıncayı kaldırıp yerlerine daha modern oyuncaklar koydu: emniyet korumalı salıncak, denge çarkı, platformlarla ve kablolarla birbirine bağlanmış fiske ve kum havuzu. Güvenli ve maceralı bir oyun için.

Oyun parkının yerini de değiştirdiler, parkın diğer tarafına taşıdılar ki kafenin yakınında olsun. Artık çocukları sallanırken, kum kazarken ve koştururken anne babalar da sohbet edip kahvelerini içiyorlar.

Ama ben Amy'nin son görüldüğü yerden mahrum bırakıldım.

Amy'nin bildiği ve sevdiği eski oyun parkının yerine asfalt döşendi ve topla oynanan sayısız spor dalı sahası için ayrıldı. Asfaltın üzerine sanki yere düşürülmüş bir geometri seti varmış gibi görünmesini sağlayan çizgiler ve daireler çizildi.

Sahaların ne için olduğunu kimse bilmiyor gibi görünüyordu: Ben kullanıldıklarını görmedim hiç. En azından spor için kullanılmıyordu. Bu durum bugün de farklı değil.

Eğilmiş, filesiz potanın altında bir grup erkek çocuğu sigara içiyordu, başlarını cep telefonlarından kaldırmıyorlardı. Çite yaklaştığımda bana doğru baktılar. Elimdeki bukete daha sıkı tuttum. Şeffaf kâğıt hışırdadı.

Çiçekleri parlak mavi korkulukların karşısına bırakmak için eğilirken çocukların bakışlarından kaçındım. Bu korkuluklar da yeniydi, öncekilerden daha düzgün görünüyordular. Çocukları içeride tutmalarına yetecek kadar dayanıklı olduklarını umdum.

Eldivenlerimi çıkardım ve çiçeklerin üzerindeki kartı düzelttim. *Biricik kızım için. Beni bağışla. Seni her zaman seven, Annen xxx.*

Ellerimi birleştirdim ve başımı öne eğdim. Ağzımdan döken sözcükler serin havada buğulandı, dumandan bir dua gibi göründüler ve tıpkı Amy gibi ortadan kayboldular.

Destek için korkuluklara dayanarak ayağa kalktım ve eldivenlerimi giydim. Geçen sene yaptıkları gibi, ertesi sabah park görevlilerinin çiçekleri temizleyip temizlemeyeceklerini merak ettim. Belki o kadar bile beklemezlerdi.

Sokak lambası direklerine asılan ve ölümcül yol kazalarının yapıldığı yerleri işaret eden buketler, gövdeleri solana ve etraflarını saran şeffaf kâğıtlar parçalanıp grileşene kadar kalıyorlardı. Onlar birer hatıra oldukları kadar trafik işareti görevi de görüyorlardı. Benim buketim de farklı değildi, her ne kadar uyardığı tehlike süratli bir arabadan daha gizli ve ebeveynler için açıklaması daha zor olsa da.

Yolun sonunda durup geriye baktım. Keşke on yıl önce bugün de burada olsaydım ve arkama dönüp baksaydım, gözüm üzerinde olsaydı, tıpkı bir annenin yapacağı gibi...

Erkek çocuklardan biri alay edercesine elini salladı. Diğerleri güldü ve aralarında fısıldaştılar. Çiçekler muhtemelen ben daha parktan çıkmadan tekmelenecek veya düşen yaprakları asfaltın geometrisini daha da karmaşıklatacak şekilde basketbol potasına atılacaktı.

Soğuk, yüzümü yaktı. Çınar ağaçlarının dallarına düşen kırağılar onlara hayalet görünümü verdi, tenis kortlarındakiler ise filelerde ışıltılı bir ağ oluşturdu. Aziz Mark Kilisesi'nin çanı saat onu vurdu.

Görüşmemden önce bir saatim vardı, bir kahve için yeterli bir zamandı ama parkın kafesinde değil. Çocukların koşuşturmalarını ve hırgürlerini duyacak kadar yakın oturmak bir yana oyun parkından geçmeye bile dayanamazdım. Çizikler ve sıyrıklar, gözyaşları ve teskin edici sarılışlar. Bu, sıradan bir günde bile dayanılmaz bir durumdu ki o gün sıradan bir gün değildi.

Paltomun yakalarını kaldırdım ve parkın çıkışına doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda resepsiyonda duran kız bana doğru baktı. Yeni olmalıydı: Onu daha önce hiç görmemiştim. Gülüşü hızlı ve etkiliydi.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Beth Archer,” dedim paltomun düğmelerini açarken. “Saat on birde görüşmem var.”

Gözleri masanın üzerindeki ajandaya odaklandı. Bakımsız tırnakları el yazısıyla yazılmış isim listesi üzerinde aşağı doğru kaydı.

“Ah, evet. Ian Poynton’la saat on birde.” Yeniden gülümsedi. “O bizim yeni personelimiz.”

“Evet,” dedim. “Biliyorum.”

Ian’ı görmek konusunda kararsızdım. İnternet sayfasındaki resim, saçlarını okul çocuğu gibi kestiren çocuksu bir yüz gösteriyordu. Ölülerle konuşmak bir yana dursun, herhangi bir iş yapabilmek için bile çok genç görünüyordu.

Referansları hakkındaki şüphelerim son birkaç yıldır yaptığım yıllık ziyaretlerimde yakamı bırakmayan ürpertici kuşkuyu artırıyordu. Amy’nin bana geleceğine inanmak istediğim için bunu engelledim. Ama aynı zamanda Brian’ın sinizminde hatalı olmasını istediğim (buna *ihtiyaç duyduğum*) kadar medyumlara olan umudumda da haklı çıkmak istiyordum.

İlk gittiğimde kocamı da yanımda götürmüştüm, Amy kaybolduktan kısa süre sonra.

“Benim hatırım için olmasa bile Amy’nin hatırı için,” demiştim. “O senin de kızın.”

Odanın dışında oturmuş, oflayıp puflamış, ayaklarıyla yerde ritim tutmuş, tüm bunların zaman kaybı ve düzenbazlık olduğu hakkında söylenip durmuştu. İçeri girdiğimizde de bundan daha farklı değildi ve bizi odaya alan ufak, beyaz saçlı, yaşlı kadının elini sıkmayı reddetmişti.

Kadın, adının Edna Hussey olduğunu söylemiş ve ruhlar âleminden Akara isimli rehberini çağırırken sessizce dua ederek ellerimizi birleştirmemizi istemişti. Brian homurdanmış ama parmaklarını gevşek bir şekilde birleştirmişti.

“Hiçbir şey alamıyorum. Yalnızca direnç seziyorum,” demişti Edna.

Yoğunlaşarak gözlerini sımsıkı kapatmış ve sol kulağındaki işitme cihazıyla oynamıştı. Brian pili değiştirmesini tavsiye etmişti. Kesin bir şey almayı başaramayınca küçümseyerek frekansı da değiştirmesi gerektiğini söylemişti.

“Böylece benim saçmalık dedektörüm kadar etkili çalışır,” deyip dışarı çıkmıştı.

Hızlıca özür dileyip arkasından koşmuştum. Ama bir sonraki haftaya ve bir sonraki aya yine randevu almıştım. Aslında bir yıl boyunca her ay için.

“Eğer medyumların sadakat kartları olsaydı dünyayı do-laşacak kadar uçuş mili biriktirmiş olurdun,” demişti Brian. “Merak ediyorum da acaba onların uçuş milleri sadece astral seyahatte mi geçerli?”

Bunun sadece beni aşağı çektiğini, yaşamaya devam etmemi engellediğini söylemişti. Psikoloğum da aynı şeyleri tekrarlamıştı.

Ama Amy’dan vazgeçemezdim, tamamen değil. Onu bir kere yüzüstü bıraktım ve bunu hayatıyla ödedi, gerçi bedeni henüz bulunmadı ama bu bir şeyi değiştirmezdi. Onu bir kez daha yüzüstü bırakmayacaktım. Öbür dünyadan bana ulaşmaya çalışırsa orada olmak zorundaydım.

Eğer Amy'nin sesinin duyulabileceği bir gün varsa, ortadan kayboluşunun yıl dönümü olmalıydı, bu yüzden ziyaretlerime bir son vereceğime ve yılda sadece bir kere gideceğime dair Brian'a söz vermiştim.

"Bir kere bile çok," demişti. "Tam iyileşmeye başladığında kabuğu koparıp yarayı yeniden açıyorsun. Mazoşist olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Ben de sadist olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Ben sana zarar vermiyorum, Beth."

"Eğer gitmeme müsaade etmezsen vermiş olacaksın."

Onun iznine ihtiyacım yoktu. Ruhu bile duymadan gidebildim. Ama bu gizlilik sadece daha sefil ve alçakça hissettirecekti, sanki utanılacak bir şey yapıyormuşum gibi. Brian'ın bunun benim üzüntümün bir parçası olduğunu onaylamasa da kabul etmesine ihtiyacım vardı. Yıllık randevum evliliğimizi yiyip bitiren gönülsüz bir tavizdi. Aslında tavizlerden yalnızca biriydi.

Yıllar boyunca birbirinin yerine geçen medyumlar gördüm. Vücudunun kokusu küçük odaya yayılan tıknaz adam, hava ne olursa olsun aynı bluz ile eteği giyen ve gözleri çakmak çakmak olan İskoçyalı, nikotin ve kömür tozundan nefesi tıkanan eski bir madenci. Her biri bana bir şeyler verdi: Amerika'ya gitmem için müphem tavsiyeler, sırtım için veya gözlerimi muayene ettirmem gerektiğine dair bir uyarı, çok fazla ev işi yapıyor olmam hakkında şakalar. Hepsinin özünde doğruluk payı vardı veya bir noktada varmış gibi görünüyordu.

Ama hiçbirisi Amy'yle bağlantı kurmadı.

Mutfak masasında dizüstü bilgisayarının tuşlarına basarken, "Yalan söyleyecek nezakete bile sahip değiller," demişti Brian. "Yani yalan bile onların medyumluklarından daha gerçek." Başını sallamıştı. "Senin kim olduğunu ve niçin orada olduğunu biliyor olmalılar. Yapmaları gereken tek şey Amy'nin iyi olduğunu ve seni izleyip sevgilerini iletmesini söylemek. Ama

bunu bile yapamıyorlar veya yapmayacaklar.” Gülmesini tutamamıştı. “Medyum. Kendilerine doğru bir isim bulmuşlar. Para tırtıklayıcı aynı etkiyi uyandırmıyor.”

“Oraya gitmeye devam etmemin *sebebi* yalan söylememeleri,” demiştim. “Haklısın, duymak istediğimi bana kolaylıkla söyleyebilirler, bunun sayesinde şöhrete kavuşabilirler ama yapmıyorlar. Niçin?”

“Sen bana söyle.”

“Dürüstlük.”

Brian kıkır kıkır gülmüştü.

“Bir medyum mu? Beni güldürme.” Ayağa kalkıp “üçüncü gözüm” olması gereken yerden, alnımın ortasından beni öpmüştü. “Beth, geldiklerini gördükleri tek şey sensin. Ama senin böyle düşünceli görünmen işlerine yarıyor...”

İşe yaramıştı ve yaramaya devam ediyordu, her ne kadar sebebini bilmesem de. Sebebi her neyse oraya gitmeye devam ediyordum, *bir ihtimal* oyunu kazanabilecek, son bir zar atışına ihtiyacı olan bir kumarbaz gibi.

İnancım azalsa da Ian'ın başarılı olacağını umuyordum. İnternet sayfasındaki özgeçmişine göre yaklaşımı modern ve yeniydi. Belki de Amy'nin ihtiyacı olan buydu.

Haydi, bugün burada olsun. Haydi konuşsun. Onu duymama yardım et.

Resepsiyondaki kız on iki numaralı odanın dışında beklememi söyledi.

“Hemen üst katta,” dedi. “Hemen...”

“Teşekkürler. Yolu biliyorum.”

Yine hızlıca gülümsedi. Arkamı dönüp merdivenleri çıktım. *Diğer insanlar benim kadar sık gelmiyorlar sanırım. Belki istedikleri şeyleri de duymuyorlar ve düzenbazlığı benden daha hızlı anlayacak akla sahipler.*

Dar koridorun beyaz boyası ayakkabı ve dirsek izleriyle aşınmıştı (çoğu benim izlerimdi muhtemelen), ince halı da ol-

dukça pisti. Her bir odanın dışındaki sandalyeler boştu, odalar da kapalıydı.

On iki numaralı odanın kapısındaki işaret içeride bir seansın devam ettiğini ve rahatsız edilmemesi gerektiğini gösteriyordu. Diğer bir işaret koridordakilerin sessiz olmaları gerektiğini söylüyordu.

Kapı açıldı ve genç bir kadın dışarı çıktı, gözleri ıslıl ıslıl ve enerji doluydu. Boynuna bir fular bağladı ve bir tutam saçını kulağının arkasına kısırdı.

“Tekrar teşekkür ederim,” dedi omzunun üzerinden ve kapıyı kapattı. “İçeri girmeden önce kendisine birkaç dakika vermenizi söyledi.”

Başım la onayladım.

“Bu adam çok iyi,” diye fısıldadı. “Hamile olduğumu hemen anladı. Erkek olduğunu söyledi.”

Yüzüne bir memnuniyet yayıldı. Ben de tebrik etmek için elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım.

Gözlerim karnına takıldı. Düzdü, anlaşılmıyordu. Sadece şanslı bir tahmin olabilir di ama tahmin veya değil, doğru çıkmıştı. Her hâlükârda durum buydu, ayrıntılar daha kanıtlanmamıştı.

Kadın hafif adımlarla uzaklaştı. Onun netliğine, duyduğu şeyin doğruluğuna dair inancına imrendim. Aslında kendisine anlamlı bir şey söylenmiş olmasına içlerledim.

Kapı aniden açılınca ürktüm.

“Özür dilerim,” dedi. “Sizi korkutmak istemedim. Haydi, içeri girin.”

Geçmeme izin vermek için geri çekildi. Düşündüğüm den daha kısa boyluydu ama gözleri aynı resimdeki gibi maviydi: buz mavisi. Bir gözü diğerinden hafif yukarıdaydı ve bu, bakışlarını etkiliyordu. Eğer cenneti görebilen gözler varsa, onunkiler olmalıydı.

Küçük bir masaya oturup karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, “Ben Ian, yeni başladım,” dedi. “Daha önce buraya geldiniz mi?”

Başımı sallayarak onayladım.

“O halde sürecin nasıl olduğunu biliyorsunuz?”

“Bir garantisi yok. Biliyorum.”

Sesim yenilmiş gibi çıkıyordu, ben bile hissediyordum. Ona şüpheli gelmiş olmalıydı, sanki bunu gerçekten yapabileceğini kanıtlaması için ona meydan okuyormuşum gibi. Aslında sanırım okuyordum.

İçimde bir yerlere düşen şüphe tohumunun kök salmaya başladığını seziyordum. Kişisel bir şey değildi: Şüphe ettiğim *onun* görülemeyen şeyleri görme yeteneği değildi, ölümlerle bağ kurabilme ihtimaliydi sadece.

Birden öfkemi, kızgınlığımı Brian’a, Ian’a, kendi ihtiyatlılığıma yönlendirdim. Öyle kızgındım ki o anda bile hâlâ yarıldığımı umuyordum.

Ian sandalyesini biraz daha yakınımaya çekti. Yüzü kusursuzdu, teni pürüzsüz, âdeta balmumu gibiydi: Gülümsediğinde sadece en hafif çizgiler ortaya çıkıyordu. Kilise korosundaki bir erkek çocuğunu andırıyordu, sesi bile buna uygun şekilde ahenkliydi. El çantama uzandım ve taşınabilir kasetli kayıt cihazımı çıkardım.

Ian gülümsedi.

“Uzun süredir bunlardan birini görmemiştim,” dedi. “Bugünlerde çoğu insan dijital kayıt cihazı kullanıyor.”

Kendimi yaşlı ve eski moda hissettim. Savunmasız.

Bana doğru eğildi. “Hazır mısınız?”

Başımı sallayarak onayladım, o da elimi tuttu.

Yaklaşımı yeni değildi, sadece daha doğrudandı. Arthur kim? Kim yeni bir araba almak istiyor? Niçin bir demet funda görüyorum? Adamın balık avladığını seziyorum ve onun olmasına muntazam bir şekilde uyacak hiçbir yanıtım yok.

“Bunu yine de istiyor musunuz?” dedi, her bir sorusuna omuz silkerek yanıt verdiğimde. Sloganı bile önceden gördüğüm medyumlardan daha doğrudandı. Onlar sadece, “İşi size bırakacağım,” veya “Belki anlamını daha sonra kavrayabilirsiniz,” derlerdi. Ian bir karşılık bekliyordu, katılmamı umuyordu, sanki güvenceye ihtiyacı vardı. Bunu isteyip istemediğimi her sorduğunda, omuz silkerek karşılık veriyordum.

Öksürdü ve gözlerini kapattı. Derin ve ağır ağır nefes aldı. Ardından yöntemini değiştirdi ve karanlığın kalkışından, bataklıktan kaçıştan, kaynar su gibi fokurdayan sorunlardan uysal ve uyumlu bir sesle bahsetti.

Bir “satılık” tabelası görmüştü, baharda gerçekleşecek önemli bir dönüm noktası hakkında beni uyardı ama ne olduğunu veya hangi yıl olduğunu açıkça söylemedi, cıvıllığı bariz olan eklemelerime yardımcı olması için daha fazla gıda takviyesi almamı önerdi.

Dinlemeyi bıraktım, ses tonu yanıt vermem gerektiğini belirttiğinde başımı salladım ve gizlice saatime göz attım. Yardım istediğim herhangi bir özel sorum veya durum var mı diye sorduğunda, her zaman yaptığım gibi negatif yanıt verdim. Bana suflörlük yapmak için değil, iletişimi sağlamak için buradaydı. İnanmam için o bana önderlik etmeliydi.

“İyi miydi?” diye sordu otuz dakikamız dolduğunda. “Faydalı mıydı?”

“Teşekkürler,” dedim kayıt cihazını kapatıp çantamın içine koyarken.

Kapıyı açtı, gülümsüyordu, beni yeniden görmeyi umduğunu söyledi. Yanından geçerken bir elini omzuma koydu. Başını yana eğmişti ve tavandaki bir köşeye tuhaf ve dalgın bir şekilde bakıyordu.

“O yakında,” dedi. “Küçük kız. Yakında.”

Yer ayağımın altından kayıyor gibi geldi. Amy’yle ilişkilendirebileceğim bir şey (herhangi bir şey) için çok uzun süre

beklemiştim. O anda tam orada şaşkınlık ve huzurla dolmuş-
tum: İnatçılığımın karşılığını aldığımı hissediyordum. Amy'yi
bir kez daha yüzüstü bırakmadığım için memnundum. Ama
bir şey daha vardı: korku.

Önceden bana gelmeyeceğinden korkuyordum. Şimdi de
bana söyleyebileceklerinden, gerçeği öğrenmekten korkuyordum.

Destek almak için elimi kapıya koydum.

“Kim?” dedim nefes nefese.

Gözlerini döndürdü, bir şey yakalamaya çalışarak başını
diğer yana eğdi.

“Bir E görüyorum,” dedi. “Hayır, bir saniye... İki tane var.
Büyük E ve küçük e.” Başıyla onayladı ve gözlerini açtı. “Özür
dilerim. Gitti. Eleanor? Elizabeth? Ellie belki? Bunu yine de
istiyor musunuz?”

Kaygılı görünüyordu, sanki bir şeyleri doğru yapmaya ih-
tiyacı varmış gibiydi, benim için değil de kendisi için.

Sadece yanlış anlamıştı. Eğer E yerine bana A harfini söy-
leseydi, bunu isteyebilir ve anlatmaya devam etmesinde ısrar
edebilirdim. Ama bir harfi bile doğru bilememişti. Bir an için
alevlenen inancım hayal kırıklığına dönüştü.

Resepsiyondaki kızın gülümsemesi sahte ve kurnazcaydı.
Kapıyı arkamdan kapatırken buraya bir daha asla gelmeyece-
ğimi biliyordum.

Dışarıda buruk bir soğuk vardı. Derin bir nefes aldım,
havanın serinliği ve temizliği başımı döndürüyordu.

Eve döndüğümde telesekreterde bana yılbaşı “toplantı”sını ha-
tırlatan Jill'in mesajını gördüm.

“Öyle özel bir şey değil,” diyordu. “Sadece birkaç arkadaş,
M&S'ten birkaç parça yiyecek ve birkaç şişe şampanya. Evde
kalmayı tercih ettiğini biliyorum. Nedenini anlıyorum. Ama
yani bir değişiklik, biraz uzaklaşmak falan istersen seni ağırla-
maktan mutluluk duyarım.”

Mesajı sildim. Partiye dayanamazdım, ister arkadaş arasında olsun ister başka türlü. Benim kendi yılbaşı ayinim vardı: oyun parkında çiçekler, bir medyumla karşılıklı oturma, deli gibi ev işi yapma krizi ve gece yarısında Thames Nehri boyunca yapılan kutlamalarda atılan havai fişeklerin ve patlamaların sesini bastıran hıçkırıklar. Başka bir şey yapmak benim için düşünülemezdi: Bu, Amy'ye saygısızlık olurdu.

Ahizeyi kaldırdım ve Brian'ın numarasını çevirdim, telefonla aramak da ayininin başka bir yanıydı. Üçüncü çalışta telefonu açtı.

"Beth," dedi. "Arayacağını düşünmüştüm."

Ses tonu düz ve uzaktı. Neşesizdi. Ben onun yılbaşı rutinlerinden biriydim. Çöpü dışarı atmak gibi. "Nasılslın?"

"Ben..." Gözyaşlarımı içime attım.

"Ah Beth, lütfen."

"On yıl Brian, on yıl."

"Biliyorum. Unutmadım."

"Unuttun demedim."

Bir sessizlik oldu, sanki ona kadar sayıyordu, beni rahatlatmaya çalışıyordu. Arkada çalan pop müziği ve kızların attığı kahkahaları duydum. Yeni ailesi heyecanlı ve yeni bir yıla girmeye hazırdı.

"Bir parti veriyor gibisin," dedim huysuzca.

"Hayır. Sadece kızlar MTV izleyip gülüşüyorlar."

Kızlar. Sadece bir de değil, iki kız. Aslında üvey kızları. Amy'nin yerine geçenler. Telefonu sıkıca tuttum. Onlara gücenmemeliydim ama yapamadım.

Daha önce anlaştığımız gibi Amy'nin hatırına parka bir bank yaptıracığımız yerde Brian bir kayıt stüdyosu kiralamıştı. Kızlardan oluşan okul korusu, en sevdiği grup olan Baharat Kızlar'dan¹ da bir şarkı dâhil ederek güncel ve klasik pop şarkılarından bir CD hazırlamıştı.

1 İngilizcesi: Spice Girls. (ç. n.)

“Bu, banktan daha iyi,” demişti. “Amy buna bayılırdı.”

CD kapağındaki ona adandığına dair ithaf cümlesi, koronun adı ve en tepedeki üvey kızlarının adlarının da yazılı olduğu üye listesinin altında kaybolmuştu. Baharat Kızlar grubunun şarkısı Amy’nin en sevdiği şarkılardan biri bile değildi ve daha ziyade Brian’dan gelen bir emir gibi duruyordu: “Stop”.

“Kapatсам iyi olur,” dedim. “Mutlu yıllar.”

İğneleyici tonuma kendi kırıncı yorumuyla yanıt vermesine izin vermeden telefonu kapattım.

Mutfağa gittim, Radio 4’u açtım ve lateks temizlik eldivenlerimi taktım. Çamaşır suyu ve cila şişeleriyle, süngerler ve bezlerle silahlarımı kuşanıp tüm odalarda işe giriştim. Büyük bir evdi, gerçekte üçümüzün ihtiyacı olduğundan daha fazla oda vardı, hele bir kişi için çok daha büyüktü. *Ama taşınmayacağım. Beni Amy’ye yakın tutuyor. Ona dair hatıralarım duvarlar ve tavanlar gibi evin birer parçası haline geldi.*

Boşandıktan sonra Brian evi satacağı mı düşünmüştü. Parka bakan gösterişli, kırmızı tuğlalı Victoria dönemi bir villa, metroya sadece beş dakika yürüme mesafesinde ve birkaç iyi özel okula oldukça yakın, daha kolay idare edilebilir bir yere taşınabilirdim, peşimden gelen daha az hatıra olurdu.

“Benim istediğim hatıralar zaten,” demiştim.

“Gittiğin yere onları da götürebilirsin. Amy her zaman seninle olacak.”

“Ben de onun için burada olacağım.”

Eğer (mucize denebilecek kadar şans eseri) Amy *hâlâ* hayattaysa ve merak edip ararsa beni bulması için işini kolaylaştırmalıyım. Bundan dolayı kapımda bir “satılık” tabelası olmayacaktı, her ne kadar medyum aksini öngörse de.

Kolum ağrıyana ve alnımdan terler boşalana kadar sildim, ovdum ve parlattım. Ev esanslı kimyasallar kokuyordu: sert bir limon, lavanta ve çam kokusu. Elektrik süpürgesi de çıkardığı ılık tozla loş bir tabaka ekliyordu.

Kısa bir süre Amy'nin odasında oturdum, her ne kadar ona dair hiçbir fiziksel belirti olmasa da. Burası bir tapınak değildi, Brian öyle olmamasını sağlamıştı. Amy ortadan kaybolduktan bir sene sonra eşyalarını boşaltmıştı ki biz de az da olsa ondan uzaklaşabilelim ve hayatta başka şeylerin olduğunu, belki de birbirimizi görebilelim.

Kutuları ve çantaları taşıırken onu izlemiştim: Tracy Beaker kitaplarını, Baharat Kızlar posterlerini. Arapsaçına dönmüş yaylı oyuncığını görünce ağlamıştım. En sevdiği birkaç oyuncakı kurtarmıştım: tek gözü düşmüş eski pandasını, kirlenmiş pelüş Bagpuss kedisini, arkadaşları ona çocuk demesinler diye sakladığı Postacı Pat oyuncığını. Ama diğerleri kıyamet günü telaşıyla süpürülüp atılmıştı.

Bu eşyaları Streatham veya Greenwich'teki hayır kurumlarına bağışlaması için Brian'a söz verdirmiştim. Yakın olmamak kaydıyla herhangi bir yer olabilirdi, böylece başka birini kızımızın oyuncaklarıyla veya kıyafetleriyle görmek zorunda kalmazdık. Lewisham'daki Sue Ryder mağazasının bağıştan çok memnun olduğunu söylemişti ama kısa süre sonra mahallemizdeki Tesco Market'te tıpkı Amy'ninki gibi paçaları yırtık Hello Kitty kotu giyen küçük bir kız görmüştüm. Mor renkli, boğumlu kaz tüyü montu da tanıdık gelmişti.

O zamandan beri Amy'nin odasını birkaç kez dekore ettirdim, perdeleri ve yatak örtülerini değiştirdim ama o odada hiç kimse uyumadı. *Hiç kimse uyumayacak. Bana hiç misafir gelmez ve gelse bile seçecek birkaç farklı yatak odası daha var.*

Amy'nin Bebek Baharat² taklidi yaparak kendini izlediği kapının arkasındaki aynayı sildim. Sarı saçlı, olağanüstü güzellikte, mavi gözlü ve bembeyaz dişli. Kendi yansımamda onu görüyordum, her ne kadar dudaklarım mengene gibi kapalı, koyu halkalar ve kaz ayağı kırıksıklıklarıyla çevrenmiş gözlerim donuk olsa da. Sarı saçlarım yer yer ağarmaya başlamıştı, mısır

2 İngilizcesi: Baby Spice. (ç. n.)

tarlasına çöken pus gibi görünüyordu ve elli yaşın üzerindeki diğer bayanlarda gördüğüm zarafetten eser yoktu. Ama bu farklılık Amy'ye olan benzerliğimde artan uçurumla kıyaslandığında hiçbir şey sayılmazdı. Aynadaki yansımam bile eriyip yok oluyordu sanki.

Temizlik malzemelerini dolaba geri koydum, eldivenleri yıkayıp duruladım ve eski lavabonun yan tarafına astım. Çöp torbalarını çöp tenekesine atmak için ön kapıyı açtığımda hava çoktan kararmıştı ve havai fişek gösterisi yeni başlamıştı. Bir havai fişek aralıklarla farklı renkler üflüyordu, her biri yumuşak bir barut kokusu yayıyordu ama tamamen sönmeden önce sadece birkaç adım havaya yükseliyordu, tıpkı Amy için ettiğim dualar ve bana geri dönmesi için ona seslenişlerim gibi.

Kapıyı kapadım, ellerimi yıkadım ve Borough Market'ten satın aldığım yağlı balmumundan yapılmış mumun etrafındaki ince kâğıdı çıkardım. Bir kibrit kutuya sürtündü, alev demir şamdan tutacağına sivri ucunu ısıttı ve mumun kolayca şamdanın dibine kaymasına neden oldu. Sönmüş halde salona taşıdım ve şöminenin üzerine, Amy'nin fotoğrafının yanına yerleştirdim. Zante'de çekilmişti, kaybolmadan bir sene önce. Fıstık ezmesi esmerliğindeydi, gülüşü kıyıya vuran köpüklü dalgalar gibi tazeydi. Arkasında güneşin aydınlattığı suların ısıltısı ve beyaz kumların parıltısı görünüyordu. Ellerinde kocaman ölü bir denizanası yatıyordu, yarı saydam vücudu erimiş bir kristal top gibiydi.

Mumu yakınca gölgeler fotoğrafın etrafında dans etmeye başladı. Parmağımın ucunu öpüp fotoğraf çerçevesinin camına dokunurken gözlerim yaşlarla doldu.

Perdeleri çektim, ardından müzik setini açtım. Daha önce dinlemediğim CD hâlâ oynatıcının içindeydi. Baharat Kızlar grubunun *Greatest Hits* albümü. Uzaktan kumandada 4'e, ardından tekrar tuşuna bastım ve Amy'nin fotoğrafına bakarak oturdum, mum ışığının bronzlaşmış yüzünde dans edişini izledim.

Anne.

Dördüncü defa aynı şarkı çalarken kapı çalındı.

Her kimse gideceğini umarak müziğin sesini kısıtım. Kendi ayinimle baş başa kalmak istiyordum. Ama kapı yeniden çalındı. Daha şiddetli. Posta kutusu zangırdadı.

“Bayan Archer? Orada mısınız?”

Bir kadın sesiydi, tanıdığım seslerden değildi ve çıkaramadığım bir aksanı vardı. Sesi tamamen kısıtım. Ardından, *keşke yapmasaydım*, diye düşündüm, *her kimse evde olduğumu anlamış olmalı*.

“Bayan Archer. Lütfen. Önemli.”

Ayağa kalktım ve perdeleri aralayıp baktığım an geriye doğru sıçradım. Kadın burnunu tam önümdeki pencereye dayamıştı. Nefesimi tuttum ve perdeyi kapattım.

“Özür dilerim!” dedi. “Sizi korkutmak istemedim.”

“Gidin!” dedim yüksek sesle beni camdan duyabilsin diye. *Umarım kararlılığımı da duyar.*

“Ama sizinle konuşmam gerek.”

“Eğer elektrik şirketimi değiştirmem konusundaysa, ilgilenmiyorum. Meşgulüm.”

“Burada olmamın sebebi o değil,” dedi hemen, sesini yükselterek. “Lütfen. Önemli. Amy hakkında.”

“Gazetelere söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

“Ben gazeteci değilim.”

“Eğer polisseniz bana rozetinizi gösterin.”

“Polis de değilim.”

“O halde kimsiniz? Ne istiyorsunuz?”

“Ben Libby Lawrence. Sizinle gerçekten konuşmam gerek.” Sesi endişeli ve sabırsız geliyordu. “Yüz yüze. Aramızda cam olmadan. Uzun yoldan geldim. Lütfen. Bu, pencereden veya posta kutusundan haykırılmasını isteyeceğiniz bir şey değil.”

Perdeyi yeniden açtım. Koyu kestane saçları solgun yüzünü çevreliyordu. Gözlerinin mavisi telaşlıydı. Pencereyi açarken göz

göze geldik ve dudaklarındaki gülümseme eşliğinde bakışları sakinleşti.

“Evet?”

“Amy,” dedi. “Bayan Archer, onun nerede olduğunu biliyorum.”

Yıllardır birinin Amy’den haber getirdiğini hayal ediyordum. Ama aynı şekilde bundan ödüm kopuyordu. Kapımda umut veya keder. Polisin bedeni bulduğuna dair bir haber. Dedikodu peşinde koşan gazeteciler. Aval aval bakmaya veya bana acımaya gelen kötü niyetli kimseler. Bazen kapıyı çalanın Amy’nin kendisi olabileceğini dahi düşünürdüm.

Kalbim küt küt atıyordu.

Beklediğim an bu olabilirdi. Geçen on yılın tüm soruları nihayet bir yanıt buluyordu. Kızıma bir kez daha sarılma şansım olabilirdi: onu gerçekten kollarıma almam, kalbinin atışını kalbimde hissetmem için bir şans veya her ikimizin de biraz huzur bulabilmesi için onu huşuyla ebedî istirahatate uğurlama fırsatı.

Tüm bu bilinmezlik ızdırabı birdenbire keşfedebileceğim şeyin korkusuyla katlandı. Hem bilmek istiyor hem de istemiyordum. Bu kadının söylemek zorunda olduğu şey yüreğimi ömrümün sonuna kadar dağlayabilirdi. Bir umut ve dehşet girdabına yakalandım, en nihayetinde kendimden başka tutunacak hiçbir şeyim yoktu ve bu da yeterli olmayabilirdi. Nefes almaya çalışıyordum, acı ve keder dalgaları altında dibe batıyordum, ardından umut ve beklenti dalgasıyla yeniden yüzeye çıkıyordum.

Ön kapıya koştum. Titreyen parmaklarım beceriksizce tokmağı buldu ve kapıyı yarıya kadar açtım.

Pencerede görüldüğünden daha uzun boyluydu ve kapının eşiğinde yansıyan hafif ışıkla yüzü daha solgun görünüyordu. Kararsızca gülümsüyordu. Konuşmaya çalıştığında dudaklarından hiçbir kelime dökülmüyordu. Kelimeler beni de terk etti. Derin bir nefes aldım. Sorum umutsuz bir fısıltıyla çıktı ağzımdan.

“Kızım nerede?”

Libby yutkundu ve dudağını ısırdı.

“Uzun bir hikâye. Oturmak isteyebilirsiniz.”

Yavaşça geriye çekildim ve kapıyı iyice açtım. Soğuk hava koridora doğru ona eşlik etti. Eldivenlerini çıkardı ve sağ elini kaldırdı. Elimi kısaca sıktı ama parmaklarındaki her bir kemiği hissettim. Elimi geriye çektim.

“Bunun kolay olmayacağını biliyorum,” dedi. “İnanın bana, benim için de kolay değil.”

“Bana sadece ne bildiğinizi söyleyin,” diye yalvardım. “Lütfen.” Omuz silkti ve derin bir nefes aldı.

“Bu çok tuhaf gelecek. Benim deli olduğumu düşüneceksiniz, tabii çoktan öyle düşünmediyseniz.”

Yeniden elimi tuttu. Bir kez daha geri çektim.

“Amy’nin nerede olduğunu biliyorum.” Sesi kendinden emindi. Ses tonu netti.

“Bunu söylediniz. Ama... eğer cesedi bulunduyorsa, bunu bana söylemek için polisi göndermeleri gerekirdi.”

“Onun cesedini bulmadım ki.”

Duvara yaslandım, gözlerim kapalıydı ve burun kemiğimi sıktım. Bana söylediği şeyin ne olduğu hakkındaki düşüncemi yüksek sesle söylemek için nefesimi ve cesaretimi güç bela topladım.

“Ben... anlamıyorum. Demek istediğiniz...” Başım imkânsız bir vaat nedeniyle dönüyordu.

Libby hafifçe başını aşağı yukarı salladı.

“Bu doğru Bayan Archer. Amy hayatta.”

2

Karanlığın aniden çöküşünü, Libby'nin boynuma sarılan kollarının dokunuşlarını, yüzümü saran ellerinin pamuk gibi yumuşak titreyişlerini hatırladım. Ayağıyla kapıyı kapatırken çıkan küt sesini, koridorda koluma girip beni yumuşak kanepeye oturturken hızlı hızlı nefes alışını duydum.

Kendime geldiğimde kadın şöminenin önünde ayakta duruyor ve Amy'nin fotoğrafına bakıyordu. Eline aldı ve gülümsedi.

“Onu yerine koyun,” dedim.

Libby döndü ve fotoğrafı şöminenin üstündeki rafa geri koydu. Oturmaya çabaladım ve o da trafiği durduran bir polis gibi elini havaya kaldırdı.

“Bir süre olduğunuz yerde kalın. Her ihtimale karşı. Size biraz su getireyim mi?”

Ben yanıt verene kadar odadan çıkıp mutfığa gitti. Mutfak dolaplarının açılıp kapandığını, bardakların tıngırtısını ve musluktan akan suyun sesini duydum.

“Buyurun.”

Oturmama yardım etti ve gözlüklerimi elime verdi. Suyun ılık ve metalik bir tadı vardı.

Yüzümdeki saçları arkaya atarak, “İyi misiniz?” dedi Libby. Kendimi geriye çektim ve o da elini çekti.

“Özür dilerim.” Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. “Amy hakkında bildiklerimi size nasıl söyleyeceğim konusunda

bir süredir içim içimi yiyor... Hatta söylemek için size gelebileceğimden bile emin değildim." Gözlerini yumdu ve iç çekti. "Ama o ısrar etti. O kadar... mutsuz ki. Kızgın. Daha fazla oturup acı çekmesini izlemeye dayanamadım... İyi dinleyin, anlattığımda her şey sizin için daha acı verici olabilir. Benim için de öyle." Dudağını ısırdı. "Bir kere başladık. İster daha iyi isterse de daha kötü olsun. Eğer size fazla açık sözlü gelirsem özür dilerim ama... bunu söylemenin gerçekten sadece tek bir yolu var."

"Önemli olan ne söyledığınız, nasıl söylediğiniz değil." Birkaç yudum su içtim, gözlerimi gözlerine diktim. "Amy hayatta mı? Emin misiniz?"

Başını salladı ve bardağı elimden aldı.

Yeniden kanepeye çöktüm. Geçen on yılın tüm acısı vücudumu sardı. Kızımın ortadan yok olduğuna inanmayışım. Bunun artan kesinliği. Sonu gelmeyen acabalar ve birbirini suçlamalar. Keşke o gün farklı davransaydım dediğim bitmek bilmeyen pişmanlıklarım. Amy'nin dışarı çıkmasına izin verişime bulduğum mazeretler.

En acı vereni de söylemediğim tüm şeyler için duyduğum derin vicdan azabı, birlikte yapmaya asla fırsatımız olmayan onca şey. Tüm öfke ve hınç. Keder.

Ama bu şok gözyaşlarımı mühürlemişti ve gözlerimi kırıştırdım, kurumuş gözlerimi.

"Ama... Ama nasıl?" Başımı ellerimin arasına aldım. Sorularla ağırlaşmıştı sanki. "Amy neredeydi? Ona ne oldu? Neden bizimle iletişim kurmadı? Şimdi nerede?"

"Birer birer, lütfen. Bu sizin için olduğu kadar benim için de zor." Libby'nin vücudu gerildi ve gözlerini yere dikti.

"Sizin için de mi?"

Güçlkle yutkundu. Kemikli parmaklarını sıktı ve esnetti.

"Tüm bunlar beni de etkiliyor," dedi düz bir ses tonuyla.

“Onun annesi *benim*,” dedim, kızgınlığım kanepede dikleşmeme neden oldu. “Siz sadece habercisiniz.”

Libby’nin gözleri öfkeyle parladı. Sanki birkaç kelime söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı ama fikrini değiştirdi.

“Anlatın bana,” dedim, öne doğru eğilerek.

Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı.

“Bakın, size söylemek zorunda olduğum şeyi anlamak kolay değil.” İç çekti. “Her şeyi değiştirecek. Hepimiz için.”

Şöminenin üstündeki rafta duran Amy’nin fotoğrafına yeniden baktı.

Şöminenin üstüne koymak üzere polisin halktan bilgi toplamak için kullandığı “resmî” fotoğraftan mümkün olduğunca farklı bir fotoğrafı kasten seçmiştim. Resmî fotoğraftaki gülüşü daha prova edilmiş ve kendinden emindi, sarı saçlarının parlak örgüsü okul kazağının yeşiline düşmüş, kravatındaki düğüm zarif bir V harfi oluşturmuştu. Gazetelerde ve haber spikerlerinin arkalarındaki ekranlarda, süpermarketlerdeki posterlerde o fotoğrafı görünmüştü. Ulusun bilincine kazınmıştı: ihmalkâr anneliğin alametifarikası, tüm çocuklara bir uyarı. Artık sadece benim küçük kızımın fotoğrafı değildi.

Onu düşünmek bile hatıraları canlandırıyordu. Bizimle irtibata geçmesi için yalvarışlarımız, başının dertte olmadığına dair bir teminat. Bir hafta boyunca hiçbir haber alamayınca pembe eşofman altı, saç bandı ve üzerinde kaplan resmi olan eşofman üstüyle ona çok benzeyen bir kız, basın ve televizyon kameraları için Amy’nin bilinen son hareketlerini canlandırmıştı.

Polis, *ilgiyi artırdı*, demişti. *Biri Amy’nin nerede olduğunu biliyor. Hiçbir bilgi önemsiz değildir.* Brian boş bakışlarla elimi tutarken yüzümdeki gözyaşları basın konferansındaki kameraların önünde ışıldayarak akmıştı. Amy’nin yüzü genişletilmiş fotoğraftan bana bakıyordu, özellikleri düşük çözünürlükte belirsizleşmişti, sanki çürümenin ilk aşamasındaymış gibi.

“Bunu görmelisiniz,” dedi Libby.

Yavaşça paltosunun cebine uzandı, şapkasından tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi pembe bir fotoğraf albümü çıkardı. Bir hareketle açtı ve içindeki temiz plastik sayfalar üzerinde parmağını gezdirdi.

“İşte,” dedi, sanki bir daha hiç geri alamayacakmış gibi albümü gönülsüzce bana doğru uzatarak.

İnsanı afallatan masmavi gözlere ve kuşkulu bir gülümseyişe sahip bir kızın fotoğrafıydı. Kalın sarı atkuyruğu leopar desenli bir lastikle tutturulmuştu. Çelimsiz kolları aşağı doğru sarkıyordu, pembe kapüşonlu eşofman üstü ve dar beyaz tozlukları vardı.

Kanımın çekildiğini hissettim. Tanımanın yarattığı bir yıldırım. Anımsamanın. Peki ama *neyi*?

“Bunu nereden buldunuz?” Sesim kısıldı, saygıyla karışık bir ürperti hissettim.

“Ben çektim. Bir arkadaşın Manchester’da verdiği bir mangal partisinde.” Fotoğrafın arkasını çevirdi ve alt tarafında siyah kalın harflerle yazılmış tarihi işaret etti: *Temmuz 2009*.

Fotoğrafı yüzüme yaklaştırıırken elim titredi.

“Ama bu kız daha ergen bile değil! Amy bu yıl yirmi yaşında olacaktı.” Gözlerimi kaldırdım. Öfke ve hayal kırıklığında boğuldum. “Bunun kim olduğunu bilmiyorum ama şimdi size söylüyorum, o benim kızım *değil*.”

“O Amy, yemin ederim. Eğer açıklamama izin verirseniz...”

“Hayır! Kim olduğunuzu ve ne istediğinizi bilmiyorum ama siz hastasınız. Ahlaksızın tekisiniz. Bunu hak etmek için ben size ya da herhangi birine ne yaptım? Çıkin gidin buradan!” Fotoğrafı ona fırlattım ve ayağa kalktım. “Şimdi! Yoksa polisi arayacağım.”

Onu odadan iterken, koridor boyunca sürüklerken ve ön kapıdan dışarı çıkarırken gösterdiğim güce şaşırdım. Kapıyı arkasından çarptım, kilitledim ve güçlü, kuru hıçkırıklarla yere çöktüm.

Libby kapıya vurdu.

“Ama dinlemek zorundasınız,” diye yakındı. “Lütfen. O burada. Caddenin ilerisinde. Onu getireceğim. Bayan Archer! Kızınızı yeniden kaybetmeyin.”

Bahçe yolu boyunca koşan adımlarını duydum, kapının gıcirtısını.

“Esmel Esmel!” diye bağırdı. “Buraya gel, çabuk. Esmel!”

Kapının arkasında donakaldım, yutkunmaya çalıştım.

Büyük E ve küçük e, demişti Ian. Ellie, belki?

Onun yakında olduğunu da söylemişti. *Küçük kız. Yakında.* İşte buradaydı, Esmel kapının önündeydi.

Her kimse onu görmeliydim, yalnızca Amy’yle henüz açıklanamayan bir bağlantısı olduğu için değil, ismi (varlığı) bir medyumun şu ana kadar gerçekleşen tek kehaneti olduğu için. Ayağa kalktım, kilidi çevirdim ve kapıyı açtım.

Libby her iki tarafında uzun porsuk ağacından yapılmış çitin uzandığı bahçe kapısının dışında duruyordu. Birine el sallıyor, sesleniyordu.

Çitin diğer tarafında ayak sesleri işittim, ardından tam anlayamadığım birkaç kelime. Libby sola doğru yürüdü, çitin arkasında kayboldu. Sağ taraftan bir kız çocuğu çıktı.

Boyu Amy kadar uzundu ama diğer özellikleri parlak, gülmüş, kaz tüyü montu altında kaybolmuştu. Sokak lambasının sarı ışığında silüeti ışıldıyordu, yoldan geçen bir arabanın farları hayaletimsi bir ışık halkası oluşturdu. Kızın gölgesi bahçe boyunca uzadı ve yok oldu.

Elimi duvara koydum, kalpten gitmemeyi diledim ve Amy’nin nihayet evine döndüğüne dair bu şoka, bu imkânsız, mantıksız umuda dayanmaya çalıştım. Bahçe kapısında hareketsizce durdu, yüzü montunun kapüşonu yüzünden görünmüyordu. Libby ona bir şey söyledi ve o da başını çevirdi. Profili burnundan verdiği nefeslerin buğusu yüzünden belirsizdi.

Nefes. Nefes alıyor. Hayatta.

“Amy?”

İsmi dudaklarımdan dökülüyordu. Bana doğru yürüdü, yavaşça, her adımında kalbim daha şiddetli çarptı, kapüşonunu kaldırmak için elini havaya kaldırdığında kalp atışlarım daha da hızlandı.

Bakmaya korktum. Görebileceğim şeyden korktum. Göremeyeceğim şeyden.

Kapüşon arkaya düştü.

Saçları açıldı. Uzun ve sarı. Bir duvak gibi yüzüne düşmüştü. Geriye attı ve tatlı pembe dudakları belli belirsiz gülümsedi. Gözlerinin maviliği gökyüzü gibiydi, ifadesinde bir hüznün ve merak vardı ama aynı zamanda canlı ve telaşlıydı.

“Merhaba anne,” dedi.

Nefesimi tuttum. Şaşkınlığın bir leke gibi yüzüme yayılışını hissettim. *O Amy değil. Kesinlikle. Ama... Ama...*

Onu andıran bir şey vardı. Değişen bir şey, sanki bronzlaşmanın Amy’yi farklılaştırması veya hastalığın yüz hatlarını bozması, simetrisini değiştirmesi gibi.

Benzerlik sarsıcı boyuttaydı, bacaklarım bedenimi taşıyamayacak hale gelene kadar yavaşça beni ele geçirdi. Dizlerimin üzerine çöktüm, onun gerçek olduğunu kanıtlamak için dokunmak isteyerek elimin ona doğru uzandığını gördüm ama dokunuşumun küçük bir çocuğun sabun köpüğüne dokunması gibi onun yok olmasına neden olabileceğinden korktum.

Kız bana doğru koşarken ve yanağını benimkine bastırırken karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm. Vücudundan badem kokusu yayılıyordu, tatlı ve keskin. Kokusunu içime çektim, vücuduma yaslanan vücudunun diriliğini hissettim.

Amy. Benim kızım. İşte yanımda. Gerçek. Burada.

Yakınlığı benliğimi sardı. Hislerim pır pır etti, belli belirsiz olsa da ürperticiydi. Savaşmak istedim: *O Amy olamaz, Amy değil. Ama yine de... Yine de...*

Libby yol boyunca bize doğru yürüdü. Yüzündeki ifade tarif edilemezdi. Ferahlama. Pişmanlık. Şefkat. Kıskançlık.

“Konuşmalıyız,” dedi, ses tonu hem gönül alıcı hem de gönülsüzceydi.

Başımı sallamaya başladım, ardından kendimi toparladım. Bu tam bir saçmalıktı. İmkânsızdı. Bunca zamandır savaştığım deliliğin nihayet beni mağlup ediydi. Bu kız Amy olamayacak kadar küçüktü ve onun benim kızım olması için hissettiğim umutsuzca arzu bunun gerçek olmasına yetmiyordu. Bir sihirbazın numarası öncelikle izleyicilerin inanmaya hazır olmalarına bağlı olurdu, o yüzden sihirbazın görmelerini istediği şeyi görürlerdi. Bu kızın Amy olmasını ne kadar çok istiyorsam, olamayacağını da o kadar iyi biliyordum, mantık rüyamı çürütüyordu.

“Hayır.”

Kızı ittim. Başını kaldırdı, insanın içine işleyen mavi gözleri doldu, bakışları sitem doluydu.

“Benden uzak dur!” diye haykırdım. “Sen benim kızım *değilsin*.”

“Ama anne...”

Ne kadar uzun zamandır bana yeniden anne denmesini bekliyordum. Böyle çağrılmayı. Bu bağı. Ama bu şekilde, bir yabancının ağzından değil. Kelime çirkin ve yanlış geliyordu, alaycı. Aynı zamanda kandırıcı ve baş döndürücü.

“Bunu bana ne cüretle söylersin?” dedim.

Ama artık duymuştum bir kere, yeniden duymak için can atıyordum.

“Bayan Archer, lütfen,” diye yalvardı Libby, bir elini kızın omzuna koyarak. “O daha bir çocuk. Bu aşamaya gelene kadar çok şey atlattı. Ben de öyle. Lütfen... Ona karşı nazik olun. Size yalvarıyorum... Bir anneden diğerine, sizden dileğim bu.”

Gözlerimi kırptım.

“O... O *sizin* kızınız mı?” dedim.

Libby başını salladı ve montunun koluyla gözyaşlarını sildi.

“Lütfen, eğer sadece dinlerseniz...”

“Hayır,” dedim, ellerimi havaya kaldırarak. “Onun sizin kızınız olduğunu kendiniz söylediniz. Benim kızım olamaz. Nasıl olabilir ki zaten? O çok küçük.”

“Amy’yle aynı yaşta.”

“Amy’nin *o zamanki* yaşında. Yoksa zaman tüneline mi girdi? Son on yılı mı atladı?” Dilimden iğneleyici sözler döküldü.

“Hakikate düşündüğünüzden daha yakınsınız,” dedi Libby.

“Defolun!”

Kızı hafifçe itince kapının eşiğine ayağı takılıp yere düştü.

“Anne!” diye feryat etti. “Beni gönderme. Ben *Amy’yim*. Senin küçük kızın. Bunu yapan. Hatırlıyor musun?” Kapı eşiğinin köşesine doğru güçlkle ilerledi ve kazınmış bir mozaik fayansı işaret etti. “Görüyor musun?”

Parmağını fayansa kazınan iki soluk ve çatlamış harfin üzerinde gezdirdi: AA.

“Amy Archer,” dedi. Parmağı harflerin olduğu fayansın yanında, üzerinde monogram olan fayansa kaydı. “DB. Dana Bishop. En iyi arkadaşım! Bunu yaptığımız için ikimizin de bacaklarına vurmuştun.”

Nefesim kesildi, konuşamadım, kalbim çarpıyordu.

Kız ayağa kalktı, beni kenara itti ve gözlerini koridora dikti. Tanıdığı için yüzü aydınlandı.

“Raftaki şu heykel,” dedi. “Oltalı küçük çocuk. Babam sana yeni yılda almıştı. Ama sen bir gün dışarıdayken babam onu kırmıştı ve biz de yenisini almak için birlikte Oxford Caddesi’ne koştuk. Elleri sadece bir tane kalmıştı. Babam bunun ikinci olduğunu söylemişti. Gülmüştüm ve bizim de ikinci heykelimiz olduğunu söylemişim ama o bunu kastetmemişti. Git bak haydi. Arkadaki topuğunun boyasının birazı eksik. Babam senin asla farkına varmayacağını söyledi ve sen de farkına varmadın.”

İçeri girdim ve küçük figürü elime aldım. Ellerim titriyordu. Topuğun renginin eksik olmamasını umuyordum ama

aynı zamanda öyle olması umuduyla dehşete düşmüş ve heyecanlanmıştım. Arkasını çevirmekte tereddüt ettim. Sol topuk üzerindeki beyaz leke haricinde rengi aynıydı.

Başından beri böyle olabilirdi, aslında hiç bu kadar dikkatli bakmamıştım, hiç beğenmemiştim. Buna rağmen onu güvenle raftaki yerine geri koyabilmek için her iki elime de ihtiyaç duydum.

“Ben... anlamıyorum,” dedim. “Bu sadece...”

“Ne?” dedi Libby koridora yaklaşarak. “Tesadüf mü? Öyle olsaydı hepimiz için daha kolay olurdu. Ama sadece şanslı bir tahminden daha fazlası var.”

“Kesinlikle öyle,” dedim, vurgulamak içim başımı sallayarak.

“Hayır değil!” dedi kız, gözleri yaşla dolarak. “Söz veriyorum. Sana yalan söyleyemem. Bana her zaman yalan söylemenin yanlış olduğunu söyledin, değil mi? Ben de asla yalan söylemedim. Bana inanmak zorundasın anne.”

“Bana bu şekilde seslenmemeni söylemiştim,” dedim, gözlerimi gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünden kaçırarak. Amy’nin ağlamasını görmekten her zaman nefret etmiştim ve bu kızın gözyaşları onunkiler gibi görünüyordu. Kollarımla onu sarmamak ve her şeyin iyi olacağını söylememek için kendimi ancak bu kadar tutabiliyordum.

“Şanslı tahminleri olan birinin bile bir noktada şansı tükenir,” dedi Libby, ayakta sağlam ve dik durabilmek için ağırlığını bir taraftan diğer tarafa verirken. “Esme yalan söylemez.”

“Bana bir şey sor anne,” dedi kız. “Aklına gelen herhangi bir şey. Doğru yanıtlayacağıma bahse girerim.”

“Bu bir oyun değil!”

“Biliyorum. Zaten ben de oyun oynamıyorum. Gerçekten.”

Libby başını bir yana yatırdı, sanki kabul etmem için bana meydan okuyordu ama aynı anda içinden kabul etmememi diliyordu. Gözlerimi kapadım, burun kemiğimi sıktım. Bu oyunu oynamak tüm bu saçmalığa bir son verecekti ve Amy

için yaptığım ayinde beni rahat bırakmak zorunda kalacaklardı. *Gerçek* Amy için.

“Tamam. Kocamın bana verdiği takma isim neydi?”

“Hangisi?” dedi kız tereddüt etmeden.

İki takma ismim olduğunu ima ederkenki soğukkanlılığı beni derinden sarstı. Brian sarhoşken, sevişmek istediğinde veya kendisini onaylamamı istediğinde bana Pookie derdi ama çoğu zaman bana Dabs diye seslenirdi. Neşelenmek amacıyla böyle derdi ama aynı zamanda oldukça eleştiri doluydu. Dabs. Parmak izi anlamında. Karışmayı kes ve beni yalnız bırak demenin kısa yolu.

İki ismim olduğunu bilmesine çok şaşırdım, üstelik her ikisini de doğru bildi.

“Bir başka şanslı tahmin mi?” dedi Libby, duyduklarıma inanmamam için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırarak.

Kız tebessüm etti ve başını bana doğru salladı.

“Sıradaki soru,” dedi.

“Amy bacağını nasıl kırdı?”

Yanıtı yine tereddütsüzdü, sesinde şüpheden eser yoktu.

“Kırmadım. Ama Dana’yla birlikte parkta, tenis kortlarının arkasındaki ağaçlara tırmanırken *kolumu* kırdım. Düştüm. Dana seni çağırmak için eve koştu.”

Gözleri parıldadı. Önce bunun küstahlık olduğunu düşündüm ama başka bir şey daha vardı: kabul edilme isteği.

Dudağımı ısırdım, öne eğildim ve gözlerine baktım. Amy’ninkilerle aynı renkte ve şekildediler. *Konuşan gözler*, derdim her zaman. Şimdi daha da dokunaklıydılar, anlamadığım bir ayrıntıyla gölgelenmişlerdi ve direnmek için çaba sarf etmeliydim.

“Sana ne oldu?” dedim.

“*Sana* mı?” dedi Libby. “Bu ona inandığınız anlamına mı geliyor?”

Onu duymazlıktan geldim, gözlerimi küçük kıza diktim ve sorumu tekrarladım. Canı sıkılarak somurttu.

“Ben... tam olarak hatırlayamıyorum,” dedi. “Ama sanırım ölmüş olmalıyım.”

Kelimeleri içime işledi. Her ne kadar benim kızım olmasa da (*olamazdı*) en korkunç şüphelerimin Amy’ninkine çok benzeyen bir ağızdan onaylandığını duymak katlanamayacağım kadar acı vericiydi. Onu göğsüme bastırmak ile itip uzaklaştırmak arasında bocalıyordum.

“Özür dilerim. Ben hayaletlere inanmam.”

“Esme hayalet falan değil,” dedi Libby, kolunu kızın omuzlarına koyarak. “O Amy. Reenkarnasyona uğradı.”

Koridordaki saat gece yarısını vurdu.

Gökyüzünde kıvılcımlar ve parıltılar vardı, ayağımızın altındaki yeri sallayacak derecede şiddetle patlıyorlardı. Işık ve karanlık gökyüzünde parka doğru birbirini kovalıyordu. Çıplak, kemikli ağaçların cılız parmakları karanlıkta bir kez daha kaybolana kadar ışığa uzanıyordu.

Gölgelerin arkasında Amy’nin insanın kalbini durduran ısıltısını gördüm. Arada da Esme’nin yüzünün fal taşı gibi açılmış, yalvaran ve mutlu gözlerle bana baktığını fark ettim.

Telaşla beni geçip koridora yöneldiğini hissettim. Birkaç saniyeliğine salona fırladığında onu durduramayacak kadar donakalmıştım, ardından merdivenlerden yukarı koşarken yeniden görüldü.

“Odamı görmek istiyorum!” diye sızlandı.

Libby koridora girdi, arkasından dış kapıyı çarptı ve Esme’nin peşinden koştu.

“Esme! Lütfen!” diye haykırdı. “Söz vermiştin. Bunu yavaş yavaş yapmalıyız.”

Ama Esme durmadı. Merdivenlerin sonunda tereddüt etmeden doğrudan Amy’nin odasına gitmek için sağa döndü. Bir

kapının açıldığını duydum: Keyifli bir anın cıvıltısını hayal kırıklığının homurtusu takip etti.

Koridorda gözlerimi kırparak hareketsiz duruyordum, destek almak için elimi duvara dayadım. Şaşkınlık bedenimi sardı ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Esme merdivenlerden aşağı doğru bağıırıyordu.

“Odamı değiştirmişsiniz! Sanki burada hiç yaşamamışım gibi.”

Kendimi duvardan uzaklaştırdım, yutkundum ve olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenleri tırmandım.

“Lütfen. Oradan uzak dur, sana yalvarıyorum.”

Libby yatak odasının kapısında duruyordu, sanki izinsiz girmekten korkuyor gibiydi. Onun yanından geçtim ve Esme’nin yatağın üzerinde yüzükoyun yattığını ve bir eliyle yastığı yumruklarken diğer eliyle eski Bagpuss kedisini boğazından tuttuğunu gördüm. Dolabın çekmeceleri açıldı ve gardırop kapıları da aralanmıştı.

Amy’nin odasının dağıtıldığını görünce hissettiğim öfke, onun yatağında uzanmış, hayatta olan ve nefes alan sarışın kızın yarattığı şoka karıştı. Bu karışım beni olduğum yere çiviledi.

“Her şey gitmiş!” Esme yüzünü yastığa bastırmış hıçkırıyordu. “Posterlerim nerede? CD’lerim? Tüm kıyafetlerim? Odamı boyamışsınız. Ben bej rengini hiç sevmem.” Gözlerini yukarı kaldırdı. “Benimle ilgili hiçbir iz kalmasın diye sabırsızlanmış gibisiniz.”

“Esme, lütfen,” dedi Libby. “Eminim öyle değildir. Haydi, hepimiz sakinleşelim, olur mu?”

Esme arkasını döndü ve yatakta oturdu, yüzü gözyaşları ve kızgınlıkla doluydu.

“Bunu nasıl yapabildin anne?”

Libby’nin de benim kadar ürktüğünü hissettim.

“Ben... bilmiyordum,” dedim fısıldayarak. “Yapamadım...”

Kendimi açıklamaya çalıştığıma inanamıyordum ama onun öfkesi Brian odayı temizlediğimde benim gösterdiğim öfkenin bir yansımasıydı. Suçlulukla bocalıyordum.

“En azından bunu korumuşsun,” dedi. Bagpuss kedisini kollarına aldı ve öpücüklere boğdu. “Suçiçeği geçirdiğimde bana bunu almıştın.”

Haklıydı. Kendimi ağzım açık olmasına rağmen sessizce başımla onaylarken buldum. Esme yatağın üzerinde kendini geriye çekti ve oyuncağını dizlerinin üzerine yatırarak sırtını duvara dayadı. Hasta, savunmasız, ilgime muhtaç Amy’yi gördüm karşımda ve içimi bir ürperti kapladı.

“Suçiçeğinden nefret ettim,” dedi Esme. “Her tarafım kaşındığı için değil, benek benek olduğu için. Ben çizgi istemiştim. Bagpuss gibi.”

Yine haklıydı. Kesinliği ayaklarımı yerden kesti. Bu ayrıntıları hatırlıyor olamazdı ama yine de dudaklarından o kadar kolay dökülüyordu ki. Bu nispeten önemsiz ama son derece kişisel şeyleri nasıl bilebilirdi? Bilgisi şoke ediciydi, korkutucuydu ve çok ama çok kesindi. Esme’nin kim olabileceğinden korktuğum kadar kim olduğundan da korkuyordum. Bu imkânsızdı, saçmaydı ama...

“Haydi, alt kata gidelim, olur mu?” dedi Libby, kolumu tutarak. “Eğer oraya gidersek hepimiz için daha kolay olabilir.”

Esme salona doğru önderlik etti ve Bagpuss’ı göğsüne bas-tırarak bir koltuğa oturdu. Gözleriyle odayı taradı, hevesli ve meraklı bir şekilde “iki resim arasındaki farkı bulun” bulmacası çözüyordu sanki. Çoğu değişmişti (dekor, halı ve kanepe) ama gözleri aynı kalan nesnelerin üzerinde takılıp kalmış gibi görünü-yordu: eski sehpanın yüzeyindeki küflere, kalaydan yapılmış Georgialı çiçekçi figürüne, pencerelerin geniş kıvrımlarına, şö-minedeki gösterişli siyah ızgaraya.

Dikkatini çeken şey, aslında şöminenin üzerindeki rafta duran Amy’nin fotoğrafıydı. Gülümsedi.

“Zante’yi sevmiştim,” dedi. “Denizanası hariç. Bir de deniz-kestaneleri. Acıyı dindirmek için babam ayağıma işlemek zorunda kalmıştı.” Bu düşünceyle ürperdi ve somurttu. “Babam nerede?”

“O... Biz artık...” Başımı salladım. Brian *onun* babası değildi. Kızın aksine ben hiçbir şey açıklamak zorunda değildim. Sesim sertleşti. “Demek tüm küçük detayları biliyorsun ama kocam ve benim hakkımda bir şey bilmiyorsun? Anlamıyorum. Kesinlikle senin... doğüstü güçlerin...”

Elimle kanepeye doğru uzandım ve gözlerimi Esme’den ayırmadan yavaşça oturdum.

“Bu şekilde işlediğini sanmıyorum,” dedi Libby, atkısını çıkarıp montunun fermuarını açarken. “Ben tabii ki reenkar-nasyon uzmanı değilim. Ama Esme beni gerçekte kim olduğuna ikna ettiğinden beri bu konuda biraz araştırma yaptım.” Kuru kuru öksürdü. “Sanırım o daha doğmadan farklı olduğunu biliyordum. Sadece nedenini bilmiyordum... Kesin bir şey yoktu. Birkaç ay önceye kadar.” Yine öksürdü. “Kolay değildi. Hâlâ değil. Kabullenmek zaman aldı. Sizin için de aynı olacak.”

“Evet, sanırım öyle olacak. Demek istediğim...”

Libby montunu ve atkısını kanepenin sırtına koydu ve yanıma oturdu.

“Bakın, bunun zor olduğunu biliyorum,” dedi. “İnanın bana, ben de bunları yaşadım.”

“Size *inanmak* mı? Ben... Nasıl? Reenkarnasyon mu? Bu imkânsız.”

“Bunun aksini söyleyecek milyonlarca Budist var. Tüm yaşamlarını bu inançları çerçevesinde inşa ediyorlar.”

“Belki kader hepimizle dalga geçiyordur.”

Medyumlara olan güvenimi küçük gören Brian gibi konuşuyordum. Ama medyum güçleri en azından mümkün görünüyordu: Bilim tuhaf olguları henüz açıklamadı, tamamını değil. Ama onaylamadı da. Arada bir yerde hareket alanı vardı. Yorum için. Umut için.

Reenkarnasyon ihtimalini kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Ama bu fikri çürütecek bir şey de yoktu. Kati bir şekilde. Yani benim bildiğim kadarıyla.

Bu konu Amy daha doğmadan yıllar önce gittiğim bir akşam yemeğinde ortaya atılmıştı. Birisi reenarkarnasyonun imkânsız olduğunu söylemişti çünkü bugüne kadar gezegende yaşamış olan herkes geri dönebilseydi, hepsi için yeterince yer olmazdı. Başka biri de sırayla geldiklerini öne sürmüştü. Muazzam bir ilahi bekleme odası fikriyle dalga geçilmişti.

Esme, Libby kapımı ilk çaldığı esnada müzik setimde çalan CD'nin kutusunu fark etti.

"Yaşasın! Baharat Kızlar!" ayağa kalktı ve CD'yi kaptı. "Bunu dinleyebilir miyim?"

"Şimdi değil, canım," dedi Libby. "Bayan Archer'la konuşmalıyım."

"O zaman onu odama götüreceğim."

"Hayır," dedim. "Oradan uzak durmanı istiyorum."

Esme yüzünü buruşturdu, tıpkı istediği şeyi elde edemeyince Amy'nin yaptığı gibi alınganlık, "zavallı ben" duygusu ve vazgeçiş karışımı bir ifadeyle.

Ardından aklına bir kurnazlık geldi, Brian'a göre onu gelecekte bir politikacı yapabilecek bir müzakere yeteneğiyle bu.

"Şu kulaklıklarla dinleyebilir miyim, peki?" dedi, başıyla kitaplıktaki boşluğa sıkıştırılmış seti işaret ederek.

En azından gözüüm üzerinde olabilecekti ve o da bizi rahatsız edemeyecekti. Bir saat boyunca koltukta oturdu, kelimeleri dudaklarıyla sessizce tekrar etti, dans figürleriyle yerinde kıpırdandı. Tıpkı Amy'nin yaptığı gibi. Bu düşüncüyü kafamdan attım ve Libby tüm bu olanları açıklamaya çalışırken ona bakmamaya çalıştım.

"Baharat Kızlar, Amy'nin de en sevdiği gruptu, değil mi?" dedi kanepeye iyice yerleşerek.

"Evet de bu olağan dışı bir şey değil. Hiçbir şeyi kanıtlamaz."

“Evet ama bugün küçük bir kızın, mesela Lady Gaga yerine ki ondan da hoşlanıyor, Baharat Kızlar’dan hoşlanması olağan dışı bir şey.” Libby iç çekti. “Onlar kızların güçlü olmasıyla ilgiliydi. Tüm bunlar da aynı şeyle ilgili sanırım, yani bir şekilde. Kızlar, bizim kızlarımız ve güç, açıklanamaz, dünya dışı bir güç.”

Bunun daha önce hiç farkına varmadığını ama geriye dönüp bakınca, en başından beri belirgin olmasa da var olduğunu söyledi. Esme’ye gebe kaldığından beri.

“Daha on altı yaşındaydım veya olmak üzereydim. Çocukken yılbaşının ertesi gününde doğum günümü kutlamaktan nefret ederdim. Herkes çılgınlar gibi parti yapmış ve bir önceki geceden kalma olurdu. Çok sessiz geçerci. Ölü gibi. Sıkıcı. Ama büyüdükçe bu değişti. Birdenbire yılbaşı gecesindeki partilerin hepsi benim için yapılr hale geldi.”

1999’da (öyle görünüyordu), geçen milenyumun son günü onu unutulmaz bir değişimin eşiğine getirmişti. Saat gece yarısını vurduğunda o resmen artık çocuk değil, bir yetişkindi ve tüm dünyadaki hoyrat kalabalıklar bunu onunla birlikte kutlayacaklardı.

Okuldan bir grup arkadaşı yılbaşını Edinburgh’da geçirecekti ve o da gitmesine izin vermeleri için anne babasının başının etini yemişti.

“Çantalarımızı Leith yakınında insanın içini bunaltan bir pansiyona attık ve günün geri kalan kısmını bir bardan diğerine sürterek geçirdik. Princes Caddesi’ne geldiğimizde ben çoktan sarhoş olmuştum. Etrafımızdaki insanlar içkileri yuvarlıyorlardı. Votka, şampanya, elma şarabı. Aklınıza ne gelirse içtim. Başım dönüyordu. Yanımdaki çocuk inanılmaz cömertti. Şişesindeki likör boğazımdan aşağı kayarken geçtiği yeri yakıyordu.”

Çocuğun adını hatırlayamadı, sadece gözlerinin ıslıl ıslıl olduğunu, teninin soğuktan pembeleştiğini, sesinin ve gülüşünün sıcak olduğunu anımsadı.

“Ondan çok etkilenmiştim ama o kadar uçmuştum ki herkes güzel görünüyordu. Ben de kendimi iyi hissediyordum, ta ki ortam, sıcak ve kalabalığın etkisi beni çarpına kadar. Dışarı çıkmalıydim.”

Çocuk onu elinden tutmuş ve kalabalıktan تنها bir yere çekmişti. Kendilerini çocuğun kaleye ve Princes Caddesi'ndeki kalabalık meydana bakan otel odasında bulmuşlardı.

“O ana kadar biraz ayılmıştım. Edinburgh viskisi insanın kafasını güzelleştirmekte ne kadar etkiliyse havası da ayıltmak konusunda o derece etkiliydi. Likör içen çocukla kendimi yaktıra buldum.” Bana doğru eğildi, elleri dizlerindeydi, kaşlarını çatmıştı.

“İlk seferimdi ama bir süredir doğum kontrol hapı alıyordum, her ihtimale karşı. *Üstelik* o da prezervatif kullanmıştı. O zamanlar sadece şanssız olduğumuzu düşünmüştüm. Şimdi hiçbir şeyin hamile kalmamı engelleyemeyeceğini biliyorum. Ne kadar tedbirli olursak olalım, başımıza bir yığın garip şey gelir.”

Derin bir nefes aldı ve devam etti.

“Gece yarısına saniyeler kalana dek seviştik. Dışarıdaki kahkahalar ve ısıklar arttı. Kalabalık geri sayıma başladı. On, dokuz, sekiz... Ardından güm!”

Oda mavi ve beyaz ışıklarla dolmuş, aydınlık ve karanlık arasındaki savaşın ortasında kalmıştı. Gökyüzünde rengârenk şarapnel parçaları patlamıştı.

Libby içinde daha hoş ve daha sessiz bir patlayıcının infilak ettiğinden habersizdi, yankıları ve artçı şokları somut ve kalıcıydı.

Milenyum arifesi hakkında anlattıklarını dinlemek kendi anılarımı da canlandırdı.

O geceyi kafamda o kadar sık tekrarlamıştım ki yıpranmış ve solmuştu, tıpkı eski bir film gibi. Anılar coşkuyla birbirlerini itekliyorlardı, artık birinin bitip diğerinin başladığı yeri ayırt edemeyeceğim kadar üst üste yığılmışlardı. Bazen kesin olduğunu hissettiğim bir ayrıntının gerçekten olup olmadığını merak

ediyordum, diğerlerini ise eminim korkunç derecede canlı bir hayal gücüyle tasavvur etmiştim.

Dünyanın farklı yerlerinde yeni milenyumun karşılaşmasını televizyonda izlediğimi hatırladım. Vanuatu'da otlardan yaptıkları etekleri giyen yerliler deniz kabuklarıyla sesler çıkararak yeni milenyumunu selamlarken, havalı cin tonik kadehime attığım bir buz küpünün çatlayıp fışırdayışını hatırlıyordum. Dilimdeki tuzlu pretzel tadını.

Sadece yarım gün çalıştığını hatırlatmak için Brian'ı iş yeri telefonundan aradığımda sesindeki kızgınlığı anımsadım.

"Lütfen şampanya almayı unutma," demiştim. "En büyük müşterinin partisine elimiz boş gidemeyiz."

"Unutmadım," demişti hoşnutsuz bir sesle. "Basit talimatları yerine getirebildiğimi biliyorsun."

"Tamam. Çok geç kalmayacaksın, değil mi? Trafik berbat olacak, parlamento etrafında ve nehir boyunca bulunan ara yolları da düşünürsen."

"İşimiz neredeyse bitti," demişti kısa ve öz bir şekilde. "Çok geçmeden orada olacağım. Tanrı aşkına, sadece Putney'ye gideceğiz."

"Hayır, Richmond'a. Neden böyle şeyler bir türlü aklında kalmıyor?"

Mutfaktaki saatin biri on geçeyi gösterdiğini hatırladım. Hâlâ yapmam gereken şeyler listesi üzerinden geçtiğimi: Evi temizlemeyi bitir, çamaşırları katlayıp kaldır, banyo yap, saçını ve makyajını yap, partide giyeceğin elbisenin sırtına bir düğme dik, Brian'ın gömleğini ütüle, ton balığı filetolu, fesleğenli ve domatesli hafif bir öğle yemeği hazırla, Borough Market'ten ev sahibine vermek için satın aldığın lüks çikolataları paketle. Amy'nin Danalarda yatıya kalmasını ve ona çay yapmaya veya yemeğini yediğinden emin olmak için izlemeye harcayacak vaktim olmadığını düşündüğümü de hatırladım.

Elbiseme diktiğim düğmenin ipini dişimle kopardığımı anımsadım. Bu kopma sesinin beynimde yankılandığını ve iğnenin avucuma battığını. Saatin iki buçuğu gösterdiğini, Dana'nın anne babasıyla önceden anlaştığım ve içlerinden birinin Amy'yi ve Dana'yı oyun parkından alıp yatıya kalmaları için eve götüreceği saatin geldiğini hatırladım.

Banyoyu temizlerken pencereden yansıyan loş ışığı anımsadım, uzun ve köpüklü gecenin başlamasına can atıyordum. Pencerenin pervazını kuvvetlice ovduğumu hatırladım, sünger taşıyı kavrayışımı ve fırlatıp atışımı, banyo aynasındaki örümcek ağının andıran çatlağı. Banyoda yatışımı ve batıl inançlı olmadığım için yedi sene sürecektir şanssızlığı umursamayışımı hatırladım. Ocak ayındaki satışlarda yeni bir ayna alabileceğimi.

İlk atılan havai fişeklerin sesini, hızla kararan gökyüzündeki anlık ışıltıları hatırladım. Brian hâlâ eve gelmediği için öfkemin ısırgan otunun dikenleri gibi kabardığını anımsadım.

Telefonun dördü çeyrek geçe çalışını ve açar açmaz sinirli bir tonla, "Bu sefer ne bahanen var Brian?" deyişimi hatırladım. Hattın diğer ucundaki tuhaf duraksamayı, kendisinin Bayan Bishop olduğunu söyleyişini ve Amy'nin yatıya gelmekten vazgeçip geçmediğini soruşunu hatırladım.

"Orada değil mi?" demiştim.

"Hayır. Dana kavga ettiklerini söyledi, o yüzden ben de Amy'nin gelmekten vazgeçmiş olabileceğini düşündüm."

"Siz onu almadınız mı?"

"Gerek kalmadı. Dana eve geldi ve Amy'nin de eve gideceğini söyledi. Ne konuda tartıştıklarını Tanrı bilir ama şimdi Dana bir daha asla Amy'yi görmek istemediğini söylüyor."

Hırçınlıkla sarf edilen bu sözleri tıpkı benim gibi Bishopların da hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Amy geliyor mu diye bakmak için sokağa çıktığımda yüzüme çarpan ani soğuk hava dalgasını hatırladım. Yoldan geçen, elinde bir şişe ve parti şapkasıyla gülerek bana mutlu yıllar

dileyen birini hatırladım. Ben de güç bela onun için aynı şeyi dilediğimi mırıldanmıştım.

Açık park kapılarının ardındaki karanlık boşluğu hatırladım, oyun parkına ulaşabilmem için geçmem gereken çalılıkların arasında olabilecek şeyler hakkındaki korkumu. Amy'nin de korkmuş olabileceğini düşündüğümü hatırladım. Havai fişeklerin gürültüsü ve kutlama için delice çalınan araba kornaları arasında kaybolan parktaki seslenişlerimi hatırladım.

Mutfak çekmecesinden bir fener almak için eve dönüşümü ama onun yerine telefona sarılışımı hatırladım. Brian'ın tele-sekreterine aktarılan aramam eve gelmek için metroda olduğu veya arkadaşlarıyla bir barda oturmuş birasını yudumlarken beni önemsemediği anlamına geliyordu.

Kayıt gününde isimleri ezberlemeye çalışan bir öğretmen gibi kafamda hepsine birer birer tık atarak Amy'nin diğer arkadaşlarını aradığımı hatırladım. Anne babalarını, Amy'nin ortaya çıkacağına dair beni teskin edişlerini, ona biraz daha süre vermem gerektiğini söyleyişlerini, çocukların hiçbir zaman vaktin nasıl geçtiğini anlamadıklarına dair tavsiyelerini anımsadım.

Parmağımın telefonun ahizesinde 9'un üzerinde duraksadığını, ona üç kere basmayı düşündüğüme inanmadığımı hatırladım.³ Bunun nafile olduğunu düşündüğümü, aşırı tepki verdiğimi, polisin vaktini harcamış olacağımı. Onları arar aramaz Amy ortaya çıkardı ve böyle endişeli biri olduğum için beni paylardı zaten.

Dünyadaki herkes saate bakıyordu ama hiçbiri benim kadar dikkatli bakmıyordu. Zaman kurşun gibi ağırlaşmıştı sanki. Korkunç bir ürpertiyle doluydu. O buruk kokuyu hatırladım. Kendi kendime Amy için endişelenmemem ve panik yapmamam gerektiğini söylediğimi, bunun mutlaka makul bir açıklaması olduğunu. Bunun ne olabileceğini hayal edebilmeyi dilediğimi hatırladım.

3 999 İngiltere ve daha birçok ülkenin acil servis numarasıdır. (yay. n.)

Kapının deliğine takılan anahtarın sesini duyduğumda kalbimin gümbürdeyişini anımsadım, Brian'ı gördüğüm için ne kadar hayal kırıklığı içindeydim, bira kokan nefesi koridoru nasıl da kaplamıştı.

“Bana öyle bakma,” diye terslemişti. “Birkaç kadeh içtiysem ne olmuş yani? Ne önemi var? Tanrı aşkına, yılbaşındayız. Yüz-yılın sonu. *Milenyumun*. Ayrıca zaten partiye taksile gideceğiz.”

Yaşlar gözlerime dolarken bana düşmanca baktığını hatırladım.

“Yine ne oldu?” Suratı asılmıştı. “Kahretsin! Şampanya. Hemen gidip alacağım.” Dönüp beceriksizce kapının kolunu aramıştı. “Tanrım, Beth, bu kadar perişan olmana gerçekten değmez. Sadece şampanya.”

“Amy,” demiştim. “Eve gelmedi.”

“Danalarda, değil mi?”

Anlaşmanın en azından bu kısmını hatırlamayı başardığına şaşırıldığımı hatırladım. Bu düşünce gözyaşlarına boğmuştu beni. Yeniden onun kollarında olmanın ne kadar tuhaf olduğunu hatırladım, yanaklarının soğukluğunu, üzerine sinen pis kokuyu.

Endişe etmememizi, ona biraz daha zaman tanımamızı söylemişti. Onun sakinliğini rahatlatıcı bulduğumu hatırladım, dışarı çıkıp onu arayacağını söylediğinde güvenimin tazelendiğini. Bir zamanlar olduğunu düşündüğüm gibi bir kahramandı yeniden, geri dönmüş ve benim tarafımda savaşmıştı.

“Ben de geleceğim,” demiştim.

“Hayır, sen evde kal, belki buraya gelir.”

Amy'nin daha küçük bir çocukken oynamayı çok sevdiği saklambaç oyununda yaptığım gibi bir odadan diğerine geçtiğimi hatırladım. Yatak odasının penceresinden dışarıya seslenmişim, yanıt alamayınca gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Brian sanki saatlerdir dışarıdaymış gibi hissettiğimi hatırladım ama muhtemelen zaman bana oyun oynuyordu sadece, o gecenin her saniyesi büyük bir önemle ağır ağır ilerliyordu.

Brian'ın eve geldiğini duyduğumda alt kata nasıl koştugumu hatırladım: ölü gibi solgun yüzünü, gözlerinde dans eden korkuyu, sesinin kendisine ait değilmiş gibi çıkışını.

“Sanırım polisi arasak iyi olur.”

Telefonun elinde ne kadar küçük görüldüğünü hatırladım, ne kadar önemsiz. O konuşmaya başlayana kadar polis bizi tanıımıyordu. Kelimeler dudaklarından döküldüğünde dünya daha karanlıkmiş gibi gelmişti.

Polis telsizlerinin ıslığı andıran tıslamalarını hatırladım, polislerin telsizle konuşurken başlarını eğişlerini. Ben Amy'nin ne giydiğini tarif etmeye çalışırken anlayışla başlarını sallamış ve sabırlı olmamı söylemişlerdi.

Eğer evde her şey yolunda olsaydı Amy'nin başka biriyle birlikte olup olamayacağını, başka bir yere gidip gidemeyeceğini sorduklarını hatırladım. Her şeyin yolunda olduğunu söylerken başımı kaldırıp onlara bakmadığımı hatırladım.

Uygun bir fotoğraf bulmak için fotoğraf albümlerini karıştırırken içimde bir şüphenin uyandığını hatırladım. *Yakın zamanda çekilmiş bir fotoğraf olsun*, demişlerdi, *vesikalık, sadece baş ve omuzlar mümkünse*. Bunların hiçbirinin aslında olmadığını düşündüğümü hatırladım. Pek dikkat etmeden sayfaları hızlıca çevirmiştim, ta ki Brian devreye girip en son çekilen okul fotoğrafını albümden çekip çıkarana kadar.

“Akıllı bir kız gibi görünüyor,” demişti polislerden biri.

“Öyle,” demişti Brian. “Başını belaya sokacak tiplerden değil.”

“Endişelenmemeye çalışın,” demişti polisler koridorda şapkalarını takarken.

Tam kapıyı açtıklarında gece yarısı olduğunu hatırladım. Sanki dünya biçim değiştiriyormuş gibi nehirden gelen havai fişeklerin kakofonisini hatırladım. İçimdeki dehşeti, gürültünün durmasını dileyişimi. Durduğunda da sessizliğin çok daha beter olduğunu hatırladım.

Libby'nin açıklamalarına göre tam o anda zaman, şimdi ve o an arasında rock & roll yapmış, geçen milenyumun ruhlarını silkeleyerek olacakları mümkün kılmıştı. Amy ve Esme birbirlerine karışmışlardı.

Birbirleriyle çarpıştıkları anda Amy'nin ruhu Esme'nin bedenine geçmişti. Esme'nin özü de Amy'nin ruhuna kaynamıştı.

İkisi bir olmuşlardı.

Libby konuşmayı bitirdiğinde ikimiz de ağlıyorduk: birbirimiz için değil, hayatlarımızı tamamen değiştiren aynı geceye dair farklı anılarımız için. Ayağa kalktı, gözlerini sildi ve o anda daha fazlasına katlanamayacağını ve benim de dayanabileceğimi düşünmediğini söyledi. Sanki farklı bir odadaymışım gibi her şey anlaşılmaz ve uzak geliyordu.

Kalmalarını da gitmelerini de istemiyordum. Kafamda birçok soru vardı, birçok şüphe. Hiçbirine tatmin edici bir yanıt verememişler ve beni teskin edememişlerdi. Tam anlamıyla inanılmaz bir hikâyeydi: Ölümle ilgili tuhaf bir zevke ve benimkine çarpıcı derecede benzeyen bir kız çocuğuna sahip sapkın biri tarafından hayal edilmişti.

Esme, Libby'nin rahminde Amy olmuştu. Gülünç bir şeydi. Saçma ötesiydi. İnancın bile ötesinde. Ama buna rağmen ne kadar istesem de tamamen göz ardı edemiyordum. Esme'nin Amy'ye fiziksel benzerliği sadece tesadüf olabilirdi ama Amy'nin hayatı hakkında bildiği ince ayrıntılar rastlantısal veya tesadüfi olamayacak kadar kesindi.

Ah kalbim. *Kalbim*. Esme'ye her bakışımda yerinden oynaması ve burkulması. İfadeleri, gülümseyişi, Baharat Kızlar'ı dinlerken dans edişi, gözlerindeki ışık. Hepsini tanıyordum ve her biri unuttuğumu düşündüğüm sezgilerimi canlandırıyor.

Libby haklıydı. Düşüncelerimizi toparlamak için hepimizin zamana ihtiyacı vardı, her ne kadar bana ait olanları toparlamak ve delilik dışında herhangi bir yanıt bulabilmek için yeterince zamanım olduğundan şüphe etsem de.

Libby cep telefonu numarasını bir bloknota yazarken eli ağır çekimde hareket ediyordu.

“Birkaç gün içinde Manchester’a geri dönüyoruz,” dedi. Aslında sözlerini tam olarak duymadım, sadece dudaklarını okudum. “Bundan sonra olacaklar size kalmış.”

Esme’ye ayağa kalkmasını ve kulaklıkları çıkarmasını işaret etti. Esme, Bagpuss’ı bırakmak konusunda gönülsüzdü ama Libby onun ellerinden aldı ve kanepenin üzerine bıraktı. Dönüp hoşça kal demek için elini sallarken Esme’nin dudağı titredi, elinin tamamını değil, avuç içi yukarı bakacak şekilde parmaklarının sadece uç kısımlarını oynatmıştı, tıpkı Amy’nin yaptığı gibi. Kendi elimi yavaşça ağzıma doğru götürdüm. Benim de nefes almaya çalışmak yerine ona el salladığımı düşünüp düşünmediğini merak ettim. Kendim de aynı şeyi yapıyor muyum diye merak ettim.

Onlar gittikten sonra içimdeki huzursuz enerji coştı. Bir odadan diğerine koştum, bir şey arıyormuşum gibi bakındım, bir şey olduğu kesindi ama orada olmadığını görüyordum. Aradığım şeyin ne olduğunu bile hatırlayamıyordum. Tek gördüğüm dağınıklık ve tozdu, ezilmiş kanepeler, olmaları gereken yerde olmayan eşyalar.

Minderleri kabarttım, Amy’nin fotoğrafının yerini düzelttim, Bagpuss’ı çamaşır makinesine atmayı düşündüm. Toz bezleri ve cilalar yeniden ortaya çıkmıştı.

İlk bir araya gelişimizde, herhangi bir sorunu temizlik dolabının içindekilere saldırarak çözmeye çalışmam Brian’a cazip gelmişti. *Kokulu aerosol spreyle ağır ilaçlardan veya alkolden daha iyi ve daha ucuz*, derdi. Ama bu eğlencesi, sürekli kimyasal bir bulut altında ve her şeyin yerini bozmaktan korkarak yaşamak olunca gerginliğe ve öfkeye dönüşmüştü.

“Bu bir takıntı,” demişti. “Biraz toz kimseye zarar vermez. Hatta tam tersi. İyi bir bağışıklık sistemine sahip olmak için ona ihtiyacımız var.”

Umursamamış ve dikkat etmemiştim. Özenle toz alıp temizlemek endişeyi köreltiyor, endorfin salgılatıyor ve evde bir tane bile leke bırakmıyordu, bir süreliğine olsa bile.

Salonda, Esme'nin taktığı kablosuz kulaklıkları aldım. Kapatmak olduğumda zaten kapalı durumda olduğunu fark ettim. Önce gitmek için kalktığında Esme'nin kapatmış olabileceğini düşündüm. Ardından müzik setindeki gösterge paneli dikkatimi çekti: CD birinci şarkının sadece otuzuncu saniyesinde durdurulmuştu. Tüm dans figürlerine, dudaklarını oynatmasına ve baş hareketlerine rağmen Esme, Libby ile benim konuşmamızın her kelimesini dinlemişti.

Kendimi aptal, savunmasız ve kandırılmış hissettim. Ama hilesi ters tepmişti: Girişimi ona ne kazandırdıysa, ona olan azıcık güvenimi de sarsmıştı. Amy asla bu kadar sinsi olamazdı.

Bilgisayarımı koyduğum masaya doğru hareket ettim ve fareye elimle yanlışlıkla dokunarak açılmasına neden oldum. Nefesimi düzenlemek için bir anlığına oturdum ve bilgisayar ekranının parlaklığıyla kendimden geçtim.

Kâğıtlar ile kalemleri karıştırdım, parmaklarımı çift taraflı yapıştırıcılar arasına daldırdım. Dışarıda sesler duyduğumda gereksiz eşyaları çöp kovasına atıyordum. Kapıya koştum, kulağımı dayadım. Dışarıda hiç kimse yoktu. Bu sefer değil. Telaşım yatıştı ve parmaklarımın ucuna basarak kapıdan uzaklaştım. Tırabzanlara dayandım.

Merdivenlerin yarısında bana saatler gibi gelen bir süre boyunca oturdum. Amy'nin ortadan kayboluşunun ilk iki yılının çoğunu orada geçirmiştim. Her sabah kalkmak için kendimi zorlardım ama daha merdivenlerin yarısına ulaşmadan bu kararımı yitirirdim. Hareketsizce otururdum, başımı tırabzanlara dayar, korkunç bir boşlukta kaybolurdum: renksiz ve sonsuz, beton bir mezar gibi. Hiçbir şey göremezdim.

Şimdi bu somut, hareketsiz hiçlik rüzgârdaki pus gibi dalgalanmaya başlamıştı. Amy'nin geri döndüğüne inanmak

istiyordum ve asla gerçekleşmemiş bir geleceğe dair ikinci bir ızdırap ihtimali karşısında kendimle alay ediyordum. İhtimaller harekete geçmişti. Umut dalga dalga büyüyordu. Ama bir şey daha vardı: içime sızan bir korku, gizli bir şüphe ve ikisinin arasında delilik.

Daha önce sınıra yaklaşmıştım. Tıpkı Tesco Market'te Amy'nin kıyafetlerini giymiş olduğunu zannettiğim kızı gördüğüm anda olduğu gibi. Onun elini tutmaya çalışmamalıydım. Tuttuğumun farkında bile değildim. Attığı çığlıklar annesini ve güvenlik görevlilerini koşarak yanımıza getirmişti. Ancak aralarından biri beni tanıyınca salmışlardı. Annenin suçlamaları kadar onların acıyan bakışları da dayanılmazdı. Sanırım ülkedeki annelerin tümünün bakacağı şekilde bakmıştı bana: kınayarak, iğrenerek, kendi kızına karşı tedbirsizliğimden ve dikkatsizliğimden dehşete düşerek.

Amy'nin ortadan kayboluşunun başlarında halkın sempatisi benim tarafımdaydı ama zaman geçtikçe ve o bulunamadıkça, sempati suçlamaya döndü. Kısa süre sonra karanlık olacakken onun kendi başına parka gitmesine nasıl izin verebilmişim? Parti için yapılan hazırlıklar kendi çocuğumun güvenliğinden gerçekten daha mı önemliydi? Hemen herkes bunun bir belaya neden olabileceğini görebilirdi, ben neden görememişim?

Basının imaları Amy'nin ortadan kayboluşundan benim sorumlu olduğumdan daha ileri gitmişti: Doğrudan işin içinde olduğumu iddia etmişlerdi. Bu konudaki spekülasyonlar Mumsnet internet sitesinde ve haber sitelerinde uzun uzadıya tartışılmıştı, her ne kadar polisin benimle ilgili hiçbir kanıt olmadığını belirten ifadeleri olsa da. Buna rağmen bir canavarmışım ve çocuklar için Amy'yi alan kişi kadar büyük bir tehlikeymişim gibi kötülenmişim.

Sahip olduğum birkaç arkadaş da (çoğunlukla eski mesai arkadaşlarım ve Amy'nin okulundan anneler) şüphelenmişti.

Uğradıklarında bunu gözlerinde görebiliyordum. O geceki olaylar hakkındaki soruları açıkça suçlama ve şüphe kokuyordu.

Sonraki süreçte eve girmelerine izin vermedim, telefonlara bakmadım ve kapıyı açmadım. Aramayı ve e-posta göndermeyi tamamen kesmeleri uzun sürmedi. Bundan memnundum. Uygun veya ikna edici yapıp yapmadığım konusunda hiçbir endişe duymadan yas tutmakta serbest hale geldim. Artık evlerinde güvenle korunan kendi çocuklarına döndüklerini bilerek evimden ayrılmalarını izlemek zorunda değildim.

Ama yalnızlığım hayal gücümün kapılarını açtı. Bir şeyi yeterince uzun süre ve güçlü bir şekilde dilemenin onu gerçekleştireceğini düşünmeye başladım. Veya hiçbir şey yanlış değilmiş gibi davranırsam, hiçbir şey yanlış olmayacaktı.

Böylelikle elimdeki çantaya bir şekilde girmiş olan bebek bezleri ve bebek pudrasıyla kendimi Mothercare mağazasında bulmuştum. Niçin yanımda hiçbir çocuk olmamasına rağmen elimde Amy'nin adına düzenlenmiş bir biletle Disneyland Paris'e gidecek bir uçağa binmek için Heathrow Havalimanı'na gitmiştim? Hatta personelin kızımın ismini hatırladığını görebilmeme rağmen havalimanının Amy Archer ismini anons etmesinde neden ısrar etmiştim? Ama aynı zamanda niçin polisi aradıklarını da anlamamıştım. Amy'nin adı uçağın kalkışının üzerinden uzun süre geçmiş olmasına rağmen gidiş salonunda yankılanmıştı ve Brian beni havalimanının tıp merkezinden gelip almıştı.

Sesler de duymuştum. Gerçekte olmayan sesler. Amy. Kahkahalar. Şarkılar. Benim kötü biri olduğumu söyleyen diğer sesler. Deli. Yardıma muhtaç. Brian'ın sesi belki, psikiyatristimin veya insanların. Belki de Tanrı'nın.

Bilemiyordum. Artık hiçbir şey söyleyemiyordum. Siyah pekâlâ beyaz olabilirdi. Gündüz de gece. Esme de Amy.

3

Birkaç saat sonra merdivenlerden aşağı inerken dikkatimi çekti: kapının önündeki paspasın üzerinde beyaz bir zarf. Daha önce orada değildi, bundan emindim ama kafam Amy ve Esme'yle o kadar meşguldü ki sadece üzerindeki tozu görebilmiştim.

Toz bezlerini ve cilayı koridorda masanın üzerine koydum ve zarfı aldım. Ön tarafı boştu ve herhangi bir posta pulu veya işareti yoktu. *Değersiz bir posta*, diye düşündüm, *yılbaşı arifesinde bile. Yılın ilk günü daha ziyade.*

Açmadan atmak üzereydim ki zarfın kapatma yerinin hâlâ ıslak olduğunu fark ettim, yapıştırıcıyla değil, tükürükle kapatılmıştı. Zarfı yırtarak açtım ve daktiloyla yazılmış beyaz kâğıtları çıkardım. Bunun bir mektup olduğunu sandım ama üzerinde bir adres veya selam yoktu. Sadece bir başlık vardı.

Zihnim yavaşça ne olduğunu anlarken dizlerimin bağı çözüldü. Kim göndermişti bunu?

Önce sadece ne hakkında olduğunu anlamak amacıyla hızlıca okudum ama gerçekten ne dediğini idrak edebilmek için sürekli geriye dönmek zorunda kaldım. Destek almak için tırabzana uzandım ve merdivenlere oturdum, gözlerimi sayfadan alamıyordum, kalbim deli gibi çarpıyor, nefesim kesiliyordu.

Sayfaları gözlerime yaklaştırdım ve yeniden okumaya başladım.

BEŞ MADDEDE

ESME LAWRENCE'IN HİKÂYESİ

İkizler Burcu

İkizler haziran ayında doğan insanların burcudur. Elementleri havadır ve iki tarafları vardır, ikiz kardeşler gibi. Ama aynı değildirler. Daha ziyade birbirlerine zıttırlar. İyi ve kötü, sıcak ve soğuk, evet ve hayır gibi. İkizler burcu insanların akılları bir şeyden diğerine zıplar. Düşüncelerini hızla değiştirirler. İnsanlar onların ikiyüzlü olduklarını söylerler.

Tanrıların habercisi Merkür tarafından yönetilirler. Merkür, Güneş'in etrafında diğer tüm gezegenlerden daha hızlı hareket edebilir. Bu nedenle İkizler burcu insanları seri konuşurlar ve düşünürler.

Uğurlu çiçekleri güldür. Bakmaya doyulmaz ve harika bir kokusu vardır ama çok dikenlidirler. Victoria döneminde çiçeklerin özel bir şifresi vardı. Her bir çiçeğin farklı bir anlamı ve rengi vardı. Benim favori rengim pembe.

Pembe gül, "Bana inan," anlamına gelir.

İkizler burcunun uğurlu taşı akiktir. Volkanlardan gelir. Sert bir taştır, o yüzden asitten zarar görmez. Cilalandığında gerçeğe ışıl ışıl parlar.

Ben İkizler burcu değilim.

Ama olmalıyım.

Guinea Pig

Londra'da yaşarken Ay adlı bir guinea pig'im vardı. Yedi yaşındayken bana doğum günü hediyesi olarak

gelmişti. Diğer annem ve babam onu benim için satın almışlardı ama bu, babamın fikri olmalıydı.

Annemin dinlenebilmesi ve gazeteleri okuyabilmesi için babam pazar sabahları beni dışarı çıkarırdı. Eve dönerken Dulwich Parkı'ndaki kafeden çilekli milkshake ve bisküvi alırdık. Eve dönüş yolunun en güzel tarafı hayvanlara bakabileyim diye büyük evcil hayvan mağazasının önünde durmaktı.

Babam en çok yılanları ve kertenkeleleri severdi. Her zaman yılanların fareleri yemelerini izleyebilmek için beslenme saatinde orada olmayı dilerdi. Ben de her zaman o saati kaçırmayı. Ama aslında babam bana sadece takılıyordu. Mağazadaki adam orası bir hayvanat bahçesi olmadığı için yılanları ve kertenkeleleri mağaza açıkken beslemediklerini söylemişti.

Şirin ve sevimli oldukları için guinea pigleri severdim. Uzun süredir bir tane alalım diye annemin ve babamın başının etini yiyordum. Annem onu asla temizlemeyeceğimi ve sonunda bu işin ona kalacağını söylemişti, ben de her hafta yapacağıma söz vermiştim. Eğer yapmazsam harçlığımı kesebileceğini bile söylemiştim.

Dana da bir guinea pig istiyordu. Okuldaki en iyi arkadaşımdı. Brandon Sitesi'ndeki bir dairede yaşıyordu. Dairelerin kendine ait bir bahçesi yoktu, o yüzden guinea pig alamazdı. Sahip olduğu tek şey bir hamster'dı. Sadece gece dışarı çıktıkları için sıkıcıydılar.

Babam Dana'ya da bir guinea pig alabileceğini ve ona bizim bahçemizde bakabileceğini söylemişti. Ama annemin babama, bunun domuzu beslemek için Dana'nın her gün bizim eve gelmesi anlamına geleceğini söylediğini duymuştum.

Reenkarnasyon

Annemin Dana'dan ben ve babam kadar hoşlandığını sanmıyorum. Dana için üzül müştüm, bu yüzden oynamak için bize geldiğinde Ay'ı tutmasına izin vermiştim. Ay'ın erkek olduğunu da o zaman anlamıştık. Pipisi çilekli Tic Tac şekeri gibiydi. Dana bir daha asla onu kucağına almadı.

Müthiş Dadı

Bu filmi geçen yılbaşı izledim. Biraz saçma bir film çünkü adam hiç de yaşlı bir kadın gibi görünmüyor. Çok ama çok şişman olan postacımızdan bile daha iri. Asansör çalışmadığında mektupları lobiye atardı ve insanlar mektuplarını kendileri ayıklardı.

Annem o istiften başka biri aldığı için yeni kredi kartını kaybetmişti. Trafford Centre'a gitmişler ve onunla birçok şey almışlardı. Büyük bir televizyon ve Diesel'dan kıyafetler. Bankadakiler annem ödeyemediği için bu eşyaları geri istemişlerdi, her ne kadar bu eşyaları hiç satın almadıysa da. Geceleri ben yataktayken onun ağladığını duyabiliyordum.

Annem bazen gerçekten çok üzgün görünüyor. Değilmiş gibi davranıyor ama ben anlayabiliyorum. Bunun sebebi tek başına olması bence. Bulaşıkları ben yıkıyorum, sebzeleri soyuyorum ve odamı topluyorum ama onun daha çok yardıma ihtiyacı var. Bazen iyi bir anne olmadığını söylüyor. Ama bence iyi bir anne. En iyisi. Diğer annem gibi.

Eğer bir babam olsaydı, onun için daha kolay olurdu. Ama yok. Onunla hiç tanışmadım. Annem de onunla sadece bir kez görüşmüş.

Bayan Doubtfire etraftayken işler daha kolaydı. Eğlenceli ve nazikti, her şeyi yoluna koyuyordu. Üç kişilik bir aileyi mutlu ve güçlü kılıyordu.

Her ne kadar biraz saçma bir film olsa da beni ağlattı. Annemi de. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Ama artık Bayan Doubtfireler yok. Yıldırım aynı kişiyi iki kez çarpmaz.

Ice Blast

Blackpool'daki bir lunaparka gittiğimizde annemi buna bindirmiştım. Big One'dan daha korkunçtu. Big One sadece bir lunapark treni ve tek heyecanlı tarafı ilk bölümü. Dik bir tepeyi tırmanıyor ve ardından aniden aşağı kayıyor. Ama ondan sonra sadece küçük dalışlar ve dönüşler yapıyor. Diğer herkes sürekli çığlık atmıştı ama ben atmamıştım. Gözlerimi bile kırpmamıştım. Annem korkusuz olduğumu söylemişti.

Ice Blast ise yanıldığını göstermişti.

Kırmızı güvenlik kemeri beni koltuğuma kenetler kenetlemez gerçekten ama gerçekten korkmuştum. Big One'da da kemerle bağlanmıştım. O normaldi. Arabada olmaktan farklı değildi. Bu sefer sıkı sıkı bağlanmıştım, bir çeşit roketteymişim gibi. Güvenlik kemeri beni bir yumruk gibi sıkıydı. O kadar sıkıydı ki nefes alamıyordum. Kurtulmaya çalışmış ve anneme çıkmak istediğimi söylemiştim. Sadece gülmüş ve kendisinin de bindiğini söylemişti. Alet daha hareket etmeden çığlık atmaya başlamıştım.

Gökyüzüne o kadar hızlı çıkmıştım ki Tanrı'nın aşağıya inip beni aldığını düşünmüştüm. Yerdeki insanlar birer noktaya dönüşmüştü. Gittikçe daha da ufal-

mişlardı. Kulaklarım çınlamış ve takla atarken midem altüst olmuştu. Kalbim duracakmış gibi hissetmiştim.

Sonra daha da yukarı çıkmıştım: bulutların arasına, uzayın derinliklerine. Soğuk ve karanlıktı. Bir tane bile yıldız yoktu. Altımdaki dünyayı görebiliyordum ve başımı öne doğru eğmeye çalışmıştım ki yer çekimi beni aşağıya çekebilsin.

Ama yukarı çıkmaya devam etmiştim. Daha hızlı. Gezegenlerden ve yıldızlardan daha da yukarıya. Yüzüm ağırlaşmıştı, sanki eriyor gibiydi. Bağırmaya devam etmiştim: "İndirin beni! İndirin beni!"

Yumuşak ve beyaz bir şey etrafımı sarmıştı. Önce bir meleğin kanatlarında olduğumu düşünmüştüm ama ardından daha ziyade bir hava kabarcığındaymışım gibi gelmişti. Tekrar aşağıya inmiştim, oldukça yavaş bir şekilde, uzayın ve bulutların arasından.

Yere indiğimde, dünya daha farklı görünüyordu. Sanki yepyeni ve tuhaftı.

Kalbim yeniden çarpıyordu, iki kişiye yetecek bir hızla ve gürültüyle.

Poi

En sevdiğim oyunlardan biri hokkabazlık yapmaya çalışmaktı.

Eski okulumda yapılan bir çekilişte üç deri hokkabazlık topundan oluşan bir set kazanmıştım. Başlarda oldukça kötüydüm. İki topu yakalayamıyordum ama kısa sürede öğrenmiş ve çok geçmeden üçünü de havaya atıp tutmayı başarmıştım.

Diğer hiçbir kız bunu yapamıyordu, o yüzden oyun saatlerinde onlara gösteriyordum. Bazıları gayet başarılı olmuştu ama Dana bir türlü başaramamıştı. Daha

çok zaman kazanmak için ilk topu çok yukarıya atıyor ve ikincisini atmak için ise çok bekliyordu. Toplar her yere dağılıyordu ve o da ağlayıp zırlıyordu. Ama sırf benimle birlikte olabilmek için denemeye devam etmişti. Zamanla daha iyi olmuştu. Azar azar.

Bir gün Bayan Pratt bize *poi*'yi gösterdi. Maoriler onları dans ederken kullanıyordu ve bir ipin ucuna tutturulmuş toplara benziyorlardı. Bayan Pratt bir Maoriydi, yani Yeni Zelanda yerlisiydi. Rishna Patel'inki gibi hafif esmer bir tene sahipti ama Bayan Pratt'in komik bir aksanı vardı. Yeni Zelanda üzerine bir proje yapmıştık ve Kaptan Cook, koyun yetiştiriciliği, kiviler ve Maori kültürü hakkında her şeyi öğrenmiştik.

Bayan Pratt bize *haka* dansını ve elim sende oynuna benzeyen ama el yerine sadece çubuk kullanılan bir çubuk dansını öğretmişti. Çubukları sürekli düşürüp durduğu için Dana bu oyundan çok hoşlanmamıştı.

Yakalamak zorunda olmadığı için *poi* oyununda daha iyiydi. Bayan Pratt bize nasıl yapıldığını göstermişti. Uzun, kalın bir iğneyi eski bir tenis topuna sokmuş, içinden bir parça iplik geçirmiş ve diğer tarafına bir düğüm atmıştık.

Her bir elimizde birer *poi* vardı ve topların geniş bir çember yaparak dönmesi için bileklerimizi oynatıyorduk. Bütün sınıf birlikte *poi* yaptığımızda bir rüzgâr çiftliğini andırmıştık. Bayan Pratt her iki topu tek elimize nasıl alacağımızı ve sonra eski pozisyonuna nasıl getireceğimizi göstermişti. Dana bile yapabiliyordu. Sanki ellerinizde iki dünya vardı, birbirlerinin yanında dönüyorlardı ama aralarında belli belirsiz bir boşluk oluyordu.

Topları o kadar hızlı döndürüyordum ki sanki hiç hareket etmiyorlarmış gibi görünüyorlardı. Kendi baş-

larına havada asılı duruyorlarmış gibiydiler. Tıpkı donakalmış gibi. Bu olduğunda, kendimi güvende ve huzurlu hissediyordum.

Bayan Pratt bize *poi*'yle birlikte söylenen bir halk şarkısı öğretmişti.

Pokarekare ana
Nga wai o Waiapu
Whiti atu koe hine
Marino ana e.
E hine e hoki mai ra
Ka mate ahau I te
Aroha e.

Melodisini ve tuhaf kelimelerini sevmiştim ama ne anlama geldiklerini bilmiyordum. Bayan Pratt bunun bir aşk şarkısı olduğunu söylemişti.

Dalgalanıyor
Waiapu'nun suları
Ama sen onu geçince sevgilim,
Dinecek korkuları.
Ah sevgilim, geri dön bana,
Aşkımdan ölebilirim sana.

Kelimeler *poi*lerin hareketlerine kusursuz bir şekilde uyuyordu. Birbirlerini kovalıyorlar, kavuşmaya çalışıyorlardı. Geri dönme çağrısı. Huzur ve aşk vaadi.

Kâğıdın alt kısmında mavi tükenmez kalemle yazılmış bir not vardı.

Öğretmeninim uydurma bir hikâye değil, bir otobiyografi olması gerektiğini söyleyerek projem için bana D verdi. Ona bunun tamamen doğru olduğunu söyledim. Yalan söylediğim için notumu E'ye düşürdü. Yalan söylemiyordum.

Sayfaları bıraktığımda ellerim titriyordu, kafam karmakarışık olmuştu. Emin olduğum tek şey ayrıldıktan kısa süre sonra bunu Libby'nin posta kutusundan içeri atmış olması gerektiği idi. Tüm bunları kendisi de yazmış olabilirdi, gerçi alt taraftaki el yazısı muhtemelen bir çocuğa aitti. Sonuna otantik bir hava katması için bu notu Esme'ye mi yazdırmıştı?

Kimin yazdığı sorusu benim için içeriği kadar rahatsız edici değildi. İki hayatın karmakarışık oluşuydu, bir alaşımdı. Amy hakkındaki her ayrıntı doğrudu. Libby veya Esme guinea pig'i, Amy'nin öğretmenin adını, Dulwich Parkı'ndaki pazar sabahı yürüyüşlerini nasıl bilebilirdi? Maori halk şarkısını *ben bile* unutmuştum.

Dana'nın adını bilmelerini açıklamak daha kolaydı, tüm basın raporlarında yer almıştı. Ama geri kalanı? Onları bilmeleri kesinlikle mümkün değildi. Ta ki...

Ta ki...

Hayır. Esme'nin doğruyu söylemesinin ve gerçekten Amy olmasının imkânı yoktu. Bir yanıt olmalıydı. Mantıklı, su götürmez bir açıklama. Olmak zorundaydı.

Sadece ne olabileceğini bilmeyi diliyordum.

4

Uyandığımda Amy'nin yatağındaydım. Sırtımı rahatsız eden çıkıntıyı almak için hareket ettim, uzandım ve Bagpuss'ı çekip çıkardım.

Ilıktı, ezilmişti ve bir zamanlar şirin gelen ifadesi artık daha ziyade şaşırmış gibi görünüyordu. Esme'nin hikâyesine inanabilmem çok zordu, inanamamam ise şoke edici.

Oyuncağı sıktım ve yüzüme bastırdım. Sentetik elyaf ve toz kokuyordu. Esme'nin parmaklarında Amy'nin dokunuşunu hissedip hissetmediğini merak ettim. Aynı şeyi kendim için de merak ettim. Bunun düşüncesi bile beni ürpertti.

Döndüm ve Esme'nin denemesi yere düştü. Üzerine yattığım yerler buruşmuş, sayfaların köşeleri kıvrılmış ve endişeli, beceriksiz parmaklarım sayfaları kirletmişti. Kaç defa okuduğumu unutmuştum, deşifre edilebilir bir şifreymiş ama uyku bedenime hâkim olana kadar bana meydan okuyormuş gibi aslında hiçbir anlamı olmayan ama benimle alay edip beni korkutan şekiller görene dek her bir satırı dikkatle incelemiştim.

Guinea pigleri, kayan yıldızları, yan yan bakan Bagpuss'ı ve çürüyen oyuncak bebekleri gördüm rüyamda. Hepsi top sakız pembesi ve polis ışığı mavisi bir duman arkasından göründüler. Amy saç fırçasından bir mikrofonla dans etmiş ve ardından Esme'ye dönüşmüştü, o da Libby'ye dönüşmüş ve ellerini bana uzatarak ne istediğimi sormuştu.

Kızımı geri istiyordum. Kollarını boynumda hissetmek istiyordum. Yeniden güldüğünü duymak istiyordum. Kafamın içinde değil, kendi evimde. Hayatımda. Gerçekte. Nemli bir cumartesi öğleden sonrasında birlikte kek yaparken onunla un savaşı yapmak istiyordum. Dans okulunda öğrendiği hareketleri kusursuz uzuvlarıyla uygularken görmek istiyordum onu. Kahverengi üniformasını ütülemeyi, onu şekerli yiyeceklerle dolu partilere götürmeyi, Alleyn Okulu'ndaki öğrenciler için gerekli olan malzemeler hakkında Brian'la tartışmayı ve barışmak için beni öpmesini, sonra da asla karşı koyamadığım o yavru köpek ifadesini takınmasını istiyordum. Aniden çıkan kavgalar ve acı veren sessizlikler yerine aramızdaki sevginin gücünü bir kez daha hissetmek istiyordum.

Sigaraya ve alkole karşı Amy'yi uyarmayı, ona ilk sütyenini almayı, ödevini yapmadığı için, erkek arkadaşı seçimi için, geç saate kadar dışarıda kaldığı için ve Brian ile ben uzaktayken spontane partiler verdiği için azarlamayı istiyordum.

Lise diploma notunun yüksekliğine gizlice sevinmeyi, Oxford veya Cambridge için bavulunu hazırlamasına yardım etmeyi, güzel bir mezuniyet fotoğrafı için onu dürtüklemeyi, başarısız iş başvurularından sonra onu teskin etmeyi, ilk evinin depozitosunu ödemeyi, nikâh öncesi gerginliğini azaltmayı ve bebeğin ilk taramasında neşeden cıvıldamayı istiyordum. Sonra da tüm bunları *onun* çocuklarıyla yeniden yapmayı.

Tüm bunların olmasını istiyordum. Olabilirdi de. En azından birçoğu. Brian'ın Fiona'yla evlenmiş olması yeniden birleşmemizi imkânsız kılıyordu ama bir uzlaş, anlayış ve daha önceden sahip olduğumuz samimiyet hiç yoktan iyiydi. Amy'nin hayatını yeniden paylaşırsak belki mucizeler orada sona ermezdi.

Bunun tamamı mümkündü. Benim olabilirdi. Eğer inabilseydim.

Bir adrenalin patlaması beni yataktan kalkmaya ve merdivenlerden aşağı koşmaya zorladı. Koridordaki masadan cep

telefonumu aldım, tuşlara bastım ve bekledim. Telesekreterdeki mesaj Büyük Britanya Spiritüalistler Derneği'nin ocak ayının ikinci gününe kadar kapalı olduğunu söyleyene dek telefon birkaç kez çaldı.

"Lanet olsun!"

Bekledim ve bir mesaj bıraktım.

"Ben Beth Archer. Ian Poynton'ı yeniden görmem gerek. Lütfen en erken ne zamana randevu verebileceğinize dair beni geri arayın veya onu arayabilmem için bana numarasını verin. Lütfen. Acil."

Kesinliğe ihtiyacım vardı. Ian Poynton yardımcı olabilirdi. Tahmini doğru çıkmıştı, hem de görüşmemizin üzerinden çok geçmeden. Her türlü bekleme süreci benim için dayanılmazdı, o yüzden oturma odasındaki masanın üzerinde duran bilgisayara koştum. Eski ve yavaş bir bilgisayardı, ağır ağır açılırken tuhaf metalik sesler çıkarıyordu. Ian'la iletişim kurmanın bir yolunu bulmak için internette dolaşırken bir kere olsun bilgisayarın çökmemesi için dua ettim.

Büyük Britanya Spiritüalistler Derneği'nin sitesinde numarası yoktu ama tek sayfadan oluşan kendi internet sitesi vardı: bir resim, kısa bir övgü ve bir telefon numarası. Telefonumu aldım ve numarayı aradım. Beşinci çalışta açıldı, bir homurtu gelir gibi oldu.

"Ian Poynton'la mı görüşüyorum?"

"Evet." Sesi boğuk geliyordu.

"Ah, Tanrıya şükürler olsun. Bana yardım etmelisiniz."

"Kimsiniz?" Sesi ihtiyatlı ve şüpheliydi, sanki bir telefon sapığıymışım gibi. Belki de öyleydim.

"Ben Beth Archer. Bugün benim için bir kehanette bulunmuşunuz. Büyük Britanya Spiritüalistler Derneği'nde."

Öksürdü.

"Dün, demek istiyorsunuz sanırım."

“Ah, evet,” dedim hemen. Hızlıca göz attığım kol saatim 05.25’i gösteriyordu. “Sanırım. Özür dilerim. Ama... durum acil. Ben sadece... Ben...”

“Bayan Archer?”

“Aramamalıyım.”

“Daha yeni kendime geldim,” dedi, iç çekişi rahatsızlığını saklamakta başarısızdı. “Aslında doğruyu söylemek gerekirse henüz yatmadım. Ne de olsa yılbaşı senede bir gün oluyor.” Telefonda esnedi. “Sesiniz üzgün geliyor.”

Başımla onayladım, her ne kadar beni göremese de.

“Dün bana söylediğiniz bir şey gerçek oldu.”

“Eğer bu, kulağa övünme gibi gelirse bağışlayın,” dedi, “ama ruhların bana söylediklerinin gerçekleşmesi olağan dışı bir şey değildir.”

“Benim için öyle.” Elimi alnıma koydum ve sanki aklımı kaçırmaktan korkuyormuşum gibi önlem olarak orada tuttum.

“O halde bana teşekkür etmek için aramanızı takdir ediyorum ama... bekleyemez miydi?” Sesindeki rahatsızlık yerini öfkeye bırakmıştı.

“Bu yüzden aramıyorum,” dedim hızlıca. “Bir kehanette daha bulunmanıza ihtiyacım var. Eğer mümkünse şimdi. Lütfen.”

“Şimdi mi?”

“Eğer sizin için sorun değilse.” Hızlıca sırtımı dikleştirdim.

“Üzgünüm. Yapamam.”

“Ne?” Sırtım çöktü. “Neden olmasın?”

“Şu anda kafamda olan tek ruh Johnnie Walker ve Smirnoff. Zaten telefonda kehanette bulunmuyorum. Bazı medyumlar yapıyor ama benim veya müşterilerimin işine hiç yaramadı.”

“Lütfen. Yapmalısınız. Çaresiz durumdayım.” Telefonu tutan elimi daha da sıktım.

“Farkındayım ama şu anki zihin durumum kehanette bulunmaya hiç uygun değil.” Birdenbire ciddileşen tonu içime dert oldu. “Sanırım beni dernekte görmek için randevu almanız

en iyisi olacak. Öbür hafta orada olacağım. O zamana kadar tatildeyim.”

“Ama anlamak zorundasınız! Gerçekten o kadar bekleyemem. Lütfen. Size yalvarıyorum! Ne kadar isterseniz ödeyeceğim.” Telefon terden ıslanmıştı.

“Konu bu değil, Bayan Archer,” dedi sertçe. “Sadece...”

“Size ihtiyacım var! Size bahşedilen yeteneğe ihtiyacı olan insanlara sırtınızı dönemezsiniz.”

“Eğer elinize bir şey alırsanız belki işe yarayabilir,” dedi. “Bir resim veya bir saat. Bu tarz şeyler. Ama bana ne olduğunu söylemeyin. Aslında hiçbir şey söylemeyin.”

Birkaç dakika sonra telefonun hoparlörünü açtım ve bir elime Bagpuss ile Amy’nin fotoğrafını, diğer elime de Esme’nin denemesini aldım. Zerre kadar adalet duygum yokken bile adil olmaya çalışıyordum.

Bana kesin bir şey söylemesini dileyerek gözlerimi sıkıca kapattım ve nefesimi tuttum.

“Üzgünüm,” dedi birkaç dakika sonra. “Aynen beklediğim gibi. Hiçbir şey yok. Sadece karanlık ve sessizlik.”

Telefona daha çok eğildim.

“Biraz zaman tanıyın. Lütfen.”

Amy’nin resmine baktım, Ian’ın üçüncü gözüne yansıtmayı umarak ama bir kez daha hiçbir şeyin gelmediğini söyledi. Hayal kırıklığına uğramış hıçkırıklarımı bastırmak için kendi içime kapandım.

“Sanırım yeterince denedik, artık bırakalım,” dedi esnemesini engellemeye çalışarak.

“Bir saniye. Siz...” Oturduğum yerde dikleştim ve devam etmeden önce nefesimi tuttum. Söyleyeceği şeyden korktum, benim için ne anlama geleceğinden, beni nereye sürükleyeceğinden. “Reenkarnasyona inanır mısınız?” Kelimeler ağzımdan hızla çıkmıştı. Sanki ona meydan okuyormuşum gibi gelmişti bana.

“Reenkarnasyon mu?” Ses tonu şaşkınlığını belli ediyordu. Bir anlık sessizlik oldu, ardından devam etti. “Esasen geçmiş yaşamlardan etkileyici anılar gördüm. Meslektaşlarımdan bazılarının muhteşem sonuçlarla geri dönüş seansları yaptığını. Yani evet, ben reenkarasyona inanıyorum.”

“Geri dönüş seansları mı?” Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“İnsanların hipnoz halindeyken geçmiş yaşamlarını hatırlamaları.”

“İşte bu!” Hızlıca ayağa kalkarken Bagpuss ve deneme yazısı elimden düştü ama Amy’nin fotoğrafını hâlâ sıkı sıkı tutuyordum. Umut ve gözyaşı sesimi boğdu. “İhtiyacım olan bu işte! Bu her şeyi çözecek.”

“Sesiniz... aşırı heyecanlı geliyor, Bayan Archer,” dedi. “Eğer geri dönüş terapisini denemeyi düşünüyorsanız, muhtemelen kendinizi daha iyi hissedene kadar beklemeniz yapacağınız en iyi şey olacaktır. Bu, ideal şartlarda bile ustalık ve dikkat isteyen, zor bir iştir.”

Ama onun mantıklı açıklamalarıyla oyalanamayacak kadar heyecanlıydım.

“Hemen bir randevu alabilir miyim?”

“Dediğim gibi ben tatile çıkıyorum. Zaten geri dönüş terapisi de yapmıyorum. Eğitimini almadım.” İç çekti. “Şimdi gerçekten kapatmam lazım. Biraz uykuya ihtiyacım var. Benim adıma derneğe bir çek gönderebilirsiniz.”

Telefonu kapattım ve kollarımla gözlerimdeki yaşları sildim. Ondan ne beklediğimi bilmiyordum ama bu hayal kırıklığı hissetmeme engel olmadı. Her şey sessizlikten daha iyi olurdu. Öte yandan en küçük bir ipucu bile dengeyi bir şekilde bozabilirdi ama sessiz boşluk beni âdeta uçurumun kenarında sendeletiyordu.

Amy’nin resmini şöminenin üstündeki rafa geri koydum. Gülüşü artık çok tatlı ve umarsız görünmüyordu. Bagpuss’ı kanepeye koydum. Boncuk boncuk gözleri içime işledi. Esme’nin denemesini masanın üzerine koyduğumda kelimeler sanki say-

fadan kayıyordu. Koridordaki askıdan paltomu aldım ve ön kapıdan koşarak çıktım.

Adımlarım metronom temposunda gibiydi, hızlı ve düzenli, ardından aceleci ve çılgınca. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Durdum ve soluklandım, biri beni izliyor mu diye etrafa bakındım. Nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Ne yapıyor olabileceğimi. Ama etrafta kimse yoktu. Tüm şehir yılbaşının büyüyle uykuya dalmıştı.

Buna rağmen ayak sesleri duyduğumu düşündüm.

Sokağın aşağısına doğru koştum. Nehre yaklaştıkça boş şampanya şişelerinden, bira şişelerinden, hamburger kutularından ve kutlama şeritlerinin vıcık vıcık artıklarından kaçınarak ilerledim. Daha önce varlığından bihaber olduğum yollarda yürüdüm, ayaklarım nereye götürürse oraya gittim. Önemli olan tek şey devam etmektir.

Borough High Caddesi'nde conga dansı yapan kural tanımaz bir gruptan kendimi zor kurtardım.

"Mutlu yıllar!" diye bağırdı içlerinden biri.

Elimi duvara dayadım ve eğlenceden kendinden geçmiş bu insanlara bakmaya cesaret edemeden aralarından geçmeye çalıştım.

"Tanrım, şunun haline baksana."

"Dün gece ne çektiyse ben de biraz istiyorum!"

Kahkahaları beni altüst etti. Koşmaya devam ettim, nihayet Borough Market'in girişine ulaştım.

Terk edilmiş gibiydi: Tezgâhlar kapatılmıştı ve şeker desenli brandalar karanlık tren yolu kubbeleri altında katlanmış duruyordu. Yerler boş şişeler ve kutularla doluydu, ısıltılı konfetiler ve hurdası çıkmış plastik bir trampet yaşanan eğlencenin büyüklüğünün tanıklarıydı. Bira ve idrar kokusu binlerce yıllık pazarın kendi kokusuyla karışmıştı: testere tozu, çürüyen sebzeler, kan. Geçiciliğin ve kalıcılığın çatışmasından oluşan bir kokuydu bu. Kutlamanın ve çürümenin.

Southwark Katedrali'nin çanları 08.00'i vurdu. Çanlar kafamın içinde yankılanıyordu sanki. Koşmaya devam ettim, mabedin vaadi beni mıknaş gibi çekiyordu. Kurtuluş. Hakikat.

Katedralin açık olmasını dileyerek hızla köşeyi döndüm. Bej ve gri renkli mabet sanki Tanrı'nın dikkatini çekmek istiyormuş gibi şimşeklerin çıktığı gökyüzüne doğru yükseliyordu. Ağır ahşap kapılar aralıktı. Açmak için hızla kendime doğru çektiğimde ve iç kapıyı delercesine geçtiğimde kapılar gıcırdadı, ibadet etmek için oturulan sıraların tozunu alan bir kadının aklını başından aldım.

"Ah, beni korkuttunuz!" dedi gergin bir gülümsemeyle.

Gözleriyle her iki yanıma baktı, ihtiyaç halinde kaçabileceği bir boşluk var mı diye kontrol eder gibiydi. Nefesimi tutmaya çalışıp gözlerime düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına attım. Elimden geldiğince gülümsedim.

"İçeri girmemde bir mahzur var mı?" diye fısıldadım.

"İlerleyen saatlerde gerçekleşecek olan Şükran Günü ayinine hazırlanıyoruz." Kelimeleri ağzında geveleyerek konuşuyordu ve sesinde bir işgüzarlık vardı, sanki araya giriyormuşum ve münasebetsiz davranıyormuşum gibi.

"Lütfen," dedim ellerimi ona doğru uzatarak. "Sadece biraz oturmak istiyorum. Düşünmek. Dua etmek."

"Evet," dedi kadın yavaşça. "Sanırım oturabilirsiniz." Toz bezini silkeledi ve hapşırdı. "Elektrik süpürgesinin sesinden rahatsız olmazsanız... Hem ne demişler, Tanrı'nın evi her zaman açıktır."

Elektrik süpürgesinin fişini taktı ve ön tarafları süpürmeye başladı. Orta sıranın kenarına doğru yürüdüm, vitray pencerelerdeki azizlerin bakışları zaten az olan ışığı iyice azaltıyordu. Onların tahkikleri altında başımı öne eğdim. İsa mağrur görünüyordu.

Mihraba doğru parmak uçlarımda yürüdüm ama tırabzanları toz beziyle silen bir kadın sol tarafımdaki oturma sırası boyunca, küçük bir şapelin dışına doğru ilerlememi istedi. Kapıdaki işa-

ret buranın özel dualara ve sessizce yapılacak tefekküre ayrılan Harvard Şapeli olduğunu belirtiyordu.

İçeri girdim ve arka tarafta bulunan bir sandalyeye oturdum, yanımdaki sütunun desteğinden memnundum. Ellerimi birleştirdim, elektrik süpürgesinin durmasını diledim. Bir dakika sonra durdu.

Şapel kusursuz bir sükûnete ve dinginliğe sahipti, öyle ki mihraptaki mumların eridiğini duyabiliyordum. Gözlerimi pencerenin kubbesine diktim, ta ki renkleri solana ve mağrur İsa'nın ayakları altında diz çökmüş ve canlıymış gibi duran küçük figürlerden rahatsız olana kadar.

Bir tabelada orijinal pencerenin hava saldırısında yok edildiği açıklanmıştı. Harvard Üniversitesi çalışanları ve mezunları pencerenin değiştirilmesi için katedralde vaftiz edilen üniversitenin kurucusu adına para toplamışlardı. Kader zaman içinde engin ve vahşi okyanusu geçip uzak diyarlara ulaşmış, tamir etmek ve yenisiyle değiştirmek için imkân yaratmıştı. İyileştirmek için. Belki Tanrı da Amy'yi Esmen'in bedeninde geri göndererek aynı şeyi yapmıştı. Muhtemelen sonunda dualarımı duymuş ve kefaretimi kabul etmişti.

Aniden vuran güneş ışığı pencerenin parlamasına neden olmuş, ortadaki kırmızı levha kor gibi yanmaya başlamıştı. *Veritas*, yazıyordu. Hakikat.

Kalbim çarpıyordu. Amy'nin sağ salim geri dönmesi için uzun uzun samimi bir şekilde dua ettiğim kadar bana yol göstermesi için de dua ettim. Tuzlu gözyaşlarım yüzümü yakıyordu.

"Bana yardım et," diyerek hıçkırıklara boğuldum. "Lütfen bana yardım et."

Sağ tarafımda bir hareket sezdim ve gözlerimi pencereden kaydırdım. Gri gömlekli ve beyaz rahip yakalı genç bir adam kapıda duruyordu, ilgili ve yumuşak bir yüz ifadesi vardı.

"Özür dilerim," dedi şapele girerek. "Her şey yolunda mı?"

"İyiyim," dedim ve paltomun koluyla gözlerimi sildim.

“Eğer konuşmak isterseniz...”

“Hayır,” dedim hızlıca, gülümsemeye ve ifademi yumuşatmaya çalışarak. “Yine de teşekkür ederim.”

Küçük bir dolaptan bir kutu dilek mumu çıkardı ve birini kibritle yaktı. Mumun alevi önce mat ve belli belirsizdi, ardından daha uzun ve daha parlak yanmaya başladı.

Genç rahip kutuyu dolaba geri koydu ve gülümsedi.

“Tamam,” dedi. “Sizi yalnız bırakayım.”

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

“Bekleyin,” dedim. “Lütfen.”

Bakışlarımla yanımdaki yeri işaret ettim, o da davetimi kabul etti.

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

Dudağımı ısırdım.

“Deli olduğumu düşüneceksiniz, çaresiz bir kadın. Tanrı biliyor ki belki de öyleyim ama...”

Başımı salladım.

“Devam edin,” dedi kibarca.

Reenkarnasyonun mümkün olduğuna inanıp inanmadığını sorarken gözlerinin içine bakabilmek için kendimi toparlamaya çalışıyordum.

Kaşlarını kaldırdı.

“*Böyle bir şey* beklemediğimi itiraf edeceğim.” Gülümseyişinde alay etmekten veya küçük görmekten ziyade anlayış vardı. “Ama hiç de öyle saçma bir soru değil. Aslında kesinlikle değil.” Yerinde doğrulurken sandalyesi gıcırdadı. “Yani sanırım her şey mümkün, hatta belki reenkarnasyon bile...”

“Ama?”

“Ama ben pek mümkün olduğunu düşünmüyorum.”

Kalbim acıdı.

“Mantığınız mı, yoksa inancınız mı böyle söylüyor?” dedim, her ne kadar ikisi arasında bir fark olup olmadığından emin olmasam da.

“Her ikisi de. İnancın temellerini çürütüyor.” Bir elini kalbinin üzerine koydu. “*Kendi* inancımın. Ama bu konuda daha farklı düşünen milyonlarca inançlı Hristiyan var. Bizimkisi her anlamda geniş bir kilise, dolayısıyla başkalarının saçma bulup nefret ettiği şeylere inananlar için de aramızda yer var.”

Yutkundum ve başımı öne eğdim.

“Niçin soruyorsunuz?” dedi başını bir yana eğerek.

“Bir sebebi yok,” dedim hızlıca. “Gerçekten. Sadece yeni yıl hakkında konuşmalar. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Yeni başlangıçlar. Bitişler. *Rüyalar*. Herkes her şeyi sorguluyor ve analiz ediyor.”

“Biraz kafa karıştırıcı, değil mi? Heyecanlı da tabii. Umut verici.” Elini benimkinin üzerine koydu. “En nihayetinde hepimiz bir şeye inanarak huzur buluruz: İster Budizm, ister Hristiyanlık isterse de Manchester United olsun. Bir şeye inanmak hiçbir şeye inanmamaktan çok daha iyidir. Önemli olan size doğru ve gerçek gelen şeydir.”

“Ama hissettiğimiz şeyin doğru olduğundan nasıl emin olabiliriz?” Umutsuzluk yine sesime yansımıştı.

“Hepimizin şüpheleri var elbette,” dedi yavaşça omuzlarını silkerek.

“Sizin bile mi?”

Ayağa kalktı ve gülümsedi.

“Duysanız şaşırırsınız.” Rahip yakalığına hafifçe dokundu. “Bu beni küçük tereddütlerden muaf kılmıyor. Ben de zaten bunu istemiyorum. Beni her seferinde inancıma geri döndüren Tanrı. Bunu bilmek de inancımı güçlendiriyor.”

Mumun yanından yürürken alev eğildi ve cızırdadı. Duman hafif gri bir hayalet gibi havada asılı kaldı.

“Görüyorsunuz ki Tanrı’nın Işığı bile zaman zaman yeniden yakılmaya ihtiyaç duyuyor,” dedi.

Mumu yeniden yaktı ve uzaklaştı.

Kapının üst kısmında, üzerine altın ipliklerle tek bir kelimenin heceleri işlenmiş olan kırmızı bir bayrak vardı.

VE
RI
TAS

Hızlıca başımı çevirdim ve gözlerimi yeniden yakılan muma diktim. Güçlü, sağlam alevi beni hipnotize etti. Umudun temiz parlak ışığını, sevginin kuvvetli sıcaklığını özledim ve her ikisinin coşkusunu tekrar hissetmek istedim. Esme benim son şansım olabilirdi. *Eğer* kendimi ona inandırabilirsem.

Amy'ye benzerliği çarpıcıydı. Olayları hatırlayışı esrarengiz. Kesinliği ise şaşırtıcı. Amy'nin Baharat Kızlar'a karşı sevgisi haricinde bana söylediği hiçbir ayrıntı basında yayımlanmamıştı ki bu, o zamanlarda on yaşında bir kız için hiç de özel bir durum değildi. Esme her kelimeyi sarsılmaz bir kesinlikle söylemiş, bir an bile tereddüt etmemişti. Rol yapamayacak kadar kusursuz ve kendinden emindi, özellikle de bu kadar küçük biri için.

Gözümü mumdan ayırdım ve yukarı baktım. Tavanın taşları ve kubbeleri dua eden bir elin parmakları gibi birbirlerine bağlanmışlardı. Taşlardan birinde yaldızlı bir altıgen vardı, kan kırmızı renkli merkezi altın harflerle işlenmişti.

VE
RI
TAS

Ayrılmak için ayağa kalktım ve şapelin kapısında durdum. Üzerimdeki bayrağa, tavadaki taşa, ışıldayan pencere levhasına baktım.

Veritas. Hakikat. Üç hece.

Tasvip üçlemesi.

Gerçeğin üçlemesi.

Adımlarımın yankısı katedral kapılarına kadar koridor boyunca ve Borough High Caddesi'ne çıkana kadar beni takip etti. Nefesimi tutmayı bıraktığımda izlendiğimi hissettim ve endişeyle etrafıma bakındım.

Bir gözlükçü dükkânının vitrinindeki boş çerçeveler bana bakıyordu. Çift odaklı gözlük camı reklamı her şeyi başka türlü görebileceğimi söylüyordu. İçimdeki deliliğin kıpırdadığını hissettim, köşede duran bir örümcek gibi. Derin ve ağır ağır nefes aldım, tıpkı Doktor Morgan'ın bana öğrettiği gibi.

Bir psikiyatriste gitmem ve muayene olmam Brian'ın fikriydi, hayata devam edebilmem için son çareydi. Bölgemizdeki klinikte, havasız küçük bir odada ölüm nedeniyle yakınlarını kaybedenlere rehberlik eden biriyle ortak seanslar almaya başlamıştık. Brian'ın, tıpkı basının yaptığı gibi beni sorumlu tutması için çok zaman geçmesi gerekmemiştii.

Başlangıçta suçlamalarını görmezden gelmemi söylemişti, polis bir suçlu bulamadığı için bir yerde bir günah keçisi bulmaları gerektiğini anlatmıştı. Ben iyi bir anneydim, bana öyle söylüyordu ama gözleri başka bir şey anlatıyordu. Karanlık ve şüpheli bir şey.

Amy'nin gitmesi benim hatamdı. Ona bakmayan, hatta orada bile olmayan, onu gözlemeyen bendim. Gitmesine, caddeyi geçmesine, kendi başına oynamasına izin veren bendim. Ayağımın altında dolaşmasını istemeyen bendim.

Beni tekrar tekrar suçlaması artık ezberlediğim yanıtları vermeme neden olmuştu. Parkın kapıları evden sadece elli metre uzaktaydı, cadde kalabalık değildi, arkadaşı oyun parkındaydı, Amy on yaşındaydı, duyarlı ve akıllıydı. Sorumlu bir yetişkin tarafından alınacaktı. Arkadaşının kaçacağını ve onu yalnız bırakacağını nereden bilebilirdim?

Hem zaten o akşam neden meşguldüm? Çünkü *her ikimizin de* Brian ve işi için önemli olan bir partiye hazırlanabilmesi

için çabalıyordum. Peki, Brian neredeydi? İş yerinde, bir iki gün bekleyebilecek lanet olası bir tuvalet kâğıdı kampanyası hazırlığında. Belki baskı yaratan şey hazırlık için son tarihin yaklaşması değil, adından söz ettirmek isteyen hırslı bir iş arkadaşıydı. *İkimiz de Amy'ye bakmıyorduk.*

Danışman gerilmiş ve bocalamaya başlamıştı, seansları ayırmamızı tavsiye etmişti. Brian ise tamamen bırakmıştı.

"Beth, yaptığımız tek şey dönüp dolaşıp aynı yere gelmek," demişti yumruklarını sıkarak. *"Acı verici kısır döngülere girmek.* Bununla tek başıma savaşmalıyım. Kendi bildiğim şekilde. Belki sen de bunu denemelisin."

"Yapamam. Biriyle konuşmak iyi geliyor. Keşke bu kişi sen olabilseydin ama..."

Danışmanla bir süre daha devam etmiştim ama ruh halimde herhangi bir gelişme olmadığından Brian bir psikiyatristi denememi tavsiye etmişti. Bunun tamamen benimle ilgili olduğu yolunda zekice yapılan eleştiriye içlerimden ama yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Doktor Morgan da *yardımcı olmuştu*, en azından başlangıçta.

Dulwich'teki evinin yemyeşil ve düzenli bahçesine bakan sessiz çalışma odasında Amy'ye dair anılarımı ilgiyle dinlemiş ve süngerin suyu emmesi gibi öfkemi ve ızdırabımı çekmişti. Ama hayatıma devam etmem, Brian'la geçmişimi ve ilişkiimi gözden geçirmem için beni teşvik ettiğinde ona karşı çıkmıştım.

"Bunların hiçbirisi Amy'nin ölümüyle ilgili değil!" demiştim ellerimi açarak, ne demek istediğimi anlayamadığından şüphelenmiştim.

"Hayatınıza onsuz nasıl devam edeceğinizle *ilgili*," demişti Doktor Morgan, başıyla vurgulayarak.

"Benim onsuz bir hayatım yok."

"Olabilir," demişti parmaklarını birleştirerek. *"Eğer isterseniz."*

Amy'nin ölümünün sarsıntısının normalde olabileceğinden çok daha derin olduğunu iddia ediyordu çünkü hayatımda doğru giden tek şey oydu.

“Onu yetiştirmek için reklamcılık kariyerinizden vazgeçtiniz. Size sağladığı konumdan, bağımsızlıktan. Dünyadaki yerinize dair düşüncelerinizden. O olmayınca evliliğiniz dışında hiçbir şeyin anlamı kalmadı.” Hafifçe omuzlarını silkmişti. “Belki bu yeterli değildir?”

Değildi. Hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Asla olamazdı. Denklemin tek tarafı olarak sadece benim olmam yetmezdi.

Brian ve ben ortalama bir reklam ajansında bölümler arasında yapılan bir yeniden düzenleme sonucunda birlikte çalışmaya başlamıştık. İşten çıkarılmamama şaşırmış ve biraz da sevinmiştim, hatta ajansın en başarılı personeliyle birlikte olmama daha da şaşırmıştım.

Ofiste çalışmak yerine beni yakındaki bir kafeye çekmişti. İlişkimiz buhar, sigara ve yanık tost kokusu eşliğinde başlamıştı. Her şey ihtirasla için için yanıyordu.

Yıpranmış deri sandalyeli ve kırık formika masalı bir odacıkta oturarak birbiri ardına kolayca akılda kalan reklam cümleleri buluyordu. Ben daha ziyade sekreterdim, söylediklerini yazıyor, işe yarar reklamlar yaratmak için fikirlerini süslüyordum. Ödüller kazanan reklamlar.

Olduğumdan daha iyi görünmemi sağladı ve minnettarlığım aşkımı alevlendirdi. Onun bana aşkının altında yatan neden, aynı şekilde Amy doğduğunda azalan ve önceliklerimi değiştiren özelliğim uysallığımdı.

Benim adanmış ebeveynlik olarak gördüğüm şeyi o dogmatik bir kontrol olarak görüyordu. Amy için en iyisini istiyordum ve onun en iyisine sahip olabilmesi için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Brian da aynı şeyi istiyordu ama kendi isteğiyle bunları elde etmesinin onu daha mutlu edeceğini düşünüyordu.

Özgürce, diyordu. Bense, *tembel ve tehlikeli*, diyordum. Anlaşmazlık ve dargınlık başlamıştı.

“Sorun evliliğim değil,” diyerek Doktor Morgan’ı inandırmaya çalışmıştım.

“Bir parçası bu. Bunun üzerinde durun, belki geri kalanını düzeltebilirsiniz.” Çok basitmiş gibi konuşuyordu.

“Amy’yi geri getirmeyecek,” demiştim dişlerimi sıkarak.

“Hiçbir şeyin getirmeyeceğini söylediğim için üzgünüm. Ama siz ve kocanız birbirinizi suçladığınız kadar derin ve güçlü bir şekilde sevmeye yeniden başlarsanız, belki bir gün yine bir aile olabilirsiniz.”

“Amy’nin yerine hiçbir şeyi koyamam!” Bunun düşüncesi içime işlemişti, kendimi hain ve korkak hissetmeme neden olmuştu.

“Bu Amy’nin yerine bir şey koymakla ilgili değil,” demişti Doktor Morgan sertçe. “Kendinizi bulmakla ilgili.”

Bir daha oraya gitmemiştim. Birkaç ay sonra Brian’ın bir iş arkadaşıyla olan ilişkisinin ağırlığı altında evliliğim çökmüştü.

“Suçlanacak biri varsa o Fiona değil,” demişti Brian. “Sen ve senin hastalıklı saplantın.”

“Bu bir saplantı değil!”

“Değil mi? O halde sen nasıl adlandırıyorsun?”

“Sevgi.”

Amy’nin geri döndüğünü iddia ettiğimde onun ve Doktor Morgan’ın ne diyeceklerini merak etmeme gerek yoktu. Kandırıldığımı söyleyeceklerdi. Sinir hastası olduğumu. Deli olduğumu.

Belki de öyleydim.

Başımı gözlükçünün camına dayadım. Serinliği insanın içini yatıştırıyordu. Gözüm göz testleri işaretine takıldı.

Ne geçiriyorsunuz?

Altında Clear View kontakt lensleri sergileniyordu.

Geleceğinize bakın.

Başımı bir kez daha mağazanın camına dayadım. Katedralin saati 08.30'u vuruyordu. Harvard Şapeli'ndeki mesajı düşündüm. *Veritas*. Hakikat.

Rahibin neye inanmam gerektiğini kalbimde bileceğimi söylediğini duydum. Kapının fayansına kazınmış Amy'nin baş harflerini gördüm. Saçının ışıltısını. Esme'nin elimin altındaki buklelerinin yumuşaklığını ve sıcaklığını hissettim. Tanımanın heyecanı, gelecek için bir umut. Bir kararın alevi.

Paltomun cebinden telefonumu çıkardım. Libby'ye ılık hızıyla bir mesaj yazıp gönderdim.

İnanıyorum.

5

Eve dönerken yol boyunca telefonumu elimde tuttum. Mesajımı alır almaz Libby'nin benimle irtibata geçmesini umuyordum, otel odalarında çaresizce benden bir haber almayı beklediklerini zihnimde canlandırırdım. Ama telefon inatla sessizliğini koruyordu.

İçimden bir ses benim de sessiz kalmam gerektiğini fısıldıyordu. O kısa mesajı göndermekte acele edip etmediğimi merak ediyordum, hatta *o* mesajı göndermekle doğru olanı yapıp yapmadığımı da.

İnanıyorum.

Gönder tuşuna bastığımdan beri zihnim karmakarışık olmuştu, inanç ve inançsızlık arasında gidip geliyordum.

Katedraldeki *Veritas* kelimesini Tanrı'nın beni inanmaya çağırdığı şeklinde yorumlamış ve gözlükçünün camındaki reklamı da Tanrı'yı destekleyen bir şifre olarak görmüştüm. Peki, ya Tanrı benimle hâlâ oyun oynuyorduydu? Amy'nin alınmasına izin vermiş, tüm yalvarışlarıma ve dualarıma rağmen onu bana geri vermeyi reddetmişti. Belki bu da bana daha çok acı çekertirmek için bir başka şaşırtmacaydı.

Yanılmayı istediğimi inkâr edemezdim. Esme'nin Amy olmasını istiyordum. Ama biliyordum ki bir şeyi istemek, acı verene kadar bir şeyi dilemek, inanç için bir temel oluşturmazdı.

Kanıtı ihtiyacım vardı ama tüm şüpheleri bertaraf ederek konuyu çözmek için bu kanıt ulaşmanın hiçbir yolunu göremiyordum.

Esme bana Amy'nin bedeninin nerede olduğunu söylese bile bunun doğru olduğuna nasıl güvenebilirdim? Polis on yaşındaki bir kız çocuğunun sözünü gerçekten ciddiye alıp söylediği yeri kazmaya başlar mıydı? Bunu yapıp Amy'nin bedenini bulurlarsa, Libby'nin yanıtlaması gereken oldukça zor sorular ortaya çıkardı. Amy'nin bedeninin nerede olduğunu *söylememek* onların lehineydi, bilseler dahi.

Esme'nin iddia ettiği kişi olduğunu ispatlamak için şu veya bu şekilde kanıt bulmam gerekecekti. Hem kalbimi hem de aklımı dinlemek zorunda kalacaktım ve ikisinin de güvenilir olup olmadığından emin değildim.

Bana güvenmediği için Libby'nin mesajıma yanıt vermemesi olasılığı beni derinden etkiledi. Hikâyelerine neden şimdi inandığımı sormak hakkıydı ve ona verecek hiçbir yanıtlım yoktu. Henüz değil. Somut bir şey yoktu. Hiçbir şey. Yalnızca umut ve temenni. Üstelik bu onun için veya benim için yeterli olmayabilirdi.

Sessizliklerine dair daha mantıklı bir nedenleri olabileceğini fark ettim. Hâlâ uyuyor olabilirlerdi, tabii uyuyabildilerse. Kahvaltı ediyor olabilirlerdi ve böylesine önemli bir telefon görüşmesini otel restoranında yapmak istemeyebilirlerdi. Telefonunun şarjı bitmiş veya Libby'nin kontörü kalmamış da olabilirdi.

Ardından telefon çaldı.

"Alo."

"Beth! Mutlu yıllar."

"Jill," dedim, hayal kırıklığımın sesime yansımamasını umarak. "Sana da mutlu yıllar."

"Erken kalkmışsın. Az önce seni evden aradım."

"Biraz temiz hava almak için dışarı çıkmak istedim." Soğuk havadan korunmak için olduğu kadar yalanımı gizlemek için de paltomun yakasını kaldırıp boynumu kapattım.

“Benim de sanırım buna ihtiyacım var,” dedi. “Lanet olası şampanya! Sadece birkaç kadeh içtim ama benim yaşımda...” İlgiyle sesini alçalttı. “Dün gece her şey yolunda mıydı? Seni düşünmeden edemedim ama aramak da istemedim. Rahatsız edilmekten hoşlanmadığını biliyorum.”

Rahatsız edilmek. Keşke bilseydi. Ama bilemezdi. Henüz değil. Belki de asla. Esme’nin hikâyesine asla inanmazdı ama benim inanmama da şaşırılmazdı. İncancım henüz güçlü değildi ve onun küçümsemesinin ağırlığı altında çökebilirdi.

Amy kaybolduğundan beri Jill sağlam bir arkadaşım olmuştu. Amy hayattayken onu gerçek anlamda tanımıyordum, her ne kadar yollarımız okulun dışında her gün iki defa kesişse de.

Sarı kabanı ve şapkası içinde Jill öğrencilerin karşıya geçebilmesi için trafiği durdururdu. Şoförlere diktiği çelik gibi bakışları çocuklara döndüğünde yumuşardı ve güvenle karşıya geçebilmeleri için elini sallardı. Her anne baba için neşeli bir cümlesi, her çocuk için tebessümü vardı. Her dönemin sonunda teşekkür kartlarına ve çikolatalara boğulurdu.

Amy ortadan kaybolduktan sonra okulu geçiştirmiştım ve tüm anneler okul telaşını atlatana kadar hiçbir yere gitmediğimden emin olmuşum. Kendi çocukları, yani Amy’nin sınıf arkadaşları yanlarındayken ve Amy’nin olması gereken yerdeki boşluğu hatırlatırlarken velilerle normal bir şekilde sohbet etmeye çalışmak garipti.

Yüzme, step dansı, çikolatalı kekler ve doğum günü partileri anne babalarla olan arkadaşılığımın oksijeni olmuştu, kapıda geçirdiğim zaman da akciğerleri. Onlar olmadan ilişkiler soluyordu, basın beni suçladığında ise onlarla ilişkilerim ansızın sona ermişti.

Ama Jill okuldan eve dönerken bana uğrar, biraz çay yapar, ben ağlarken ve feryat ederken hiç şikâyet etmeden dinlerdi. Amy’nin kaybolmasının benim suçum olduğuna inanmaz ve buna inananların, kendi çocuklarıyla ilgilenemeyecek kadar meşgul

olduklarından içlerindeki suçluluk duygularını bastırmak için parmaklarını bana yönelttiklerini düşünürdü.

“Her ne kadar öyle görünse de bu aslında seninle ilgili değil Beth,” derdi. “Onlarla ilgili. Sen onların kâbuslarını yaşıyorsun ve önlerinde suçlayacak bir yüz olduğunda kendi şeytanlarını inkâr etmek onlara daha kolay geliyor.”

Desteği sarsılmaz ve koşulsuzdu. Çok geçmeden benden sıkılacağından ve uzaklaşacağından korkardım ama eklem iltihabı onu zorlasa da daima bana uğramaya ve destek olmaya devam etmişti.

“Artık arabaların önünden yeterince hızlı çekilemiyorum,” demişti bir defasında. “Soğuk hava, günün geri kalan kısmında kemiklerimi terk etmiyor. Ama bu, işlerimizi yapmak için bize daha fazla zaman veriyor, değil mi?”

Doktor Morgan gibi konuşurdu. Her zaman beni dışarı çıkarmaya ve bir şeyler yaptırmaya çalışırdı. Sinemaya, müzeye ve tiyatroya gitmenin düşüncelerimi başka şeylere yönelteceğini söylerdi, ayrıca bir resim veya şiir grubuna katılmak kendimi ifade etmek ve yeni insanlarla tanışmak için bana imkân sağlayacaktı ona göre. Ama uvertürlerin bana vereceği bir yanıt yoktu.

Jill benden daha farklı bir yol seçmişti.

“Arthur öldükten sonra Durning Kütüphanesi Dostları’yla tanıştım,” dedi bana. “Oval’da kriket izlerken kalp krizi geçirip ölmesinin Amy konusunda yaşadıklarıyla karşılaştırılabilir olduğunu söylemiyorum ama onu kaybetmek yine de acı vericiydi. Dostlar bu boşluğun doldurulmasına yardımcı oldular. Sana da yardımcı olabilirler.”

“Henüz hazır olduğumu düşünmüyorum,” demiştim, başımı iki yana sallayarak. “Belki daha sonra.”

Gülümsemişti.

“Ben iflah olmaz bir işgüzarım ki bu da beni ideal Dost yapıyor, büyük D ama bir dost olarak da baş belasıyım, küçük d. Senden vazgeçmeyeceğim Beth, söz veriyorum, birini kay-

betmenin üstesinden gelmenin en iyi yolu diğer insanlardır. *Doğru* insanlar. Onun yerini almak için değil, yaşamının nasıl bir şey olduğunu sana hatırlatmak için.”

İnatçılığı nazik ve kibardı ama insafsızdı. Sonunda pes etmiştim, yardım kermesleri düzenleyen, özel günler için sandviçler ve kekler hazırlayan, meclis kesintileri ortaya çıktığında destek arayan gönüllüler ordusunun bir parçası olmuştum.

Bir gönüllü grup diğerinin kapısını açmıştı. Bahçıvanlık konusunda insanları eğiten yerel bir hayır kurumu olan Aziz Anselm Kilisesi, Kennington Bahçeleri Topluluğu ve İmparatorluk Savaş Müzesi Dostu olmuştum. Ama Jill ayrıca Kennington Parkı Dostları'na katılmam için de beni ikna etmeye çalışmıştı.

Ait olduğum gruplar genellikle farklı rozetler takan ve ilgileri değiştiğinde grup değiştiren aynı insanlardan oluşuyordu. Üyeler daima benden daha yaşlı ve akranlarımdan daha az suçlayıcıydı. Belki bunun nedeni hayatlarının sonlarına daha yakın olmalarıydı, Tanrı'ya daha yakın olmaları. Ayrıca Tanrı'dan kendileri için bekledikleri bağışlanmayı başkalarına göstermeyi de istiyorlardı.

Beni kabul etmelerinin nedeni ne olursa olsun, ağırbaşlı sevgileri ve anlayışları bana tefekkür etmem için mekân ve imkân tanımıştı. Bu nedenle kederden kurtulmanın yolunu göstermektense Jill farkında olmadan Amy'ye dair düşüncelerin ve hatıraların bakteriler gibi çoğalmasına olanak sağlayan ılık ve nemli bir ortam yaratmıştı.

Son zamanlarda kayıt ücreti, bildiri ve yıllık genel toplantı gerektirmeyen dostlara ihtiyacım olduğunu söylemeye başlamıştı. Yaşıtım olan arkadaşlar, benim gibi ilgi alanları olanlar.

Jill'le o kadar çok şey paylaşmıştım ki ona Esme'den bahsetmeye can atıyordum. Amy'nin geri dönmüş olma ihtimalinden. Ama yapamazdım. Amy'ye hamile olduğumu düşündüğümde kesin emin olana kadar Brian dâhil hiç kimseye söylemediğim

gibi. Ona söylediğimde de ilk tarama her şeyin yolunda olduğunu gösterene kadar bunu bir sır olarak saklamasını istemiştim.

Bu sefer bir tarama yoktu, hiçbir şeyin kanıtı yoktu. Beklemek zorundaydım. Aynı zamanda yapabileceğim tek şey Jill'in benim için endişelenmesine izin vermemektir.

"Beni dert etme Jill," dedim yol boyunca yürürken. "Ben iyiyim. Aslında bu sene için oldukça iyimser hissediyorum."

Bir duraksama oldu.

"Evet," dedi, "sesin oldukça... *canlı* ve *neşeli* geliyor. Belki onuncu yıl dönümü senin için gerçek bir dönüm noktası olur."

"Sanırım haklı olabilirsin."

"Artık geriye bakmayacaksın yani?" Kulağa bir soru olduğu kadar talimat gibi geliyordu.

"Evet," dedim gerçekte hissetmediğim bir güvenle.

"Harika. Daha sonra uğrayacağım. Kahve içerken temennilerimizi paylaşıyoruz. Akşamdan kalan kıymalı tarttan getiririm."

Panikledim. Çok erkendi. Bir şeyin kökten değiştiğini tahmin etmese bile ona söylememek için kendimi zor tutacaktım, her ne kadar bu şeyin ne olduğunu Jill bile tahmin edemeyecek olsa da.

"Bir süre dönmeyeceğim," dedim.

Yalandı: O anda sokağımın köşesinden dönmüş ve cebimde evimin anahtarlarını tutuyordum. Gerçeği saklamak için söylemek zorunda kalacağım birçok yalanın ilkiydi. Onu daha sonra arayacağıma söz vererek telefon görüşmesini sonlandırdım. Arkamdan ön kapıyı kapatıp kilitledim, saklamaya çalıştığımın kim olduğundan emin değildim.

Koridordaki rafta duran heykel dikkatimi çekti. Topuğundaki rengi atmış nokta hakkında Esme'nin yaptığı açıklamanın hatırası tüylerimi diken diken etti. Onu elime aldım, doğruluğunu test ediyordum gibi ağırlığını hissettim, ardından salondaki vitrine koydum. Bir dakika sonra şöminenin üstüne geri koydum, Amy'nin fotoğrafının soluna. Bu ayarlama dengesiz göründü. Heykeli sağa kaydardım.

Bagpuss kanepeden gülüyordu. Esme'nin denemesi masanın üzerinden göz kırpıyordu. Onları elime aldım ve merdivenleri yavaşça çıkararak Amy'nin odasına yöneldim. Yatak örtüsü ve yastıklar buruşmuştu, perdeler kapalıydı. Yatağı düzeltmeye başladım, ardından vazgeçtim. Onun yerine yatak örtüsünü, çarşafı ve yastık kılıflarını çıkarıp çamaşır sepetine attım.

Bir gün Amy'nin yeniden bu yatakta uyuyabilecek olmasına boşuna umutlanmamıştım. Bu düşünce güçlendi. Yeni bir yatak örtüsü isteyecekti, on yaşında bir kıza daha uygun bir şey. Pembe muhtemelen.

Ya elbiseler? Yeni spor ayakkabılar, süslü parti elbiseleri, kalın kışlık montlar, mayolar, atkılar ve okul üniformaları. Gardırobun kapaklarını ve bütün çekmeceleri açtım. Karanlık ve küflüydüler, boştular. Umutla ve aynı zamanda şüpheyle doluydular.

Ona bir şeyler satın alma ihtimaliyle savaşılmaya çalıştım ama işe yaramadı: Arzum mantığıma üstün geldi. Oyunlar, kitaplar, oyuncaklar, kulaklıkları ve ekranlı aletler isteyecekti. Ona on yıllık doğum günü ve yılbaşı hediyeleri, tatiller, ziyafetler ve sinema biletleri borçluydum. Yeniden mumlarla ve şeker hamuruyla kaplı pastalar yapabiliirdim. Arada bir hazır yemekten vazgeçip carbonara soslu fırında tavuk hazırlayabiliirdim. Bu şölende karşımda oturacak ve lades kemiğini çekecek birine sahip olurdum. *İki* kişi. Libby de etrafta olurdu tabii.

Hayallerim birden rayından çıktı, yeni geleceğime dair her bir düşünce ve resim bir öncekiyle çarpışıyordu. Zihnim katliam yerine dönmüştü, mantığım mendeneden geçirilmiş ve umutla bükülmüştü.

Pencereyi açtım, soğuk havayı derin derin içime çektim. Parkın çimenleri ezilmiş ve yolları engebelerle dolmuştu.

Yatağa geri döndüm ve şakaklarımı ovdum. Telefonumun acı acı çalması beni korkuttu.

"Bayan Archer? Ben Libby."

Fısıldıyordu ve arkada uğuldayan bir ses vardı.

Hızlıca oturdum, aniden canlanmış ve dikkat kesilmiştim. Umutlu ve iyimserdim.

"Libby. Nihayet! Neredesin? Bu ses de ne böyle?"

"Banyodaki havalandırmanın sesi."

"Niye fısıldıyorsun?" dedim. "Yüksek sesle konuş, seni zor duyuyorum." Saçımı geriye attım ve ahizeyi kulağıma yaklaştırdım.

"Esmeye uyuyor," dedi Libby, hâlâ fısıldıyordu. "Kötü bir gece geçirdi. Dün gece onu kötü etkiledi. Beni de öyle."

"Ah olamaz. Şimdi iyi mi?" Moral bozukluğundan alnımı buruşturdum.

Gerçekten tanımadığım, hatta güvenmediğim bir çocuk için endişelenmeme şaşırdım ama yine de benim olabilecek bir kıza karşı duygularımı inkâr edemezdim. Eski içgüdüler hâlâ oradaydı.

"Bu şartlar altında evet, sanırım iyi," dedi Libby. Sesi mesafeli ve kırgın geliyordu, hatta bıkkın.

"Onu görmek zorundayım. Otelı unut. Buraya gelin ve ziyaretinizin geri kalanını burada geçirin. Yeterince oda var."

"Bayan Archer..."

"Beth de lütfen."

"Beth." Bu kelime sanki uygunsuz kaçıyormuş gibi telaffuz etti ismimi. "Biraz ağırdan almalısın. Esmeyi düşün. Nasıl olduğunu. Ne hissettiğini. Adımlarımızı dikkatli atmalıyız."

"Ama onu görmek zorundayım." Yalvarır gibi bir ses tonu takınmak istedim ama daha ziyade bir talep gibi çıktı.

Libby yanıtlamadan önce bir sessizlik oldu.

"Göreceksin," dedi. "Bu öğleden sonra. Ama yeniden evine gelmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Henüz değil. Onun için çok fazla olabilir. Ayrıca konuşmamız gerek. Sadece ikimiz."

"Onu görmemi engelleyemezsin," dedim, yüzümdeki saçları geriye atarak ve yatakta dikleşerek.

"Aslında engelleyebilirim. Onun annesi hâlâ benim."

“Ben de öyle.” İddiamdaki kesinlik beni şaşırttı.

“DNA testiyle varlığın kanıtlanamaz,” dedi Libby kısa ve öz bir şekilde. “Onun damarlarında gezen benim kanım. Doğum belgesinde ‘anne’ hanesinin altında benim ismim yazıyor.”

Amy’nin gözetimi için kavga etmek zorunda değildim: Ben ve Brian için bu konuda tartışacağımız hiç kimse yoktu. Eğer olsaydı kazanabilirdim. Ama bu sefer durum farklıydı: Libby’ye karşı çıkmayı göze alamazdım ama Amy hakkında en ufak bir hak iddiamın dahi elimden alınmasına izin veremezdim.

“İyi ama onun hayatının bir parçası olmamı istemediyse, niçin dün akşam ortaya çıktın?” dedim.

Libby yeniden duraksadı, sanki aynı şeyi o da merak ediyormuş gibi.

“Çünkü bunu Esme istedi,” dedi. “Çünkü bunun ona yardımcı olabileceğini düşündüm.”

“Sana yardımcı olmasa da.”

“Kesinlikle. Anneler özverili olmalı.”

Sesinde bir zafer havası vardı, sanki kozunu oynamıştı veya rütbe olarak benim üstümdü. Oyunun dışında olduğumu hatırlatıyordu. Eski özelliği kalmamış biri olduğumu. Öfkeden saçlarım diken diken oldu.

Kendisiyle saat ikide Londra Kalesi’nde buluşmamı söyledi.

“Kale hendeğine buz pateni pisti kurmuşlar. Hem Esme’yi görürsün hem de ikimiz rahat rahat konuşabiliriz.”

Libby’yi buz pistinin etrafındaki masalardan birinde otururken buldum. Yorgun ve endişeli görünüyordu, başına taktığı sıkı yün şapkası alnındaki çizgileri derinleştiriyordu. Gözleri şişmişti, ağlamış olduğu belli oluyordu.

Yaklaştığımı görünce dikleşti, ardından titredi ve huzursuzluğunu maskelemek için havayı suçlayarak kollarını ovuşturdu.

“Dondurucu bir soğuk var,” dedi.

“Ne zaman istersek ateşin başında çay içmek ve tatlı yemek için evime gidebiliriz.”

Libby başını iki yana salladı ve buz pistini işaret etti.

“Arka bahçende buz pisti yok ama.” Kayanları izlerken yan yan baktı. “Esmen’in biraz eğlenmeye ihtiyacı var. Biz de biraz onun dikkatini dağıtmalıyız.”

Parlak renkli şapkalar ve eldivenler içinde insanlar önlerinde beyaz hava buharı bırakarak yanımızdan kayıyorlardı. Diğerleri köşeye yakın toplanmışlar, sendeleyerek ve dengelerini korumaya çalışarak pisti çevreleyen duvara tutunmak istiyorlardı. Tozlu yapay buz, patenlerin altındaki keskin metale yapışıyor ve yere düşen bedenlerin çıkardığı sesi artırıyordu.

“Onu göremiyorum,” dedim, elimi gözlerime siper ederek.

“Uzaktaki köşede. Dönüş yapmak için bize doğru geliyor.”

Esmen’in gümüş renkli kaz tüyü montunun kalabalığın arasında ışıldadığını fark ettim, saçları ise arkasında havalanıyordu. Sağlam ve coşkulu uzun adımlarla hareket ediyor, önündeki insanlardan kaçınmak için adımlarını kısaltıyor, milimetreler kala yön değiştiriyor ve yine güvenle kaymaya devam ediyordu.

“O her zaman iyi bir patenciydi,” dedim. “Sen bir de onu taş zeminde paten yaparken gör.”

“Gördüm,” dedi Libby donuk bir tonla, ardından belli belirsiz başını salladı.

Esmen bize doğru kayarken el salladım, yanakları pembeleşmişti. Hızlı hızlı nefes alıyordu, ağzından çıkan nefes anında buharlaşıyordu. Gülümsedi ve hızını artırdı.

“Anne!”

Bu kelime bayıldıktan sonra beni kendime getirmek için yüzüme atılmış bir tokat gibiydi. Bir kez daha annelik bilincimi geri getiriyordu. Bir gece önce bana anne diye seslendiğinde, vahşi ve uygunsuz gelmişti. Şimdi daha tanıdık ve rahatlatıcı geliyordu, her ne kadar bu sesleniş Esmen’in ağzından çıkıp kelimeye eşlik ederken buharlaşan nefesi kadar geçici olsa da.

Bariyere yaklaştım. Esmeye geniş bir manevra yaptı, ardından olduğu yerde döndü, buzu kesip zemine çarpan patenleriyle havaya beyaz bir toz fırlattı. Buz tanecikleri sanki yıldız tozuymuş gibi arkasından çiseledi. Bariyere çarpan patenlerinin sesi kalbimin çarpışının yankısıydı sanki.

Bariyerin üzerinden uzandı ve kollarıyla bana sarıldı. İçgüdüsel olarak aynısını yaptım ama daha yavaşça, tıpkı Amy henüz küçük bir çocukken yaptığı şeyi onaylamadığım zamanlarda huzur veren ve güvenimi tazeleyen bir kucaklamayla bana sarılması gibi.

Ama onu bir kez kollarıma aldığımda gitmesine izin veremeyeceğimi anladım. Yüzümü saçlarına bastırdım, ılık ve nemli, limon kokulu tenini içine çektim. Montu kaz tüyüyle doldurulmuştu ve içindeki bedenini hissedene kadar sıkmaya devam ettim, onun gerçek olduğundan emin olana kadar.

“Nefes alamıyorum!” dedi ve beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

“Beth!” dedi Libby. “Dur. Bundan hoşlanmıyor.”

“Saçmalık. Hangi çocuk kucaklanmaktan hoşlanmaz ki?”

Ama benden kurtulana kadar Esmeye’nin dirseği ve omuzları durmadı. Geriye sendeledi, dengesini kaybetti, bir an düşeceğini sandım ama toparlandı ve bir mermi hızıyla kalabalığın arasına karıştı.

“Sana söylemiştim,” dedi Libby sinsî bir gülümsemeyle. “Artık uzun süre sarılmaktan hoşlanmıyor. Eskiden olduğu gibi değil. Onu yeterince uzun ve sıkı kucaklayamadığım an geldi.”

Libby kollarını bir araya getirdi. “Bunu özlüyorum.”

“Şu tuhaf döneme geldi sanırım.”

Bir anneye konuşurken çocuklar hakkındaki klişeleri yeniden kullanmak bana kendimi iyi hissettirdi.

“Eğer öyle diyorsan,” dedi Libby şüpheyle ve başını yan tarafındaki koltuğa çevirdi. “Başlasak iyi olur. Bu grup pistte yalnızca yarım saat kalacak ve bir yarım saat daha harcayaca-

mam, buna param yetse bile. Ama yarım saat zaten yetmeli, Esme'nin geçirdiği geceden sonra." Hafifçe güldü. "Benim için de yeterli olacak."

"Peki ya ben?" dedim yanına otururken.

"Bu sadece seninle ilgili değil Beth. Bazı açılardan, üçümüz arasındaki en önemsiz kişi sensin."

Sözleri basının bana karşı suçlamalarını hatırlattı: üç kişilik ailemi. Amy ve Brian benden daha çok sevgiyi ve ilgiyi hak ediyordu. Acı hiyerarşisinde ben açık ara üçüncüydim.

"Ama ben Amy'nin annesiyim," dedim, böyle bir ifadenin basında alay edercesine bir gürültü koparacağının bilincinde olarak.

"Haklısın," dedi Libby, başıyla onaylayarak. "Sen *Amy'nin* annesisin. O olmayı *seçtiğin* müddetçe. Eğer farklı düşüncelerin varsa ki olabilir, Esme'ye işkence ediyor olacaksın. Parçaları birleştirmek zorunda kalacak olan benim. Onu bu noktaya kadar getirmek yeterince zordu. Başka seçeneğim yok, *Esme'nin* annesi olarak. Ama senin var."

"Sanki benim için kolaymış gibi konuşuyorsun."

Libby homurdandı.

"Henüz başlamadık bile," dedi. "Tüm bunların ne kadar zor olacağı konusunda hiçbir fikrin var mı? Ne kadar acı verici? Acımasızca olacak. Hatta belki Esme için düpedüz tehlikeli. O daha bir çocuk. Bunu aklında tutmak zorundasın."

"Bunu nasıl unutabilirim?" Montuma daha sıkı sarındım. "Bundan vazgeçmeyeceğime söz veriyorum. Amy'yi iki defa kaybetmeye dayanmamam."

Libby omuz silkti.

"Umarım haklısındır," dedi.

"Eğer onu yüzüstü bırakacağımdan endişeleniyorsan," dedim, "niçin kapıma getirdin?"

Libby başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı. Gözleri parlıyordu.

“Çünkü benim tatlı, biricik kızım tanımadığım birine dönüşüyordu. Banyo zamanında sarılmalar ve köpükten baloncuklar yapmak, televizyonun önünde balık ekmek yerken kıkırdamak yerine... sağlıklı, akıllı ve çalışkan bir öğrenci olmak yerine...” gözlerini sildi, “bana ve herkese *diğer* annesinin onu benden daha çok sevdiğini söyleyen huzursuz, küçük bir hanımefendi olmuştu. Hiçbir sebep olmamasına rağmen derslerde sürekli ağlayan, oyun saatini ayak parmakları morarana ve kanayana kadar duvarı tekmeleyerek geçiren, korkunç ve şiddetli krizler geçiren, sonrasında da bana hiçbir anlamı olmayan şeyler söyleyen ve ardından ona inanmadığım için inleyen bir çocuk.”

Cebinden bir mendil çıkardı ve burnunu sildi.

“Tüm bunlar olurken,” diye devam etti, “hâlâ bir zamanlar sahip olduğum kıza dair belirtiler de görüyordum. Ravioli yemeyi seven ve Lady Gaga’yı beğenen bir kız. Elektrik süpürgesiyle evi süpürürken ve bulaşıkları yıkarken bana yardım eden, *Coronation Street*’i izlerken kıvrılıp yatmama izin veren.”

Göz göze geldik.

“*Bu yüzden* onu buraya getirdim,” dedi. “Her şeyi anlamaya çalışmak ve belki bir çeşit mutluluk elde etmek için.”

Yavaşça başımı salladım, elini tutmayı düşündüm ama vazgeçtim, geri çevireceğinden emindim.

“Üzgünüm,” dedim. “Hiçbir fikrim yoktu. Yani nasıl bilebilirdim ki?”

“Hayır, artık bileceksin. İlk elden. Çünkü şüphesiz dün gecedен beri yaşadığın tüm bu karmaşa, tüm bu ızdırap sadece bir başlangıç. Ona inandığını Esme’ye söylemeden önce neye kalkıştığını çok iyi bilmelisin.”

Gözlerimi kırptırdım, onu doğru duyduğumdan emin değildim.

“Yani o henüz bilmiyor mu?”

“Doğru.”

Yalnızca bir dakika önce elini tutmak için ona uzatacağım elim bir yumruk oldu. Ona ne cüretle söylemezdi? Ama ardından düşündüm ki çocuğu için en iyi olduğunu hissettiği şeyi yapıyordu. Onun yerinde olsam ben ne yapardım? Bununla birlikte belki Esme'nin ona inandığını düşünmemesi daha iyi olurdu, benim bile emin olmadığımı hesaba katarsak.

“Neler olduğunu gerçekten anladığından emin olana dek ona umut vermek istemiyorum,” dedi Libby sertçe. “Dediğim gibi sen çekip gitmeyi tercih edebilirsin. Benim böyle bir lüksüm yok.” Bana doğru eğildi. “Bu konuda kafamı toplamaya başlamam bile oldukça uzun sürdü. Görünen o ki sen bunu bir günden daha kısa bir süre içinde başardın. Yalnızca bunun doğru olmasını istemenden ibaret olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Gülmeden edemedim.

“*Böyle bir şey dilemezdim.*”

“Gerçekten mi? Bu ikinci bir şans değil mi?” dedi Libby. “Acı verici ve pek olası görünmeyen bir şans olduğunu kabul ediyorum ama şüphesiz ki hiç şans olmamasından iyidir.”

Başımı iki yana salladım.

“Hayır, eğer doğru gelmiyorsa iyi değildir. Bilirsin, tam şuraya,” dedim. Elimi kalbimin üzerine götürdüm ama göğsüme dokunmadım. “Uzun süredir anne değilim ama içgüdülerim beni asla terk etmedi.”

Libby geriye yaslandı ve nefesini soğuk havaya doğru üfledi.

“O halde ne değişti?” dedi.

“*Benim mi sana söylememi istiyorsun?*”

“Hayır. Beni *ikna etmeni* istiyorum.”

Başımı öfkeyle yukarı kaldırdım.

“Bu saçmalık,” diye çıktım.

“Dün gece de böyle söyledin. O yüzden dediğim gibi dünden bugüne ne değişti?”

Sebeplerimi duymak istemesine ierledim ama bunu neden yaptığını anlayabiliyordum. Hem bunları ona yüksek sesle söylemek benim de daha emin olmamı sağlayabilirdi.

Yüzümdeki saçları geriye attım ve dik oturdum.

“Hatıralar,” dedim. “Bildiği ayrıntılar. Hepsi tamamen doğru, üstelik hiçbirini basın raporlarında çıkmadı.”

“Biliyorum,” dedi Libby. “Kontrol ettim.”

“Ama sadece tüm bunları bilmesi değil. Kesinliği. Bir an bile tereddüt etmemesi. Hiçbirinin yalan olmaması. Tüm bunları uydurmuş olamaz.”

Libby kaşlarını kaldırdı.

“Yani bunlar seni ikna etmeye yetti?”

“İan’ın söyledikleri de var tabii,” dedim ellerimi masanın üzerine koyarken.

“İan kim?”

“Bir medyum.” Sanki utanç verici bir şey itiraf ediyordum gibi yanaklarımın kızardığını hissettim. “Bana küçük bir kızın yakında olduğunu söylemişti. İsmi E’yle başlayan bir kız. Birkaç isim saydı, Ellie onlardan biriydi mesela. Birkaç saat sonra *Esm*e kapımdaydı.”

“Sadece bir tesadüf olabilir,” dedi Libby. “Ayrıca o Amy hakkında hiçbir şey söylemedi, değil mi? Sadece Esm

e dedi ki onun ismini de yanlış bildi.”

“Ama görmüyor musun? Önemli olan ayrıntılar değil. Bu sefer değil. Bir şekilde bir şey yakalamış olması.”

Libby omuz silkti.

“Özür dilerim,” dedi. “Seni anlayamıyorum.”

Ona biraz daha yaklaştım.

“Yıllardır medyumlara gidiyorum,” dedim. “Hiçbiri öbür tarafta Amy’ye yaklaşamadı bile. Şimdi neden olduğunu biliyorum.”

Libby kaşlarını çattı.

“Özür dilerim,” dedi. “Hâlâ anlamadım.”

“Görmüyor musun? Amy orada değildi ki onu duysun, aslında o ruhlar âlemine hiç gitmedi.”

“Ah,” dedi Libby yavaşça başıyla onaylayarak. “Sanırım bu mantıklı, her ne kadar ben bu tür şeylere pek inanmasam da. Esme’de gerçekten neler olup bittiğini anlamam o yüzden bu kadar uzun sürdü.”

“Peki ya Tanrı? Ona inanıyor musun?”

“Tanrı mı?”

“Evet. Beni doğruya yöneltti.”

Libby şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı.

“Senin Tanrı’ya inananlar ordusundan biri olduğunu düşünmezdim. Hele de yaşadıklarından sonra.”

“Kiliseye gitmiyorum, eğer demek istediğin buysa,” dedim. “Ama küçükken pazar okuluna ve bir kilise okuluna gittim. Bu tarz şeyler insanda iz bırakıyor, daha sonra buna ne kadar isyan etsen de, hayat karşına ne trajediler çıkarsa da.”

Başımı diğer tarafa çevirdim, ayakkabılarımdan birinin topuğuyla donmuş çimi ezdim.

Esme buzun üzerinde kayıyordu. Kalenin mazgallı siperleri beyazlatılmış kemikler gibi parlıyordu. Titredim ve eldivenli ellerimi birbirine kenetledim.

“Yani seni ikna ettim mi? Testi geçtim mi?”

“Öyle bir şey değil, Beth.”

“Evet, öyle,” dedim, elini okşayarak. “Ama anlıyorum.” Boğazımı temizledim. “Esme’nin farklı olduğunu düşünmene neden olan ilk şey neydi?”

Libby doğruca gözlerimin içine baktı.

“Yaklaşık bir yıl önceydi sanırım,” dedi. “Başta küçük şeylerdi. Kendi yatak odasından Elizabeth Kulesi’nin çanlarını duymayı özlediğini söylemesi gibi. Saat on haberlerinin açılışındaki büyük saatin çıkardığı sesi kastettiğini sandım.” Saçından bir tutamı parmağına sardı. “Esme, Londra hakkında o kadar çok konuşuyordu ki öğretmenleri daha önce orada yaşadığımızı

sandılar, aslında Londra'ya hiç gitmemişti. Cumartesi sabahları *Live & Kicking* programının neden televizyonda olmadığını merak ederdi. Bu programı *ben* daha kızken izlemiştim. Yayından kaldırıldığında o daha bir yaşındaydı.”

Amy'nin programın yetenek şovuna başvurduğunu hatırladım. O, Dana ve üç kız daha bir Baharat Kızlar şarkısı söyleyeceklerdi. Oysa denemeye bile çağrılmamışlardı. Birkaç hafta sonra Amy aynı şarkıyı seslendiren başka bir grup kızı gördüğünde alay ederek homurdanmıştı.

“Ardından,” dedi Libby, “okuldan arkadaşları ve öğretmenleri hakkında konuşmaya başladı, oysa onlardan hiçbiri *kendi* okulunda değildi.”

“Birçok çocuğun hayalî arkadaşı vardır.”

“Bu yüzden ben de başlangıçta şüphelenmedim. Ama diğer anneler kendi çocuklarının hayalî arkadaşları için masada bir yer ayırttıklarını söylediler. Esme asla böyle bir şey istemedi. Onun ‘arkadaşı’ Dana gerçekte, bir evi ve kendine ait bir masası vardı. Diğer çocuklar hayalî arkadaşlarını kısa süre sonra unuttular. Esme'nin hikâyeleri ise daha da inandırıcı olmaya başladı. Ardından bayılma nöbetleri başladı.”

“Evet,” dedim, çok şüphe çekmemeye çalışarak. “Bu konuya geri dönmek istiyordum. Amy sara hastası değildi.”

Libby ellerini öne doğru uzattı.

“Esme'nin de sara hastası olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Doktorlar öyle düşünüyor ama ben aynı fikirde değilim. Bence Amy, Esme'nin vücuduna girdiğinde böyle oluyor. Geçmişe dönüşler. Bu tarz şeyler.”

Kalbim hızla çarpıyordu, son on yıldır yanıtına ihtiyacım olan soru dudaklarımdan dökülmek istiyordu. Diğer hiçbir sorunun beni o kadar uykusuz bırakmadığı, uykuya dalmayı başardığımda da en kötü kâbusum olan soru.

Konuşmaya çalıştım ama ağzım o kadar kuruydu ki kelimeler çıkmıyordu. Libby'nin yanıtını beklerken güç bela nefes alabiliyordum.

"Amy'nin başına... neler geldiğinden bahsetti mi hiç? Mesela... bedeninin nerede olduğundan falan?"

"Hayır," dedi. "Henüz değil."

Hayal kırıklığı ile rahatlatma arasında kaldım: Bilmek de bilmemek kadar acı verici olabilirdi.

"Bu konuda onu sorguya çekmemelisin," dedi Libby. "Tamam mı?"

"Ama ben..."

"Evet, bilmen gerektiğini biliyorum ama bu bilgiyi ondan zorla alamayız. Bu nöbetler..." Başını ızdırıp içinde kaldırdı. "O kadar korkunç ki. Amy geldiğinde çok korkuyor, şaşkına dönüyor ve titriyor. Çok... savunmasız görünüyor. Tek yapmak istediğim ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek ama bana izin vermeyecek ve her ikimiz de sonunda her şeyin yoluna girmeyeceğini biliyoruz."

Parmağıyla beni dürttü.

"Bu nöbetler sırasında gördüğü tüm korkunç şeyler vakti gelince açığa çıkacak," dedi. "Ben bunun olmasını istemiyorum. Ama eğer Esme bunları aşacaksa olması *gerek*. Ona baskı yapmayacağına söz vermek zorundasın."

"Ama bunun olup bitmesi daha iyi olmaz mı?"

"Hayır. Onun için değil. Veya benim için. Kızımın hiç yapmadığımız şeyler hakkında konuştuğunu duymak kolay değil. Hiç gitmediğimiz yerler hakkında." Gözleri uzaklara daldı. "Bana yabancılaşıyor. Her nöbetten sonra daha çok Amy ve daha az Esme oluyor. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum. Kızını böyle pat diye kaybetmek mi," dedi parmaklarını şaklatarak, "yoksa yavaş yavaş ortadan kaybolmasını izlemek mi?"

Elini tutup sıktım. Başını kaldırdı ve hafifçe gülümsedi.

“Onu sorgulamayacağına söz ver Beth, yoksa ona yaklaşmana müsaade etmem.”

Güçlkle yutkundum ve başımla onayladım. Geçmiş hayata geri dönüş terapisini önermek için doğru bir an değildi. Ama onun da zamanı gelecekti. Yakında. Yaptığımda nedenini anlayacaktı.

“Söz veriyorum,” dedim.

Hoparlördeki müzik zayıfladı. Sürenin beş dakika sonra biteceğini bildiren anons patencileri coşturdu. Bazıları çıkışa doğru kaydı, çoğu da buz üzerindeki boş alan arttığı için daha hızlı ve daha özgürce kaymaya başladı.

“Bir şey daha var,” dedi Libby ayağa kalkarken. “Kafasının şu anda olduğundan daha fazla karışmasını istemiyorum. O nedenle ona Esme diye seslenmelisin, en azından şimdilik. Her şeyi göz önünde bulundurursak böyle daha kolay olacak ve bizi tuhaf sorulardan koruyacak. Anlaşıldı mı?”

Onayladım, zaten ona Esme yerine başka bir isimle seslenmeyi düşünmek için bile çok erkendi.

Esme kusursuz kavisler yaparak kayıyor, saçları arkasında dalgalanıyor, gümüş rengi montu ısıldıyordu: Yörüngeye giren bir yıldız gibi. Müzik durduğunda ve çalışanlar insanları çıkışa yönelttiğinde, buz üzerinden kauçuk döşemeye geçişi zarif ve zahmetsizdi.

Patenlerin üzerinde sendeleyerek bize doğru yürürken, Amy’nin küçüklük halini gördüm, yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde yürümeye çalışıyordu.

“Merhaba Esme,” dedim. “Pistte oldukça havalı görünüyordun.”

Yüzündeki terler parılıyordu ve yanakları pembeleşmişti.

“Haydi gidip ayakkabılarını giy canım,” dedi Libby. “Biz burada bekleyeceğiz.”

“Bir içeceğe ne dersin?” dedim, meyve kokulu buharlar tüten tezgâhı işaret ederek. “Tüm bu koşturmacadan sonra susamış olmalısın.”

Esme başıyla onayladı.

“Ah evet, lütfen!”

Amy’nin coşkusu ve davranışlarına sahip olduğunu görmek güzeldi.

“Ribena marka kuş üzümü suyu sever misin?” diye sordum. Amy severdi.

Esme sevdiğini söyledi ve zıplayarak ayakkabılarını almaya gitti. Libby ve ben içecek tezgâhına yürüdük ve onu orada bekledik. İkimize birer bardak sıcak şarap aldım ama Libby kendi bardağına dokunmadı.

“Ayık olmalıyım,” dedi ve köpük bardağı tezgâhın üzerine geri koydu. “Sen de öyle.”

Bardağımdan bir yudum içtim, sıcak kırmızı şarap üst dudağımı yaktı. Soğutmak için ağzımı açtım, bir yudum daha içtim. Sonra bir yudum daha. Esme geri döndüğünde kendi şarabımı ve Libby’nin şarabının çoğunu bitirmiştim. Kuş üzümü suyunu Esme’ye verdim, pipeti açtı ve üst kısmından kapağı deldi.

“Teşekkür ederim,” dedi pipetle içmeye başlamadan önce. Karton eğrildi ve büküldü. Bitirdiğinde dudaklarını şapırdattı ve eliyle kartonu sıkarak dümdüz yaptı.

“Burada olman kim olduğuma inandığın anlamına mı geliyor?” dedi.

Tam konuşacaktım ki Libby benden önce davrandı.

“Neden kartonu oradaki çöpe atmıyorsun canım? Sonra yürüyüşe çıkarız.”

“Hepimiz mi?”

“Hepimiz,” dedim.

Esme gülümsedi ve çöp tenekesine doğru koştu. Birkaç metre kala durdu, nişan aldı ve kartonu fırlattı. Havada salındı ve çöp tenekesine düştü, tam ortasına.

“Tam isabet!” diye bağırdı ve geriye koştu, Libby’yle arama girdi. Eli sanki çok kullanılmış bir kilide giren bir anahtar gibi elimin içine kayıverdi.

Kale Köprüsü’nü geçtik, nehir boyunca uzanan yolda yürüyüşe çıkmış ailelerin arasından süzülerek yürüdük. Bir şeye yeniden ait olma heyecanı tüylerimi diken diken etti. Esme’nin diğer tarafında olan kişinin Libby olduğunu görmezden gelmeye çalıştım ve onun yerinde Brian’ın olduğunu hayal ettim. Esme elime asıldı.

“Niçin babam da gelmedi?” dedi. “Onu görmeyi gerçekten çok istiyorum.”

Yanaklarımın seğirdiğini hissettim.

“Göreceksin,” dedim. “Daha sonra.”

“Bizimle buluşacak mı?” Esme bir an duraksadı.

“Bugün değil, hayır.”

“Evde mi?”

“Muhtemelen, Esme,” dedim yavaşça. “Ama benim evimde değil. Yani artık birlikte yaşamıyoruz.”

Esme aniden durdu.

“Benim yüzümden mi?” diye sordu.

Güçlkle yutkundum.

“Hayır, aslında değil. Sanırım artık birbirimizi sevmeyi bıraktık.”

Esme elimi sıktı.

“Bu gerçekten üzücü,” dedi. “Sen onu sevdin ama değil mi?”

Onaylanma isteği boğazımı düğümledi.

“Evet, elbette,” dedim. “Hem de çok.”

“Tartışsanız bile mi?”

“Bunu... açıklaması zor. Bazen böyle olur.”

“Ama...”

“Bu kadar yeter,” dedi Libby, Esme’yi çekerek.

“Ama *beni* hâlâ seviyor,” dedi Esme, “değil mi?”

“Ah, evet. *Seni* sevmeyi hiç bırakmadı.”

Bırakmadığını umdum. Sadece onu unutmayı benden daha kolay başarmıştı. Amy'nin geri döndüğünü kabul etmesi de benden daha zor olacaktı tabii. Şüphe edecek, küçümseyecek ve gaddarlaşacaktı. Elimden geldiğince onu Brian'dan korumalıyım.

Montumun yakasını kaldırdım ve adımlarımı hızlandırdım. Westminster Köprüsü öfkeli gökyüzünü Thames Nehri'nin griliğinden ayırıyordu. Sandallar, akıntıyla sallanan şamandıralar ve martılar hafif hafif esen rüzgâra direniyorlardı.

South Bank merkezindeki barlara ve restoranlara yaklaştıkça kalabalık artıyordu. Taşıyıcı bant üzerindeki modeller gibi pembe montlar, şapkalar veya tozluklar giyen sarı saçlı genç kızların sayısı beni şaşırttı. Eli elimin içinde olan kız gibi. Onlardan herhangi biri olabilirdi. Anne babası da şu geçenlerden herhangi birileri olabilirdi. Bu düşünceyle savaştım. Ait olma hissinin zevkine bir kez daha vardım.

Bir köprünün altından geçtik, kasvetli gölgesi uzakta parıldayan ışıklarla daha da karanlık görünüyordu. Eski moda org müziği biz yaklaştıkça daha da şiddetlendi.

“Bak! Bir atlıkarınca!” Esme elimi bıraktı ve koşmaya başladı. “Binebilir miyim? Lütfen!”

“Elbette.” Cüzdanımı aramak için çantamı karıştırmaya başladım.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi Libby bana kısık sesle.

“Ah, hız treni değil ki,” dedim. “Sadece biraz eğlenecek. Tam da senin ihtiyacı olduğunu söylediğin şey.”

“Bir nöbeti tetikleyebilecek türden bir eğlence,” dedi Libby. “Bu adil değil Beth. Sırf sana uygun geliyor diye bu geri dönüşleri tetikleyemezsin.”

Bu suçlama beni öldürecek sandım.

“Ona zarar vermek isteyeceğime nasıl inanabilirsin?” dedim. Libby yanıt vermedi.

“Bak Libby,” dedim yürümeye başlarken, “eğer onun dönməsinden çok endişeleniyorsan, buz pistinde tam olarak ne yapıyordu? Bu atlıkarıncadan çok daha hızlı gidiyordu ve ayrıca daha uzun süre kaldı. Şu anda iyi, değil mi?”

Libby başıyla onayladı.

“O halde,” dedim cüzdanımdan biraz para çıkarıp hızlıca kapatırken, “bunda biraz oynadıktan sonra da iyi olacak. Sana söz veriyorum.”

Libby omuz silkti.

“Tamam,” dedi, “sen de onunla gidersen ve ona göz kulak olursan olur.”

“Haydi!” diye bağırdı Esmе bilet gişesinden. “Yoksa bir sonrakini kaçıracığım.”

Benim de bineceğimi anlayınca ellerini çırttı. Atların olduğu sıraya zıpladı, ellerini parlak boyalı yelelere geçirdi ve yelenin üzerinde süslü harflerle yazılmış isimleri kontrol etti.

“Tinkerbell!” diye haykırdı ve kendisinininkinden bir sonrakine binmem için bana işaret etti. “Seninkinin adı ne?”

“Misty.”

“Harika!”

Atlıkarınca dönmeye başladı, atlar yükseldi ve alçaldı. Biz geçerken Libby’nin yüzü endişeli ve dikkatliydi. Esmе el salladı ve arkasına yaslandı, Esmе’nin sarı saçları atının kuyruğunun rengine uyuyordu.

“Sıkı tutun,” dedim ona.

Hızlandık ve yukarı aşağı dalgalanmalarımız daha da güçlendi. Soğuk havanın hücumu orgun monoton müziğini bastırdı ve gözlerimi sulandırdı. Işıklar parladı, sulu beyaz bir perde gözlerimi kapladı. Atın boynundaki kulpu daha sıkı tuttum, birden midem bulandı. İyi olup olmadığını görmek için Esmе’ye döndüm. Kahkahalarla gülüyor, eliyle atını kırbaçlıyordu.

“Seni yeneceğim!” diye bağırdı. Topuklarıyla atını dürttü ve bana döndü. Gülümsemesi kayboldu ve yüzündeki ifade

ciddileşti, gözlerindeki neşeli ışık yerini fesatlığa bıraktı. “Beni asla yakalayamayacaksın!”

Bu sadece yer çekimi veya atımın yalpalaması olabilirdi ama sanki sırtıyordu ve dengesi bozulmuş gibiydi. Süremiz bittiğinde Libby’de de aynı bakış vardı ve Esme atımdan inmeme yardımcı olmak zorunda kaldı.

“Esme’ye bakmak sana fazla gelmiş olmalı,” dedi.

“Bakılmaya ihtiyacım yoktu!” dedi Esme. “Bu sadece bir atlıkarınca.” Beni işaret etti ve güldü. “Hayalet görmüş gibi görünüyorsun. Daha hızlı aletlere binsen daha kötü olurdun.”

“Evet, öyle sanıyorum.” Nehre bakan tırabzanlara yaslandım. Karanlık sular küçük, yağlı dalgalara dönüşüyor, ardından geri çekiliyordu. Midem de aynı şeyi yapıyordu.

“London Eye dönme dolabına ne dersin?” dedi Esme, nehir boyunca uzakta bir yeri işaret ederek. “Harika görünüyor.”

“Hayır, ona binebileceğimi sanmıyorum,” dedim. “Şu anda değil.”

“Sanırım sen de bir gün için fazlasıyla eğlendin canım,” dedi Libby. “Belki yarın bineriz?”

Esme’nin yüzü sevinçle parladı.

“Benimle gelecek misin?” dedi.

Bunun düşüncesi boğazımı ve ağzımı yaktı.

“Neden olmasın?” Gülümsemeye çalıştım. Bu çaba midemi bulandırdı.

Libby, Esme’ye göz kırptı.

6

G ünün geri kalan kısmında midem bulanmaya devam etti ve baş ağrısıyla savaşıarak kanepede yattım. Gözlerimi kapattığımda başım dönüyordu. En ufak bir uyku kırıntısı da lunapark ışıkları, kahkahalar ve Esme'nin çarpık gülüşünü hatırlayınca kaçıyordu.

Gözlerimi kısarak uyandım: Libby'nin göz kırpmasının bir yankısı gibi. Oda bir kez daha dönmeye başladı. Bagpuss, Esme'nin denemesi, Amy'nin fotoğrafı, topuğunun rengi atmış heykel başımın etrafında dönüyorlardı. Lunaparktaki ahenksiz org müziği kafamın içinde çalışıyordu.

Kendimi ayağa kalkıp merdivenleri çıkmaya zorladım. Amy'nin yatağındaki çarşafları söktüğüm için yatak boştu ve dokunulmayacak kadar soğuktu. Titredim ve kendi yatak odama geri döndüm. Org müziği çalmaya devam ediyordu. Ayağa kalkıp yatak odasının kapısını kapadım.

Sabah ilk iş Libby aradı.

"Esme'ye ona inandığını söyledim. Dünkü davranışından sonra o da öyle tahmin etmiş."

Onu kandırdığım için bir parçam suçlu hissediyordu ama onun Amy olduğuna tamamen inanmış değildim. Diğer parçam ise söylediği şeye inanmayarak ve onu görmezden gelerek Amy'yi yüzüstü bırakabileceğim için suçlu hissediyordu.

“O nasıl?” dedim. “Nöbet veya kriz geçirmedi, değil mi?” Merakım kadar endişem de bu soruyu doğurmuştu.

“Yıllardır onu bu kadar mutlu görmemiştim.” Libby’nin sesi yenik ve gücenmiş geliyordu. “Gitmeye can atıyor. Seni görmek için *ölüyor*.” Nefesini tuttu. “Özür dilerim Beth. Bu benim... görgüsüzlüğüm.” Sesi üzgün gelmiyordu.

Başım çatlayacak gibiydi.

“Beni görmek için can attığına memnunum.” Görmezden gelmeyi başardığım ama açıklayamadığım bir isteksizlik içindeydim. “Buraya geleceksiniz o halde? Öğle yemeği için?”

“Esmе’nin akıllı London Eye’da kaldı.” Sesinde bir meydan okuma vardı, hem gitmem için beni kışkırtan hem de beni hayır demeye teşvik eden bir meydan okuma.

Midem yandı.

“Ah, tamam o zaman,” dedim. “Sizi aşağıda bekleyeceğim.”

“Hayır. Hep birlikte gitmemizi istiyor. *Gerçek bir aile gibi*, dedi.”

“Libby, bir daha dönen bir şeye binmeye yeltenebileceğimden emin değilim. Özellikle de nehrin üstünde. Belki Esme de dayanamaz.”

“Atlıkarıncadan sonra iyiydi.”

“Ben değildim.”

“Ah, evet.” Sesinde bir gülümseme duyduğumu sandım. “Ama dönme dolap atlıkarıncadan çok daha yavaş gidiyor. İkınız de iyi olacaksınız.”

Öğleden sonra onlarla London Eye’da buluşmayı kabul ettim.

Uzun bir duş beni dinçleştirdi. Hızlıca giyindim, Esme’yi görmek için çok istekliydim ama London Eye’da dönme fikrinden çaresizce kaçınıyordum. Bunu düşünmek bile kahvaltı etmemi engelledi ama sert bir kahve içtim, sıcak ve koyu.

Telefon yeniden çaldığında, Libby’nin planını değiştirmiş olması için dua ettim.

“Bayan Archer?”

Sesi tanımadım ve bir an Amy'nin dönüş hikâyesinden bir şekilde haberdar olan bir gazeteci olabileceğini düşündüm.

"Evet," dedim dikkatle.

"Ben Sandra. Belgrave Meydanı'ndaki Büyük Britanya Spiritüalistler Derneği resepsiyon görevlisi?" Sanki hatırladığımdan emin olmamışçasına bu cümleyi bir soruymuş gibi telaffuz etti.

"Ah, merhaba," dedim tereddütle.

"Biliyorum," dedi Sandra gülerek, "sizi aramamız tuhaf geldi, değil mi?"

"Evet. Bir sorun mu var?"

"Hayır, kesinlikle. Sadece Ian'dan bir e-posta aldık. Ian Poynton. Şu anda tatilde ama gitmeden önce onu aradığınızı söyledi. Telefonda ondan bilgi istemişsiniz?"

"Bu doğru, evet." Elimle başımı tuttum. "Ah, ödeme çeki... Özür dilerim, tamamen aklımdan çıkmış."

"Bu yüzden aramıyorum ama madem ki bu konudan bahsettiniz..."

"Elbette. Bugün halledeceğim." Kaşlarımı çatıttım ve telefonu diğer elime aldım. "O halde Ian ne istedi? Onunla konuşabilir miyim?"

"Korkarım hayır. Dediğim gibi şu anda tatilde. Amerika'da. Size iletmemizi istediği bir e-posta gönderdi ama bizde e-posta adresiniz yok."

Ona adresimi verip telefonu kapattım ve bilgisayarını açmak için salona koştum. Yaban mersini renkli bir iMac'ti, Amy'yi doğurmak için işten ayrıldığımda reklam ajansındaki iş arkadaşlarımdan gelen bir hediye.

Eğlenceli ve düzgün vücutlu. Tıpkı senin gibi, yazıyordu kartta.

Beni ne kadar iyi tanıdıklarını gösteriyordu, bir şey söylemek için ne kadar uğraştıklarını. Ben hiç eğlenceli biri olmadım. Aynı şey şu anda iMac için de söylenebilirdi. Hantal ve kullanışsız. Yavaş. E-posta göndermek için iyice düşünmek gerekirdi ve bilgisayarım çoğunlukla bunu yaparken çöküyordu.

Onu sadece kermeslerde bir şey satmak için, kütüphanedeki konuşmalar için, çiçek gösterileri için ve hayır kurumlarının müzayedeleri için poster tasarlamakta kullanıyordum. Kullanışsız ve eski yazılımı bilgisayar her bir komutu düşünürken çarkın dönmesine neden oluyordu.

İnterneti kullanmaktan kaçınıyordum, sayfaları yüklemek zaman aldığı için değil, sayfalar yüklenince görebileceğim şeylerden dolayı. Bir keresinde Amy'nin o fotoğrafına rastlamıştım. BBC haberlerin ana sayfasındaki kayıp çocuklar bölümünde. O bir poster kıızıydı, tüm ülkede tanınıyordu. Kayıplar için bir örnek. Yorumlar kısmında dikkatsiz bir anne olarak suçlandığımı bilmek için sayfayı açmama gerek yoktu.

Yavaş yavaş açılırken bilgisayarın yan tarafına vurdum. Her zaman olduğu gibi e-posta kutum istenmeyen postalar ve Jill'den mesajlarla dolmuştu.

Durning Kütüphanesi Dostları YGT (Yıllık Genel Toplantı)
FW: FW: Dikkat. Kennington'da sahte yirmi sterlinlik banknotlar
Vauxhall Şehir Çiftliği hayvanları için battaniye talebi
Kilise salonunda akıtan musluk
Öğle yemeği?

Ian'dan hiçbir şey yoktu. Bilgisayara bir kez daha vurdum. Bir dakika sonra e-postası gelen kutumda göründü.

FW: Bunu istiyor musunuz?

Yüreğim ağzıma geldi. Bu e-posta inancımı pekiştirmek için ihtiyacım olan kanıt olabilirdi veya bir hata yapmamı önleyebilirdi. Alnımda ter, midemde de artık tanıdık gelen bir bulantı vardı.

Sevgili Sandra

Lütfen bunu Bayan Beth Archer'a ilet. Yılbaşı tatili sırasında telefonda bir seans yapmamız için aradı. O zaman hiçbir şey çıkmadı ama bugün erken saatlerde burada, New York'ta bir şey hissettim. Onu arayamadım, bunu kendisi görmeli. Hem bende onun numarası yok zaten, telefonumdan otomatik olarak silinmiş.

Teşekkürler. Hafta sonu görüşürüz.

Ian

Sevgili Bayan Archer

Bu e-postayı dernek aracılığıyla gönderdiğim için özür dilerim ama sizin e-posta adresiniz bende yok. Umarım *onlarda* vardır veya bir şekilde size ulaşabilirler çünkü eklediğim fotoğrafı görmeniz gerektiğini düşünüyorum.

Bildiğiniz gibi telefon seanslarına dair şüphelerim var. Aynı şekilde e-posta seanslarına karşı da, hatta daha da fazla. Ama iki nedenden dolayı bunu yapıyorum:

a) Gerçekten yardıma ihtiyacınız varmış gibi konuşuyordunuz.

b) New York'ta ikinci el eşya satan bir dükkânın duvarında bunu gördüğümde kurduğum bağlantı o kadar güçlüydü ki elektrikle idam edilmiş gibi hissettim. Resimde olan şeyi göz önünde bulundurursak oldukça anlaşılır.

Biraz bilgi vereyim: Ben süper kahraman çizgi romanları toplarım, haliyle yolum sık sık bitpazarlarına ve eski kitaplar, CD'ler ve ıvır zıvır satan dükkânlara düşer. Burası da öyle bir yerdi. Tuhaftı da. Gerçekten nefesimi kesti ve sadece kurduğum bağlantının gücü yüzünden değil.

Beni aradığınızda elinizdeki neydi bilmiyorum, o nedenle resmin önemini veya anlamını bilmiyorum, eğer varsa tabii. Tüm bildiğim bunun sizin için olduğuydu. Yüzünüzü o kadar berrak gördüm ki sanki birdenbire bir ışık yakılmıştı.

Umarım yardımcı olur.

Saygılarımla,

Ian Poynton

Ellerim o kadar çok titriyordu ki fareyi güçlkle hareket ettirebiliyor veya ekin üzerine tıklayabiliyordum.

Bilgisayar zangırdadı ve yavaşladı. Resim yavaş yavaş açıldı, parça parça, yukarıdan aşağıya, tıpkı yosun tutan bir duvar gibi.

Düz, pütürlü gri bir yüzey.

Krem rengi plastik kalıba dökülmüş bir baş.

Ortadan ikiye ayrılan bir baş. Uzun saç.

İsa'nın başı.

Boynu ve üst bedeni. Tunik içinde.

Kolları. Aşağıya doğru eğilmiş. Uzunca bir panelin her iki tarafında.

Panelin üzerinde kelimeler.

BABANA VE ANNENE HÜRMET ET.

Panelin sol tarafında küçük bir erkek çocuğu.

Sağ tarafta küçük bir kız çocuğu.

Aralarında eski moda bir lamba düğmesinin çıkıntısı.

Kapalı pozisyonunda.

Yukarı doğru.

Dışa doğru.

Dimdik.

Ah Tanrım!

Sanki yumruk yemişim gibi ekrandan geri çekildim. Çok hızlı ayağa kalktığım için kan beynime hücum etti, midem yanmaya başladı. Üşüyordum, titriyordum, sandalyeme geri yaslanmak

zorunda kaldım. Ekranı bakamıyordum ama kalkıp gidemiyordum da. Gözlerimi kapattığımda resim sanki kızgın demirle göz kapaklarıma dağlanmış gibi gözümün önüne geliyordu.

Nasıl bir hastalıklı hayal gücü böyle bir şeyi düşünebilirdi? Şaka niyetiyle yapılan bir şey olsa bile grotesk, uygunsuz ve *yanlıştı*. Bunu herkes görebilirdi. Bir ihtimal samimiyetle yapılmış olsa bile en adanmış Hristiyanlar bile bundan dehşete kapılırlardı. Şeytanın cüretkâr, müstehcen elinden.

Yaşadığım şokun ardından Ian'ın bunun benimle ilgili olduğunu hissettiğini dehşete düşerek fark ettim. Güçlü bir bağlantıydı, *elektrik şoku gibi*, demişti. Öylesine kuvvetli bir bağlantıydı ki tatilini yarıda kesmesine ve "uzaktan" kehanette bulunmayla ilgili kuruntularını bir kenara bırakmasına neden olmuştu.

Asıl korkunç olan şey haklı olmasıydı. Plastiğe dökülen ve herkesin görmesi için duvara yapıştırılan Amy'nin kaderiydi. Bunu kanıtlamak için hiçbir ipucu yoktu, bu emarelerin görüldüğü hiç kimse. Amy'nin bir sübyancı tarafından kaçırıldığına dair bir varsayımdı sadece.

Kalp atışlarım hızlandı. Resim onu öldüren katilin kimliğine dair bir ipucuydu. Bir mahalle papazı olmalıydı! Amy'nin okuluna atanmış bir mahalle papazı. Veya kiliseyle yakından ilişkili biri. Bu düşünce aklımı başımdan aldı. Tenim buz gibi olmuştu, soğuk terler döküyordum.

Telefonu aldım ve Jill'in numarasını tuşladım.

"Beth!" dedi. "Ben de tam seni arayacaktım. Kazandım..."

"Ortadan kaybolduğunda Amy'nin okulundaki rahip kimdi?"

Jill tereddüt etti.

"Ne?" dedi.

"Mahalle rahibi!" Sabırsızlıktan bağırmaya başlamıştım.

"O kimdi? Onu tanıyor muydun? Hâlâ orada mı?"

"Hatırlayamı..." Boğazını temizledi. "Beth, sorun ne? Ne oldu?"

“Medyum. Bana söyledi...” Ahizeyi daha sıkı tuttum.

“Ah Beth, hayır. Yine başlama,” dedi Jill, duygularımı anlamaktan ziyade hayal kırıklığı içinde. “Hayata devam etmeye karar verdiğini düşünmüştüm.”

“Edemem. Mahalle rahibi! O yaptı. Biliyorum.”

“Nasıl, Beth? Nereden biliyorsun?”

“Her şey gözümün önünde. Tam burada. Duvarda yazıyor. Oraya çivilenmiş.” Gözlerimi kapattım. “*Vidalanmış.*”

“Beth, hiç mantıklı konuşmuyorsun,” dedi. “Olduğun yerde kalmanı istiyorum. Oraya geliyorum. Başka kimseyi arama. Kafana göre kimseyi suçlayamazsın.”

Daha zahmet etmemesini söyleyemeden telefonu kapatmıştı. Beni dinlemeyecekti. Dinlese bile bana inanmayacaktı.

Rahibin ismi okulun dışındaki tabelada yazılıydı. Hâlâ orada olabilirdi.

Okula en yakın kilise Aziz Peter Kilisesi’ydi, Walworth Yolu’nun bitiminde. Evden ışık hızıyla çıktım ve Amy’yle birlikte okula giderken kullandığımız yolu takip ettim. Son on yıldır kaçırdığım yolu.

Amy okulu severdi. İlk gününde ben ondan daha gergindim. İkimiz de takvimdeki günleri saymıştık ama farklı nedenlerle. Okul üniformasını almaya gitmem için heyecanlanmış ve beni usandırmıştı. Dönem başlamadan önce onu okuldan uzak tutmak için yapabileceğim tek şey buydu. Benim için her gün bir dönemin sonunu yaklaşıtıyordu. Küçük kızım büyüyordu ve onu serbest bırakmalıyım. Biberonlarını hazırlama ve kirli bezlerini değiştirme günleri çoktan geçmişti. Brockwell Parkı’nda ördekleri besleyerek geçirilen öğleden sonraları, sonbahar yapraklarıyla kolaj resim yapmalar ve mısır gevreğinden kek yapmalar da.

Amy’nin öğretmenleriyle geçireceği zamanları kısıkanıyordum ve onun üzerinde bırakacakları etkiden, onunla paylaşamayacağım veya ona yardımcı olamayacağım tüm tecrübelerden dolayı endişeleniyordum.

Okul kapısında ona sıkıca ve uzun uzun sarılmıştım. Bitmesini beklediğini hissedebiliyordum, bir yay gibi fırlamaya hazırды. Elinde bir pano tutan öğretmenın önünde sıraya giren çocukların yanına koşarken arkasına dönüp bakmamıştı bile.

Arkasındaki kız hıçkırarak ağlıyordu, okul kapısında anesini görmeye çalışırken ıslak yanakları ışıldıyordu. Neredeyse Amy'nin de aynı şeyi yapmasını dileyecektim. Öğretmen diz çökmüş ve kıza bir şey söylemişti, ardından Amy'yi çağırmişti. Amy kızın elini tutmuştu ve beraber içeri girmişlerdi.

Okula yaklaştıkça kaburgalarım bir sancı saplandı. Hatıralar canımı daha da çok yakıyordu. Kapılar kapalıydı. Tabela değişmişti. Okul müdürünün adı da. Rahipten bahsedilmiyordu. Tekme atınca kapılar zangırdadı ve büyük bir gürültü çıktı.

Yanımda bir araba durduğunda kiliseye doğru koşuyordum.

"Beth, nereye gidiyorsun?" diye seslendi Jill arabanın pençeresinden.

"Aziz Peter Kilisesi'ne," dedim güçlkle nefes alarak.

Jill biraz ileride arabasını durdurdu ve dışarı çıktı. Birkaç adım önümde durdu, kollarını uzatıp yolumu kapatmaya çalıştı. Çarmıhtaki İsa gibi. İri bir kadın değildi, daha ziyade zayıftı, dolayısıyla yanından rahatlıkla geçebilirdim. Ama varlığı durmama neden oldu. Genellikle sevgiyle yumuşacık bakan yeşil gözleri sitemliydi, bilgelik ve öpücük saçan ince dudakları sanki birbirine kenetlenmişti.

"Haydi, eve gidelim Beth," dedi bana doğru yaklaşarak. "Şimdi. Bana olan biten her şeyi anlatabilirsin."

"Hayır. Anlatamam."

Sıkıca kolumu tuttu.

"Sana yardım etmek istiyorum," dedi, "ama nasıl yapacağımı bilmezsem yardımcı olamam, değil mi?"

Jill'in arabasının arkasında durmuş olan araba korna çaldı. Jill başıyla sürücüyü selamladı ve beni arabaya doğru çekti.

"İçeri gir," dedi yolcu tarafındaki kapıyı açarak.

“Beni Aziz Peter Kilisesi’ne mi götürüyorsun?”

“Şimdi değil Beth,” dedi koltuktaki gazeteyi alırken. “Belki daha sonra. Neler olduğunu öğrendiğimde.”

Beni arabaya doğru sürüklerken elinin kolumdaki baskısı daha da arttı. Nane ve benzin kokuyordu. Arkamdan kapıyı kapattı, ardından sürücü tarafına geçti.

“Tanrıya şükür arabayı getirmişim,” dedi sürmeye başlar-ken. “Normalde zahmet etmezdim ama buraya çabucak gelmek istedim.” Bana baktı ve başını salladı. Dalgalı beyaz saç hareket etmedi.

Eve geri döndüğümüzde, yürümeme yardım etti.

“Ön kapıyı da sonuna kadar açık bırakmışsın Beth,” diye eleştirdi. “Umarım soyulmamışsındır. Bu, işleri iyice zorlaştırır.”

Kapıda tereddüt etti, içeriyi dinledi, ardından beni salona aldı ve kanepeye oturttu.

“Sana biraz su getireyim.”

“Hayır,” dedim. “Ben iyiyim.”

“O halde çay. Sıcak ve şekerli.”

“Hayır, gerçekten Jill. Ben iyiyim.”

Yanıma oturdu ve elimi tuttu.

“Şimdi, neden bana her şeyi anlatmıyorsun?” Odaya bakındı. “Duvarda yazan bir şeyden bahsediyordun. Ben hiçbir şey göremiyorum. Umarım yine halüsinasyon görmüyorsundur.”

“Hayır...”

“Doktoru aramalıyım,” dedi. “Yeterince uyuyor musun?”

Oturduğum yerde dikleştim.

“Hayal görmedim,” dedim kızarak. “O gerçek.”

“Nerede Beth?” dedi yeniden odaya bakınarak. “Nerede? Göster bana.”

“Bilgisayarda.”

Ayağa kalkmaya yeltendim ama Jill elini omzuma koydu ve kendisi kalktı. Bilgisayara doğru yavaşça yürüdü, sanki onu

ısrılabilecekmiş gibi. Burnuna düşmüş gözlüklerini kaldırdı ve ekrana doğru eğildi.

“Aman Tanrım,” dedi bana doğru dönerek. “Bunu nereden buldun?”

“İan... Medyum bana gönderdi.”

“O halde kimin daha hasta olduğunu bilmiyorum,” dedi sertçe. “Bu iğrenç şeyi hayal eden mi? Bunu sana gönderen lanet olası medyum mu? Yoksa bunun Amy’yle bir bağlantısı olduğuna inanan sen mi?”

“Ama bağlantısı var! Ian onun hakkında bir şeyler biliyor.”

“Daha ziyade *senin* hakkında bir şeyler biliyor.” Yüzü yumuşadı. “*Herkes* biliyor Beth. Basın bunun icabına baktı... Sen ve aile hayatın hakkında detaylı bilgiler topladı ve ülkedeki herkesin görüp yargılaması için halka sundu. Bu sözde medyumların seni sömürmesi çok kolay, bunu neden göremediğini anlayamıyorum! Neden kendini yaralamaya devam ettiğini.” Duvardaki prizden fişini çekerek bilgisayarı kapattı. “Bu... Ian denen adam polise gitmek istiyor mu?”

“Hayır. Sadece bu resim değil. Bana başka şeyler de söyledi. Onu korkutmak istemiyorum.”

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bunu söylediğimden pişman oldum. Kendimi savunayım derken kendimi daha da savunmasız bırakmıştım.

“Niçin?” dedi Jill, gözlüklerini düzeltirken. “Sana başka ne söyledi?”

Başka tarafa baktım. Ona Esmе’den veya Libby’den bahsedemezdim.

“Bir anlamı yok,” dedim. “İnanmayacaksın.”

“Hayır, kesinlikle inanmayacağım.” Jill yanıma oturdu. “Bak, o resim, sana söylediğini belirttiğin şeyler, tamamen bir yorum meselesi. Ulaştığın sonuçların üzerine nasıl *atlayabileceğini* görebiliyorum ama bir başkasının üzerine... Bu tamamen farklı bir anlama gelebilir.”

Kanepenin üzerine iyice kıvrıldım.

“Nasıl yani?”

“Söylemek istediğim,” dedi Jill, sırtıma bir yastık koyarken, “Amy’nin cennette İsa’yla birlikte ve mutlu olduğu anlamına gelebilir.”

“Ama onun şeyi... dışarıda!”

Jill yüzünü buruşturdu.

“Belki *onun* ifade ettiği şey o değildir,” dedi. Gözleriyle odayı taradı, sanki başka bir mantıklı açıklama arar gibi. “Karanlıktan aydınlığa çıkan yolu gösteren İsa’nın ışığı da olabilir.” Elime dokundu. “Bu nedenle lamba düğmesinin ‘kapalı’ konumda olması iyi bir şey olabilir. İnanç ışığının ulaşması için bir davet ve onda bulunan huzur, her ne kadar... şanssız görünse de. Bu tamamen bir yorum meselesi. Görmek istediğin şeyi görmek.”

Başımı kanepenin sırtına yasladım. Son birkaç günün bölük pörçük parçaları kafamda patlıyordu, şarapneller etrafa yayılıyor, kafam içten içe yanıyordu.

“Nesneleri gördüğü gibi algılamamak en iyisi,” dedi Jill. “Kendini topla ve öbür tarafını görmeye çalış.”

“Konu medyumlar onunca böyle *yapmazsın*.” Dudağım istem dışı kıvrıldı.

“Sadece benim gibi yaşlı bir kadının inanacağı çok şey var. Kim bilir, belki öldüğümde öbür tarafın ‘öbür tarafı’nı göreceğim.” Gülümsedi. “Şimdi, bir çaya ne dersin? Saat on bir buçuk ve sabahki ikinci dozumu da kaçırıyorum.”

Oturduğum yerde hızlıca doğruldum.

“On bir buçuk mu?” dedim. “Gitmeliyim. Beni bırakabilir misin?”

“Tabii ama evde kalsan ve dinlensen daha iyi olmaz mı?”

Ayağa kalktım, yüzümdeki saçları geriye attım.

“Sürekli bana dışarı çık, etrafta dolaş ve insanlarla tanış diyen sensin.”

“Sen de bunu yapıyorsun yani?” dedi Jill.

“Bir rahibi takip edip onu suçlamayacağım, eğer demek istediğin buysa.”

“Öyle mi?” Suçlayıcı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

“Evet, Jill. Bir arkadaşımın buluşma ayarlamıştım, adı Libby.”

“Ondan daha önce bahsettiğini hiç duymadım.” Jill kuşkulu görünüyordu. Daha önce Libby’den hiç bahsetmediğimden mi, yoksa gerçekten başıma gelmek üzere olan şeyden mi daha çok şüpheleneceğini merak ettim.

“Ah, Brian’ın ajansında işe başlamıştı,” dedim. “Üzerinden epey geçti. Ardından Manchester’a taşındı. Kızını ilk kez Londra’ya getirmiş. London Eye’a gitmek istiyorlar. Gitmemelik edemem, onları bir daha görme şansına ne zaman erişirim bilmiyorum.”

“Peki,” dedi Jill, ayağa kalkarken, “eğer buna hazır olduğunu düşünüyorsan.”

Emin değildim ama gitmek zorundaydım.

On beş dakika sonra Jill arabasını Royal Festival Salonu’nun tam arkasındaki boşluğa çekti. Tam kapıyı açacakken bana beklememi ve park etmesine izin vermemi söyledi.

“Arthur için kullandığım engelli kartı hâlâ duruyor,” dedi. “Aslında geri vermeliydim ama...”

“Benimle gelmiyorsun.” Bunu bir soru olarak söylememiştim ama o öyle anladı.

“Neden olmasın? Sadece arkadaşlarını bulduğundan emin olmak istiyorum.”

“Daha ziyade gözün üzerimde olsun istiyorsun. Yine bir yerlere koşturmayacağımdan emin olabilirsin. Ben çocuk değilim Jill.”

El frenini çekti ve kontağı kapattı.

“Hayır,” dedi, “ama kendinde de değilsin.”

Hızlıca arabadan çıktım.

“Dur!” diye bağırdı kapıları kilitlerken. “Yarıştaymışım gibi hissediyorum.”

Öyleydi. Oraya önce ben varmalı, Libby ile Esme'yi Jill'i şüphelendirecek hiçbir şey söylememeleri ve yapmamaları için uyarmalıyım. Ama Esme'nin Amy'ye benzerliğini saklamak için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Jill mutlaka bunun farkına varacaktı. Esme de Jill'i okulun lolipop teyzesi olarak hatırlayabilirdi. Her şey çok hızlı gelişmişti, çok çabuk.

Konser salonunun kalabalığı arasına daldım, London Eye'a giden yolda hızlıca yürüdüm. Birden önümde yükseldi, örümcek ağını andıran metal kafesler, yavaşça ilerleyen kapsüllerin arasından sızan gün ışığı, hantal bir çember.

Kapsüllerdeki insanlar yerdekilere el sallıyorlar, kameralarını her yöne doğrultuyorlardı.

"İşte oradalar!" dedim, birkaç yabancıнын olduğu yöne doğru elimi belli belirsiz sallayarak. Jill'e döndüm. "Sorun yok. Artık gidebilirsin. Sahte park izniyle yakalanmak istemezsin, değil mi?"

Jill kolunu benimkinden çekti. Nefes nefese kalmış, yanakları kızarmıştı.

"Aceleye gerek yok," dedi. "Merhaba demeden olmaz. Daha önce hiçbir arkadaşınla tanışmamıştım. *Seni* tanıştıran hep *ben* oldum."

İşaret ettiğim yabancılar sırtlarını dönüp kalabalığa karıştıklarında iyice telaşlandım.

"Yakaladım!"

Montumun arkasını yakalayan el beni yerimden sıçrattı, arkamı döndüm.

"Merhaba *Esme!*" dedim. "Gerçekten sen misin? Tanrım, seni son gördüğümünden beri ne kadar çok büyümüşsün." Sinirden çok yüksek sesle ve çok hızlı konuşuyordum.

Esme suratını astı, bir şey söyleyecekti. Başını göğsüme bastırdım ama sadece kısa bir süre için. Kalabalığın arasında Libby'nin bize doğru yürüdüğünü gördüm. Nefes almaktan yanakları şişip sönüyordu, yüzündeki bir tutam saçı geriye attı.

“Seni göremeyeceğimizi düşündüm,” dedi. “Burası çılgın bir yer.”

Libby merakla Jill’e baktı, ardından bana. Hızlıca başımı salladım, yanaklarımdaki kasları sıktım.

“Bu benim arkadaşım Jill,” dedim. “Beni buraya o getirdi ama kalamayacak. Değil mi Jill?”

Esme’nin arkamdan beni çekiştirdiğini hissettim. Jill’e baktı. Bir anlık bir tereddüt oldu. Ardından utangaç, meraklı bir gülümseme. Tanıdığına dair bir emare yoktu. Olacağını düşünmekle aptallık etmişim. Jill artık daha yaşlı görünüyordu. Saçları beyazlamış, yüzü kırışmıştı. Ayrıca lolipop üniforması içinde değildi ki Amy onu sadece o kıyafetle görmüştü. Belki tüm yaşlılar çocuklara benzer görünüyor olabilirlerdi.

Öte yandan Jill’in gözleri kocaman açılmış, dudakları hafifçe aralanmış ve güçlkle aldığı nefesi etrafımızdaki tüm gürültüye rağmen kolayca duyulmuştu.

“Bu Esme,” dedim.

Jill ürkmüştü.

“Esme mi?” Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı, gözlerini kıza dikmişti, kırpıyordu bile. “Ama...”

Esme kapımın eşiğinde ilk karşıma çıktığında benim de böyle görüldüğümü hayal ettim. Gözlerimizde bir ipucu arayarak birbirimize baktık.

“O çok...” Jill başını salladı. Yüzünde korkulu ve büyülenmiş bir ifade vardı. “Öyle... güzel bir kız çocuğu ki.”

“Oraya gidiyoruz! Şanslı değil miyim?” dedi Esme gökyüzünü işaret ederek. “Annem beni götürüyor.” Başını bana yasladı ve ben de olabildiğince nazikçe yana kaydım.

“Öyle mi?” dedi Jill, Libby’ye doğru kafasını sallayarak. “*Sen* şanslısın. Benden daha çok. Ben hiç binmedim.”

Esme yerinde duramıyordu.

“O zaman neden siz de gelmiyorsunuz?” diye cıvıldadı.

“Hayır!” dedim, çok yüksek sesle. “Jill’in geri dönmesi gerekiyor, değil mi?”

Jill dudaklarını büzdü.

“Hayır,” dedi. “Aslında gerekmiyor.”

Elimi alnıma götürdüm.

“Madem buradayız, bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum,” dedim. “Hepimiz için. Bunu yapmak içimden gelmiyor.”

“Beth bu sabah pek iyi değil,” dedi Jill, Libby’ye. “Biraz üzgün.”

Hafifçe gülümsedim. Esme elimi tuttu ve sevgiyle sıktı.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Libby. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

Ona doktorun biraz sohbet etmemi ve dünyadan haberdar olmamı salık verdiğini söyledim. Bakışındaki manayı kavradığını ümit ettim, sesimdeki emir tonunu. Gözleri anlayışla küçüldü. Sorularla.

“Belki dönme dolabı başka bir sefere bırakabiliriz,” dedi.

Esme hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Cebinden bir kamera çıkardı.

“Ama birkaç fotoğraf çekmek istemiştim!” dedi.

“Ah,” dedi Jill. “Bunu kaçırması çok kötü. Onu neden ben bindirmiyorum? Hem benim için de bir ilk olur. Birlikte zaman geçirmiş oluruz. Yani aşağıda. Zaten muhtemelen Beth’in ihtiyacı olan tam da bu.”

“Bilmiyorum...” dedim, Esme’nin dönme dolapta Jill’e söyleyebileceklerinden endişelenerek.

“Ah çok nazıksınız,” dedi Esme. “Lütfen anne, binebilir miyim?” Yeniden yerinde hoplamaya başladı.

“Eğer *uslu* duracağına söz verersen,” dedi Libby sertçe. “Bu gerçek bir şölen. Tadını çıkaracağından ve birçok fotoğraf çekeceğinden emin ol. Manzara karşısında *dilin tutulacak* ki bu bir ilk olacak!” Bir parmağını Esme’nin dudaklarına götürdü,

ardından Jill'e baktı. "Öyle çok konuşur ki seni çıldırtabilir, üstelik orada kaçacak yer de yok."

Sıra onlara gelene kadar birlikte kuyrukta bekledik. Esme platformdan atladı ve dikkatli bir şekilde merdivene çıktı, Jill de tam arkasındaydı.

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Esme'nin ona bir şey söylemeyeceğinden emin misin?"

"Anlar o. Esme aptal değil."

Evet, ben de öyle düşünüyordum. Aptal değildi. Amy kadar zekiydi ama Amy kurnaz değildi ve aynı şeyin onun için de geçerli olduğundan emin olacak kadar Esme'yi tanımiyordum. Ama bir anda farkına vardım ki bu kızdan gerçekten hoşlanıyordum. Anlayışlı, kibar ve yardımseverdi, tıpkı Amy gibi, her ne kadar bu şartlar altında eli kolu bağlı olsa da.

Libby saatine baktı.

"Bir tur yapması yaklaşık yarım saat sürer," dedim. "Haydi konuşabileceğimiz bir yer bulalım."

Royal Festival Salonu'ndaki kafede birer bardak kahve içeren Libby'ye Ian'ın e-postasından bahsettim. Lamba düğmesi resmini tarif ederken öne doğru eğilerek bana yaklaştı, ardından geri çekildi, tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Bunu Esme'ye göstermeyi düşünmemizi önerdiğimde dehşete düştü.

"Deli misin?" dedi. "Lanet olası şeyin seni ne hale getirdiğine baksana. Onun üzerinde nasıl bir etki yaratabileceğini düşünebiliyor musun?"

"Ama onu kaçırın adam hakkındaki hatıralarını canlandırabilir!"

"Kesinlikle. Bu yüzden ona bir şey yaptırmayacağım," dedi Libby. "Bu, doğal yollarla olmalı. Aslında birçok açıdan bunun olmasını istemiyorum. Eğer nihayet ona ne olduğunu hatırlarsa, bunun Esme için ne kadar travmatik olacağını düşündüğümde midem bulanıyor. Hangi anne böyle hissetmez?"

Basının anneliğe uygun olmamam hakkında yaptığı suçlamalarda benzer bir acı hissetmiştim. Libby ayağa kalktığı anda kendimi savunmak üzereydim.

“Ona baskı yapmayacağına söz vermiştin,” dedi. “Sana güvenmiyorum Beth. Senin pek... sağın solun belli olmuyor. Tuhafsın. Bu Esme için tehlikeli. Tanrım, keşke buna hiç teşebbüs etmeseydim. Sana söylüyorum, dönme dolaptan iner inmez Esme’yi Manchester’a geri götürüyorum.”

“Hayır! Yapamazsın.”

“İzle de gör.”

Ayağa fırladım, başım havadaki yoğun kahve ve kızarmış yağ kokusu içinde dönüyordu. Olabildiğince hızlı bir şekilde Libby’nin arkasından koştum, insanlara çarptım, neredeyse dengemi kaybedecektim. Bir adam kolumdan tutup kapıya kadar eşlik etti ve elinde tuttuğu broşürü sallayarak ferahlamama yardım etti. Pencereye yaslandım, başımı camın serinliğine dayadım.

“İyi misiniz?” dedi. “Birini çağırayım mı?”

“Hayır, teşekkür ederim. Şimdi toparlanırım.”

Elindeki broşürü aldım ve yüzüme doğru sallayarak oradan uzaklaştım. Libby çoktan yolcuların indikleri platformda beklemeye başlamıştı, başını geriye atmış, gökyüzündeki kapsüllere bakıyordu ve güneşten korumak için ellerini gözlerine siper etmişti. Ben de yukarı baktım ve Jill’in konuştuğunu gördüm, Esme yanındaydı ve onu hevesle dinliyordu. Ardından bana el salladı, kamerasını kaldırdı ve bir resim çekti.

“Libby!” diye bağırdım. “Bekle.”

Bana döndü.

“Ben ciddiym Beth,” dedi. “Bizi yalnız bırak. Biraz zamana ihtiyacımız var. Hepimizin.”

Kapsül platform seviyesine inerken Esme havada süzülüyordu. Dışarı atladı, Jill’in inmesine yardım etmek için elini uzattı, ardından merdivenden bize doğru koştu.

“Korkunçtu!” dedi nefesi kesilerek. “Her şeyi görebiliyordum. Kilometrelerce, kilometrelerce, kilometrelerce! Keşke siz de gelseydiniz!” Elimdeki broşürü fark etti ve parmaklarımın arasından kaptı. “Bu nedir? Başka bir şölen mi? Bir sonraki yapacağımız şey mi?”

“Hayır,” dedi Libby elini Esme’nin omzuna koyarak. “Haydi. Gidiyoruz.”

Esme kıpırdamadı. Bir adım bile atmadı. Vücudunda hafif titremeler başladı, başta yavaşça, ardından o kadar şiddetlendi ki dizlerinin üstüne çöktü. Başını broşürden kaldırdı ve acı içinde haykırdı.

“Hayır!” diye ağladı. “Beni oraya götürmeyin!”

“Esme? Ne oldu?” dedi Libby, dizlerinin üzerine çöküp küçük kızı kollarının arasına alarak. Esme onun kollarından kurtuldu.

“Kurt!” diye çığlık attı broşürü göstererek. “Ördek!”

“Ne?” dedi Libby elindeki broşürü alarak.

Peter ve Kurt gösterisi olduğunu fark ettim. Görmesi için Amy’yi Royal Albert Salonu’na götürmüştüm ve kâbuslar görmüştü. Zavallı ördeğin canlı canlı yutulmasından ödü kopmuş, kurdun midesinde vak vak ötüşünü duyunca ürpermişti. Peter’ın büyükbabası ne kadar cimri ve huysuzdu, büyükbabalar için ne kadar kötü bir örnekti.

Esme iki büklüm olmuş, ayaklarını yere vuruyordu.

“O kurt. Kurt. Ondan nefret ediyorum. *O bunu biliyor!*”

“Bunun bir gösteri broşürü olduğunu bilmiyordum,” dedim. “Gerçekten. Hele *Peter ve Kurt* olduğunu asla. Gerçekten. Biri onu bana verdi...”

“Boş versene Beth,” dedi Libby, Esme’yi ayağa kaldırırken. “Kendine hâkim olamadın, değil mi? Bekleyemedin. Şimdi ne yaptığını görüyor musun?” Broşürü bana fırlattı. “Bizden uzak dur. Anladın mı?”

Yürüyüp giderken ikisi de dönüp bana bakmadı. Omzuma dokunan el yerimden sıçramama neden oldu.

“Beth?” dedi Jill. Beti benzi atmıştı ve dudaklarını sıkıyordu. “Tüm bu olanlar da neydi?”

Kollarımı uzattım, masumca.

“Keşke bilseydim.”

“Biliyormuşsun gibi görünüyordu.”

Eğilip broşürü yerden aldım. Kartondan bir kurt, kara ve kabarik tüylü, parlayan dişleri arasından salyası akıyor. Neredeyse Amy’nin gerilmiş ve titreyen bedenini kollarımda hissediyordum, gözyaşlarının ıslaklığını gömleğimin kollarında.

Jill’e baktım.

“Esme sana yukarıda ne dedi?”

“Aslında hiçbir şey,” dedi Jill. “Böyle bir sinir krizi geçireceğine dair hiçbir ipucu vermedi.”

“Eve gitmek istiyorum,” dedim. “O kadar yorgunum ki artık neyin doğru olduğunu bilmiyorum.”

Arabaya doğru yürürken Jill’de bir tuhafılık sezdim.

“Esme oldukça iyi bir tur rehberiydi,” dedi. “Londra’yı ilk kez ziyaret eden bir turiste göre gayet iyi biliyor. Tüm önemli binaları bana gösterdi.” Sanki konuşacakmış gibi nefesini bıraktı, ardından fikrini değiştirdi. Bir an sonra hafifçe bana döndü.

“Bunu asla söylememem gerektiğini biliyorum, hele ki şimdi sen... hâlâ çok... üzgünken ama...”

“Devam et.”

Jill omuz silkti ve sırtını kamburlaştırdı.

“Bu kız yukarıda bazen tüylerimi diken diken etti,” dedi. “Bunu gerçekten açıklayamıyorum... Hiçbir şey söylemedi veya yapmadı. Gerek de yoktu.” Başını salladı. “Muhtemelen benim şapşallığım ama bunu bir kez düşününce bir daha aklımdan çıkaramadım.”

“Neyi aklından çıkaramadın?”

“Yanımda duran kızın sanki Amy olduğunu.”

7

Libby telefonlarıma geri dönmedi. Telesekreterine o kadar çok mesaj bırakmıştım ki artık yeni mesaj kabul etmiyordu. Bilinmeyen numaralar servisi bir adres olmadan ev telefonu numarasını bulamayacaklarını söylediler ve kaldığı otelin adını da bilmediğim için gerçekten çıkış yapıp yapmadığını veya otele giriş yaparken kullandığı adresi soramazdım.

Polisten onu izlemesini istesem çok soru sorarlardı. Gerçeği söylesem, yanıtlarıma sadece gülerlerdi. Yalan söylesem, mesela bir tartışmadan sonra ortadan kaybolan bir akrabam olduğunu söylesem, biraz daha beklememi veya araya giremeyeceklerini söylerlerdi. Yardım etseler dahi Amy'yi bulmakta gösterdikleri başarıdan daha fazlasını göstereceklerine inanmak için hiçbir sebebim yoktu.

Eski bir kâbusta yeni bir bölümdü. Amy ortadan kaybolmuş olabilirdi, yine. Gözlerimin önünde kayıp gitmişti. Ortadan kaybolmasında bir kez daha kabahat bendeydi: masum bir hata, gözden kaçırma. Öte yandan yine bunu değiştiremeyecek kadar güçsüzdüm. Kaybolmuştum.

Tek seçeneğim Ian'ın yardım edip edemeyeceğini görmektir ama ona gönderdiğim e-postaya da yanıt gelmemişti. Diğer taraf daha önce olduğu kadar sessizdi.

Evde günlerce umutsuzca bekledim, şaşkın ve endişeli. Ardından kafama dank etti: İstemese dahi Libby bana geri dönmek

zorundaydı. Onu ilk kez kapıma getiren dürtü hâlâ mevcuttu, aslında Esme artık benimle buluştuğundan ve ona inandığımı bildiğinden şu anda daha da güçlüydü. Eğer davranışları Libby'yi daha önce rahatsız ettiyse, şimdi daha da kötüleşecekti. Libby bu ateşi sonsuza kadar kontrol altında tutamazdı. Esme ister benim kızım olsun ister olmasın, bana geri dönecekti.

Bu iyimserlik duygusu beni harekete geçirdi. Amy'nin yatak odasındaki duvar kâğıdını söktüm, halıyı kaldırdım. Perdelik kumaş örnekleri toplayarak, mobilyalara ve halılara bakarak Londra'nın Batı Yakası'nı altüst ettim. Boya örnekleriyle yaptığım denemeler yatak odasının duvarlarında mozaik oluşturdu: pembenin her tonu, yumuşak maviler, sarı, vanilya, griye çalan beyazlar ve yeşiller.

Yatak odasını kendim için yeniden dekore ettiğimi söylüyordum kendime, Esme için değil ama renk kartelasındaki kararsızlığımın, seçimin aslında Amy'nin olması gerektiğinden kaynaklandığı gerçeğini inkâr edemezdim. Ne de olsa onun odasıydı. Bir açıdan yeniden onun olabilirdi.

Kendimi kıyafet satın alırken bulduğumda aynı düşünceye sahiptim. Ceketleri ve pantolonları bedenlerini görmek için Amy'nin hayali vücudu üzerinde inceliyordum, o zamanki ölçüleriyle, belki hâlâ aynıydı. Elbiselerin içi boştu ama yakında doldurulabilirlerdi. Her bir nesne onu yakınlıktırıyor, var olma ihtimalini daha gerçekçi kılıyordu.

Aşırı sıcak Selfridges'tan çıkıp Oxford Caddesi'nin ışıkları ve koşuşturmacası altında gözlerimi kırıştırdım ve elimdeki şişkin alışveriş torbalarının sayısına şaşırdım. Bir an geri dönmeyi ve tüm kıyafetleri iade etmeyi düşündüm ama yapamazdım. Yorgundum ve biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Ayrıca hepsi Esme'ye uyacak ve yakışacaktı, tıpkı Amy'ye yakışacakları gibi.

Hyde Park'ta dolandım ve kendimi Belgrave Meydanı'nın tam köşesinde buldum. Büyük Britanya Spiritüalistler Derneği'nin kapısı açıktı. Davetkârdı.

Resepsiyondaki kız bana baktı ve gülümsedi.

“Bayan Archer! Sizi yeniden görmek ne hoş,” dedi. Gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı. “Saçınızı mı değiştirdiniz? Görünüşünüz... farklı geldi bana.” Gözleri elimdeki torba yığınının takıldı. “İndirimleri kaçırmıyorsunuz gördüğüm kadarıyla.”

“Evet, doğru... Görünümümü değiştirmenin vakti geldi.”

“Bu konuda çok başarılı görünüyorsunuz. Nasıl yardımcı olabilirim size?”

“Sadece geçiyordum ve Ian’ın bana söylediklerinin ücretini hâlâ ödemediğimi hatırladım.” Torbalarımı yere koydum ve el çantamı açtım. “Size ne kadar borcum var?”

“Emin değilim aslında,” dedi masasının üzerindeki bazı evrakları karıştırarak. “Telefonda yapılan seanslar için bir tarifemiz var mı veya tatillerde çalışması onun için ekstra mı sayılıyor bilmiyorum. Ama ona sorabilirim.”

“O burada mı?”

“Dün geri döndü.”

Zaman kavramımı tamamen yitirmiştim.

“Onu görmek ister misiniz?” diye sordu. “Bir sonraki seansın önce birkaç dakikası var.”

Beni gördüğüne şaşırdı, daha ziyade mahcup görünüyordu. Gözlerinin mavisi daha koyu, tuhaf bakışları daha keskin gibiydi.

“Arkadaşınızın telefon numarası hakkında size geri dönmediğim için üzgünüm,” dedi. “Bu tarz özel yardım talepleri aslında hiç işe yaramaz. Ama New York’tan gönderdiğim fotoğraf umarım sizin için bir şey ifade etmiştir.”

“Evet, her ne kadar ne ifade ettiğinden emin olmasam da.”

Kederli bir şekilde gülümsedi.

“Bazen böyle olur ne yazık ki. Belki zamanla belirginleşir.”

“Bir geçmiş hayata geri dönüş terapisinden sonra belirginleşeceğinden eminim,” dedim umutla. “Bunu yapmayacağınızı biliyorum ama yapan birini tavsiye edebilir misiniz?”

Kaşlarını çatarak bana baktı.

“Birkaç kişi tanıyorum,” dedi. “Ama bu konuyu iyice düşündüğünüzden emin olduktan sonra onlarla iletişime geçmeniz beni daha çok memnun eder. Bu... farklı türden bir terapi. Keyif için yapılacak bir şey değil.”

“Kendim için değil. Faydalı olabileceğini düşünüyorum... yani yeğenime.”

“Yine de,” deyip boğazını temizledi. “Neye bulaştığını biliyor mu?”

“Hayır. O sadece on yaşında.”

“On yaşında mı?” Gözlerini kırıştırdı ve öne doğru eğildi. “Dediğim gibi bu benim alanım değil ama başlamadan önce bunu gerçekten iyice düşünmeniz gerek. Yeğeniniz endişeli mi?”

“Korkarım öyle, evet. Yoksa bunu yapmazdım.”

“Bununla baş edebileceğini mi düşünüyorsunuz? Sarsıcı olabilir.”

“Şu anda olduğundan daha kötü olamaz,” dedim. “*Hepimiz* için. İnanın bana, onun ruh halini düşünersek asıl bunu *yapmamak* daha riskli olur.”

Şüpheli görünüyordu.

“Eğer bana yardımcı olamayacaksanız,” dedim, “belki re-sepsiyon görevlisine sormalıyım.”

“Burada geri dönüş terapisi yapılmıyor.”

Çek defterimi çıkardım ve ona ne kadar borcum olduğunu sordum. Çeki defterden kopardım ve masanın üzerinde iterek uzattım.

“Bunu bizim için biri yapacak,” dedim. “Keşke siz olsaydınız, ne de olsa bir tür bağımız varmış gibi görünüyor. Ama eğer yardımcı olmayacaksanız...”

Çeki aldı.

“Bu bir istek meselesi değil Bayan Archer...” Sesi kısıldı ve gözleriyle odayı taramaya başladı. Göz kapakları hafifçe titredi, yanakları seyirdi.

“Tam arkanızda bir adam var,” dedi düz, derin bir sesle. “Büyük bir adam. Uzun boylu değil. Şişman. Otuzlarında. Belki de daha genç. Simsiyah saçlı. Ben... Ben...” Başını salladı ve kulağını bana uzattı. “Konuşuyor... Dudakları hareket ediyor ama onu duyamıyorum. Hiçbir kelime çıkmıyor ağzından.” Başını bir kez daha iki yana salladı. “Ah, şimdi bir şey çiziyor. Bir... ünlem işareti. *Düşün*. Size düşünmenizi söylüyor Bayan Archer. *Düşünün*.” Gözlerini sıkıca kapattı. “Bir şey daha var. Ah, görüyorum. Ünlem işaretini bir üçgenin içine koydu. Şimdi köşelerine kırmızı bir çizgi çiziyor... Ah, doğru. Bir trafik işareti gibi. İkaz. Uyarı. *Çok dikkat edin*.”

Vücudu ürperdi ve gözleri yeniden daldı.

“Bunu istiyor musunuz?”

Adamın kim olduğunu bilmiyordum. Ailemden, eski arkadaşlarımdan veya iş arkadaşlarımdan hiçbiri tanıma uymuyordu. Tanımadığım bir ruhtan gelen bir uyarının, Ian’ın yanlış bularak beni vazgeçirmeye çalıştığı bir şey esnasında aniden ortaya çıkması pek makul görünmüyordu.

Ayağa kalktım ve alışveriş poşetlerimi topladım.

“Belki bundan vazgeçsek daha iyi olur Bay Poynton,” dedim.

“Ama bunu yapmak *zorundasınız*,” dedi. “Bir bağlantımız olduğunu siz kendiniz söylediniz. Neye inanıp neye inanmayacağınızı kafanıza göre seçemezsiniz.”

Kapıyı açtım.

“Dikkatli olun Bayan Archer,” diye seslendi ben koridorda yürürken. “Çok dikkat edin.”

Geri dönüş terapileri hakkında ayrıntıları sormak için resepsiyonda durmadım. Başka bir yerde bulabilirdim. Ian’a ihtiyacım yoktu. Artık değil.

Kehaneti tam zamanındaydı, inanılır olmak için fazla isabetliydi. Bir medyum olarak yapması gereken şey işimi kolaylaştırmak, düşünceye dalmaktı. Bariz bir şekilde müdahale

ederek sınırı aşmıştı. Yeteneğini kötüye kullanmış ve ona olan güvenimi sarsmıştı.

Belki ona inanarak hatayı baştan beri ben yapıyordum. Belki küçük kızın yakında olması hakkındaki öngörüsü sadece şanslı bir *tahmindir*. Hedefi on ikiden vurduğunu görünce, hedefi bir kez daha vurmayı umarak lambanın düşmesini gösteren resmi bana göndermesine bu heves neden olmuştu. Kendine bir isim yapmayı umarak.

Önceden düşünmediğime inanmadığım bir başka olasılık daha aklıma geliyordu. Hüsni kuruntum bunu engellemişti. Şimdi üzerime üzerime geliyordu, son derece soğuk ve güçlü, sonsuz bir mantık dalgası, öyle ki nefesimi kesiyordu.

O adam Libby'nin bir arkadaşı olabilirdi, âşığı belki de. Özenle hazırlanmış bir plandaki suç ortağı.

Bu düzenbazlığı nasıl tasarlamış olabileceklerini görmek kolaydı. Ian, Büyük Britanya Spiritüalistler Derneği'nde daha çömezdi. Diğer medyumlar kızıyla konuşma umuduyla gelip duran çaresiz anne hakkında onunla konuşmuş olabiliyorlardı. Amy'yle temasa geçtiklerini düşünmemi sebep olmayacak kadar işlerine bağlı olabiliyorlardı ama belki Ian o kadar prensipli biri değildi. Belki onlardan daha hırslıydı.

Libby daha da büyük bir resim görmüş olabiliirdi. Ian kehanetiyle beni yumuşatmış ve o da ölümcül darbeyi vurmak için tesadüfen benimkine çok benzeyen kızıyla ortaya çıkmış olabiliirdi.

Biraz araştırma yapmış ve bulabildiklerini Esme'nin kafasına sokmuş olabiliyorlardı. Performansı mükemmel ve doğal olana kadar Esme'ye prova yaptırmış olabiliyorlardı. Değerli bir evi, büyük bir boşanma tazminatı ve bunları bırakacak kimsesi olmayan orta yaşlı, üzgün ve kolaylıkla etki altında kalabilen bir kadını inandırmaya yetecek kadar.

Tabii ödöl de vardı. Brian, Amy'nin dönmesi veya katilinin mahkûm edilmesi için ajanstaki hisselerinden bir kısmını satıp yüz bin sterlin vadetmişti. Henüz parayı hak eden çıkmamıştı.

Her şey gözümde o kadar netleşti ki sokağın ortasında durdum ve gülmeye başladım: önce hafifçe, ardından daha şiddetle, ta ki acı dolu kahkahalarım hıçkırıklara dönüşene kadar. Ellerimdeki çantalar birden taşıyamayacağım kadar ağır-laştı. Kıyafetler kaldırıma saçıldı, kollar bana doğru uzandı, bacaklar kaçtı. Metal fermuarlar küçümseyerek gülümsüyor, düğme delikleri haince göz kırptıyordu. Amy'nin vücudunun bir kopyası takım elbisenin üzerine uzanmış, cinayet mahallinin silüetini oluşturuyordu.

Kıyafetleri çantalara tıktırdım, geçen bir taksiyi durdurmak için elimi kaldırdım. Kime veya neye inanacağımı bilmiyordum. Her şey. Hiçbir şey. Hiç kimse.

"Nereye?" dedi taksi şoförü, kapıyı arkamdan çarparken taksimetreyi ayarlayarak.

Kesinliğe ihtiyacım vardı. Bir zamanlar bunu Ian'da aramıştım. Şimdi bir şeylerin az da olsa anlamlı olduğunu düşündüğüm son ana dönmeliydim. Karanlığı aydınlıktan, hakikati yalandan ayırıyordum. Aç kurttan kaçmış bir kuzu.

Bana yolumu göstermesi için yine Tanrı'ya ihtiyacım vardı. Anlayışımı harekete geçirmesine. *Şimdi* o resimdeki mesajın ne anlama geldiğini biliyordum, her ne kadar kimden geldiğini bilmesem de.

"Southwark Katedrali," dedim taksi şoförüne. "Acele edin."

Katedralin ana kulesi çekilmiş bir diş gibiydi, çan kulesi gereğinden fazla büyük bir kökü andırıyordu. Girişin üzerindeki canavar heykeli pençelerini köşeye geçirmiş bir ejderhayı temsil ediyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Kapıları açınca duyduğum müzik iyice sendelememe neden oldu.

Obua sesi gibiydi, *Peter ve Kurt*'taki ördeğin imzası. Bunun gerçek olmadığını söyledim kendime. Ama gerçekti ve katedrale adımımı atar atmaz müzik daha da arttı.

Kilisenin önünde bir grup müzisyen olduğunu görünce rahatladım, üzerlerinde duran taşın azizlerin bakışları performanslarına karşı ilgisizdi.

Kapının yanında bir kadın parmağını dudaklarına götürdü ve elime birkaç kâğıt tutuşturdu. *Öğle Arası Konser Resitali* yazıyordu, yerel bir müzik okulunun öğrencilerinden oluşan beş kişilik bir gruptu. Çalınacak eserler listelenmişti ama tek duyabildiğim *Peter ve Kurt*'un müziğiydi. Kedi kurnaz ve komik bir klarnetçiyi oynuyordu. Peter gençliği ve neşesiyle coşkulu yaylılardaydı. Büyükbaba gürleyen fagottaydı. En kötüsü de endişeli, melankolik obua, ördeğin kaderindeki geleceğiydi.

Kilisenin orta sıralarında yerimi almaktansa, Harvard Şapeli'ne bakan sol taraftaki pencerelerin yanına gittim aceleyle. Ama kapı kapalıydı. Bir tabelada tadilat çalışması biter bitmez yeniden halka açılacağı yazıyordu. Yine de tokmağı çevirdim ve kapı açıldı.

Şapel karanlık, dilek mumlarının bulunduğu raf boştu, pencere müşambayla kapatılmış ve çevresine bir inşaat iskelesi kurulmuştu. Kasvetli hava içimi ürpertti.

“Burada ne yapıyorsunuz?”

Arkamda bir adam belirdi. Suratının rengi neredeyse cübbesi kadar griydi ve vücudu kamburlaşmıştı. Kapıyı işaret etti.

“Tabela oldukça anlaşılır,” diye fısıldadı.

“Ama içeri girmek zorundaydım. Gerçeği bulmak zorundayım.”

Gözlerimle şapeli taradım. Kapının üzerindeki kırmızı bayrağı görebildim. *Veritas*. Sonra da tavandaki kırmızı paneli; yıldızları matlaşmış ve düzleşmişti. *Veritas*. Ama pencerede İsa'nın resmi altındaki levha kirli müşambayla örtülmüştü.

“Üzgünüm,” dedi adam bir elini omzuma koyarak. “Başka bir yerde dua etmek zorunda kalacaksınız.”

“Ama pencere...”

“Biliyorum. Çok üzücü. Çatlağı kısa süre içinde onarmayı umuyoruz.”

“Çatlak mı?”

“Görünüşe göre oldukça büyük,” dedi. “Görebildiğiniz gibi içeride uzmanlarımız var, daha fazla hasar var mı diye kontrol ediyorlar. İşimizi şansa bırakmak istemiyoruz, o yüzden şapeli halka kapattık. Eğer kapıyı kilitleyebilseydik, onu da yapardık. Tabela insanları dışarıda tutmak için yeterli, yani genellikle.” Gözlerini bana dikti. “Korkarım gitmek zorundasınız.”

Kolumdaki baskı daha ısrarcı bir şiddetle beni şapelin dışına çıkarana kadar devam etti. Adam kapıyı kapattı, tabelayı düzeltti, başıyla bana selam verdi ve yürüyüp gitti.

Tanrı'nın ışığıyla meydana çıkarılan hakikat çok fazlaydı. Bulanık ve çıldırtıcı bir alacakaranlıkta kaybolmuştum. Esme'nin Amy olmasını istiyordum ama bu yeterli değildi. Buna inanmam gerekiyordu. Ian'a inandığım gibi. Tıpkı Tanrı'ya inandığım gibi. Ama bir şeye inanmak konusunda kendime güvenemezdim, kendime inancıma bile.

Ian bir sahtekâr *olmalıydı*, Libby ve Esme'yle aynı oyunun bir parçası. Amy'nin kaderiyle veya bedeninin nerede olduğuyla ilgili hiçbir şeyi ortaya çıkaramayacağı için geçmiş hayata geri dönüş seansı yapma riskini alamazdı. Nasıl bilebilirdi ki zaten? Hiç kimse bilmiyordu. Eğer bilinci hipnozun etkisi altına girerse, Esme hiçbir ayrıntıyı bu kadar inandırıcı bir şekilde uyduramazdı. Ian'ın beni vazgeçirmeye çalışmasına şaşırmamalıyım.

Ama bu dalavere planı kanısına inanmak da çok zordu. Düzen özenle kurulmuştu ve riskliydi, bir çocuğun başarısına bağlıydı. Ayrıca Esme'nin Amy hakkında bildikleri başka hiçbir yerde bulamayacağı şeylerdi.

Zihnim bu kadar karışmışken, London Eye’da turlarının sonlarına yaklaşırlarken Esme’nin dikkatle Jill’i dinlediğini gözlerimin önüne getirdim. Jill’in mutfak masamda veya kanepemde oturarak geçirdiği saatleri hatırladım. Bana sarılarak. Kâğıt mendil uzatarak. Amy hakkında konuşmamı dinleyerek. Her anekdotu, her bir küçük ayrıntıyı benim kadar iyi biliyordu. Hatta bazen cümleleri benim yerime o bitiriyordu.

Her şeyi ezbere biliyordu.

Farkına vardığımda yıldırım çarpmışa döndüm. Libby’ye ayrıntıları sızdıran köstebek oydu.

Birbirlerini nasıl tanıdıklarını düşünmeye henüz başlamamıştım bile ama tanıdıklarından emindim. London Eye’da “ilk kez” yüz yüze geldiklerinde, Jill belki de Esme’nin Amy’ye benzerliği karşısında şaşırıken rol yapmıştı.

Bu randevunun ayarlanmasına yardımcı olmuş ve vardığımdan emin olmak için beni oraya kendisi götürmüş olabilirdi. Başka türlü o gün neden arabayla gelsin ki? Jill tahmin ettiğimden çok daha iyi bir oyuncuydu. Belki üyesi olduğu gruplardan biri amatör oyuncular topluluğuydu ve hiç belli etmemişti.

Katedralin içinde koştum, obuadan çıkan notalar beni kovalıyordu. Ördek gülüyor ve alay ediyordu. Her şeyi kurdun gözlerinden görüyordu.

Kendimi bir taksiye attım ve şoföre Jill’in adresini verdim.

Jill kapıyı açtığında elinde bir not defteri ve kalem vardı.

“Bu da ne?” diyerek alayvari bir şekilde gülümsedim. “Yeni bir deneme için notlar mı alıyorsun? Talimatlar?” Onu iterek yanından geçtim ve kapıyı çarptım.

“Deneme mi? Beth, sen ne...”

“Seni kaltak! Bunu nasıl yapabildin Jill? Nasıl? Yaşadığım onca şeyden sonra.”

Jill koridordaki bir sandalyeye çöktü, yaşadığı şoktan soluğu kesildi. Not defteri ve kalem elinden kayarak yere düştü.

“Beth,” dedi sesi titreyerek. “Sorun her neyse sakın ol. Lütfen. Üzgünsün belli ki.”

“Üzgün mü?” diye haykırdım. “Bu hissettiğim şeyin yanına bile yaklaşamaz. Arkadaşım olduğunu düşünmüştüm ama bu esnada sen sadece bilgi topluyordun. Esme’yi hazırlıyordun.”

“Esme mi?”

“Veya Amy mi demeliyim?”

“Ne?” Gözlerini ovuşturdu ve başını salladı. “Beth, saçma sapan konuşuyorsun.”

“Haydi ama Jill,” dedim. “Beni yeterince kandırdın. Şimdi tüm bunları inkâr etmek daha önce aynen benim olduğum gibi seni sadece aptal ve çaresiz gösterecek.”

“Neyi inkâr etmek?” dedi Jill, ellerini öne doğru uzatıp bana yalvarırken.

“Amy. Reenkarnasyona uğraması. Esme olarak. Bu ne Jill? Kibar olmak için kendi bulduğun bir gaddarlık mı? Beni hayata geri döndürmek için? Amy’nin geri dönmesi gibi belli ki.”

Jill ayağa kalktı ve bacakları sendeledi. Dayanmak için duvara doğru uzandı.

“Bunu doğru anlamama izin ver,” dedi. “Esme, Amy olduğunu söylüyor ve sen de bunların hepsini benim ayarladığımı düşünüyorsun. Doğru mu?”

“Sen, Libby ve Ian.”

Jill öne doğru uzandı ve elimi tuttu. Geri ittim.

“Bunların doğru olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın,” dedi Jill. Sesi dalgalandı ve elleri titredi. “Geçen gün London Eye’da karşılaşana kadar Libby ve Esme’yi hiç görmedim... Ayrıca Ian da kim? Reenkarnasyon mu? Haydi ama Beth, bu saçmalık! Böyle acımasızca bir şeyi düşünebileceğime inanman kadar saçma. Üstelik bunu yapabilseydim bile böyle bir şeyi neden isteyeyim?”

“Sen söyle.”

“Söyleyemem!” diye bağırdı. “Çünkü yapamam. Hiç kimseye, özellikle de sana asla.” Hırkasının cebinden bir mendil çıkardı ve gözlerini sildi. “Böylesine acımasızca bir şeyi yapabileceğimi *düşünmen* bile beni kahrediyor, bırak beni bununla suçlamayı.”

“Ama denemesinde yazdığı her şeyi başka türlü nasıl bilebilir?”

“Beth, neden bahsettiğini bilmiyorum. Ne denemesi?”

“Esme’nin yazdığı deneme tabii ki,” dedim. “Biliyorsun, tüm o hatıralarla dolu olan. Ayrıntılarla. Seninle paylaştığım her şey.”

Jill parmağını bana doğru salladı.

“Bu denemede ne varsa belli ki bir sürü yalan,” dedi daha yüksek ve daha sakın bir sesle. “Unutmayalım ki bu hatıraları Brian’la da paylaştın. İlk elden.”

Gözlerimi kısıtım ve koridorda dolanmaya başladım. Damarlarımdaki kan bir anda buz kesti. Korkunç bir farkındalıkla donakalmıştım.

“Brian da aynı şekilde işin içinde olabilir!” dedim. “O da çektiğim acıdan senin kadar bunalmıştı.”

Jill gözlerini devirdi.

“Ne söylediğinin farkına var Beth,” dedi. “Çok acı bir durumdasın. Yorgunsun... Yıl dönümü dolayısıyla gerilmişsin. Bunu anlıyorum. Ama yardıma ihtiyacın var. Aldatılmışsın. Paranoya yapmışsın. Tanrım, bu saçma denemeyi sen bile yazmış olabilirsin. Anneler Günü kartlarını hatırla.”

Geçen bir iki yılda şöminenin üzerindeki rafta birkaç kez bir kart ortaya çıkmıştı. Onları satın aldığımı ve yazdığımı hatırlamıyordum. Ama belli ki yapmıştım. Aynı şeyi yine yaptığımı inanamıyordum. İnanmayacaktım.

Denemeyi kapımın önündeki paspasın üzerinde ilk gördüğüm anı kafamda yeniden canlandırdım. Kısa süre önce temizlik yapıyordum. Masamı topluyordum. Ardından merdivenlerdeydim, boş boş bakıyordum. Bu iki anı arasında mektup ortaya çıkmıştı.

“Onu ben yazmadım,” dedim kendimden emin görünmeye çalışarak. “Esmeye posta kutumun içine koydu.”

“Onun yaptığını gördün, değil mi?”

“Hayır ama... Okulda yazmış, güya.”

“O halde onun kendi el yazısı?” dedi Jill.

Başımı iki yana salladım.

“Klavyeyle yazılmış,” dedim. “Bilgisayarda.”

Jill alaycı bir kahkaha attı.

“Yani onu sen yazmış *olabilirsin*,” dedi. “Psikiyatristinin sana aklına gelenleri yazmanı söylediğini biliyorum Beth. İçindekileri dökmeni. Ama böyle *değil*. Bir şeyler uydurarak değil.”

“Ben yazmadım!”

Buluştuğumuzda Libby’nin veya Esmeye’nin denemeden bahsedip bahsetmediklerini hatırlamaya çalıştım. Bahsettiklerini düşünmüştüm ama şimdi durup iyice düşündüğümde, bahsetmediklerini fark ettim. Gözlerimle odayı taradım, tutunabilecek bir şey aradım, uçurumdan düşmemi engelleyecek bir şey.

“İmkânsız değil, haksız mıyım Beth?” dedi Jill. “Daha birkaç gün önce Amy’yi bir rahibin öldürdüğünü düşünüyordun. Ağzına geleni söyleyerek insanları yerli yersiz suçlayamazsın. Benden daha az anlayışlı biri bunu basına sızdırabilir ve seni iftira atmakla, kişiliğine hakaret etmekle veya bunun gibi bir şeyle suçlayabilir. İşte o zaman Tanrı yardımcın olsun. Tüm bunların üstüne bir de böyle bir şeyin olmasını gerçekten ister misin? Gazetelerin neler yazacağını düşünmek bile istemiyorum. Muhtemelen suçu başkasına atmaya ve kendini aklamaya çalıştığını söylerler.” Elini omzuma koydu. “Bunların hiçbirini polise söylemedin, değil mi?”

“Henüz söylemedim ama...”

“Bu da bir şeydir sanırım. Onlara söyleyemezsin Beth. Yapamazsın. Elinde kanıt yok. Hem de hiçbir şey hakkında.”

Sahip olduğum tüm kesinlik bir anda şüpheyle bulanıklaştı. Sandalyeye çöktüm.

Jill haklıydı. Polis bana inanmayabilirdi ve eğer basına sızarsa, bir kez daha kapım muhabirlerle dolardı. Amy'nin davası yeniden baştan sona didiklenirdi. İnsanların bana olan nefreti daha da büyüdü. "Kayıp Kızın Annesi Delirdi" görebileceğim en nazik manşet olurdu.

Jill not defterini yerden aldı.

"Bak," dedi. "Taliimatlar veya notlar değil. Sadece bir sonraki kilise satışı için toplamam gereken eşyaları alacağım adreslerin bir listesi. *Bizim* toplamamız gereken." Hafif bir kahkaha attı. "Eğer arabama binmeme ve bir yerlere kaçmamama güvenebilirsiniz."

Kendimi aptal ve güçsüz hissettim.

"Seni eve götürsem iyi olacak," dedi Jill, bir kez daha nazik ve ilgili bir ses tonuyla.

Arabadan dışarı çıktığımda çantalarımı arka koltukta bıraktım.

"Bunlar ne olacak?" dedi Jill.

"Kilise satışı için sakla."

"Ama hepsi yepyeni!" Çantaları karıştırmaya başladı, minicik bir üst çıkardı ve şaşkın gözlerle bana baktı.

"Amy için," dedim. "Hepsi."

"Ah Beth..."

Amy'nin yatak odasını bomboş ve duvarlarını da boya örnekleriyle işaretlenmiş görünce şaşkınlığı daha da arttı.

"Belki de Brian'ı aramalıyım," dedi. Fikrimi sormaktan ziyade sesli düşünüyordu. "Olup bitenleri bilmeli."

"Hayır. Lütfen Jill. Onun alaycı ifadelerine katlanamam."

"Boşanmış olabilirsin Beth ama seni hâlâ önemseydiğinden eminim."

"Bundan şüpheliyim. Ona söylemeyeceğine söz ver."

"Eğer istediğin buysa." Bir kez daha odaya bakındı. "Burayı bir şekilde sokman için sana yardım edeceğim, tamam mı? Dünyanın en iyi dekoratörü değilim ama biz bize hallederiz."

Belki de sadece bana göz kulak olmak istiyordu.

Biraz daha kalmayı önerdi ama reddettim. Merdivenlerden aşağı inerken beni izliyor mu diye kontrol ettim.

“Nerede bu deneme?” dedi.

Salonda, Jill kâğıdı benden aldı, gözlüklerini burnunun üzerine itti ve okumaya başladı. Gözleri sayfada hızlıca hareket ederken suratını astı. Yanaklarındaki kaslar seğirdi.

“Pekâlâ,” dedi sayfaları küçücük parçalar halinde yırtarken. “Böylelikle bu saçmalığın icabına bakılmış oldu.”

“Keşke tüm bunları beynimden çıkarmak da bu kadar kolay olsaydı. O kadar çok okudum ki artık ezbere biliyorum.”

“Eminim.”

“Onu ben yazmadım Jill. Yemin ederim.”

“Neyse, artık yok zaten, gitti,” dedi kararlılıkla. “Eğer biraz aklın varsa o iki soytarıyı da gönderirsin. Kendine bir iyilik yap. Onları görme. Onlarla konuşma.”

“Çok seçeneğim yok,” dedim. “Yer yarıldı da içine girdiler sanki ve onları bulma şansım yok.”

“Daha iyi ya işte, her şey halledildi.” Kollarını boynuma doladı. Talk pudrası ve nane kokuyordu.

“Doktordan bir randevu al Beth. Hepimizin hatırı için.”

Alacağımı söyledim. Ama almayacaktım. Hiçbir doktor beni iyileştiremezdi. Bunu sadece gerçek yapabilirdi ve Amy’nin bedenini bulmadığım müddetçe buna bir adım dahi yaklaşamazdım.

8

Paket servis yapan pizzacı broşürleri, kredi kartı dökümleri ve kırtasiye malzemeleri altında kartpostal kaybolmuştu. Tesco'dan gelen mavi zarfta "En Ufak Bir Katkı Bile İşe Yarar" yazıyordu.

Kartpostal işe yarayabilirdi. Büyük, gümüş renkli bir dönme dolap resmiydi, tıpkı London Eye gibi, sadece fonuna tanıdık olmayan ofis binaları yerleştirilmişti. Ön tarafında *Manchester Dönme Dolabı* yazıyordu. Hızlıca arkasını çevirdim. Kalbim deli gibi çarpıyor, umudum doruklara çıkıyordu.

Sevgili Anneciğim,

London Eye'dayken yaptığını beğenmedim. Adil değildi. Ama annemin beni senden uzak tutması da adil değil. Seni aramama veya görmeme izin vermeyecek. Bazen ondan nefret ediyorum. Bazen senden de nefret ediyorum. Ama her ikinizi de seviyorum. Sandığından daha da çok.

Bana e-posta gönder. Annem öğrenmeyecek. Bilgisayarlardan anlamaz. Bu bizim sırrımız olacak. Ben sır tutmakta iyiyimdir. ikimiz de öyleyiz.

benamy@yahoo.com

Esme'nin temasa geçmesinin yarattığı ferahlama şaşkınlıkla yarışıyordu. Eğer ona e-posta gönderirsem olabilecek şeylerden korkuyordum, beni sürükleyebileceği ve deliliğin bana her an pusu kurabileceği karanlık ve tehlikeli yoldan. Ama bu yol beni Amy'ye geri götürebilirdi, kefaret yoluna sokabilirdi.

Kartpostalı bir kez daha okudum. Daveti kışkırtıcı ve aldatıcıydı ama bir tehdit de seziyordum. Hangi sırları saklıyordu? Hangi sırlara sahip olduğumu sanıyordu? Belki de başından beri Amy'nin bedeninin nerede olduğunu bildiğini ima ediyordu ve artık açıklamak istiyordu. Belki bir uçkâğıtçının yardakçısıymışım gibi benimle oynuyordu, beklenmedik bir anda darbesini indirmek için beni ağının ortasına sürüklüyordu.

Parmaklarım bilgisayarın klavyesinin üzerinde dolanıyordu, boş bir e-posta bana bakıyordu. Yazmaya başladım, önce yavaşça, ardından daha hızlı ve daha hızlı. Göndermek zorunda değilim deyip duruyordum kendime yazmaya devam ederken. Sil tuşu benim acil durum çıkışımdı, gönder tuşunun bilinmeyene açılan gizli bir kapı olması gibi.

Sevgili Esme

Kartpostalının benim için ne kadar anlamlı olduğunu anlatamam. Sensiz geçen birkaç hafta tam bir ızdıraptı. Seni nasıl bulacağımı veya bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. Benimle bir daha asla bir şey yapmak istemeyeceğini tahmin ediyordum, son buluşmamızda ne kadar aptalca davrandığımı anladım.

Ama Peter ve Kurt broşürünün tamamen bir yanlışlık olduğunu anlamalısın. Bir tuzak değil. Yemin ederim. Seni kıracak veya korkutacak hiçbir şey yapmam. Umarım bana inanırsın. Kartpostalın bana inandığına dair umut veriyor.

Bana verdiğin ikinci şans çok kıymetli. Birbirimizle irtibatla olduğumuzu Libby'nin asla öğrenmediğinden emin olmak için her şeyi yapacağım.

Bunu görmeyeceğinden emin misin? Libby'nin yeniden bana güvenmek için zamana ihtiyacı var. Ondan nefret etmemeye çalışmalısın. O senin için sadece en iyisini istiyor. Tıpkı benim gibi. Tıpkı daha önce hep yaptığım gibi.

Beth

İsmimi sildim.

Sevgiler, Annen.

Fareyi yukarı yukarı kaydurdum, onu da değiştirmek konusunda tereddüt yaşarken imleç Esme'nin isminin yanında yanıp sö-nüyordu.

Yaptım. Sadece nasıl göründüğünü görmek için. Nasıl his-settiğimi anlamak için.

Sevgili Amy.

Kelimeler kolaylıkla akıyordu, tereddüt etmeden, tıpkı Esme'nin hikâyeleri gibi. On harf. On bir tuş darbesi. Bir anda yapılmıştı ama onun ismini yeniden yazmanın yarattığı gerilim, onu orada görmenin, bu... *bı* sonsuza kadar sürebilirdi. İmleç bir sonrakine aktı. Şimdi görüyorsun. Şimdi görmüyorsun.

Eğer e-postayı annesi olarak imzalıyorsam, o halde ona Amy demeliydim. Ama Libby'ye bunu yapmayacağıma dair söz vermişim ve bu hâlâ bir test olabilirdi, Esme'nin omuzlarından bu satırları okuyan Libby olabilirdi. Yine Esme olarak değiştirdim ama imzamı annesi olarak attım: bir taviz, gerçeğin yarısı.

Parmağımı gönder tuşuna basmaya zorlayan güç yılbaşından beri peşimi bırakmayan şeyle aynıydı: *bilme* ihtiyacı.

E-posta giden kutusunda sanki asırlardır duruyordu. Bilgisayar kendisine söyleneni yapmak konusunda düşünürken küçük çark dönüp duruyordu. Ekranın altındaki çubuk e-postanın ilerleyişini gösteriyordu; sanki killi toprağı süzgeçten geçiriyordu.

E-posta nihayet gönderildiğinde oturup bekledim, cevap gelmesini diledim. Ama gelmedi. Bilgisayarın kenarına parmaklarımı vurduğum ve kablolarla oynadım, farklı girişleri kontrol edip her şeyin açık olduğundan emin oldum.

E-postamı yeniden okudum. Belki yanıt vermeden önce bir veya iki gün beklemeliydim. Belki çok ısrarcı olmamak daha iyiydi. Libby ve Esme'nin Manchester'da bir yerde oturup mesajımı okuduklarını ve kıkırdarak gülüp Esme'nin ne söylemesi gerektiğini planladıklarını hayal ettim.

Bir an e-postaları geri çekmenin mümkün olmasını diledim. Artık kendime gülünmesini veya oyunlarına daha fazla alet olmayı istemiyordum. *Eğer* bu bir oyunsa tabii.

Ne kadar süredir beklediğimi görmek için saatimi kontrol ettim. Neredeyse on buçuk olmuştu. Bu, gecikmeyi açıklıyordu. Esme okulda olmalıydı. Kendi cep telefonu var mı bilmiyordum. Onu cep telefonuyla gördüğümü hatırlayamadım. Herhangi bir telefon için yaşı çok küçüktü, e-posta adresi olması bir yana. Eğer varsa benden oldukça ilerideydi. Erişemeyeceğim kadar.

Saat dörtten önce bir yanıt almam pek mümkün değildi. Yanıt geldiğinde de bilgisayarım kaçınılmaz olarak kasılacaktı. Kalktım, montumu giydim ve Batı Yakası'na doğru yola koyuldum.

Yeni bir bilgisayar gerçeğin izini sürmeme yardım edecekti. Parlak ve biçimli olmalıydı, modern tasarımlı. Apple mağazasından aldığım dizüstü bilgisayar isteklerimi fazlasıyla karşılıyordu.

Macbook Air. Sadece ismi bile kendimi enerjik hissetmeme neden oldu, hafif ve özgür. Yazılım ve kablolu ağla mükem-

melleştirilmişti. Eve geldiğimde bağlanmış ve hazır olacaktım. Silahlarımı kuşanmış.

Bir sonraki durağım bir cep telefonu içindi. *Değişimi Arayın* diyordu Orange mağazasının vitrinindeki poster. Gülümsedim ve bana denildiği gibi yaptım. Ama tıpkı bilgisayar seçiminde olduğu gibi onlarca telefon arasında şaşkına döndüm. Fiyat etiketleri üzerindeki bilgiler de insanı afallatıyordu. Tezgâhın arkasındaki asistan bana baktı ve çenesini kaşıdı.

“Bunu değiştirmek istiyorum.”

Çantama uzandım ve yıpranmış, siyah renkli ve küçücük ekranlı Nokia’mı çıkardım. Bu bile değiştirmem için bir sebepti: Gözlüklerimle bile güç bela okuyabiliyordum.

Kaşlarını kaldırdı.

“Değiştirmek istemenize şaşırmadım. Hâlâ çalışıyor mu?” Tezgâhın arkasından çıktı, bana doğru yürüdü ve telefonu aldı. “Kamerası yok. Renkli değil. Uygulama yok.”

Ses tonunda hafif bir alay, hafif de şaşkınlık vardı.

“Uzun zamandır kullanıyorum,” dedim süklüm püklüm olarak.

“Şaka yapmıyorsunuz.”

“O kadar çok kullanmıyorum.”

“Doğrudur,” dedi. “Ben olsam ben de kullanmazdım.” Sanki radyoaktif bir maddeymiş gibi telefonu elime bıraktı. “Hazır kart mı?”

“Doğru, evet.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Büyük ekranlı, parlak ve gösterişli telefonların olduğu bir rafın yanından geçti.

“Bunlar olmaz mı?” dedim.

“Hepsi hazır kart için uygun değil,” dedi. “Uygun olanlar da kontratsız pahalıya gelir. Ama isterseniz tarifenizi de değiştirebilirsiniz.”

“Tamam,” dedim. “Tarifemi de değiştireceğim.”

Sorularına yanıt verirken telefonları birer birer elime aldım.

Evet, şahsi kullanım için. Evet, çok sık kullanacağım. Aramalar, mesajlar, fotoğraflar, e-postalar ve internet için. Uzun zamandır kayıp olan kızımı eve getirmek için. Veya yalancıları ve sahtekârları avlamak için.

Eve geldiğimde, bilgisayar bir zırh gibi parıldıyordu. Telefon da kısa sürede şarj edildi ve hazırды, uygulamalar yüklenmişti. Bir silah kadar iyiydi.

Gelen kutusunda bir e-posta vardı. Facebook'ta Amy'nin arkadaşı olmam için bir davet. *Amy'nin* arkadaşı. Küstahlığı kanımı dondurdu. Vadettiği şeyin yarattığı his. Kafam karıştı. Sanki boğazım düğümlendi ve nefes alamadım.

Haberlerde siteden bahsedildiğini duymuştum ama hiç bakmamıştım. İhtiyacım yoktu: Tanıdığım az sayıda kişi emekliydi ve onlar da benden daha ilgili değillerdi. Eğer ne yaptıklarını bilmek istersem, nerede olduklarını ve onları nasıl bulacağımı biliyordum.

Bağlantıya tıkladım ve sandalyemi masaya yaklaştırdım. İnternet sayfası bir anda yüklendi, önceden alıştığım fan sesinden eser yoktu. İmleç göz kırpmıyor, adımı girip bir hesap açmam için beni cesaretlendiriyordu. İstemiyordum ama yapmak zorundaydım: Bir hesabım olmazsa site daha ileri gitmeme izin vermeyecekti. Adımı tuşladım, profilimi ve konumumu boş bıraktım. Fotoğraf yüklemedim, anonim bir resim seçtim, hayaleti andıran bir silüet.

Esmе o kadar utangaç değildi. Sadece gaddardı. Veya sadece acı verici derecede dürüst.

Sayfasının üstündeki isim Amy Archer'dı. Resim de Amy'nin o resmiydi, okul üniforması içinde, gazetelerde ve televizyonda çıkan resim.

Başka resimler de eklemişti. Bir basın konferansında benim ve Brian'ın resmi, bir de Brian'ın tek başına bir resmi. Bu

resmi reklam ajansının internet sayfasından tanıdım. Okul resmi de internetten alınmış olmalıydı. Altındaki resim ise kamera titrediği için bulanıktı ve yakınlaştırılmıştı: Bendim. London Eye'in altında Libby'yle konuşuyordum.

Gözlerim sayfanın alt kısmına takıldı.

Aile:	Brian ve Beth Archer
Arkadaşlar:	Dana Bishop
Eğitim:	Doğu Caddesi İlkokulu
Felsefe:	Uzayda kaybolan melek artık dünyaya geri döndü
Müzik:	Baharat Kızlar
Kitaplar:	<i>Return from Heaven, Children's Past Lives</i>
Filmler:	<i>Spice World</i>
Televizyon:	<i>Top of the Pops, Live & Kicking, Gladiators</i>
Oyunlar:	Hokkabazlık, ip oyunları, pop starcılık
Sporlar:	Yüzme, beyzbol, paten yapma
Aktiviteler:	Step dansı, drama, kek yapma
İlgi alanları:	Reenkarnasyon
Diğer siteler:	http://www.dailymail.co.uk/femail/article-1209795/Reincarnated-Our-son-World-War-II-pilot-come-life.html

İçinde Amy'nin resmi olan mavi bir kutu ekranda belirdi.

– Selam! E-posta çooooooooo sıkıcı ve çooooooooooooo yavaş. Mesajlaşmak daha hızlı ve daha eğlenceli. Annem bunu yaptığımızı bilmeyecek. Hiç kimse bilmeyecek çünkü ayarları buna göre yaptım.

Eğer daha önce yapmadıysan, sadece kutunun içine yaz ve gönder tuşuna bas.

Tereddüt ettim, bir tuzağa düşmekten endişeleniyordum, yüksek teknoloji bir tuzak, bilinmeyen protokoller ve kamuya açık olma tehlikesi.

– Merhaba Esme.

– Harika! İşte ben bütün arkadaşlarımla böyle sohbet ediyorum.

– Sanırım bu bizim de arkadaş olduğumuz anlamına geliyor.

– Sen benim arkadaşım değilsin! Annemsin!!! Umarım Amerika'daki küçük çocukla ilgili makaleyi okumuştundur. O da tıpkı benim gibiydi. Reenkarnasyona uğramış yani. İki yaşından beri savaşta Japonlar tarafından vurulan bir uçakta olduğuna dair kâbuslar görüyormuş. Her şeyi biliyormuş. Hatta kendi Action Man oyuncaklarına aynı savaşta ölen diğer üç pilotun adlarını koymuş. Tüm pilotların farklı renk saçları varmış, bu yüzden her Action Man oyuncağının saçıyla aynı renkte saç olan pilotun adını koymuş. Bu gerçek bir hikâye, benimkinin gerçek olduğu gibi. Bana inanıyorsun, değil mi?

Sanki karşımda oturmuş benden nihai ve açık bir yanıt bekliyormuş gibiydi, ben de ekrandan uzaklaştım. Çok istekli, çok heyecanlı görünüyordu, tıpkı Amy bana yeni bir dans figürü öğretip pestilimi çıkarırken veya sınıfta öğrendiği hayret verici bir gerçeği paylaşıırken olduğu gibi.

– İlk başta zordu. Neden olduğunu anlayabiliyorsun, değil mi?

– Elbette. Senin için de çok zor olmalı. Seni asla üz-
mek istemedim ama üzeceğimi biliyordum. Gerçekten
üzgünüm, anne. Seni çok ağlattığıma bahse girerim.
Ben de çok ağladım, kim olduğuma inanmazsın diye.
Yalan söylediğimi düşünmek hiç hoşuna gitmezdi. Küçük
çocuğun annesi ona başından beri inanmış ama babası
inanmamış. Ama sonunda o da inanmış.

Gözlerim yaşlarla doldu. Parmaklarımın ucuyla sildim. Klavye-
yede tuşlara basarken ıslaklığını hissetmeye devam ediyordum.

– Babanın da buna inanmakta zorlanacağını düşün-
üyorum.

– O hayaletlere inanmaz, değil mi?

– Evet ama sen hayalet değilsin, değil mi?

– Hayır. Ben Amy'yim. Annem (Libby) için de üzülüyö-
rum tabii, Esmeyi kaybettiğini düşünüyor. Onunla olan
anılarım bizimkilerle aynı değil. Onu seviyorum ama
gerçekte onun değilim. Beni anlıyor musun? Masallar-
daki üvey anneler gibi, sadece kötü veya zalim değil.
Eğer öyle olsaydı, yeni annem olarak onu seçmezdim.

En iyi ikinci oluşumu fark etmek içimi burktu. Kendimi iha-
nete uğramış hissetmem mantıksızdı ama öyle hissediyordum.

– Niçin beni seçmedin?

– Seni görmedim.

Hiçbir şey yapmamakla meşguldüm, diye düşündüm, bana ihtiyacı olduğunda ortalarda yoktum, tıpkı basının hep söylediği gibi.

– Eğer bir şansın olsaydı bana geri gelir miydin?

– Şimdi döndüm ya işte. Sahip olduğum ilk şansı kullandım. Seni özledim.

Elimin ekrana uzandığını gördüm, ona dokunduğunu, sanki yüzünü okşuyormuş gibi.

– Kim olduğunun farkına varman neden bu kadar uzun sürdü? Küçük çocuğun iki yaşından itibaren hatırlamaya başladığını söylemiştin.

– Sanırım buna alışmak için daha uzun bir zamanı olduğu için. Pilot, çocuk doğmadan altmış yıl önce ölmüştü. Ama ben hemen geri geldim. Neyin ne olduğunu bilmiyordum. Tüm bu şeyler kafamın içindeydi ve ardından büyük boşluklar vardı. Hiçbir şey ifade etmiyordu. Bazı bölümler hâlâ eksik.

Libby'ye söz verdiğimi biliyordum, hatta Esmen'in yanında oturmuş olabileceğini biliyordum ama bu dürtüyle savaşıyordum, *bilme* ihtiyacımla.

– Sana ne olduğuna dair hiçbir şey hatırlayamıyor musun?

– Hayır. Gitmek zorundayım. Ben

Bir  m r gibi gelen bir süre bekledim. Ekranda hiçbir şey görünmeyince, parmaklarım tu ların üzerinde dolanmaya başladı.

– Hey! Esme? Orada mısın? Esme?

Belki Libby de oradaydı ve Esme’ye yanıt vermemesini söylemişti. Elimdeki fırsatı kaçırmış olabileceğim için panikledim. Ardından daha fazla ayrıntı için onu zorlamadan önce Esme’nin ka mı  olabileceğini düşündüm. Sahip olmadığı ayrıntılar.

Reenkarnasyona uğrayan savaş pilotu hakkındaki makaleyi birkaç kez okudum. Davranışları karşısında anne babasının  a kınlıkları Libby’nin Esme’yle ilgili anlattıklarına uyuyordu. Babasının başlangıçtaki şüphesi de benimkine uyuyordu.

Onlar da bunu hayal gücüne bağlamı lardı ama çocuğun asla bilemeyeceği ayrıntılar hakkındaki kusursuz kesinliği inatlarını yenmi ti. Uçağın bir Corsair olduğunu, motorunun vurulduğunu ve aşağı yukarı nerede düştüğünü biliyordu. Bindiği uçak gemisinin adının *Natoma* ve savaşın da Iwo Jima olduğunu biliyordu. Annesi hamile kalmadan be  hafta önce anne babasının Hawaii’deki beşinci yıl d n mlerini anlatmış ve onları anne babası olarak seçtiği anın bu olduğunu ifade etmişti. Üstelik  ocuğun da, pilotun da ismi James’ti.

Pilotun kız kardeşi çocuğun hikâyesine inanmı tı, anne babası da öyle. Çocuğun babası tüm bunların yalnızca bir tesadüf olduğunu kanıtlamak için hikâyeyi ara tırmı  ama kendisini daha da fantastik bir durumun içinde bulmuştu. Neticede açıklanamayan bazı şeylerin olduğu sonucuna varmıştı. Bilinemeyen  eyler.

Bunu gazetelerde ilk çıktığında okumuş olsaydım reddederdim. Esrarengiz ve ilginçti, evet ama en nihayetinde tesadüfe dayalı bir hik yeden fazlası değildi. Ama  imdi tanındık ve inanılır görünüyordu.

Benzerlikler Amy'nin *geri döndüğü* anlamına gelen reenkarnasyon tecrübesinin ortak özellikleri olabilirdi. Veya Esme çocuğun hikâyesini kendine örnek olarak almıştı, tıpkı birine yanıtları fısıldamak gibi. Ama bu, bildiği ayrıntıları açıklamıyordu.

Esme aniden çevrim dışı oldu, denemeyi yazıp posta kutuma atanın o olup olmadığını sorma fırsatım olmadı. Bu hâlâ hüsnükuruntuyla el ele vermiş kederli hayal gücümün çılgın bir işi olabilirdi.

Şakaklarımı ovdum ve yeniden ekrana eğildim. Çocuğun kâbusları sekiz yaşına geldiğinde kesilmişti, Esme'de başlamasıyla aynı yaş. Belki pilotun ruhu hikâyesi anlatıldıktan sonra dinlenmeye çekilmişti. Oysa Amy'ninki çekilmemişti.

İnternet sayfasını sık kullanılanlara ekledim, tüm kalbimle inanmanın eşiğine giden yolda bir sıçrama tahtasıydı.

Annesi olarak ilk tercihi olmayı dilemekten kendimi alamadım. Pilotun kendi ailesi içinde yeniden dünyaya gelme şansı yoktu ama Esme'ye göre Amy'nin vardı. Hemen değil tabii ki, seks o anda Brian ve benim aklıma gelen en son şeydi. Ama bekleyebilirdi, değil mi? Bana geri döneceğinden emin olacağı anı bekleyebilirdi. Neden bunu yapmadığını merak etme konusuna takılıp kalmadım ve Facebook'ta Esme Lawrence'ı arayarak dikkatimi dağıttım.

Kendi sayfasını Amy'nin sayfasından daha özensizce hazırlamıştı. Bakmak isteyen herkese açıktı. Daha detaylı incelemeye başladım. Esme ana sayfada gülümsüyordu, yüzü ellerle çerçevelenmişti. Benimle böyle tehlikeli ve acı verici bir oyun oynayamayacak kadar masum görünüyordu.

Başka resimler de vardı. Okulunun spor gününde koşu pistinde içinden atladığı sarı çember başının üzerinde dev bir hale gibi görünüyordu. Köhne bir sahnede durmuş gülümsüyordu, gümüş varaklı silindirik şapkası yüzünü kapatıyordu. Güneşsiz bir plajda titriyor, çikolatalı pastanın üzerindeki mumları üflüyordu.

Arkadaş listesi uzundu: Lara, Olukemi, Rishna, Poppy, Lola, Josh, Ethan, Henry, Pavel. Mesajları ergenliğin eşiğinde olan bir kızdan bekleyeceğim gibiydi.

Rhys'i çoooooooook seviyorum. *Hollyoaks*'u bırakamıyor.
Yapamıyor! Öleceğim.

Ah. Muz tadına sahip her şey beni kusturuyor. Yine de muzları seviyorum.

HO'daki yeni çocuk hoş!!! Rhys'ten daha iyi. ☺

Dönem sonu gösterisi için *Kırmızı Değirmen* şovu yapıyoruz. Can can dansı ve diğer şeyler. Dantelli sütyen ve fırfırlı pembe bir külot istiyorum ama annem hayır diyor. Görgü kurallarına çok bağlı. ☹

Aile:	Libby Lawrence
Arkadaşlar:	Poppy Brewer, Olukemi Sharif, Josh Dabbs, Lara Pryce
Eğitim:	Whythenshawe Okulu
Felsefe:	Başın dönene kadar dans et
Müzik:	Lady Gaga
Kitaplar:	<i>Skellig</i> , <i>Karanlık Cevher Dizisi</i>
Filmler:	<i>Kayıp Balık Nemo</i> , <i>Acemi Prenses</i>
Televizyon:	<i>X – Factor</i> , <i>Hollyoaks</i> , <i>Glee</i>
Oyunlar:	<i>Angry Birds</i> , <i>Wii</i>
Sporlar:	Yüzme, jimnastik
Aktiviteler:	Step dansı, şarkı söylemek
İlgileri:	Eğlenmek, erkekler

Ne izlediğini, ne düşündüğünü, kiminle konuştuğunu ve planlarının ne olduğunu anlamak kolaydı. Google Haritalar sayesinde Wythenshawe'dan okulun kapısına kadar onu izleyebiliyordum.

Daha dikkatli olmalıydı. Libby de öyle. Herhangi biri internet sayfasını gezebilir, onunla arkadaş olabilir, onu gösterleyebilir ve avlayabilirdi. Facebook o zamanlarda var olsaydı Amy'nin katili onu bu şekilde bulabilirdi. Var olsaydı, muhtemelen Amy'nin o sayfayı ziyaret etmesine izin vermezdim, o yaşta değil. Ama kullansaydı bile daha düşünceli davranırdı, ben de ne dediğine ve ne yaptığına daha fazla dikkat ederdim, basın ve kamuoyunun söyleyebileceği şeylere rağmen.

Esmen'in dikkatsizliği ve özgürlüğü beni kızdırdı. Sinsice izlenmeyi ve yakalanmayı hak ediyordu. Bu düşünce kanımı dondurdu.

Facebook'ta aradığımda birçok Libby ve Elizabeth Lawrence buldum ama hiçbir peşinde olduğum kişi değildi. Gösterilen resimler de onlara ait değildi. Her birinin üzerine tıkladım ama çoğunun hesabı "Arkadaşlar" dışındakilerin görüntülemesini engelleyecek şekilde ayarlanmıştı. Eğer aradığım Libby *oradaysa*, onu bulamazdım. Google da bulamazdı.

Genç bir kadındı, muhtemelen tek başına bir anne olmanın gerekliliklerinden dolayı aktif bir sosyal yaşamdan uzaklaşmıştı. İnternet bir çeşit eğlence ve bilgi kaynağı, yalnızlıktan kurtulmak için bir yol olabilirdi. Ya da Esmen'in dediği gibi gerçekten bilgisayar kullanmıyordu veya kendisini görünmez kılmak için epey yol kat etmişti.

Bilinmezliği beni şüphelendirdi. İnternette tamamen gizlenmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum. Keşke öyle olsaydı. Uzun ve acı tecrübelerimden gayet iyi biliyordum ki suçlayan parmaklar haber sitelerinden veya forumlardan size doğru sallanabilirdi ve blog yazan ahlaksızlar her daim spekülasyon yapmaya ve nefret etmeye hazırdı.

Ayrıca çözülmemiş cinayetlere adanmış korkunç siteler vardı. Birine tıkladım ve Amy'ninki de dâhil olmak üzere farklı farklı yüzlerin geçit törenini izledim.

Diğer yüzlerden bazıları tanıdıktı, tıpkı Amy'ninki gibi haberlere konu olan üst düzey davalar. Bazı resimler siyah beyazdı, kıyafetleri ve saç stilleri gibi pütürlü resimler de kurbanların tarihlerini gösteriyordu.

Amy'ye yönlendirilen birkaç bağlantıyı açtım, tıpkı Libby'nin Esme için bilgi toplamak amacıyla yapmış olabileceği gibi. Ama Esme'nin bildiği ayrıntıların hiçbirini içermiyorlardı, zamanında basının tekrar tekrar vurguladığı temel bilgiler veya ölümü hobi haline getirmiş insanların röntgenci zırvalıkları dışında hiçbir şey yoktu.

Tüm gece boyunca bilgisayar başında oturup bekledim. Sayısız kez ona mesaj göndermeyi denedim. "Orada mısın?" ve "Neredesin?" sözlerim ortadan kaybolduğu gece parktaki haykırışlarımın yankısı gibiydi. Kayıp bir kıza seslenişler boşlukta kayboluyordu.

Ertesi gün de hiçbir şey yoktu veya bir sonraki gün. Başladığım yere geri dönmüştüm, oltada çırpınan balık gibi. Bekliyordum. İstiyordum. Gerçeği bilmeye mecburdum.

Bir sonraki gün, kapımda çalan zil beni koridora koşturdu.

"Her şey hazır mı?" dedi Jill, ben kapıyı açarken.

Unutmuştum. Bir sonraki kilise satışı için onu arabayla alacaktım ve bazı bağışları toplayacaktık.

"Ah, merhaba," dedim, Esme ve Libby olmadığı için hayal kırıklığı içinde. "Bir dakikaya hazır olurum. İçeri girsene."

Beni salona kadar takip etti.

"O iki maskaradan haber yok mu?" dedi, emin olmak ister gibi hızlıca etrafa bakınarak.

"Yok," dedim gözlerimi kaçırarak. "Tek kelime bile yok."

"İyi. O halde bu saçmalık bitti." Jill başını aşağı yukarı salladı, aynı fikirde olmamı bekliyordu.

Hafifçe gülümsedim.

“Şu konu hakkında üzgünüm... biliyorsun,” dedim omuzlarımı silkerek.

“Çoktan unuttum Beth... Tanrım,” dedi Jill, bilgisayarı işaret ederek. “Şuna bak sen!”

“Evet.” Konunun değişmesine memnun oldum ve vücudumun rahatladığını hissettim. “Yeni oyuncağım. Eskisinden çok daha hızlı.”

“Güzel,” dedi Jill daha iyi bakmak için bilgisayara yaklaşarak. “Böylece kilise satışı posterini göz açıp kapayıncaya kadar yapabileceksin.”

“Evet.”

“Şu anda yapamazsın, değil mi?” dedi kaşlarını beklentiyle kaldırarak. “Toplama işini bitirdikten sonra fotokopi çekilmesi için kütüphaneye bırakabilirim.”

Sesinde şu kilise satışı tonu hâkimdi, sert bir okul müdiresi ve patronluk taslayan Bilge Baykuş karışımı. Ben posteri oluştururken omzumun üstünden tuhaf sesler çıkarıyordu.

“Senin bir tasarım uzmanı olduğunu biliyorum,” dedi, “ama satış kraliçesi benim. ‘Kilise salonu’ kelimesinden sonra bir nokta koymayı deneyelim.”

Her zaman olduğu gibi bir önceki satışta kullandığımız posterin her açıdan benzerini hazırladık, sadece tarih kısmı farklıydı. Arabamın anahtarlarını ve montumu alırken o da yazıcının başında bekledi.

“Haydi!” diye seslendi. “Geç kaldık. Sadece gönüllü olarak çalışıyor olabiliriz ama bu profesyonel olmamamız için bir neden değil.”

Arabada bana trafiğe dikkat etmemi söyleyip durdu, bir sapığı kaçırdığımda hemen bağırды. Arabadan çıktığımızda anahtarları içeride bırakmamamı hatırlattı ve kırılacak eşyalar kutusuna daha çok dikkat etmemde ısrar etti.

Üst üste yığılan torbaları ve kutuları kilise salonunun arkasında topladık. Elimi içinden kıyafetler fıskıran siyah, plastik

bir torbanın içine daldırdım. Eski bir ter, nem ve toz tabakası etrafımı sardı, *Kilise Satışı Parfümü*, derdi buna Jill. Birçok satıştan sonra buna alışık olmalıydım ama hâlâ içimi kaldırıyordu.

Kürk yakalı bir montu pullarla süslenmiş boyundan bağlamalı bir bluzdan ayırdım, ikiye katladım ve kadın kıyafetleri masasının üzerine serdim.

“Bu konuda müşteriler kadar hızlı olacaksın,” dedi Jill, bir başka siyah, plastik torbanın ağzını açıp pis kokulu havayı serbest bırakırken.

“Tüm gün burada olmak istemiyorum,” dedim. “Geri dönmek zorundayım. İdare etmem gereken birçok şey var.” Bu kısmen yalandı ama yalanımı çiçek desenli uzun kesim perdenin arkasına sakladım.

Bitirdiğimizde, kıyafetlerin olduğu raflara ve pejmürde bibloların durduğu masalara bakmak için geri çekildik. Ellerim kurumuş ve kirlenmişti, kilise satışı parfümü süveterime sinmişti.

Jill bir bardak çay teklifimi kabul etti, böylece kilisenin arkasındaki küçük mutfığa gittim. Sıvı sabun o kadar seyreltilmişti ki zor köpürüyordu, musluktan ılık suyla köpürtmeye çabaladığım ellerimi yıkadım.

Salonda telefonumun çaldığını duydum. Yanıt vermek için acele ettim ve yürürken ellerimi eteğime sildim. Jill masanın başında durmuş telefonuma bakıyordu. Gözlerini kaldırıp bana baktı, ekrana bakmaktan neredeyse şaşmıştı ama bakışlarında bir şey daha vardı: merak, öfke, hayal kırıklığı.

“Onlarla işinin bittiğini söylemiştin,” diyerek dudak büktü.

“Kiminle?”

Elini telefona doğru salladı.

“Libby ismi ekranda göründü,” dedi kızarak. “Röntgencilik yapmıyordum, sadece yeni oyuncağını merak etmiştim. Eğer nasıl yanıtlayacağımı bilseydim, ona iyi bir ders verirdim!”

Telefon bırakılan bir sesli mesaj duyurusuyla titredi. Jill’in yanından geçtim ve masanın üzerinden telefonu aldım.

“Sen lanet olası bir sersemsin Beth,” dedi Jill. “En kötü düşmanın yine sensin.”

Kendi kendine konuşup, aceleyle mutfığa koşarken adımları kilise salonunda yankılandı.

Mesaj Libby’dendi. Sesi yorgun geliyordu. Gergin. Kızgın.

“Umarım tatmin olmuşsundur Beth,” dedi. “Sayende Esme en kötü krizlerinden birini geçirdi. İyileşmesi günler sürdü. Arkamdan işler çevirip e-postalar ve mesajlar göndermişsin. Ne düşünüyordun ki? Bana daha önce hiç yalan söylememişti. Tüm bunların kızımı tamamen bir yabancı yapması yetmiyor mu? Vazgeç Beth. Onun için de, benim için de adil değil bu.”

Mutfakta duran Jill’i duyabiliyordum, onun da beni duyabildiğini biliyordum ama derhâl Libby’yi aramalıyım. Telefonumu açacağını sanmıyordum ama açtı.

“Esme nasıl?” dedim, çok yüksek sesle konuşmamaya çalışarak. “Ne oldu?”

“Sen söyle,” dedi Libby. “Ona sorularla baskı yapan sensin.”

“Ben hiçbir şey söylemedim Libby. Gerçekten.”

“Evet söyledin. Kendisine ne olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını sordun.” Libby duraksadı. “Bilgisayarda gördüm.”

“Ah, demek ki bilgisayarlara hiç de *uzak* değilsin!” Muzaffer bir tonda konuşmak istemedim ama uygunsuz biçimde yakalanınca karşı hücumu geçmiştım.

“Hayır,” dedi. “Sadece sizin kısa *sohbetinizi* gördüm çünkü onu bilgisayarın önünde yerde buldum ve şu... Facebook sayfası açıktı.”

“Onun fikriydi Libby,” dedim. “Gerçekten.”

Libby iç çekti.

“Şimdi iyi mi?” diye sordum.

“İyileşiyor.”

“Kriz herhangi bir anıyı tetikledi mi?” Telefonu kulağıma yaklaştırdım. “Herhangi bir şey söyledi mi?”

“Sadece bir kitap hakkında belirsiz şeyler,” dedi Libby ilgisizce. “*The Man Who Didn’t Wash His Dishes.*”⁴

Kelimeler sanki mideme inen bir yumruk gibi beni sarstı.

Bu kitap Amy’yi büyülerdi, her ne kadar ben neden olduğunu hiç anlamasam da. Basit bir hikâyeydi, Amy gibi parlak biri için fazlasıyla basit: Bir adam bulaşıklarını aylarca yıkamaz ve sonunda kirli bulaşıklardan dolayı eve giremez. Amy onu gezici kütüphaneden o kadar sık ödünç almıştı ki kütüphaneci ona Başka Bir Şey Okumayan Kız adını takmıştı.

O zamanlarda bile eski bir kitaptı. Bir kopyasını satın almaya çalışmıştım ama hiçbir kitapçıda yoktu. *Baskısı bitmiş, demişlerdi. Piyasada yok. Daha önce hiç duymadım.* Ama Esme duymuştu. Çünkü Amy duymuştu.

İnancım birden alevlendi, yüzümü kızarttı.

“Tüm hatırlayabildiği bu mu?” dedim.

“Şimdilik, evet. Diğer tuhaf parçalar daha sonra ortaya çıkabilir. Normalde böyle olur.” Libby üzgün bir kahkaha attı. “*Normalde.* Artık normalin ne olduğunu hatırlayamıyorum bile.”

Jill aceleyle mutfaktan çıktı, atkısını montunun içine soktu ve bir avuç dolusu anahtarı şangırdattı.

“Onun yanına dönsem iyi olacak,” dedi Libby.

“Gitmeden önce,” dedim, “sana bir şey sormalıyım Libby.”

“Sor bakalım.”

“Esme yılbaşı günü posta kutumun içine bir zarf bıraktı mı?”

Telefonu sıkıca tuttum, eğer hayır derse bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek bile istemedim.

“Hayır,” dedi Libby sertçe.

Başım dönüyordu. Düşündüğümde daha da hastaydım.

“Ben koydum,” dedi Libby.

Sanki bir yangının ortasından kurtarılmıştım. Deliliğin insanı dağlayan sıcağından.

“Sen mi?”

4 (İng.) Bulaşıklarını Yıkamayan Adam. (ç. n.)

“Esme yapmamı istedi. Onun denemesini görmeni istedi.”

“Onun denemesi mi?” dedim. Huzura kavuşmadan önce Libby’nin onayına ihtiyacım vardı.

“Yani benim olamazdı, değil mi?” dedi Libby hızlıca. Ardından duraksadı ve şüpheli bir sesle sordu. “Yoksa ona inanmadığını mı söylüyorsun?”

“Hayır, kesinlikle!” dedim. “Elbette onu Esme’nin yazdığına inanıyorum.”

Jill başını iki yana salladı.

“Gitmeliyim Libby,” dedim. “Sonra konuşuruz.”

Telefonu kapatırken Jill dik dik bana baktı.

“Ne söylüyorsa yalan,” dedi. “Onunla daha sonra tekrar konuşmak da *kesinlikle* bir hata.”

“Ama göremiyor musun?” dedim hiddetlenerek. “Esme bir şeyler biliyor. Bilmek *zorunda*. Yoksa bu şeyleri nasıl anlatabilir? Libby o denemeyi Esme’nin yazdığını söyledi.”

“Diyebilir,” dedi Jill başını sallayarak. “Bak, Beth. Bu konuyu kapattık. Benim yapacak daha iyi işlerim var. Senin de olmalı.” Anahtarları bana doğru şangırdattı. “Haydi.”

“Ama...”

“Tanrı aşkına Beth!” Yüzü öfkeden kızarmıştı. Bir an bana tokat atacağını düşündüm ve ondan uzaklaştım. Burnunu tuttu ve yavaş yavaş nefes alıp verdi. “Bu sadece bir tahmin ve dedikodu.”

“Hayır.”

Mutfaktan montumu aldım ve kilise salonundan dışarı çıktım. Jill’i beklemedim. Geriye bakmadım.

Eve vardığımda, yeniden Libby’yi aradım. Ona Esme’yi görmek zorunda olduğumu söyledim ama Libby reddetti.

“Lütfen,” dedim. “Onu görmek zorundayım.”

“Tüm bu olanlar yüzünden okulu iyice astı,” dedi Libby. “Yeniden Londra’ya giderek daha da geri kalmasını göze alamayız.”

“Ben yanınıza gelebilirim.”

“Hayır, Beth. Ona baskı yapmayacağına güvenemem.”

“Yapmayacağım,” dedim. “Sadece burada kendimi çok faydasız hissediyorum. Yardımcı olmak istiyorum.”

“Evet, ihtiyacın olan şeyler için kendine yardım edip geri kalanları mahvederek.”

“Hayır! Öyle değil. Gerçekten.” Sesimdeki yalvaran tınıdan nefret ettim ama kontrol edemiyordum. “Benimle temasa geçen Esme. Ona sor. Sana anlatır. Beni özlemiş.”

“Bunun bana kendimi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?” dedi Libby kızgınca. “Seni özlemesi?”

“Hayır,” dedim, “elbette değil. Ama ikimiz de Esme’nin iyiliğini düşünüyoruz. Neden Manchester’a gelip onu görmemi isteyip istemediğini ona sormuyorsun?”

Libby tereddüt etti.

“Bu kadarını çoktan söyledi.” Sesi kederli ve yenik geliyordu. “Krizden sonra kendine geldiğinde.”

“Bak gördün mü?” dedim canlı bir sesle. “Böyle daha iyi olacak. Gizli oyunlar oynamadan.”

“Belki,” dedi Libby. “Ama artık daha fazla hile veya kötü sürprizler olmasa iyi olur.”

“Zaten hiç hile veya sürpriz olmadı ki,” dedim. “En azından benim açımdan.”

“Neyi ima ediyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedim. “Sadece yanlış anlamalar olduğunu kastediyorum. Aptalca, talihsiz yanlış anlamalar. Hepsi bu.”

Uzun bir sessizlik oldu, kalbimin gümbür gümbür atışıyla daha da uzadı.

“Tamam,” dedi Libby. “Ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?”

“Yarın. Yarınki trene bineceğim.”

9

Çatı katından alırken bavulumun içinde bir şey tangırdadı. Güvercin grisi bir çakıl taşı, boşandıktan bir yıl sonra Cornish köy evinde geçirdiğim bir haftadan kalma bir hediyelik eşya. Tüm vaktimi sahilde yürüyerek geçirmiştım, ayaklarımın altında ezilen çakıl taşlarının sesine dalgalı denizin şırıltısı ve havada uçuşan su tanecikleri eşlik etmişti.

Çakıl taşlarının birdenbire hareketlenip kaymasını, beni sahile gömmesini dilemiştım. Bunu yapmayınca, yere oturmuş ve üzerlerine kıvrılmışıım, yüzeyde güneşin ısıttığı taşların altında kalan serin ve nemli taşların arasına. Çakıl taşları ve kayalardan oluşan bir mezar. Beni yiyecek hiçbir kurt veya karınca yoktu, besleyecek hiçbir bitki kökü. Amy'nin mezarının nasıl olduğunu merak etmiştım. Nerede olduğunu.

Kollarım öne uzanmış, parmaklarım çakıl taşlarının arasında Amy'yi arıyordu sanki. Tüm bulduğum bir avuç sert, soğuk taşı. Hıçkıra hıçkıra ağlamış ve oturmuştım, üzerimden dökülen çakıl taşları bir yılanın derisi gibi görünüyordu.

Bir avuç taş fırlatmışıım suya. Bir çakıl taşı parmaklarımın arasına takılmışıı. Tam onu da fırlatacakken durup avucumun içinde sıkılmışıım. Yuvarlak, ılık ve düzdü. Sağlamdı. Tıpkı sevgi gibi.

Amy'nin Zante'deki plajda çektiirdiğı resmin yanına koymak için onu yanımda getirmiştım ama Londra'da bavulumu

açtığımda sadece soğuk, sert ve renksizdi. Bavulun içine atmış, kilitlemiş ve tavan arasına saklamıştım.

Manchester'a seyahatimde çantama koyduğum ilk şey oydu. Tılsımımdı, beni gerçeğe götürecek bir yol, Hansel ve Gretel'i güvenle geri götürecek yola atılan çakıl taşı gibiydi. Dizüstü bilgisayarımı da çantama koydum.

Yola çıkmadan önce Durning Kütüphanesi Dostları tarafından kullanılan fotokopinin Jill'e verdiği USB belleği hatırladım. Eğer bilgisayarım çökerse yedekleri olsun diye posterlerin ve broşürlerin kopyalarını vermişti. Bu artık bir sorun olmayacaktı. Jill onu kullanmayacaktı ama ben kullanacaktım.

Manchester'da bulacaklarımı kaybetme lüksüm yoktu. Gerçeği kaydetmek için sadece tek bir şansım olabilirdi. Eğer Amy, Esme aracılığıyla ortaya çıkarsa, bir kerecik bile olsa, söyleyecekleri sonsuza kadar kaybolabilirdi: Önceki hayatında İkinci Dünya Savaşı'nda pilot olan küçük çocuğun anıları hikâyesi bir kere dillendirilince yok olmuştu. Ben o riski alamazdım.

Eğer bir şey hatırlarsa, sadece hatıralardan ibaret olmayacaktı, kanıt olacaktı. Belki bir suçluyu tanımlayacaktı, polise onu tutuklaması ve mahkûm etmesi için yeterli bilgiyi verecekti. Hatta bizi Amy'nin mezarına bile götürebilirdi. Öte yandan Esme'nin sadece hikâyeler anlatan bir sahtekâr olduğunu da gösterebilirdi.

Metroya doğru yürürken bavulun tekerlekleri kaldırımda tangırdıyordu. Ne zaman bir yere gitsem ki bu çok sık olmazdı (veya Libby ve Esme ortaya çıkmadan önce çok sık olmazdı diyelim), genelde yürürdüm veya otobüse binerdim. Walworth Yolu'ndaki Durning Kütüphanesi veya Marks & Spencer (ve eğer kendimi cesur hissediyorsam Brixton) dışında hiçbir yere gitmeyecek şekilde dünyamı küçültmüştüm. Şimdi dünya daha büyükmüş gibi geliyordu.

Tren istasyonunun küf kokulu gazeteleri, tozu ve kahve kokan nefesleri bir zamanlar günlük rutinimin bir parçasıydı ama

şimdi benim için şoke edici bir yenilikti. Neredeyse egzotikti. Bir faaliyet ve amaçla dolu geçmişin kokusu, iş hayatının uzak toprakları ve boş zamanın unutulmuş dünyası.

Cuma günleri eve giden son metronun hatırasını içime çektim, Brian'ın eli elimde, kahkahalar, bira ve mutluluk dolu. Amy'yle yaptığım yolculukları hatırladım. Londra Hayvanat Bahçesi'ndeki Kelebek Evi'nde ayakta duruşunu, omzuna konan ışıltılı turkuaz kelebeğin onu sevince boğmasını. Bilim Müzesi'nde, yeşil mercimekleri huni biçimindeki garip bir aletin içine boşaltırken çıkardıkları ses ve bir kulp dönüşüyle birlikte yeşil mercimeklerin plastik tüplerin içinde hızla hareket etmeleri. Sadler's Wells Tiyatrosu'nun sahnesinde Şeker Perisi gibi uçtuğunu hayal edişi.

Tüm bunlara yeniden sahip olabiliyordum, hatta daha fazlasına. Yeni seyahatler, yeni tecrübeler, hiçbirisi Amy'nin bir el ve bir kalp atışı kadar yakında olmasından daha heyecanlı değildi.

Ama tüm bunlar benden çalınabiliirdi, ikinci kez.

İhtiyatlıydım. Kararsızdım. Savunmasızdım. İstekliydim. Çaresizdim. Umutluydum. Sihirli bir geleceği keşfetmenin veya geçmişin kâbuslarından kurtulmanın eşliğindeydim. Bir kez daha sevmenin ve sevilmenin. Tuzağa düşürülmenin ve kandırılmanın. Sanırım her ikisi de artık birbirinden çok da farklı değildi.

Platformun üzerinde insanlar çılgınca ve zombi gibi akın akın koşturuyorlardı. Hiç kimse kim olduğumu veya nereye gittiğimi bilmiyordu ya da umursamıyordu. Hiçbiri görevimi ve aklımdan geçenleri tahmin edemezdi. En azından ben öyle olmasını umuyordum.

Euston istasyonundaki tren kalabalıktı, valiz rafları çocuk arabaları ve çantalarla doluydu. Tam önümde omzunda uyuklayan bir çocukla duran kadın diğer omzundaki çantasının askısını düzeltmeye çalışıyordu.

"Yardım ister misiniz?" dedim.

Kadın çocuğu bana verdi. Çocuk hafifçe kımıldadı ama uyanmadı, başını boynuma yasladı ve yumuşacık, ılık nefesiyle boynumu gıdıkladı.

“Kendinden geçmiş,” dedim sessizce, bir parmağımla yanağını okşarken.

“Umarım uzun sürer,” dedi annesi. Omzundaki çantayı yere bıraktı ve derin bir nefes aldı. “Hiç kimse trende yanında çığlık atan bir çocuk istemez. Ben bile.” Eğildi ve küçük çantasını valiz kompartımanındaki diğer çantaların üzerine koydu. “Hangisinin daha ağır olduğunu bilmiyorum. Valizim mi, yoksa oğlum mu?”

“Kaç yaşında?”

“İki.”

“Ah, felaket dönemi.”

“Felaketi bana ve babasına saklıyor,” dedi bitkin bir sesle. “Onun nasıl bir canavar olabildiğini söylediğimizde büyükannesi bize inanmıyor.” Çocuğu geri verirken kollarını öne doğru uzattı. Çocuğun gözleri uykulu uykulu aralandı, ardından titredi ve kapandı. Ağırlığını ve sıcaklığını özledim.

“Doğrudur.”

“Sen onunkinden daha bilge bir büyükannesin.”

“Anne, büyükanne değil.”

Şaşkınlığını hissedebildim. Ben de şaşkındım. Kelimeler ağzımdan öylece dökülüvermişti. Daha güçlü, kendinden daha emin biri mi, yoksa yalnızca acınası ve kendini kandıran biri mi olduğuma karar veremedim.

“Ona iyi bak,” dedim sıkışarak yanından geçerken. Çenesinin altından çocuğu gıdıkladım. “Sen de uslu ol. Annen ne söylerse yap. Her zaman hoşuna gitmeyebilir ama sonuçta her şey sizin iyiliğiniz için.”

Bir sonraki kompartımana doğru yürüdüm, koltuğuma oturdum ve gözlerimi kapattım. Amy’yle Legoland’de, Brighton’da, Hampton Court’ta geçirdiğimiz günlerin anısı canlandı. Nere-

deyse nemli yün montunun, meyan kökü kokulu esnemelerinin, güneş kreminin ve antiseptik sıvısının kokusunu alabiliyordum.

Telefonum çaldığında karşımdaki adam kınar gibi bir ses çıkardı. Penceredeki tabelayı işaret etti: Sessiz Kompartıman. Ayağa kalktım ve kapının önünde telefona baktım.

“Beth. Ben Libby. Planda değişiklik var.”

“Ne oldu?” dedim. “Yine Esme’ye bir şey olmadı, değil mi?”

“Hayır, o iyi. Sorun bende. Biraz çalışmak zorundayım. Esme’nin istediği gibi seninle istasyonda buluşamayız. Özür dilerim.” Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi gelmiyordu. “İş-ten eve dönerken Esme’yi arkadaşının evinden alacağım. Sen buraya vardığında biz de dönmüş oluruz. Sana adresi mesajla göndereceğim, tamam mı?”

Bir dakika sonra adres ve nasıl ulaşacağıma dair bilgi gelmişti.

Piccadily istasyonundan 43, 45, 105 numaralı otobüsler.

Bunun yerine taksiye bindim. Daha önce Manchester’a gelmediğimi söylediğimde şoför inanmadı.

“İngiltere’nin ikinci şehri,” dedi. “Birminghamlılar aksini söyler ama onlara inanmayın. Berbat bir aksanları var zaten. Tıpkı futbol takımları gibi.”

Yolda birkaç yer gösterdi, uzattığı sesli harfler Esme’ninkileri hatırlattı. Kütüphanenin taşı aynen benim çakıl taşım gibi gri beyazdı. İyi şans getirsin diye yanıma almıştım. Kütüphanenin kolonları ve hafifçe kıvrılan kubbesi, yakındaki Bridgewater Salonu’nun ışıldayan köşelerini yumuşatıyordu.

“Orada sesin iyi olduğunu söylüyorlar. Hiç içine girmedim,” dedi taksi şoförü. “Mozart, kemanlar ve aklınıza ne gelirse, benim kalemim değil. Ama şuradaki yer tam benim kalemim. Ya da öyleydi, yıkılmadan ve gençlerin kaldığı dairelere dönüş-türülmeden önce.”

Kırmızı tuğladan yapılmış binanın kapısındaki levhada *The Haçienda* yazıyordu.

“Dünyanın en iyi kulübüydü,” dedi duyduğu gururdan coşarak. “Hepsi burada çaldılar. Stone Roses. Happy Mondays. Hatta meşhur olmadan önce Madonna bile. Çoğunu gördüm.”

Dikiz aynasından bana baktı. Kırklı yaşların ortasında olduğunu tahmin ettim ki bu da ya kulübe gitmeye çok erken başladığı ya da aslında hiçbir zaman kendisinin olmayan bir geçmişe duyulan özleme kapıldığı anlamına geliyordu. Bu konuda ortak noktamız olma ihtimali beni derinden etkiledi.

“Tüm hayatınızı burada mı geçirdiniz?” dedim koltuğumda kıpırdanarak.

“Doğma büyüme Manchesterliyim,” dedi, sırtını gururla dikleştirerek. “Öleceğim güne kadar da burada yaşayacağım.”

“Manchester City mi yoksa Manchester United mı?”

Griye çalan kaşları dikiz aynasında yukarı kalktı.

“United! Kan boşuna kırmızı değildir.” Burnundan soluyarak alay edercesine baktı.

“Liverpool da kırmızı giymiyor mu?” Brian’ın Sky Sports’a olan köleliği beni de farkına varmadan asimile etmişti.

Şoför yutkundu.

“Dikkat edin, taksimde küfür ettirmem.” Parmaklarını gösterge panelinin altına vurmaya başladı. “Fırlatma koltuğu düğmesi şuralarda bir yerde.” Dikiz aynasından bana göz kırptı. “Burası biraz kabile gibidir. Dostça tabii. İnsanlar size her zaman yardım ederler.”

“Bunun çok faydası olmalı.”

“Sadece ne istediğinize dikkat edin,” dedi. “Manchesterlının ağzı bir kez açıldı mı bir daha kapanmaz.”

“Daha iyi ya,” dedim. “Seyahatimi biraz kolaylaştırabilir.”

“İş mi?”

“Bir anlamda. Ailemi... ziyaret ediyorum ve araştırma yapıyorum.”

Alnı şüpheyle kırıştı.

“Wythenshawe’da araştıracak pek bir şey göremiyorum,” dedi. “Wythenshawe Salonu hariç belki.”

“O da nedir?”

“Büyük, eski bir ev. Bir de park,” dedi. “Vaktiniz varsa görmeye değer. Wythenshawe’un en keyifli yeridir. Yani anti-sosyallerin ve kapüşonluların yüzdesini saymazsak.

“Ah, o kadar kötü mü?”

“Yani çok değil,” dedi dikiz aynasından bana bir gülüş atarak. “Diğer yerlerden daha kötü değildir diye düşünüyorum. Önceye göre daha iyi olduğu kesin. Kız kardeşim orada yaşıyor. Orayı seviyor. Gerçek bir topluluğun üyesiymiş gibi hissettiğini söylüyor.” Trafik ışıklarında sertçe frene bastı. Yeşil ve gümüş renkli bir tramvay önümüzden geçti ve zayıf bir korna çaldı. “Tabii altıncı sınıf öğrencisiyle yatakta yakalanınca bu biraz ters tepti. Bu zamanda pek bir topluluk ruhu kalmadı. Sadece bol bol dedikodu ve dırıldır.”

Köri satan dükkânlar, gece boyunca açık bakkallar, fast food restoranları ve bahis ofisleri ile kırmızı tuğlalı, teraslı evlerin yanından geçtik. Güvercinlerin konmasını engelleyen ağlar uydu çanakları, bisikletler, üzerlerine tişörtler ve kotlar asılmış çamaşır askılarıyla dolu yüksek binaların balkonlarını birbirlerinden ayırıyordu.

Kennington’da evimin tam aşağısındaki yolda bulunan Brandon Sitesi’ni hatırlattı. Görünüşe göre orada birçok bekâr anne yaşıyordu, dolayısıyla Libby’nin de benzer bir yerde yaşamasına şaşırmadım.

Nerede yaşadığı veya ekonomik durumu hakkında çok şey söylememişti ama başını suyun üzerinde tutmak için çabaladığını tahmin ediyordum. Bu sitede yaşayan birçok insanın muhtemelen aynı durumda olduğunu düşünmeden edemedim.

Taksi kaldırımın kenarına yanaşırken camları kırılmış bir kilise gördüm. Şoför dışarı çıktı ve valizimi bagajdan çıkardı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bu şehir hakkında bana ver-

diği bilgiler ve tur için beş sterlin bahşış verdim. İçine dalmak ve belki de (sadece belki) bir parçası olmak zorunda olduğum topluluk hakkında paylaştıkları için.

Taksinin kartlarından birini elime tutuşturdu.

“Eğer kaybolursanız veya keşif yapmak isterseniz,” dedi, “Dave’i çağırın.”

Ona teşekkür ettim ve kartı cüzdanıma koydum. Apartmanın kapısına doğru yürürken bana korna çalıp uzaklaştı.

Daha zile basamadan kapı açıldı. Esme kendini kollarıma attı.

“Buradasın! Sonunda!” diye haykırdı. “Uzun zamandır seni bekliyordum. Haydi gel!”

Coşkusu da Amy’ye olan benzerliği gibi şoke etti beni: sarı saçlar, uzun ve zayıf uzuvlar, gözlerindeki ışık ve yılbaşında olduğu gibi inandırıcı bir gülümseme. Ama başka bir şey daha vardı: Sıcaklığını ve hevesini, sevgisini ve mutlu etme arzusunu hissettim. Amy’ninki kadar büyüleyiciydi.

Valizimi tuttu ve asansöre doğru çekti.

“Bırak ben yapayım,” dedim. “Senin yorulmaman lazım. Geçirdiğin krizden sonra.” Bir anne için yeniden çocuk sahibi olmak ve üzerine titremek harika bir duyguydu.

“Şimdi iyiyim,” dedi gözleri ışıdayarak. “Gerçekten.”

Asansörün düğmesine bastı.

“Eğer krizi tetikleyen bir şey söylediysem özür dilerim,” dedim. “Gerçekten bilerek yapmadım. Seni incitmek en son isteyeceğim şey. Daha dikkatli olacağım, söz veriyorum.”

“Senin hatan değildi,” dedi Esme omuz silkerek. “Krizler bir anda ortaya çıkıyor. Kabahat sende değil.”

“Keşke annen de bu kadar bağışlayıcı olsaydı.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Esme bana tuhaf bir bakış attı, sanki Libby hakkında değil de benim hakkımda konuşuyormuş gibi. Midemdeki kasılmanın eski ve güvenilmez görünen bir asansöre binme ihtimaliyle hiçbir ilgisi yoktu.

Kapılar açılırken gıcırdadı ve zangırdadı, ağır ve pis kokulu sigara dumanını dışarı saldı. “Sigara İçilmez” levhasına ketçap olduğunu umduğum bir sıvı sıçratılmıştı ve duvarlarda eski grafitiler vardı.

Önce ben bindim ve valizi içeri sokması için Esme’ye yardım ettim. İkinci katın düğmesine bastı ve kapılar hızlıca kapandı.

“Ne kadardır burada yaşıyorsunuz?” diye sordum.

“Yaklaşık iki yıldır.”

“Seviyor musun burayı?”

Başını kuvvetlice sallayarak onayladı.

“Ah evet, daha önce kaldığımız pansiyondan çok daha iyi. Orası rutubetli ve kirliydi.” Bunu hatırlayınca burnunu kırıştırdı. “Ama en azından başımızı sokacak bir yerimiz vardı. Sokaklarda karton kutular içinde uyumak zorunda kalan insanlar için çok üzülüyorum. Hava çok soğuk olduğunda bir bardak çay içmeleri için onlara cep harçlığını veriyorum.”

Elimi başına koydum ve saçlarını okşadım.

“Pansiyonda yaşamamanın tek güzel yanı,” dedi Esme, “orada hiç köpek olmamasıydı. Buradaki Staffordshire Bull Terrierleri beni korkutuyor.”

“Beni de biraz korkutuyorlar,” dedim çenesini avucumun içine alarak. “Ama belli ki çocuklarla araları çok iyi.”

“Onları kovalamak konusunda gayet iyiler.” Başını yukarı kaldırdı, gözleri kocaman, mavi ve muhteşemdi. “Geçen hafta paten yaparken beyaz bir köpek beni kovaladı. Çikolatamı düşürdüm, köpek de onu yedi.”

Midem altüst oldu. Bu gerçekten olmuş muydu, yoksa Amy’nin bir anısını mı aktarıyordu emin değildim çünkü o da beyaz bir köpek tarafından kovalandıktan sonra yere düşmüştü. Sadece köpeğin cinsi Westie’ydi, Staffordshire Bull Terrier değil ve çikolata yerine dondurmasını düşürmüştü. Ona yeni bir dondurma almak zorunda kalışımı, kanayan dizlerine ve eklemlerine antiseptik sürerken gözyaşlarını dindirişimi hatırladım.

Onu hissedebiliyordum, duyabiliyordum. Tam şu anda. Yanı başımda. Bana bir şeyler anlatıyordu. Hatıraları canlandırıyor. Birbirine karıştırıyordu. İpin ucunu kaçırıyor, ardından toparlıyor ve anlattıklarının Esme'ye renk katan Amy'nin hatıraları mı, yoksa tam tersi mi olduğunu söylemek mümkün olmayana kadar her şey birbirine karışıyordu.

Kapı bir lobiye açılıyordu ve her iki tarafta birer daireye açılan iki kapı daha vardı. Köri kokusu sigara dumanı ve çamaşır suyu kokusuna karışmıştı. Kapılardan birinin ardından gelen sigorta şirketi reklamının müziği diğer bir kapının ardından gelen yüksek sesli rap şarkısıyla çarpışıyordu.

Asansöre en uzak kapı aralıktı. Esme valizi oraya doğru itti ve ayağıyla kapıyı açtı. "Geldi!"

Akan suyun sesi kesildi ve koridorun diğer ucunda Libby göründü, plastik eldivenli eliyle bir bulaşık süngerini tutuyordu. Kumral saçları açıktı, birkaç tutam alnına düşmüştü ve terden ıslanmıştı. Tişörtü sıkı vücudunu sarmış ve onu tanıdığımdan daha genç gösteriyordu.

"Libby," dedim. "Seni yeniden görmek güzel. Beni misafir ettiğin için teşekkürler."

"Bunu Esme istedi," dedi. "Hatta yemeğe yardım edeceğine dair söz bile verdi, her ne kadar bu pek iyi bir fikir olmasa da." Yemek pişirme yeteneklerinin eleştirilmesi karşısında yalandan öfkelenen Esme'ye gülümsedi.

"Elimden gelen her konuda yardım etmekten mutluluk duyarım," dedim. "Yemek pişirme, bulaşık yıkama, temizlik."

"Temizlikte iyi misin?" dedi Esme valizi duvara doğru iterken. "Hep temizlik yapıyordun, değil mi?"

Hüzünle gülümsedim.

"Evet," dedim. "Bir nevi uzmanım." Ev işi konusundaki becerilerimle eğlenilmesine alışkın olduğum izlenimi yaratmaya çalıştım ama yapamadım. "Her zaman bir iki faydalı tüyom

vardır. Yardıma ihtiyacın olduğu için söylemiyorum tabii,” diye ekledim hızlıca. “Buraya yargılamaya gelmedim.”

Libby’nin kaşları belli belirsiz kalktı. Arkasını dönüp koridorda yürümeye başladığında sıvı Fairy deterjan kokusu aldım.

“Haydi,” dedi Esme, “sana daireyi gezdireyim.”

Uzun sürmedi. Temel eşyalarla ve bir duvara dayanmış beyaz lake bir masayla donatılmış küçük, kare bir mutfığa yürürken Libby’yi takip ettik. Salon daha büyüktü ama fazla değil: Çamdan yapılmış eşyalar ve yataklı kanepeler *How Clean is Your House?* programının reklam arasında gördüklerime benziyordu. Banyoda, kolumun kazayla duvara monte edilmiş rafa çarpıp temizlik malzemelerini düşürmemesi için konsantre olmak zorunda kaldım. Gevşek bir duş başlığından damlayan su tanecikleri, yıkanıp temizlenmiş küvete düşüyordu.

Esme kapalı bir kapıyı işaret etti.

“Orası annemin odası,” dedi. “Önümüzdeki birkaç gün ben de orada uyuyacağım.”

“Esme,” diye seslendi Libby mutfaktan, “neden Beth’in çantasını odasına götürmüyorsun?”

“Aslında benim odam,” dedi Esme, ben onu takip ederken. Valizimi koridorda bıraktığı yerden aldı. “Ama odamı alman benim için sorun değil. Rahat olmanı istiyorum. Sanki başka bir evine gelmişsin gibi.”

Yatak odası pembe ve mor renk fırtınasına tutulmuştu. Plastik oyuncaklar, parıldayan hediyelik eşyalar ve pullu abajurun ışıltısı odayı parlak ve nemli gösteriyordu. Açık bir yara gibi.

Boğucu bir havası vardı: Yeni yıkanmış nevresimlerin yumuşatıcı kokusu, spor ayakkabılardan gelen ter kokusu ve saç kurutma makinesiyle kurutulmuş saçların kokusu birbirine karışmıştı. Duvarlarda kasılarak yürüyen ve öpücük atan Baharat Kızlar grubunun posterleri, çarşafın ve yastığın üzerinde ise gülümseyen Bebek Baharat’ın resmi vardı. Amy’nin başımın etini yediği resmin tıpatıp aynısıydı.

Hatıralar zihnime akın etti, nefesim kesildi, beni Amy'nin odasına savurdu. Eşyaların dizilişi bile aynıydı: pencerenin altında yatak, çıtırdayan saç bantlarıyla, bilekliklerle ve yüzüklerle dolu bir makyaj masası, yanı başında bir çalışma masası ve kapının arkasında ayna parçaları.

Birkaç fark da vardı: Amy'nin makyaj masasında tuttuğu müzik çaların yerinde küçük, pembe bir iPod ve bir hoparlör duruyordu. Amy'nin kırtasiye malzemelerini koyduğu çalışma masasının üstünde pembe bir dizüstü bilgisayar vardı ve duvardaki Baharat Kızlar'a Lady Gaga ve *Glee*'nin oyuncularını eşlik ediyordu.

"Umarım beğenirsin," dedi Esme.

"Elbette beğenirim. Her zaman beğendim." Valizi yatağın üzerine kaldırmasına yardım ettim. "Ama şimdi eskisinden daha derli toplu."

Esme sırtıttı.

"Bilerek topladım," dedi. "Dolaplara bakmak istemezsin."

İstiyordum ve bakacaktım. Patlayacak kadar dolu olmaları konusunda uyarılmaktan memnun oldum ve daha sonra açarken dikkatli olmayı hatırlamayı umut ettim.

Burnumu sokmam ve incelemem yanlıştı. Çocukların da yetişkinler kadar mahremiyet hakları olmalıydı. Amy'nin günlüğünü gizlice okuyacak veya çekmecelerini karıştıracak biri değildim. Bunu yapmak zorunda kalmamıştım. Benden asla bir şey saklamamıştı. Ama bu sefer didik didik aramalıydim. Anlayacağından emindim, *eğer* öğrenirse tabii.

Yastığının üzerindeki köpekler, pandalar ve aylardan oluşan hayvanat bahçesini işaret ederek, "Umarım Libby koleksiyonuna eklemek için Londra'daki oyuncaklarından birini getirmeme kızmaz," dedim. "Çantamda."

Gözleri beklentiyle açıldı. Bagpuss'ı çantamdan çıkardım. Kediye aldı ve burnunu kendi burnuna sürttü.

"Teşekkürler. Çok düşüncelisin. Onu çok özlemiştim."

Onu yatağındaki en güzel yere koydu.

Libby çayın hazır olduğunu söylemek için mutfaktan seslendi.

“Umarım bolonez soslu spaghetti seviyorsundur,” dedi Esme.

“Harika,” dedim. “Favorilerimden bir tanesidir.”

“Asda Market’in kendi ürününü kullandım,” diye mırıldandı Libby.

Esme yanıma sokuldu.

“Burada olduğun için çok mutluyum,” dedi.

“Ben de.”

“Arayı kapatmak için yapacak çok şeyimiz var,” dedi.

“Doğru.” Omzunu kavradım. “Özellikle de benim.”

Kapıyı arkamdan kapatırken yatak odasına hızlı bir bakış attım. Sanki bir film setinde ışıklar sönmüştü. *Fantezi mi, yoksa korku mu*, diye düşündüm. Her hâlükârda gerçek bir hikâyeydi. Eksik olan tek şey gerçektir.

Esme yanına oturmamda ısrar etti. Libby çekindi. Libby’yle aramdaki sohbet zorlamaydı ama Esme’nin gevezelikleri bunu etkili biçimde maskeliyordu, tıpkı Brian’la oturmaya katlandığım gergin yemeklerde Amy’nin yaptığı gibi. Bitirdiğimizde uzun bir süre banyoya kaçmak gerçek bir rahatlamaydı, sonrasında da yolculuk nedeniyle yorgun olduğumu ve erken yatmam gerektiğini söyledim.

Esme bana sarıldı.

“İyi geceler,” dedi.

Amy de uyku saati geldiğinde aynısını yapardı. Ona öpücük göndererek karşılık verirdim ve o da avucunun içini açıp yakalardı.

“İyi geceler,” dedim sırtımı dönerek.

Esme eli yukarı bakacak şekilde sol kolunu başının üzerinde kaldırdı. Isınma hareketi mi yapıyor, yoksa öpücüğümü yakalamak için hazırda mı bekliyor bilemedim. Koridorda hızla ilerleyip yatak odama girdim.

Oda uyuyamayacağım kadar çok hayaletle doluydu. Baharat Kızlar duvarlarda sanki havalı boya tabancasıyla boyanmış zombiler gibi gülümsüyordu ve aşırı ince döşekteki çukur Amy'yle aynı şekilde ve ebattaydı. Onun mezarında uyumak gibi bir his veriyordu.

Daire sessiz ve karanlıktı. Libby ile Esme'nin saatler önce yatağa girdiğini duymuştum. Şimdi tüm duyabildiğim asansörün gıcirtısı ve trafiğin hafif gürültüsüydü. Yatağın başındaki ışığa doğru döndüm, gözlerimin yapışkan pembe parıltısına alışmasını bekledim ve yorganın altından çıktım.

Gardırobun kapısını açtım, düşebilecek herhangi bir şeyi yakalamaya hazırdım. Ama hiçbir şey düşmedi. Raflardaki kıyafetler özenle katlanmıştı, askıdakiler de ütülenmiş ve renklerine göre ayrılmıştı. Amy de titizdi, birçok açıdan benim gibiydi.

Elimi kazaklar ile tişörtler arasında kaydırdım, yerdeki ayakkabıların ve pembe hasır çamaşır sepetinin içine, hırkalarının ve montlarının ceplerine daldırdım. Ne bulmayı umduğumdan emin değildim, her şey olabilirdi ama hiçbir şey bulamadım.

Raflardaki kitaplar boylarına göre sıralanmışlardı, ardından alfabetik olarak başlıklarına göre, *Kehribar Dürbün*'den *X-Factor Annual*'a kadar.

Return from Heaven ve *Children's Past Lives* diğerlerinin üzerine yatay şekilde bırakılmıştı. Beni hızlandırmak için faydalı bir okuma mıydı, yoksa üzerinde pek düşünülmemiş acemi bir numara mıydı emin olamadım. Kitapları raftan aldım ve yatağın yanındaki komodinin üzerine yerleştirdim, birini diğeri için ayrıç olarak kullanacaktım.

Çalışma masası da gardırop kadar düzenliydi. Kalemlerin ve pastel boyaların olduğu bir kutunun altında guaj boyayla yapılmış resimlerle dolu bir resim defteri vardı. Resimler ace-miceydi, hatlar belirsiz ve ayrıntılar silikti. Soğan biçimli bir vazoun içindeki çiçekler için sarı benekler. Düz yeşil bir kırd a orantısız atlar. Üçgen bir dağ, eriyen kirli beyaz kar.

Defterin ilerleyen sayfalarında, resimler daha kusursuz hale geliyordu. Gezegenler serpiştirilmiş kapkara bir uzaydan düşen parıltılı ışınları takip eden melekler. Alt tarafta, iki kadın ellerini uzatmışlar, kayan yıldızları yakalıyorlar. Resim tekrarlanmıştı, ilerleyen sayfalarda iyice kusursuzlaştırılmıştı ve seri mat siyah bir boşlukla son buluyordu. Tam ortasında küçük, beyaz bir haç vardı. Amy'nin mezarıydı belki de. Veya karanlıkta yol gösteren Tanrı'nın ışığı. Gerçeğe doğru. Vahiyler. Resim defterini sertçe kapattım ve hızlıca masaya geri koydum.

Okul defteri, bloknot veya günlük yoktu. Eğer Esme herhangi bir şey yazmış olsaydı, yatmadan önce salonda ev ödevlerini yapmak için kullandığı dizüstü bilgisayarında olmalıydı.

Yatak odası kapısını hafifçe araladım, herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye aralıktan baktım, ardından koridorda parmak uçlarımda yürüdüm. Salon caddeden ve etraftaki apartmanlardan gelen ışıkla aydınlanmıştı, dizüstü bilgisayar Esme'nin bıraktığı yerde görebiliyordum.

Onu odama geri götürmek ve orada çalıştırmak daha güvenli olacaktı ama masadan kaldırdığım anda koridorda bir kapının açıldığını duydum. Bilgisayarı olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde yerine geri koydum ve kanepenin duvar arasındaki boşluğa eğildim. *Gelen her kimse beni göremese bile kalp atışlarımı kesinlikle duyabilir*, diye düşündüm.

Birinin esnediğini duydum ve kanepenin arkasından gizlice baktım. Esme bilgisayarını aldı ve salondan çıkıp Libby'nin yatak odasına doğru yürüdü. Kapı kapandı ve ben de saklandığım yerden çıktım. Libby'nin odasından boğuk sesler ve kapısının altından da ince, gri bir ışık geliyordu.

Ağır hareketlerle kendi yatak odama geri döndüm, kalp atışlarımı duyabiliyordum. Kapıyı nihayet arkamdan kapattığımda rahatladım ama dizüstü bilgisayarını alamadığım için de hayal kırıklığına uğradım. İyice meraklanmıştım artık. Gecenin

bu vaktinde onunla ne yapmak istemişlerdi? Sonunda uykuya dalana kadar olasılıkları tahmin etmeye devam ettim.

Ertesi sabah sesler duydum, bir lambanın açıldığını, bir tuvaletin sifonuna basıldığını. Birkaç dakika bekledim, sabahlığımı giydim ve mutfığa gittim. Libby musluğun önünde, su ısıtıcısının kapağını açıyordu. Arkasını döndüğünde olduğu yerde sıçradı.

“Özür dilerim,” dedim.

Yüzü yorgunluktan gerilmiş, gözleri kısılmış ve sulanmıştı.

“Ah, sadece benim ürkekliğim,” dedi. “Ortalıkta başka bir yetişkinin olmasına alışkın değilim.” Su ısıtıcısını salladı, içindeki su miktarını ölçtü. “Çay?”

“O, kahvaltıda kahve içer,” diye seslendi Esme koridorun diğer ucundan. “Sade, şekersiz.”

Yine doğru bilmişti.

Libby su ısıtıcısını musluğun altında tuttu, su isteksizce akıyordu. Ardından çalıştırdı, bulaşık tezgâhından birkaç fincan aldı ve içlerine biraz kahve koydu. Masanın üstüne mısır gevreği kutuları, kâseler ve süt çıkardı. Ekmek kızartma makinesindeki ekmekler yukarı fırladı.

Libby bunu her gün tekrarladığı için mekanikleşmişti, hızlıca halledip bir sandalyeye oturdu. Esnemesi, zaman geçtikçe Esme’ye acele etmesi için bir seslenişe dönüştü.

“Hep aynı koşturmaca,” dedi. “Güne saatte yüz otuz kilometre hızla başlamak hiç doğal değil.” Fincanından bir yudum aldı ve yeniden esnedi.

Esme mutfığa girdi ve bana yaslandı. Kolumu boynuna dolayıp başına bir öpücük kondurdum. Saçlarında yeni taranmış olmanın verdiği yumuşaklık ve sıcaklık, bir de kayısı kokusu vardı. Kendini çekti ve kollarını öne uzatarak olduğu yerde döndü.

“Üniformamı beğendin mi?”

“Çok şık,” dedim.

Okul üniformaları eskiden olduğu gibi değildi. Amy'ninki kışın koyu yeşil bir hırka, etek ve kravat, yazın ise ekoseli soluk yeşil bir elbiseydi. Esme'ninki kül grisi tozluklar ve üzerinde okulun arması olan domates kırmızısı bir eşofmandı.

Masaya oturdu. Sugar Puffs marka mısır gevreğinden oluşan bir çığ kâseye yuvarlandı.

"Greyfurt yedin mi?" dedi bana.

"Greyfurt mu?"

"*Her zaman yersin.*" Pencerenin pervazında duran cam bir kâsedden bir greyfurt aldı. "Sırf sana bunu almak için cep harçlığımı biriktirdim."

Düşünceliliği beni iyice mest etti. Yıllardır greyfurt yemediğimi ona söylemeye cesaret edemedim, bu yüzden çok keyif alıyormuş taklidi yaparak parçaları ağızıma attım. Amy ortadan kaybolduktan sonra Brian'la birlikte yaptığım ve ardından işe gidene kadar sessizliği *Today* programının doldurduğu kırıgın ve kavgacı kahvaltılarının tadını anımsattı.

"Bugün okula gitmek zorunda mıyım?" dedi Esme. "İki annemle birlikte kalmak istiyorum."

Hissettiği gurur çok belirgindi. Mutluluğu da aynı şekilde. Fark ettim ki bu, onun bakış açısına göre bizim geleceğimizin başlangıcıydı. Libby'yle göz göze geldim, ardından bakışlarımı kaçırdım.

"Sen döndüğünde ikimiz de burada olacağız," dedi Libby.

"Birlikte geçireceğimiz çok zamanımız olacak," dedim.

"Sonsuza kadar!" dedi Esme. Gözleri bana odaklandı. "Beni okula sen mi götüreceksin?"

Kafamın içinde sirenler çalmaya başladı. Bir çocuk tek başına bana emanet edilemezdi. Henüz değil. Hatta bir daha asla.

"Hayır, hepimiz gideceğiz." Libby aksini söylememem için meydan okurcasına kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Harika," dedim.

Kalmayı ve daireyi araştırmaya devam etmeyi tercih ederdim ama bunun için de yeterince zamanım olacaktı.

Okula giderken Esme aramızda yürüyordu; bir eli bende, bir eli Libby'deydi. Pusetli ve bebekli annelerin geçit törenine katıldık, daha büyük çocuklar scooterlarının üzerinde yarış yapıyorlardı. Kadınlar acele etmeleri, çok ileri gitmemeleri, kaldırımında durmaları, ayakkabılarını sürümemeleri için direktifler verdiler. Tıpkı benim Amy'ye yaptığım gibi. Bir kez daha yapmak istediğim gibi.

Okul kapısının etrafında dolaşan bazı kadınlar bana meraklı bakışlar fırlattılar. Birkaç tanesi bizden uzaklaştılar, bir ellerini çocuklarının başlarına koyarak onlara yol gösterdiler. Fısıltılarını, kıkırdamalarını duydum.

Oyun alanında kovalamaca oynayan bir grup kız çocuğu gelmesi ve onlara katılması için Esme'ye seslendiler. Kızlar Esme'nin Facebook sayfasındaki fotoğraflardan tanıdık geliyorlardı.

"Haydi git tatlım," dedi Libby, dizleri üzerine eğilip Esme'yi yanağından öperek. Ben de aynısını yaptım. Kızlar bana baktı, ardından Esme'ye el salladılar, acele etmesi için uyardılar. Hangisinin Esme'nin en iyi arkadaşı olduğunu merak ettim, hangisinin geveze veya yalan söylemeye yatkın olduğunu. Esme açık okul kapılarının arasından koşmaya başladı.

Daireye döndüğümüzde Libby su ısıtıcısını açtı ve iki fincana Mellow Bird kahvesi koydu. Royal Festival Salonu'ndaki kafeden beri ilk kez onunla tek başıma kalıyordum. Geçen günkü konuşmamız neredeyse bir felaketle sonuçlanmıştı. Bu sefer daha dikkatli olmak zorundaydım. Konuşmayı ona bırakmalıydım.

Kahveyi yaptı ve fincanımı masanın üzerine koydu.

"Aslında sade olmasını tercih ederim," dedim. "Yeni bir tane yapmama müsaade eder misin?"

Omuzlarını silkti ve fincanından bir yudum aldı. Kahveyi lavaboya döktüm ve yeni bir tane yaptım.

“Eğer burada olsaydı Esme bana hatırlatırdı,” dedi Libby ben karşısına otururken.

“Evet, muhtemelen,” dedim. “Benim hakkımda çok şey biliyor tabii. Ama benim senin hakkında bilmediğim çok şey var.”

“Ah, biz sadece senin on yıl önceki halini biliyoruz,” dedi Libby. “Amy ölmeden önceki. Ben ve Esme ondan sonra ne olduğu konusunda pek bir şey bilmiyoruz.”

Parmağımı fincanımın ağzında dolaştırdım.

“Yine de senin hakkında bildiklerimden daha çoktur Libby. Eğer bu durumun işe yaramasını istiyorsak her şeyin açık olması daha iyi olacak. Artık bir tür aile sayılırız.”

Libby iç çekti.

“Ben sadece bekâr bir anneyim,” dedi düz bir sesle. “Mücadele ediyorum, çocuğum için en iyisini yapmaya çalışıyorum. Bu yolda kendi hayatımı idame ettirmeye çalışıyorum.” Hafifçe gülümsedi. “Son bölümde pek iyi değilim. Manchester Havalimanı’ndaki bir iş iyi bir yaşam için yeteri kadar kazandırmıyor. Anne babamın benim için hayal ettiği hayat böyle değildi. Ya da *kendi* hayal ettiğim.”

“Öyle mi?” dedim. “Sen ne yapmak istiyordun?”

Libby gülümsedi.

“Her zaman gazeteci olmak istedim. Okul dergisinde bir şeyler yapardım. İngilizce dersinde iyiydim. Okulda iyiydim. Ardından Esme’ye bağlandım. Bu kadar.”

“Daha sonra okula geri dönemez miydin?” dedim. “Demek istediğim, hem çocuk bakmak hem de okulu idare etmenin kolay olmayacağını biliyorum ama birçok kadın bunu başarıyor.”

“Yardım alarak evet. Ama benim anne babam çocuk bakmaya pek de can atmıyordu.”

“Ah, anlıyorum,” dedim, gerçekten duygularını anlamaya çalışarak. “Esme’yi doğurmanı onaylamadılar yani?”

“Kesinlikle onaylamadılar. Aslında bebekten kurtulmamı istediler. Kaçan fırsatlar hakkında yakınmaya devam ettiler.

Üniversite. İyi bir kariyer. Bütün o iş meseleleri. *Daha sonra çocuk yapmak için fazlasıyla zamanın olacak*, dediler. Yardım edecek bir kocayla daha da kolay olacaktı. Ama kürtaj olamazdım veya onu evlatlık veremezdim. Daha ilk andan beri bebeğimin özel olduğunu biliyordum.”

“Tüm anneler aynı şekilde hisseder,” dedim dalgın bir ifadeyle.

“Benim annem öyle değildi,” diye parladı Libby. “Doğumumdan önce *veya* sonra. Doğum sonrası depresyon bunun icabına baktı.” Fincanını masanın üzerine koydu. “İçinde bir gram bile annelik içgüdüsü yoktu. Sanırım bu yüzden kürtaj yaptırmam konusunda bu kadar ısrarcıydı.”

“Şimdi nasıl idare ediyorsun?” dedim.

Gözleri üzgün ve uzaktı, dudakları sımsıkı kapalı.

“Öldü. Babam onu banyoda saç maşası ve bir elektrikli ısıtıcıyla buldu. Adli tıp doktoru vücudunda bir litre cin ve yüzden fazla parasetamol hap buldu.” Yine zayıf bir gülümseme. “Annem her zaman çok titizdi. Yani birçok şeyde. Sadece sevgi bunlardan biri değildi.”

“Peki ya baban?”

“Annem öldükten sonra Avustralya’ya göç etti,” dedi Libby. “Bana ve Esm’e baktığında tek gördüğü asla istemediği bir torundu, kendi hayatını çöpe atan kızından olma torunu. Karısının yerine geçemedik. Noel kartı bile göndermez.” İç çekti ve öne doğru eğildi. “Amy’nin büyükannesi ve büyükbabası hâlâ hayatta mı?”

“Boşanma sürecinden beri Brian’ın anne babasıyla hiç temas kurmadım,” dedim, “ama bildiğim kadarıyla hâlâ hayattalar.”

“Reçel Nine hayatta mı?”

Amy’nin anneme taktığı lakabı duyunca şaşkınlığımı yutmaya çalıştım.

“Hayatta, evet!” dedim. “Hâlâ kavanozlar dolusu reçel ve turşu yapıyor. Artık onları yiyecek benden başka kimse kal-

madığını unutuyor... Ben de çoğunu kilise pazarında yapılan çekiliş için bağışlıyorum. Babam da iyi durumda.”

Sanki onları sık sık görüyormuşum gibi davranmaya çalıştım ki bu tam olarak doğru değildi. Hampshire'daki evlerinden yaptıkları ziyaretler Amy'nin ortadan kaybolmasından beri gitgide azalmıştı. İlk birkaç hafta yanımdaydılar, annem acımı paylaşmak ve her şeyin iyi olacağı yönünde beni teskin etmek için hazırdı, babamın desteği ise daha sessiz ve daha maneviydi.

Babamda bir gönülsüzlük hissetmiştim, ihmalkârlığımı hakkında basının yarattığı bir şüphe. Bana hiçbir zaman doğrudan bir şey söylememişti ama somut desteğe ihtiyacım olduğu anlarda bariz bir mesafe koyduğunu hissetmiştim.

Bu konuyu ona veya anneme açamazdım, biz o tarz şeyler yapmazdık. Babam emekli bir devlet personeli, annem liyakatli bir sekreterdi. Rahat, başarılı ve saygındılar. Yerel yat kulübünün müdavimiydiler. Sorunlarla şamandıraya yakın, geniş bir iskelele yanaşma veya alabora olma riski taşıyan teknelermiş gibi mücadele ederdik. Yüz yüze gelmek kötü bir yöntemdi. Tekneler denizde yüzmek içindi, sallanmak için değil.

Sular o dönemden beri dalgalıydı. Hasat zamanında toplanan meyvelerden yapılan reçellerin ve turşuların şahsen getirilmek yerine kargoyla gönderilmesine şaşırmamak gerekirdi.

Libby fincanını boşalttı ve bana doğru salladı.

“Bir tane daha?” dedi. “Kendime gelmek için her zaman birkaç fincana ihtiyacım oluyor.”

Başımı salladım, o da su ısıtıcısını doldurmak için ayağa kalktı.

“Peki ya sen, Libby? Erkek arkadaşın yok mu?”

Güldü.

“Esme'nin benden daha çok talibi var! Bekâr anneler pek de erkek çeken mıknaatılar değildirler.” Su ısıtıcısını çalıştırdı ve suyun kaynamasını beklerken bulaşık tezgâhına yaslandı.

“Esme için durumun daha da karmaşık hale gelmesine neden olur zaten.”

“Etrafta bir erkeğin olmasından hoşlanabileceğini düşünmüştüm,” dedim. “Bir baba.”

“Bir babası var zaten.”

Kaşlarımı çattım, ardından Brian’ı kastettiğini fark ettim. Eğer Esme gerçekten Amy ise tüm bunların nasıl olacağını merak etmekten kendimi alamadım. O ve Libby ailemin, Brian’ın bir parçası olacaktı. Brian’ın *üvey* ailesinin. Evlilik dışı çocuklar, hayaletler ve taşıyıcı annelerden oluşan melez bir tür olacaktık, aile ağacımızın parçaları çürümüş bir bütünlükten başka bir şey değildi.

Libby kendi fincanına su ve süt doldurup yine masaya oturdu.

“Esme bana anne dediğinde rahatsız oluyor musun?” diye sordum.

Kollarını göğsünde birleştirdi.

“Buna alışmaya başlıyorum,” dedi üzgünce. “Ama bu, hissettiğim acıyı dindirmiyor.”

“Biliyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum.”

Libby saatine baktı.

“Acele etmeliyim yoksa geç kalacağım,” dedi. “Tam olarak hayal ettiğim iş değil ama nihayetinde bir iş ve kovulmak istemiyorum.”

Ayrıldığında köşeyi dönene kadar pencereden onu izledim. Birkaç dakika daha bekledim, geri gelebilme ihtimaline karşı. Eğer gelseydi beni şaşırtmazdı. Daireyi araştıracağımı tahmin ediyor olmalıydı. Ya benim olduğunu sandığım kadar ahmaktı ya da bulacak hiçbir şey bırakmadığından emindi. Belki de zaten bulunacak bir şey yoktu.

Esme’nin bilgisayarı masanın üstündeki yerindeydi. Benim eski bilgisayarımın daha eski ve daha ağırdı. Klavyedeki harflerin bazıları aşınmıştı, ekran da çiziklerle leke leke olmuştu.

Ekranda şifre isteyen bir sayfa gelene kadar uzun bir süre tı-kırdadı ve vızıldadı.

“Lanet olsun!”

Başka bir kız olsaydı tahmin etmek kolay olurdu. Eğer Amy’nin kendi bilgisayarını olsaydı muhtemelen bir şifre koymazdı bile. Bana söylemediği sırları, saklayacak bir şeyi yoktu ve eğer isteseydi bile bunu yapamazdı. Onun içinde neler olup bittiğini çok iyi biliyordum çünkü bana çok benziyordu.

Ama eğer bir şifresi olsaydı, tahmin edilebilecek bir şey seçerdi. Amy Baharat veya Tinkerbelle. Kızlara özgü, yumuşacık, pembe. Esme daha kurnaz olabilirdi. O ne Amy ne Esme ne de Libby olamayacak kadar akıllıydı ama bu benim denememe mani olmadı.

Hatta televizyon programlarında yayınlanan raporlarda insanların şifreleri konusunda ne kadar dikkatsiz olduklarını ve fazlasıyla aşikâr şeyler seçtiklerini görmüştüm. Karıştıran diye tavsiye ediyorlardı. Sayılar ve harfler ama ev numaraları, posta kodları veya doğum günleri değil. Ama onları denediğimde yine işe yaramadılar.

Kapağı sıkıca kapattım, elbisemin koluyla sildim. Hangi pozisyonda bulduysam aynı şekilde masanın üstüne geri koydum. Bilgisayarına sızacağım fırsat gelecekti. Aynı zamanda başka yerlere de bakmak zorundaydım.

Siyah lake dolabın en üst çekmecesini uzatma kabloları, plastik kapı tamponları, alyan anahtarları ve elektrikli aletlerin kullanım kılavuzlarıyla karmakarışıktı. Altındaki çekmece bloknotlar ve kâğıtlarla doluydu: Çoğunlukla gaz, su, elektrik ve telefon için ayrı ayrı desteler halinde bir araya getirilmiş faturalardı ve üst tarafından büyük bir ataçla tutturulmuşlardı. Altlarında bir telefon rehberi ve Sarı Sayfalar, Çin ve Hint lokantalarının sipariş menüleri, koli bandı, zımba ve tükenmez kalemler vardı. Üçüncü çekmecede bir düzine Amerikan servisi ve bardak altlığı,

akan mumun kabuk bağladığı mavi cam mum altlığı ve yarısı boşalmış kibrit kutuları vardı.

Hiçbir şey bulamamama şaşırmadım. Eğer bir şey *bulsaydım* daha çok şüphe ederdim. Ama içimi kemiren histe yanılıyor olamazdım: Aldatıldığım değil, bir şeyin gözümünden kaçtığı hissi. En üst çekmeceyi bir kez daha açtım, derin bir nefes aldım, kendime konsantre olmayı telkin ettim. Elim eşyaların üzerinde dolaştı, su veya maden arama çubuğuna benzer bir içgüdünün beni yönlendirmesini bekledim. Amy'yle oynadığımız ve bir şey sakladığında bulmak için yaklaşıırken soğuk, ılık veya sıcak dediği oyun aklıma geldi.

Soğuk.

İkinci çekmeceyi açtım.

Daha ılık.

Bloknotları kaldırdım ve müsveddeler, tarihler ve telefon numaraları yazan kâğıtları karıştırdım.

Daha soğuk.

Altlarında veya aralarında herhangi bir şey var mı diye faturaların olduğu koçanı kaldırdım.

Sıcak.

Önce bol bol sayı haricinde hiçbir şey görmedim: hesap ayrıntıları, tarihler ve tutarlar. Faturaların boyutları konusunda dikkat çeken bir şey yoktu ve hepsi de ödenmiş gibi görünüyordu.

Gözlerim farklı faturaların düzenleniş biçimine, sayfanın üzerindeki ismin ve adresin uzunluğuna, şirketin logosuna, hesap referans numaralarının yazılı olduğu kutulara alıştı. Sözde içgüdümü hüsnükuruntu olarak algıladım ve faturaları yerlerine geri koymaya başladım.

Ardından farklı bir şey dikkatimi çekti.

Gaz faturalarından birinin üzerindeki hesap sahibinin adı Henry Campbell Black'ti. On sekiz ay önceye aitti ve ardından gelen faturalar Libby'nin adınaydı.

Adamın adı elektrik, telefon, su faturalarında da görünüyordu ve hemen hemen aynı tarihlerde Libby'nin adıyla değiştirilmişlerdi.

Son belediye vergisi faturası Libby'nin bekâr yetişkin indirimini aldığını gösteriyordu ama daha önceki faturalarda böyle bir indirim yoktu ve iki isim görünüyordu: Libby ve Henry Campbell Black.

Faturaları hızlıca ama özenle geri koydum. Bulduğum şeyin ne olduğunu bilmiyordum, sadece bir yalanı keşfetmiştim. Libby bana söylediği gibi daima yalnız başına olmamıştı.

O adamın kim olduğu veya başına ne geldiği meseleyle tamamen ilgisiz olabilirdi. Ayrıntılar onun var olduğu *gerçeğinden* daha az önemliydi. Libby'nin bana en az bir kere yalan söylediğinin, ayrıca Libby'nin de dikkatsiz olabileceğinin kanıtıydı. Veya saklayacak hiçbir şey olmadığını düşündüğünün.

Valizimden dizüstü bilgisayarımı aldım ve Henry Campbell Black ismini internette aradım. Facebook'ta tek bulabildiğim uzun zaman önce ölmüş Amerikalı bir avukattı. Yazdığı kitapla (bir nevi hukuk sözlüğü) ilgili Google'da sayfalarca yazı vardı. Sanki bu isimle yaşamış tek kişi kendisiymiş gibiydi.

Eğer yüzlerce Henry Campbell Black olsaydı bu daha az moral bozucu olurdu. En azından elimdeki işin büyüklüğünü bilir ve bir şekilde kendi yöntemimle çalışmaya başlayabilirdim, süreç ne kadar deneme yanılma gerektirse veya ne kadar zaman alıcı olsa da.

Ama dijital ayak izi bırakan tek Henry Campbell Black neredeyse doksán yıl önce ölmüş olduğundan, kritik bir ipucu olarak düşündüğüm şey sadece birkaç saat içinde beni aradığım şeyden uzaklaştırmıştı.

Eğer Libby'ye onun hakkında soru sorarsam ortalığı karıştırdığımı anlayacak ve gardını daha iyi alacaktı. Bir başka yalanla beni kandıracaktı. Komşulara sorsam, Libby'nin kulağına

gidebilirdi. Bana duydukları azıcık güveni de kaybetmeyi ve oradan hemen defolmamı söylemesini göze alamazdım.

Telefonumun sesi yerimden sıçramama neden oldu.

“Alo?” dedim.

“Bayan Archer? Ben Ian Poynton.”

Belki Henry Campbell Black *odur*.

“Numaramı nereden buldunuz?” dedim, sert ve şüpheli bir sesle.

“E-postanızda bana siz vermişsiniz,” dedi. “Hatırlamıyor musunuz? Manchester’deki arkadaşlarınızı bulmama yardım edip edemeyeceğimi sormuştunuz.”

“Ah, evet,” dedim süklüm püklüm olarak. “Doğru... Konu nedir? Yazdığım çek geri mi çevrildi veya başka bir şey mi oldu?”

“Hayır. Öyle bir şey değil,” dedi. Sesi tereddütlü ve kararsız geliyordu. “Dürüst olmam gerekirse Bayan Archer, tüm bunların neyle ilgili olduğundan emin değilim. Tek bildiğim bugün erken saatlerde bir şey gördüğüm. Sizinle ilgili. Sadece biliyordum. İsa’nın resmini gördüğümdekiyle aynı bağlantıyı hissettim.”

“Ne gördünüz?” Gardımı almıştım ama merakıma da yenik düşmüştüm.

“Tabaklar,” dedi.

The Man Who Didn’t Wash His Dishes. Bunun geleceğini görmeliydim.

“Tabaklar mı?” dedim. “Bir kitaptaki tabaklar gibi mi?”

Sesimdeki kinayeyi anlamadı.

“Hayır. Yemek tabakları. Farklı renkte yemek tabakları.”

“Siyah mı?” Tabaklar ve Henry Campbell Black arasında sahte bir bağlantı kurması için işini kolaylaştırıyordum ama o beni alt etmeye çalıştı.

“Siyah *hariç* her renk,” dedi.

“Ah, gerçekten mi?” İlgisizce başımı geri attım. Bu blöfüyle şaşırtılabilecek *kadar* aptal olduğumu mu sanıyordu?

“Ama ardından tabaklar yere düştü,” dedi, “ve paramparça oldular. İşte o anda onların sıradan tabaklar olmadığının farkına vardım, et tabaklarıydı.”

“Et mi?” Beni neredeyse güldürecekti.

“Halk arasında denir ya hani,”⁵ dedi, ses tonundan biraz büyüklük tasladığını sezinlemiştim. “Bilirsiniz işte, ayaklar. Ayak izleri. Rengârenk ayak izleri. Büyük izler. Palyaço ayakkabılarının yapacağı türden.”

Belki de palyaço benim.

“Bunu istiyor musunuz?” dedi.

Telefonu kapattım, Esmen’in dizüstü bilgisayarını salondan aldım ve şifre kutusuna *Henry* yazdım. Hata mesajı yanıp söndü ve beni yeniden denemeye davet etti.

Henry4Libby123.

Libby-Henry-Esme.

Henry Campbell Black.

Tüm olasılıkları art arda denedim.

Hiçbir şey olmadı.

5 İngilizcede “plates of meat” deyimi, bire bir çevrildiğinde “et tabakları” anlamına gelir ancak asıl anlamı “ayaklar”dır. (yay. n.)

Bebek Baharat resimli ekran koruyucunun üzerinde yazılım logoları birer sivilceymiş gibi birdenbire ortaya çıkıp kayboldular. Elimden geldiğince tüm ayrıntıları kavramaya çalıştım. Esme imleci ekranda çıldırmış bir karınca gibi bir o yana bir bu yana hareket ettiriyordu.

“Sana bakınca çok kolaymış gibi görünüyor,” dedim.

“Zaten kolay.”

“Benim için değil.”

“Veya benim için,” dedi Libby. Kanepeye yayılmış esniyordu. “Facebook. Twitter. Benim için hepsi saçmalık.”

Esme başını iki yana salladı.

“iPlayer kullanmayı bile bilmiyor,” dedi bana. Anlamadığımı belli etmemeye çalıştım ama Esme aklımdan geçeni okudu.

“İnternette televizyon programlarını izlemeni sağlayan şey,” diye açıkladı yavaşça. “Bunu onun için benim açmam gerekiyor.”

Libby süklüm püklüm başını salladı.

“Evet, öyle,” dedi. “İnanılmaz kullanışlı ama. Yatağımdayken ve uyuyamadığım zamanlarda izlemeyi seviyorum.”

Belki dün gece de bunu yapıyorlardı. Mantıklıydı ve hayal kırıklığı hissetmeme neden oldu.

“iPlayer haricinde,” dedi Libby, “tek bildiğim bilgisayarı nasıl kapatacağım. Bunu da mecbur olduğum için öğrendim. Aksi takdirde tüm gün bilgisayar başında olur.”

“Peki, bilgisayarda ne yaptığını merak etmiyor musun?” dedim ekrana dönerek.

“Onu durdurabilmek için bilgisayar konusunda yeterince bilgili değilim,” dedi Libby. “Bazı anne babalar bazı siteleri kilitlemeyi denediklerini söylüyorlar ama çocuklar her zaman bir yolunu buluyorlar. Benim kazanabileceğim bir savaş değil.”

“Ama görebileceği şeyler konusunda endişelenmiyor musun?” dedim, aşırı etkilenmiş veya peşin hükümlü görünmediğimi umarak.

“Pornoyu mu kastediyorsun?” dedi Libby, yeniden esneyerek.

Çekindim, yanaklarımın kızardığını hissettim. Esme kafasını ekrandan kaldırdı ve kıkırdadı.

“Porno midemi bulandırıyor,” dedi.

O çok gerçekçiydi, kendimi yaşlı ve bağnaz hissetmeme neden oluyordu. Libby’ye baktım, şaşkına dönmüştüm. Utancımdan keyif alıyor gibi görünüyordu.

“Bu konuyu birlikte ele aldık ve derinlemesine konuştuk,” dedi. “Hakkında yaygara koparmak onu sadece daha da meraklandırarak ve ilgisini artıracaktı. Böylelikle daha başlamadan tüm ilgisini söndürmüş oldum.”

Savını anlayabiliyordum ama onunla gerçekte aynı fikirde olmadığımı görmesini istemiyordum. Kızı için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu, sadece benim kendi kızım için yapacağım şey bu değildi. Amy’nin sadece pornoya bakmasını değil, bu konudan bıkmış olmasını bile düşünemezdim.

Esme eğer Amy ise, o halde hiç tereddüt etmeden annelik pelerini giyecek ve tüm sorumluluklarını alacaktım. Ama çok fazla şüphem vardı, başıma üşüşen çok fazla soru. Süre uzadıkça sorularım artıyor, şüphelerim de büyüyordu.

Esme eğer Amy olduğunu kanıtlayamazsa, olmadığını kanıtlamak bana düşecekti.

“Artık farklı bir dünyada yaşıyoruz, değil mi?” dedim sıradan görünmeye çalışarak. “Çocuklar daha hızlı büyüyorlar çünkü çok fazla şeye daha erken maruz kalıyorlar. Bazı açılardan iyi bir şey tabii ama...”

“Ne?” dedi Libby.

“Yani her şey tek taraflı değil, haksız mıyım?” dedim. “İnterneti kastediyorum. Esme internette dolaşabilir ama ya diğer insanlar? Yabancılar, onunla ilgilenenler?”

Esme başını bilgisayardan kaldırdı ve sırtını döndü. Gözlerinde tuhaf, boş bir bakış vardı: Görmüyordu, sanki hipnotize olmuştu. Başı seğirdi, titremeye başladı.

“Esme?” dedim elimi ona doğru uzatarak. “Ne oldu?”

Sandalyesinden yere düşene kadar vücudu sarsılmaya başladı.
“Esme!”

“Lanet olsun!” dedi Libby kanepeden fırlayarak. “Yine mi?”

Esme’nin yanında diz çöktü, başını ellerinin arasına aldı. Arkamdaki yastığı kaptım ve ona uzattım. O da Esme’nin başının altına koydu, ağzındaki salyayı mendille sildi. Kasılmalar yavaş yavaş hafifledi, denizin çekilmesi gibi azaldı.

Eğer numara yapıyorsa, olağanüstü bir performanstı. Sahnedeki fotoğraflarını görmüştüm. Meşhur bir şarkıcı ve oyuncu olacağı hakkında konuşmalarını duymuştum. Ama bu bir çocuk için fazlasıyla iyiydi, ne kadar yetenekli ve kurnaz olursa olsun. Ona bu kadar yakinken, tam dibindeyken bunu becermek muhtemelen sahip olabileceğinden daha fazla yetenek gerektiriyordu. Öyle değil mi?

Eğer öyleyse, Esme’nin Amy’yle bağlantı kurmakla hiçbir ilgisi olmayan ciddi bir sağlık sorunu vardı ama bilinç perdesinin ardından bana bir an işaret verebilir ve bildiklerini nasıl bildiğini bana gösterebilirdi.

Onu nazikçe sallarken, tutulduğu krizden çıkarmaya mı, yoksa daha da derine itmeye mi çalıştığımı bilmiyordum.

“Ambulans çağırayım mı?” dedim.

“Lüzum yok,” diye yanıtladı Libby. “Yapabilecekleri hiçbir şey yok. Onu kanepeye taşımama yardım et.”

Libby’nin ses tonu beni çarptı. Haşın ve soğuktu, üzerine titremek için fazlasıyla soğukkanlıydı. Esme’nin gevşemiş, salyalı ağzı aniden sırtıyormuş gibi göründü.

Mutfaktan getirdiğim suyu Esme’nin yüzüne sıçrattık. Ağzını açtı, suyu içerken cam bardağa çarpan dişleri tıkırdadı. Bir şey söylemeye çalıştı ama ağzından sadece hava çıktı.

“Her şey yolunda canım,” dedi Libby saçlarını okşayarak. “Yine kriz geldi. Ama şimdi geçti.”

Esme başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi kuru ve rahatsız edici bir sesle. “Bulaşıkları yıkamayan adama ne oldu?”

“O sadece bir kitap,” dedi Libby. “Merak etme.”

“Hayır,” dedi. “O bir kitaptan daha fazlası.”

Libby’nin eli Esme’nin yanağını okşadı, sanki lambadaki cini çıkarıyormuş gibi ondan tatlı dille bilgi almaya çalışıyordu.

“O adam gerçek,” dedi Esme hızla oturarak. “Gerçekten gerçek.”

Kafam bir kez daha allak bullak oldu. Bu Amy’nin bir hatırası mıydı, yoksa Esme’nin iğrenç şakalarından biri miydi?

“Bana nasıl görüldüğünü söyleyebilir misin?” dedi Libby.

Esme odaklanarak yüzünü buruşturdu.

“Yaşlı,” dedi.

“Ne kadar yaşlı?”

“Bilmiyorum,” dedi Esme.

“Benden daha mı yaşlı?” dedi Libby.

Esme başıyla onayladı.

“Beth’ten daha mı yaşlı?”

Esme gözlerini kısıtı ve başını yavaşça salladı.

“Belki biraz.”

“Başka?” dedim telaşla. “Başka ne gördün?”

Ben bile bu performansla eşlik mi ediyorum, yoksa Amy’nin gerçek bir temasına şahitlik mi ediyorum bilemedim. Ellerim Esme’nin omuzlarını tuttu ve onu öyle sıkı salladı ki kanepede aşağı yukarı zıplamaya başladı.

“Beth! Kes şunu!” dedi Libby, ellerimi çekerek.

“Onun...” Esme kanepeye kıvrıldı. “Komik bir ağzı var. Dudakları dikişli.”

Libby afallayarak gözlerini bana dikti.

“Senin için bir şey ifade ediyor mu Beth?” dedi.

Başımı iki yana salladım, öte yandan Ian’ın temasa geçmiş gibi yaptığı aynı adam olduğunu söyleyebilirdim. O da konu-

şamıyordu. Onun kim olduğunu anlamak için yeterli bilgim yoktu ama en azından hikâye tutarlıydı.

“Hayır,” dedim. “Hiç. Hiçbir şey.”

“Tamam, miniğim,” dedi Libby, Esme’ye. “Haydi seni yatağına yatıralım.” Kollarını boynuna doladı. “Kendi yatağında yatmalı Beth. Bu gece kanepede yatmak zorunda kalacaksın.”

Başımla onayladım ve Esme’yi yatak odasına götürmesine ve yatağına yatırmasına yardım ettim. Esme aniden uyuyakaldı, derin bir uyku, nefes alışının sesi ve ritmi neredeyse hissedilemiyordu. Bir ceset gibi görünüyordu.

Amy’nin cesedi.

Midem yanmaya başladı. Tuvalete koştum, sıcak ve acı bir ırmak dışarı akıyormuşçasına istifra ettim.

Ertesi sabah ilk uyanan ve giyinen Esme oldu.

“Neyin peşinde olduğunu biliyorum,” dedi Libby, Esme ona bir fincan çay hazırlarken.

“Ne?” dedi Esme çekinerek.

“Bugün cumartesi. Provaya gitmek için can atıyorsun.”

“Gidebilir miyim?” diye yalvardı Esme. “Bayan Frobisher kızacak. Zaten gösterinin gerisinde olduğumuzu söylüyor. Herkesi yüzüstü bırakmak istemiyorum.”

Libby elini Esme’nin alnına bastırdı.

“Nasıl hissediyorsun kendini?” dedi.

“İyiyim. Gerçekten.”

Libby bana baktı.

“Sen ne düşünüyorsun Beth?”

Bana danışması hoşuma gitti.

“Neyin provası?” diye sordum.

“Drama ve dans grubu yılda birkaç kez gösteri düzenliyor,” dedi Libby.

“*Kırmızı Değirmen* şovu yapıyoruz! Ben de can can dansı yapacağım,” dedi Esmе olduğu yerde zıplayarak, bir dizini beline kadar kaldırıp bacağına döndürerek.

Filmi izlemiştim. Nicole Kidman’ın oynadığı karakter tüberküloz nedeniyle gayet inandırıcı bir şekilde bayılıyor ve öksürüyordu. Esmе’nin dün akşamki küçük gösterisi için kusursuz bir rol modeliydi belki de. Veya muhtemelen sadece bir tesadüftü.

“Yeterince iyi görünüyor,” dedim. “Ne kadar hasta olduğunu düşünürsek.”

“Son krizini atlatması birkaç gün sürmüştü,” dedi Libby. “Ama bu onunla karşılaştırılamayacak kadar hafıftı.”

“O zaman diğerini hayal bile edemiyorum,” dedim. “Bu yeterince korkunçtu.”

Esmе’nin gülüşünde gururlu bir ima vardı.

“Yani gidebilir miyim?” diye sordu.

“Kendini iyi hissetmediğinde duracağına söz verirsen olur,” dedi Libby.

“Söz veriyorum!”

“Eğer istersen biz de kalıp provayı izleyebiliriz,” dedi Libby. “Arkada oturup *sessiz olacağız*, Bayan Frobisher bundan emin olabilir! Tanrım, herkes onun Andrew Lloyd Webber olduğunu düşünebilir, aynen öyle davranıyor.”

Diğer annelerin bazılarıyla konuşmam, Henry Campbell Black hakkında ne bildiklerini öğrenmem için bir şanstı bu.

“Neden Esmе’yi benim götürmeme izin vermiyorsun?” dedim. “Sen biraz ayaklarını dinlendirirsin. Güzel bir banyo yaparsın veya onun gibi bir şey.”

Libby gerindi ve esnedi.

“Kulağa oldukça cazip geliyor,” dedi. “Dün gece iyi uyuyamadım. Zahmet olmayacağından emin misin?”

“Kesinlikle.” Kahve fincanımı masanın üzerine koydum. “Tamam, hazırlansak iyi olacak. Bayan Frobisher’ı karşıma almak istemem, değil mi?”

Esme çantasını toplamak ve montunu giymek için mut-faktan fırladı. Libby masanın karşısından bana doğru eğildi.

“Sırf ben ortalarda yokum diye ona dün akşamla ilgili sorular sorup durma Beth. Onun canını sıkmanı istemiyorum, özellikle de daha yeni kriz geçirmişken. Sana güveniyorum. Yüzüne gözüne bulaştırma.”

“Tek kelime etmeyeceğim,” dedim. “Sadece hoş sohbet. Zaten çoğunlukla sahnede olacak.”

On dakika sonra kapının dışındaydık, dairenin pencereleri Libby’nin banyosundan çıkan buharla buğulanmıştı.

Bir avuç delikanlının kırık bir bankın arkasında oturdukları çamurlu bir çimenlik alandan geçtik. İçlerinden biri, on iki yaşlarında bir çocuk gözlerini bize dikti, özellikle de bana. Göze battığımın farkındaydım. Binada gördüğüm insanlar kot pantolon veya eşofman altı giiyorlardı ve yüzleri gergin, benizleri soluktu. Sanki sayısız badireler atlatmışlar gibi ya ayaklarını sürüyerek yürüyorlar ya da yollarına çıkacak kişiye meydan okurcasına kasıla kasıla dolanıyorlardı. Yün paltomun yumuşak ve uzun tüyleri vardı, ayakkabılarım topuklu ve sırtım dikti, saçım derli topluydu.

Çocuk diğerlerine bir şey mırıldandı ve kıs kıs gülmeye başladılar.

“Nereye gidiyorsun Esme?” diye bağırdı çetenin lideri.

“Provam var,” diyerek tokat gibi bir cevap verdi Esme.

“Royal Command Performance⁶ galası için, değil mi?” dedi bana bakarak.

“Hayır için,” dedi Esme. “Öğrenme güçlüğü çeken insanlar için. Astığımız posterlerde yazıyor. Ama sanırım onları anlamak için *okuyabiliyor* olman gerek.”

“Bokun neye benzediğini bilmek için okumaya gerek yok!” diye bağırdı çocuk. “Boktan gösterine hiç kimse gelmeyecek.”

6 Birleşik Krallık’ta düzenlenen ve Britanya kraliyet ailesinin katıldığı bir gala. (yay. n.)

“Neye benzediğini nereden biliyorsun?” dedi Esme.

“Annem söyledi,” dedi çocuk. “O da eskiden dansçıydı.”

“Direk dansı gerçek bir dans türü değildir,” dedi Esme başını sallayarak.

“Senin annen de gerçek bir anne değil.”

Esme ona bir el işareti yaptı. Çocuk güldü, ardından başıyla bana selam verdi. Köşeyi döndüğümüzde rahatladım.

“O kimdi?” dedim.

“Billy Gibson. Kalın kafalının teki. Baş her zaman derttedir. Babası hapisteydi. Annesi de. Tüm ailenin Lidl Market’e girmesi yasaklandı çünkü raflardan o kadar çok şey çaldılar ki.”

“Annenin gerçek olmadığını söylediğinde ne demeye çalışıyordu?” dedim.

Esme omuz silkti.

“Çünkü sigara içmeme izin vermiyor ve beni okula gönderiyor, muhtemelen bunu ima ediyordur. Kendi annesi ona hırsızlık yaptırıyor.”

Okulun salonu sefil durumda, tek katlı bir binaydı, beton duvarları kanalizasyon borularından ve solmuş duvar resimlerinden dolayı çizik ve pas içindeydi. Dezenfektan ve krema kokuyordu, yerdeki fayanslar ayakkabılar ve sandalye ayakları nedeniyle aşınmıştı. Salonun diğer ucundaki yükseltilmiş platformda bir kadın elindeki dosyadaki bazı notalara gözünü dikmişti ve kızlardan oluşan bir koro bacaklarını aynı anda havaya kaldırmayı başaramıyordu.

“İşte bu, kızlar,” dedi kadın başını notalardan kaldırmadan. “Hoş, düz bacaklar. Sivri ayak parmakları. Gülümseme.”

Sesi yorgun geliyordu, sanki aynı kelimeleri bininci kez söylüyormuş gibi.

“Özür dilerim, geç kaldım efendim,” dedi Esme, sahneye fırlayıp hızla streç dansçı kıyafetini giyerken.

Korodaki yerini aldı ve bana el salladı. Bayan Frobisher arkasını döndü.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi.

“Ben sadece Esmeyi getirdim. Kalmamın ve izlememin sakıncası var mı diye merak etmiştim.”

“İzlemek mi?”

“Kalabileceğim söylendi.”

Şaşırmış görünüyordu.

“Yani evet, kalabilirsiniz, eğer isterseniz,” dedi belli belirsiz. “Genelde kimse kalmaz da.” Dosyasındaki sayfaları çevirdi. “Burada bir şey yarattığımı düşünmeyi seviyorum ama çoğunlukla sadece vasıflı bir bebek bakıcısıyım.”

Salonda etrafa bakındım. Oradaki diğer tek yetişkin bendim.

“Bir izleyicimiz olması hoş bir değişiklik olacak, değil mi kızlar?”

Koro, başını salladı. Esmeye fısıldayanlar, meraklı gülümsemeler vardı. Salonun arkasındaki turuncu renkli plastik sandalyelerden oluşan bölüme doğru yürüdüm.

“Tamam, işte başlıyoruz kızlar,” dedi Bayan Frobisher. “Bu sefer müzikle. Zamanlamanızı unutmayın.”

Kızlar çok yüksek olmasından dolayı boğuk çıkan ve hoparlörlerin titremesine neden olan müzikte can can dansı yaptılar. Esmeye bana hızlıca gülümsedi. Ben de ona hafifçe gülümsedim, zihnim Amy’nin okul toplantılarında gösteri yaptığı, piyanodaki her notayı bastıra bastıra çaldığı hatıralarla bulutlandı. Dana, tam yanında aynı şeyi yapıyordu ama ritmi kaçıırıyordu.

Esmeye de Amy’nin ritim duygusu ve yeteneği vardı ama ondaki yıldız ışığı yoktu. Bu düşünce bir yara gibi büyüdü. Ona ne kadar çok bakarsam Amy’yi o kadar az görüyordum. Aynıymış *gibi* görünüyorlardı ama aynı değillerdi, tıpkı Amy’nin Dana’dan tamamen farklı olması gibi. Tüm sözde fiziksel benzerliklerine rağmen.

Öğretmenleri onları birbirlerinden ayırmakta zorlanıyorlardı. Nedenini anlayamıyordum. Saçları aynı renkti ama Dana, Amy’den daha kısa boyluydu, yüz hatları gergin, bedeni de

hantaldı. Amy, Bebek Baharat için doğal bir seçimdi. Dana daha ziyade Kızıl Baharat'tı. Her hafta spor çantasını unutur, kayıt cihazında yanlış notalara basar ve kelimeleri parmağıyla takip ederek ve dudaklarını oynatarak okurdu. Asla Amy gibi değildi.

Aralarında benzerlik gördüğüm tek an *Crimewatch* dizisini yeniden sahnelerlerken Amy'nin yerinde durduğu andı. En son Amy'nin giydiği kıyafetler içinde Dana sahneye çıktığında kalbim paramparça olmuştu. O anda ise çok sıradan göründüler, zihnimde yer edecek bir anı değildi. Bitmeyen bir kâbustu daha ziyade.

Dana sahnede neşesiz ve ruhsuz bir şekilde dönüp dururken birinin onu kapıp kaçırmasını dilemiştim. Bu, kendime itiraf etmekten hoşlandığım bir şey değildi ama doğrudu. Kameralar kaydı tamamladığında başlığının altından Amy'nin yüzünün görünmesi için dua etmiştim. Bu gerçekleşmeyince Dana çok zayıf bir değiş tokuş olmuştu.

Esme de öyle. Evet, nazik ve zekiydi, hızlı ve anlayışlıydı, kibar, samimi ve hoştu. Ama bana sanki Amy'nin tüm özelliklerine ve ayrıntılarına sahip olduğunu göstermek için çaba sarf ediyormuş gibi geliyordu, hâlbuki onun asıl özüne sahip değildi.

Şimdi fark etmiştim ki Esme ortaya çıktığından beri Amy'ye dair doğru bir *hisse* sahip değildim. Eksikliklere gözümü kapamıştım. Hüsni kuruntuya, kafa karışıklığına, kedere, acıya kapılmıştım. Somut gerçeklerle, ayrıntılarla ve acı veren hatıralarla o kadar meşgul olmuşum ki içgüdünün belli belirsiz imalarını hissetmemiştim.

Esme doğruyu saklayan bir kabuktu sadece ve en sert kabuklar bile kırılabilirdi. Ona bir çekiçe vurmayacaktım. Dikkatle yapacaktım ki fark edemesin. Bir yumurtayı iğneyle delmek ve sarısını yavaşça dışarı akıtmak gibi.

Provanın sonunda kızların çoğu birlikte ayrıldılar. Birkaç anne görüldü ama sadece kapıda durdular ve sigaralarını tütürdüler. Daha onlarla konuşma fırsatına erişmeden gittiler,

Bayan Frobisher da ışıkları kapatmak ve salonu kilitlemekle meşguldü.

“Beğendin mi?” dedi Esme, alnı terden sıırıslıklam olmuştu.

“Harikaydın,” dedim yüzünü silmesi için ona bir mendil verirken, “Gösterinin tamamını görmek için sabırsızlanıyorum. Kendini iyi hissediyor musun?”

“Evet, teşekkürler. Sadece açlıktan ölüyorum. Umarım anem öğle yemeği için lezzetli bir şey yapıyordur.”

“Belki eve giderken yolda biraz cips yiyebiliriz,” dedim.

Köşeyi döner dönmez, şekerçi dükkânına giden yola sap-tığım için pişman oldum. Billy Gibson diğer birkaç çocukla birlikte kapının önünde sigara içiyordu. Onları hafifçe dürttü ve gülmeye başladılar.

“İşte buradalar,” dedi sigara dumanı arasından. “Lady Gaga ve Lady La-Di-Da.”

“Defol!”

“Esme! Lütfen,” dedim. “Görmezden gel.”

Billy kahkahalarla güldü.

“Ah, Esme, lütfen diyorum,” diye taklit etti, sesi havalı ve yüksekti.

“Sen dallamanın tekisin Billy Gibson!” diye bağırdı Esme.

“Esme!” Elimi omzuna koydum ama kendini çekti.

“Sen dallamalar konusunda tam bir uzmansın, değil mi Esme?” Dükkânın kapısını açarken Billy sıırıttı.

Biz ayrıldığımızda çocukların oradan uzaklaşmış olacaklarını umarak Esme’ye istediğini seçebilmesi için acele etmemesini söyledim. Ama dışarı çıktığımızda hâlâ oradaydılar.

Esme onları iterek yanlarından geçti. Billy Gibson kıs kıs güldü ve sanki görünmez bir lolipop yalıyormuş gibi dilini dışarı çıkarıp yalandı.

“La la la Lady Gaga. La la la Lady La-Di-Da. La la la Lezme.”

Elimi Esme’nin omzuna koydum ve bir an önce oradan uzaklaşmak için onu acele ettirdim. Esme’nin yanakları bir

anda pembeleşti ve yumruklarını sıktı. Billy'ye orta parmağını gösterdi. Çocuk da güldü.

"Bu ne şimdi?" dedi çocuk. "Pratik mi yapıyorsun?" Parmaklarını oynattı ve havaya doğru kaldırdı. "Oy! Lady La-Di-Da!"

Yürümeye devam ettim, bizi takip ediyorlar mı diye dönüp bakmaya cesaret edemedim. Ama tam köşeyi döndüğümüzde hızlıca baktım.

Billy Gibson bana pembe ıslak dilini çıkardı. Bir şeyler söylüyordu ama bahis ofisinden gelen tezahüratlar ve bir arabanın bozuk egzozunun patlaması onun sesini bastırdı.

Emin olamıyordum ama söylediği son söz *Henry* gibi gelmişti.

Pazar sabahı gazete almak için dışarı çıktım. En azından Libby'ye öyle söyledim. Genelde gazete almayı umursamazdı, söylediğine göre sadece para kayıydı. Ya vahim durumlar ya da ünlülerle ilgili dedikodular. Benim de bulmayı umduğum şey dedikoduydu, tek fark gazetede aramıyor olmamdı.

Billy Gibson dün gördüğüm yerdeydi, sadece bugün tek başına sigara içiyordu. Yaklaştığımda küçümseyerek gülümsedi, sigarasının dumanını bana doğru üfledi.

Cebimden yirmi sterlinlik bir banknot çıkardım. Gözleri açıldı.

"Ben kiralık değilim. Eğer öyle olsaydım bile huysuz, yaşlı nineleri yapmazdım."

"Ben de seni istemiyorum zaten," dedim. "Sadece biraz bilgi istiyorum."

Şüpheyle gözlerini kıstı.

"Ne hakkında?"

"Henry Campbell Black."

"Sen sosyal hizmetlerden veya onun gibi bir yerden misin? Polis misin?"

"Elbette değilim."

Kolumu tuttu, elimden parayı kapıp kaçtı.

“Sana hiçbir şey söylemezdim,” diye bağırdı. “Kahrolası Lady La-Di-Da, kenar mahallede parasını kaptırdı.” Parayı bana doğru salladı. “Yine de bugüne kadar kazandığım en kolay para. Buna neden kapkaç dediklerine şaşmamalı.”

Sigarasının izmaritini bana doğru fırlattı, ben yana doğru kaçarken güldü ve kaçarak uzaklaştı.

Onu polise ihbar etmeye değmezdi, sadece benim hatam olduğunu söyleyeceklerdi. Daha iyi düşünmeliydim, daha dikkatli olmalıyım.

Gazete bayisine doğru ayaklarını sürüyerek yürüyen yaşlı adamın yanına gittim. Yaklaştıkça yanında yürüyen perişan durumdaki Jack Russell cinsi köpeği hırlamaya başladı.

“Henry Campbell Black mi?” dedi, köpeği geriye doğru çekıştırerek. “Hiçbir şey çağırıştırıyor. Artık buraya sürekli insanlar gelip gidiyor. Eskisi gibi değil.” Başıyla gazete bayisini işaret etti. “Orayı deneyin.”

Tezgâhın arkasındaki Asyalı kadın okuduğu dergiye öyle dalmıştı ki sorumu iki kez tekrarlamak zorunda kalmıştım, başını iki yana salladı.

“Hayır.”

“Gazete dağıtımı yaptığınız listeye bakabilir misiniz?”

“Biz gazete dağıtmıyoruz. Çocukların hiçbiri çalışmak istemiyor.”

Observer aldığımda kaşlarını kaldırdı ve sanki bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşum gibi bozuklukları avucumun içine attı.

Yandaki Spar Market’in kapısında duran kaypak görünümlü adam dükkânı daha yeni devraldığını ve birçok kişiyi henüz ismiyle tanımadığını söyledi. Bahis ofisini denememi tavsiye etti.

Köşeye doğru yürüdüm ama Ladbrokes kapalıydı, kaldırım söndürülmüş sigara izmaritleriyle doluydu. Beaten Path Bar’ın metal kapıları kilitliydi ve sokaklar boştu. Pencerelerdeki perdeler sıkıca kapatılmıştı. Kendimi köşeye kısıtılmış hisset-

tim, dışlanmış gibi. Taksi şoförünün bahsettiği fısıltı gazetesi kurumuş ve bozulmuştu.

Taksi şoförü.

Bana verdiği kartı bulmak için cüzdanımı çıkardım.

“Taksi.” Kadının sesi kesik kesik ve bezgin geliyordu. “Nereye?”

“Manchester şehir merkezi.”

“Alış yeri?”

“Beaten Path,” dedim barın ismini kontrol ederek. “Wythenshawe.”

“Tamam. İsim?”

“Beth. Dave bugün çalışıyor mu?” Şansımın yaver gitmesi için dua ettim.

“Hangisi?” dedi kadın. “Üç tane var.”

“Ah, soyadını bilmiyorum. Kırklı yaşlarında, kısa kır saçlı. Kırmızı arabalı.”

“Ah, o Dave Hadfield. Namıdiğer Bay Manchester!”

“Evet o.”

“Onu istediğinizden emin misiniz? Susmak bilmez.”

“Bu yüzden onu istiyorum.”

Telefondaki kadın kıkırdadı.

“Bana uyar,” dedi. “Böylece taksi durağından çıkar ve kafamı şişirmez.” Kâğıtları karıştırma sesi geldi. “Şu anda havalimanı yolunda, yani sizden uzakta değil. Bir dakika lütfen.”

Arka planda telsizle konuştuğunu duydum.

“Tamam,” dedi. “On dakika içinde yanınızda olacak.”

Uzun bir on dakika oldu. Kendimi dikkat çeken, çıkmaza düşmüş biri gibi hissettim. Etrafımdaki kasvetli evler ve yüksek apartmanlar gibi.

Dave arabasını kaldırıma yanaştırırken kornaya bastı.

“Yine merhaba,” dedi açık penceresinden. “Barın açılmasını mı bekliyorsunuz, yoksa dün geceden sonra sizi dışarı mı attılar?”

Araba ılıktı, limonlu araba kokusu hamur işinin izlerini tam olarak silememişti. Dave kucağındaki bir miktar kırıntıyı avucuna süpürdü ve pencereden dışarı attı.

“Kıymalı börek,” dedi. “Tanrıların yiyeceği. İşlek taksilere Tanrı’nın bir lütfü.”

“Cornwall’dan olsalar bile mi?”

“Her şey Manchester’da olacak değil ya.” Dudaklarını sildi. “Şehir merkezinde nereye gitmek istersiniz?”

Yanaklarımı şişirdim.

“Aslında emin değilim.”

Herhangi bir yere gitmeye niyetim yoktu, istediğim onun zamanı ve bilgisiydi. Ama şimdi burada karşımdayken kendimi rahat hissettim. Güvende. Her yorumu dikkatle irdelemek veya gardımı almak zorunda olmadığım bir muhabbet güzeldi. Bir erkeğin sesini duymak değişiklikti. Sakinleştirici bir ses tonu vardı, aksanı da ritmik ve yumuşaktı.

“Yeni bir gizli görev, değil mi?” dedi.

“Evet. Beni şaşırtın.”

Başıyla onayladı.

“Tamam. King Sokağı size iyi gelir sanırım,” dedi. “Orada sizi meşgul edecek çok şey var.”

“Mesela?”

“Lüks kadın elbiseleri ve mücevherler. Kendall’s yolun tam karşısında, ardından tam yukarı giderseniz Deansgate’ten Barton Çarşısı’na ve Selfridges’e çıkabilirsiniz. Kredi kartınıza dikkat edin.”

Taksi kaldırımından ayrıldı. Esmе’yle yalnız kalabilmesi için ona zaman tanımak adına yürüyüşe çıktığıma dair Libby’ye mesaj attım ve koltuğuma gömüldüm.

“Manchester’da Selfridges olduğunu bile bilmiyordum,” dedim.

“Aslında iki tane var. Bir bakalım...” Sanki sayıyormuş gibi gözlerini kaldırdı. “Londra’dakilerden bir tane fazla.” Dikiz

aynasından bana göz kırpması beni güldürdü. “Harvey Nichols’ımız da var.”

“Ah, *özel tasarım* şapkalar ve terlikler.”

Güldü ve sarı ışıktaki geçmek için hızlandı.

“Tüm o kıyafetlerin sıra dışı olduğunu düşünüyorum.”

Kahverengi tuğladan inşa edilmiş, büyük pencereleri metalik renkli güneşliklerle kapatılmış depoların yanından geçtik. Cam ofis binaları göğe yükseliyordu. Önümüzdeki trafik durmamıza neden olunca Dave iç çekti. Esneyen ağzını kapatmak için bir elini direksiyondan kaldırdı.

“Sizi bıraktığımda paydos edeceğim sanırım,” dedi. “Gece yarısından beri direksiyon başındayım. Öğleden sonraki maçtan önce biraz şekerleme yapmaya ihtiyacım var.”

“Kiminle oynuyorsunuz?”

“Biz değil. Manchester City kendi evinde San Antonio Spurs’e karşı oynuyor. Spurs’ün onları mahvetmesini istiyorum. İşte o zaman birçok cömert ruhlu, mutlu Doğu Londralı, Piccadilly istasyonuna gitmek için taksi arayacak.” Yine esnedi. “Tabii uyanık kalabilirsem. Kahveye ihtiyacım var.”

“Benim de,” dedim. “Siz buranın yerlisisiniz. Nerenin kahvesi iyidir? Ben ısmarlıyorum.”

Dikiz aynasından bana muzip bir bakış attı.

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle. Ama şu kahve zinciri çamurundan istemiyorum. Onu her yerde bulabilirim. Ben Manchester’ın en iyi kahvesini istiyorum.”

Esme’nin kartpostalında gördüğüm beyaz dönme dolaba nazır geniş meydana bir kafeye girdik.

“London Eye kadar etkileyici değil,” dedim kahvemi yudumlarken.

“Ah ama London Eye’dan görebildiğiniz tek şey Londra.”

“Buradan piramitler ve Niagara Şelaleleri görülebiliyor sanırım?” diye sordum muzip bir şekilde.

“Hiçbir fikrim yok. Yükseklikle aram hiç iyi değildir.”

Tüm bölgenin yeniden inşa edildiğini söyledi bana, 1996’da patlayan İrlanda Cumhuriyet Ordusu’nun bombasından sonra.

“15 Haziran,” dedi ürpererek. “Hayatımın en kötü günü.”

“Yaralandınız mı?”

“Hayır, Tanrıya şükür. Yani fiziksel olarak değil. O gün kasabadaydım. Tam elektrikçiden çıkıyordum ki... Gülm!” Ellerini havaya kaldırdı. “Eğer o dükkânın penceresi patlasaydı testereyle kesilmiş gibi olurdu.” Başını salladı. “Güzel bir gündü aslında. Masmavi gökyüzü ve parlayan güneş. Manchester’da pek olmaz, o yüzden İCO tarafından mahvedilmesi onlardan nefret etmek için yeterli bir sebep. Şehrime neler yaptılar... Piçler. Bir sürü insanın orası burası kesildi, yara bere içinde kaldı ve birçoğu şok geçirdi. Tüm dükkânlar ve iş yerleri kapandı, birçok kişi hayatını kaybetti.”

“Korkunç olmalı.”

“En iyi hatırladığım şey neydi biliyor musunuz?” dedi.

Başımı iki yana salladım.

“Tüm gökyüzünün griye dönmesi,” dedi. “Bir an için.”

“Evet, hayal edebiliyorum. Tüm o toz ve duman.”

“Hayır. Duman değil,” dedi. “Güvercinler. Binlercesi, hepsi bir anda havalandı. Sanki büyük, gümüşü bir dalga şehre çarpıyormuş gibi.” Fincanını ağzına götürdü ve kahvesine üfledi. “Bu bir alametti.”

“Neyin alameti?”

“Tüm bunların.”

Dışarıdaki binalara işaret etti. Işıl ışıl parlayan cam ve metalden yeni binalar Victoria döneminden kalma beyaz ve gri taş binalarla ne kadar zıttı.

“Yenilenme. Şehre akan onca nakit para. Tüm o işler.” Güldü. “Komik, değil mi? Şehre zarar vermek için yapılan bir şey aslında onu yeniden hayata döndürdü.”

Amy ve Esme'yi düşündüm, dönüşümü, yenilenmeyi, yeniden doğuşu. Patlamaları, kiri ve kanı.

"Beni yanlış anlamayın," dedi, kaşığı parmakları arasında döndürürken. "O zaman içim parçalandı. Ama gerçekten gözlerim açıldı. O ana kadar kendi şehrimde kendimi hiç savunmasız hissetmemiştim. Sanki dünyam altüst olmuştu. Kız kardeşim de aynı şekilde hissetti. Buradan pek uzakta olmayan bir konut derneğine ait bir dairede yaşıyordu, hoş bir yerdi ayrıca. Ama bombadan sonra geri dönebilir miydi? Bunu yapabilir miydi? İşte bu nedenle yolu Wythenshawe'a düştü."

Kız kardeşi olduğunu unutmuştum.

"Peki, orada kendisini daha mı güvende hissediyor?" diye sordum.

"Evet. Hiç kimse Wythenshawe'u bombalamaz! Bu arada bunun iyi bir şey olacağını düşünenler de var."

"Ben o kadar ileri gitmezdim ama..."

"Pek turistik bir yer değil, öyle değil mi?" dedi gülerek.

"Orada yaşayan bazı kişiler... renkli karakterler. Billy Gibson gibiler için gerçekten vahşi bir yaşam alanı."

Burnundan soludu.

"Ben de öyle duydum," dedi.

"Onu tanıyor musunuz?"

"Sadece kız kardeşimin bana anlattıklarından. Tüm aile tam bir kâbusmuş."

Sandalyemde öne doğru kıpırdandım.

"Kız kardeşiniz Henry Campbell Black hakkında bir şey söyledi mi?"

Uzaklara baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Hiçbir şey anımsatmıyor," dedi. "Wythenshawe için biraz havalı bir isim. Orada bulacağınız çift isimler sadece bir tüfeğin üzerinde yazar." Öne doğru eğildi. "Niye sordunuz? Mesele mi çıkarıyor?"

"Sadece onu bulamıyorum."

“Ah, demek *bu yüzden* buralardasınız,” dedi göz kırparak. “Ne yaptı?”

“Yanında kaldığım kadının bir arkadaşı. Birden ortadan kayboldu ve çocuğuna destek olması için onu bulmaya çalışıyoruz.”

Yüzünü ekşitti.

“Erkeklerin kadınları hamile bırakıp ortadan kaybolmalarından nefret ediyorum,” dedi. “Lanet olası korkaklar. Kocasıyla buluşmadan önce kız kardeşimin de başına geldi. Herif ortalarda olsaydı bebeği doğuracaktı.” Telefonunu çıkardı, bir numara tuşladı ve kulağına götürdü. “Henry Campbell Black’ti, değil mi?”

Başımla onayladım ve dirseklerimi masaya dayadım, avuçlarımla çenemi tuttum. Dave dudağını büktü ve başını iki yana salladı.

“Yanıt yok,” dedi. “Birazdan yine deneyeceğim. Bana numaranızı verin, eğer ona ulaşabilirsem size haber vereyim.”

Numaramı telefonuna yazarken gülümsedi.

“Karımın bu işe burnunu sokmamasını umalıım.”

O öğleden sonra Esme ve Libby’yle Monopoly oynarken telefonumu yanımdan ayırmadım. Televizyondaki siyah beyaz müzikallerde kullanıldığını gördüğünden Esme en büyük şapka olmayı seçti. Libby çuval dolusu parayı tercih etti. Ben de havan topunu seçtim.

Esme’nin kendine ait olmayan eşyalardan kaçınma ve hiçbir şey ödemedi hapisten kurtulmak için çift atma konusunda yeteneği vardı. Oyun tahtasının kendi tarafı topladığı cezalardan elde ettiği nakitle doluydu ve hâlâ orada olduklarından emin olmak için sürekli yeniden düzenliyordu.

Bond Caddesi’ne ulaştığımda cezanın ne kadar olduğunu bilmek için karta bakmasına bile gerek yoktu. Evlerin ve otellerin sayılarından bağımsız olarak tüm diğer mülklerinin de cezalarını biliyordu.

“Senden muhteşem bir ev sahibi olur Esme,” dedim. “Kendi şehrimde soyulup soğana çevriliyorum.”

“Manchester versiyonunda da iyiyim,” dedi Esme, nakit parayı hırsıyla kasasında istiflerken. “Ama Londra’yı tercih ediyorum. Daha göz alıcı.”

“Pentonville Yolu’nun göz alıcı hiçbir tarafı yok. Veya Elephant ve Castle yollarının.”

Esme zarı eline aldı ve avucunun içinde salladı.

“Elephant’tan yukarı doğru çıkan metro tüneline doğru doğru kaymak çok keyifliydi,” dedi. Zarı attı ve büyük şapkayı oyun tahtası üzerinde ilerletti. “Ama dibindeki serseriler ve ayyaşlar ürkütücüydü.”

Libby bana manalı bir bakış attı.

Telefonumun çalması beni olduğum yerde sıçrattı. Ekranda *Dave* yazıyordu.

“Ah, arkadaşım Jill,” dedim. “Yatak odasında konuşsam iyi olacak. Kilise satışıyla ilgilidir.”

Yatak odasının kapısını kapattım, dışarıda hiç kimsenin olmadığından emin oldum ve telefonu yanıtladım.

“Şansımız yaver gitti mi?” dedim.

“Evet. Spurs iki sıfır yendi,” dedi Dave. “İyi bahşiş gelecek gibi görünüyor.”

“İyiymiş ama ben kız kardeşinizi kastetmiştim.”

“Biliyorum. Özür dilerim.”

“Yardım edemedi mi?”

“Söyleyeceklerimin yardımı olur mu bilmiyorum,” dedi. Sesi tereddütlü geliyordu. “Tüm Manchester kentinde bir tane bile Henry Campbell Black olmasına inanamıyorken Wythenshawe’da iki tane çıktı.”

“İki mi?”

“Öyle görünüyor.”

“Kız kardeşiniz onları tanıyor mu?”

“Birini,” dedi sertçe. “Yeğenimin gittiği kreşte çalışmış.”

“Kız kardeşiniz mi?”

“Hayır, şu Henry denen kişi.” Derin bir nefes aldı. “O aslında bir kadın.”

“Ah, kahretsin!” İçim burkuldu. Hüsrân içimi yaktı. “Peki, kız kardeşiniz başka bir şey söyledi mi?”

“Çocuklarla arası iyiymiş anlaşılan,” dedi. “Her ne kadar lez olsa da.”

“Anlamadım?”

“Lezbiyen,” dedi. “Biraz şişman, kız kardeşimin bana gönderdiği resme göre.”

“Kız kardeşiniz bu kadının şu anda nerede olduğunu bilmiyor sanırım?”

“Hiçbir fikri yok,” dedi. “Sadece bir gün işe gelmemiş. O günden sonra ortadan kaybolmuş. Bu kadar.”

Ben pek emin değildim.

Beynimde görüntüler akmaya ve sesler yankılanmaya başladı.

Okul kapısındaki annelerin sinsî bakışları, bir oyunun dışında bırakılma hissi. Henry Campbell Black’ın kısa süre önce aniden faturalardan silinmesi. Billy Gibson’ın dilinin müstehcen şekilde pembe pembe kıvrılışı.

Libby’nin gerçek bir anne olmadığına dair bir şey söylememiş miydi? Ben de Esme’nin ismini *Lezme* olarak telaffuz ederken bunun bir dil sürçmesi olduğunu düşünmüştüm ama aslında gerçekten bunu kastetmiş olabilirdi.

“Bayan Archer?” dedi Dave. “Hâlâ orada mısınız?”

Nefesimi tuttum. Telefonu daha sıkı kavradım.

“Bir fotoğraftan bahsetmiştiniz,” dedim gözlerimi kısarak.

“Doğru. Henry çocuk havuzunda yeğenimle oynarken çekilmiş. Ortadan yok olmadan yaklaşık bir ay önce olmalı.”

“Onu bana gönderebilir misiniz?”

“Kız kardeşimin sorun edeceğini sanmam,” dedi. “Bir saniye.” Arkada sesler duydum, bir arabanın kapılarının kapanışını. “Kapatmam lazım. İşt en aradılar.”

Birkaç dakika sonra telefonum gelen bir mesajla titredi.

İşte bu. Umarım yardımcı olur. Piccadily istasyonuna gitmek için hazır olduğunuzda bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz.

Mesajın ekini açarken elim titredi.

Küçük bir çocuk havuzda ayakta durmuştu: gözleri kapalı, ağzı açık, başının üstünden kayan suyun akışıyla heyecanlanmış. Bir kovanın içinden suyu boşaltan kadının etli elleri ve kalın kolları vardı, bedeninin geri kalan kısmı bol, bej rengi bir gömleğin ve gri eşofman altının içinde kaybolmuştu.

Daha dikkatli baktım. Dağınık siyah saçlar ve şişman yanaklar yüzünü doğru düzgün görmemi zorlaştırdı ama sanırım yirmili yaşlarının sonlarındaydı, belki biraz daha yaşlıydı. Resmi büyüttüm. Çözünürlüğü düşük olduğu için bulanıklaştı. Ama her ne kadar parçalansa ve çözünse de o kadınla ilgili kasvetli bir şey hissettim, bir siniş, sanki baskı altındaymış gibi. Çocukla oynarken hiç de keyif alıyor gibi görünmüyordu, onu eğlendirmekten zevk almıyordu.

O gece, diğerleri uykudayken, yatağımda uzanmış öğrendiklerimi birleştirmeye çalışıyordum. Beynimin içinde Esme'nin denemesinin üzerinden bilmem kaçınıcı defa geçiyordum, özellikle Manchester'da Libby'yle birlikte geçirdiği hayatını anlattığı bölüm üzerinden. Orada sırlar vardı, emindim. Libby'nin müsveddeleri arasında gözden kaçırdığım ipucu gibi. Ama nerede olduğunu göremiyordum. Her şey hızlandırılmış bir film şeridi gibi geçip gidiyordu zihnimden.

Durdum, geri sardım ve film hakkındaki kısmı yeniden oynattım.

Bayan Doubtfire etraftayken işler daha kolaydı. Eğlenceli ve nazikti, her şeyi yoluna koyuyordu. Üç kişilik bir aileyi mutlu ve güçlü kılıyordu.

Her ne kadar biraz saçma bir film olsa da beni ağılattı. Annemi de. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Ama artık Bayan Doubtfireler yok. Yıldırım aynı kişiyi iki kez çarpamaz.

Filmi de bir süre önce izlemiştim ama hatıramda filmdeki ailenin bir adam, bir kadın ve üç çocuktan oluştuğu kalmıştı. *Beş* kişilik bir aile. Aslında erkek olan bir dadının yardım ettiği. Tıpkı Henry Campbell Black gibi.

Esme filmde bahsetmiyordu. Hem onu hem de Libby'yi ağlatan mutlu son değildi. Henry Campbell Black'i kaybetmekti.

Ayağa kalktım, parmak uçlarıma basarak koridorda ilerledim. Oturma odasındaki masadan Esme'nin dizüstü bilgisayarını aldım ve odama götürdüm.

Şifreyi yazarken beynim zonkladı.

Bayan Doubtfire.

Bingo. Ekran yavaş yavaş açıldı ve elinde mala olan bir arkeolog gibi klasörleri ve dosyaları incelemeye daldım.

"Baharat Dünyası" klasörü sadece Baharat Kızlar'ın fotoğrafları, şarkı sözleri ve YouTube'daki videolara bağlantılardan ibaretti. Lady Gaga'yla ilgili olanlar "Gaga İçin Gaga" klasöründe toplanmıştı. "Ödevler vs." dosyasından daha umutluydum ama o da sadece şiirler, bir mirmekle ilgili bir hikâyenin bir bölümü ve Esme'nin öğretmenlerinin tercih sıralamasına göre derecelendirildiği bir listeden oluşuyordu. "Yılbaşı" geçmiş yıllardaki yılbaşı zamanı için dileklerini ve bir sonraki yılbaşı için alışveriş listesini yazdığı bir dosyaydı. Orada adıma gördüğüm için duygulandım ve ona inanmadığım için vicdan azabı hissettim.

Ama benimle veya önceki hayatıyla ilgili bulabildiğim tek referans oydu. Hatta denemesi bile bilgisayarda değildi. Klasörlerin Amy'yle ilgili araştırmalarla, haber sitelerine bağlantılarla,

yeniden doğuş, Kennington, çözülmemiş cinayetler ve kaybolan insanlarla ilgili bilgilerle dolu olmasını beklemiştim.

Tek yapabileceğim bilgisayarı duvara fırlatmaktan kendimi alıkoyabilmekti. Bunun yerine çantamdan USB belleğimi aldım bulduğum tüm dosyaları kopyaladım. Esme'nin salona gitmesini ve dizüstü bilgisayarının kayıp olduğunu görmesini göze alamazdım. Ama dosyaları ayrıntılarıyla incelemek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Dosyaları kopyalarken bile kendimi kandırılmış hissediyordum. İstedğim şeye sahip değildim ama yine de bir şekilde yakın olduğumu biliyordum. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Kendimi Esme'nin yerine koymayı denedim.

O kurnaz ve zekiydi. Her ihtimali öngörebilirdi. Bilgisayarına bakmayı deneyeceğimi tahmin edebilirdi. Şifresini kırma ihtimaline karşı onu suçlayabileceğim bir bilgi edinmemi zorlaştırırdı. Elinden gelenin en iyisini yaparak bu bilgileri saklardı. Onu sabit diskin en derinlerine, bakacağım en son yere gömerdi.

İmleci çöp kutusunun üzerine sürükleyip klasörü açtım.

Annesinin evin faturalarındaki özensizliğinin aynısı onda da vardı ama farklı bir şekilde. *Aşırı* zeki olmayı denemişti. Fazlasıyla gizemli olmak onu ele vermişti.

Çöpteki her dosyanın kendini açıklayan bir adı vardı. Biri hariç.

HCBLegDict.WMA.

HCB harflerini tanıdım. Ama noktadan sonraki son eki veya dosya ikonundaki küçük logoyu tanıyamadım. Daha önce çalıştırdığım bir şey değildi. Doc, jpg veya gif değildi. Dosyayı USB belleğe kopyaladım, dizüstü bilgisayarı kapattım ve sessizce salondaki masanın üzerindeki yerine geri götürdüm.

Odama döndüğümde, dosyaları kendi dizüstü bilgisayarına kopyaladım. Henry Campbell Black'in baş harflerinin olduğu dosyanın üzerine tam basacaktım ki durdum.

Esm'e ve Libby dizüstü bilgisayarlarını kullanırken kapının altından yansıyan ışığı gördüğümü hatırladım. Kendi bilgisayarımı kullanmamam için hiçbir neden yoktu, iPlayer'da bir şey *izlediğimi* söyleyebilirdim ama onları şüphelendirmemem daha iyi olurdu.

Bacaklarımı yatağa doğru savurdum ve yorganı üzerime çektim, gölgemi keskinleştiren bir parıltıyla aydınlatılmış sıcak, küçük bir yere saklanmıştım.

Dosyanın üzerine tıkladım. Ekranda küçük, gri bir panel belirdi. Üzerinde oklar olan tuşlar vardı, tıpkı bir CD çalarda olduğu gibi. İleri. Geri. *Oynat*.

Dâhilî hoparlör tısladı. Sesi çok yüksekti. Ses tuşunu aradım. Ne dinlediğimi bilmiyordum, hiçbir şey olmayabilirdi. Ama eğer Libby ve Esm'e de bunu duyarsa, yanıtlayacak tuhaf sorular olacaktı, açıklayacak bir şey olsa da olmasa da. Maalesef yine kapı dışarı edilmenin eşliğindeydim. Gerçeğin kokusundan kovulmanın.

Tamamen masum ve sıradan bir şey olabilirdi: bir pop şarkısının kaydı veya internetten indirilmiş bir müzik parçası. Ama ardından derin bir ses geldi, sanki dizüstü bilgisayar yerinden oynatılmış ve mikrofon test ediliyormuş gibi. Sessizlik oldu. Dizüstü bilgisayara doğru eğildim, duymak için kulaklarımı zorladım. Sanki ruh çağırma seansında olan biri gibi. Orada kimse var mı?

Vardı.

Birinin öksürdüğünü ve boğazını temizlediğini duydum. Ses boğuktu ama öksürük bir çocuk için fazlasıyla derinden gelmişti. Oysa bir adam için derin değildi.

Ağzım kurumuş ve kalbim daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

Bir öksürük daha geldi, kıyafet hışırtısı. Ardından birdenbire bir ses. Kulaklarımı dolduran kelimeler o kadar hızlıydı

ki güç bela takip edebildim. Tek bildiğim sesi tanımadığımdı ama aksanında Londra tınısı vardı.

Oynatıcıyı durdurdum, geri okuna bastım, yeniden dinlemeye başladım.

11

Umarım bunu duyabilirsin. Daha önce hiç kullanmadığım için bu kayıt cihazının çalışıp çalışmadığından emin değilim. Benim değil, iş yerindeki birinden ödünç aldım çünkü ona Fransızca öğrendiğimi ve doğru konuştuğumdan emin olmak için kendimi dinlemem gerektiğini söyledim. O da bana inandı. Sanki Fransızca öğreniyormuşum gibi...

Tüm bu bilgisayarlar, aletler ve olup bitenler bana kafayı yedirecek ama artık bunu kavramaya başlıyorum sanırım, artık ihtiyacım olan şeyi söyleyebilirim ve sen de tüm bunların neyle ilgili olduğunu anlayabilirsin.

Bunu yazamıyorum, sen de anlamışsındır. Demek istediğim, beni yanlış anlama, bazı insanların zannettiğinin aksine yazabilirim, sadece yeterince güzel ve hızlı yapamıyorum. Yaklaşık bir saat içinde bir trene yetişmem gerektiği için fazla vaktim yok. Yapacak işlerim var. Tek bir şey aslında ama neyse.

Ama artık tüm bunlardan kurtulmam gerekiyor. Miden bulandığında veya üşüttüğünde ve burnun sümük dolu olduğunda, bilirsin işte, hepsi içindedir ve dışarı çıkmak ister! Ama insanların önünde istifra etmek istemezsin, bu yüzden tuvalete veya çalışlıklara koşup orada yaparsın! Ardından kendini tamamen temiz hissetmez misin? Çok daha iyi olur, değil mi?

İşte bu benim. Geçmiş kusup, ağızımda kalanları tükürüp, hepsini temizliyorum. Lanet olası şeyin tamamını.

Dediğim gibi kelimelerle, kitaplarla ve bu tarz şeylerle aram iyi değildir, özellikle de hikâyelerle ve tüm bu uydurma zırvalıklarla ama büyü, burçlar ve meleklerle ilgili kitapları ve rüyaların ne anlama gelmesi gerektiğini söyleyen kitapları severim. Tam benim kalemim.

O kahrolası şeylerden o kadar çok okudum ki televizyona çıkan uzmanlardan biri de ben olmalıyım, bilirsın, herkese nasıl zengin olabileceklerini, Londra'da ve New York'ta gösterişli dairelere, kırsalda büyük evlere ve Barbados'ta villalara nasıl sahip olabileceklerini söyleyenlerden. En harika eşlerle, seni delice seven düzgün bir herifle ve söylediklerini yapıp sabahları sana çayını getiren çocuklarla birlikte bir rüyayı yaşayanlardan biri, tıpkı kitaplarda anlatıldığı gibi.

Ama bende bunların hiçbirisi yok. Bu, kitapların suçu değil. Her zaman yaptığım gibi anlamamamdan veya yanlış anlamamdan dolayı tamamen benim kabahatim.

Bir kitap vardı, hayatımda büyük bir değişim yaratan. Onu yazan herif sanki benliğime kazınmıştı ve her şeyi altüst etti, en azından bir süreliğine.

Benim bile değildi. A435 Yolu'nda, hesabı ödeme konusunda birbirleriyle tartışan iki zengin öğrenci onu orada bıraktıklarında Little Chef Restoranı'nın tezgâhında bulmuştum. Arkadaşların genelde hesabı yarı yarıya ödemeleri gerekir ama onlar son kuruşuna kadar kendi yediklerini ödediler. Üzerinde zaman harcadıkları şeyin matematik olmadığı kesindi çünkü neredeyse asırlar sürmüştü.

Her neyse, onların parayı bayılmalarını beklerken, bu kitaba gözüm takılmıştı, tezgâhın üzerindeydi, dediğim gibi. Sadece elime almıştım çünkü başlığı yanlış okumuştum.

Black Hukuk Sözlüğü.

Başlığından kara büyüye dair bir rehber olduğunu düşünmüştüm, bilirsın, tılsımlar, vudu, kötülüğü uzak tutmak ve kendini korumak için iksir tarifleri falan.

Kitaptaki kelimeler sütunlar halindeydi, hepsi teker teker sıralanmıştı, siyah ve düzgün bir yazıyla, tıpkı kutudaki ateşlenmeye hazır mermiler gibi.

Kitabın büyüyle alakası olmadığını anladım. Tamamen dikkatsizlikten kelimeleri yanlış okumuştum. Black yazarın soyadıydı. Kitap mesleki terimlerle ilgiliydi, bilirsin, tanımlamalar, açıklamalar ve o tarz şeyler. Sosyete çocuklarının ve zeki insanların anladıkları şeylerden. Benim gibiler için değil.

İç sayfada "Hukuk Sözlüğü" yazıyordu. "Amerikan ve İngiliz Adalet Sistemi Terimlerinin ve Deyimlerinin Tanımları, Antik ve Modern. Henry Campbell Black, YL."

Tamamen kafa ütöleyen bir saçmalıktı, okuldaki alfabe gibi.

Sınıfımın duvarında bir alfabe tablomuz vardı. Ödümü patlatırdı o şey. Üzerinde küçük resimler vardı... Bilirsin, top, saat ve sonunda şu kahrolası zebra... Hepsi alfabenin bir oyun gibi görünmesi ve kolaylaştırılması için yapılmıştı ama o tablo sadece bir tuzaktı, *Uçan Otomobil*'deki çocuk hırsızının vagonu gibi, üstü tamamen şekerlerle ve kurdelelerle kaplanmıştı ki neşeli görünsün, oysa sadece çocukların kaçırıldığı bir vagondur.

Duvardaki tablodaki resimlerin ne olduğunu bilsem de harfler... sadece şekillerden ibaretiler, tüm o çizgiler, açılar ve boğumlu çubuklar. Hepsinin canı cehenneme. Alfabenin başındaki sarı armut kocaman bir kaya gibi duruyordu. Uzak dur. Giriş yok. Defol.

Ama Bayan Clapton beni içeri aldı. Yardımcı olabileceğini söyledi. Okuldan sonra kaldım, sanki yaramazlık yapmışım da diğerleri beni örnek almasın diye ayrı ders alıyormuşum gibi. Kafiyele ve egzersizlere çalıştım, başım ağrıdan çatlayana ve kızgın k harflerine tekneyi patlatmayı isteyene kadar kalıpları ve şekilleri öğrendim.

Sonunda başardım ama. Kelimeleri oluşturabilmek ve doğru sırada yazabilmek için yan yana getirebilene kadar harfleri azar

azar çözdüm. "Dost" gibi bazıları kolaydı ama "sevgi" gibi diğerleri ayağıma her zaman çelme taktılar.

Artık böyle kelimeler kullanmıyordum, her ne kadar harf harf söyleyebilsem ve ne anlama geldiklerini bilsem de. Artık "intikam", "adalet" ve "ölüm" gibi kelimeler dilimden düşmüyordu.

Black Hukuk Sözlüğü'nün hikâyesini bilmiyordum ama alfabemi asla unutmuyacaktım. Sonsuza kadar benimdi. Bende de aynı harfler vardı, aynı sırada... sadece artık farklı hikâyeler anlatıyorlardı... duruşma salonuna ait olanlar, sınıfa değil.

Bu nedenle A harfi armut için değildi. Amy içindi.

Kızımın adının sahipsiz, yabancı bir ses tarafından telaffuz edilmesi karnıma bir yumruk gibi inip beni nefessiz bıraktı. Oynatıcıyı bir kez daha durdurdum ve yorganı üzerimden attım, derin bir nefes aldım. Ama dizüstü bilgisayarın ekranını kapatmak gerektiğini hatırladım, ışığını kesmek. Bu kayıtta her ne varsa, bunu kim kaydettiyse, son on yıldır duymak için umutsuzca beklediğim yanıtlara da sahip olmalıydı. Artık peşini bırakmayacaktım.

Yorganı yeniden başımın üzerine çektim, bir kez daha oynat tuşuna basarken titreyen elimin gölgesini izledim.

...İsminin A harfiyle başlamasına şaşmamalı. Alfabenin ilk harfi, alfabe kelimesinin de ilk harfi... İlk olmak için kullanılıyor. Haklı bir gururla, bana bak harfi. A grubu ünlülerin ve en iyi öğretmenlerin harfi... Sadece benim için değil, elbette. Hepsi Amy için.

Onun adı ise iki tane A içeriyor: Amy Archer. Çifte kutsanmış.

Kendi anne babamda A'nın gücü yoktu. Buna şaşırmamak gerek, zaten hiçbir şey bilmiyorlardı. Hiçbir şeyin değişmediğine ve bunu ümit etmenin manasız olduğuna inanıyorlardı, o nedenle de hiçbir şey değişmedi. Umut umutsuzdu. Sahip olduğunla ve olacağınla yetin, sızlanıp dırdır etme.

A harfiyle başlayan bir *ismim* olmadığına şaşmamalı. Onun yerine benimkisinde D var.

Dana.

Yine hava almak için yorganı kaldırdım. *Dana*. Yatağımın yanındaki komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Ekranda hâlâ kreşte küçük bir çocukla oynayan Henry'nin resmi duruyordu. *Dana'nın resmi*.

Fotoğraftaki kilolu, kederli kişiye bakıp tanıdığım kızın yüz hatlarını çıkarmaya çalıştım ama zordu. Belki gözlerinin şekli ve burnunun çizgisi benziyor olabilirdi ama düşük fotoğraf kalitesi yüzünden onlar da bulanıktı, emin olmak zordu. Gerçekte olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin etmiştim, oysa sadece yirmi yaşındaydı, Amy'yle aynı yaşta. Yani Amy'nin olacağı yaşta. Yolda Dana'nın yanından geçsem onu tanıyamayabilirdim.

Telefonu yorganın altına aldım, kaydı biraz geriye aldım ve oynat tuşuna bastım.

...Onun yerine benimkisinde D var.

Dana.

Okuldaki küçük pislikler kısa süre sonra adımı Dunno'ya⁷ çevirdiler. Ardından Dumbo'ya.⁸ İspanyolca derslerinde gözlüklü, dişleri telli ve saçları örgülü şıllığın teki ismimin anagramının *nada* olduğunu fark etti. *Hiçbir şey*. Tüm hayatım bir isimde...

Şansım yoktu... Genlerimde bile. Babam bir postacıydı. Zarflar haricinde hiçbir şey okumazdı ve o bile zorlamaydı.

Trajikomik bir şeydi... Mektupları posta kutusuna atan oydu ama aslında *onu* yönlendiren mektuplardı. Çantasındaki mektuplar nereye, ne zaman gideceğini kontrol ediyorlardı, sanki hepsinden kurtulmadan eve gidemezmiş gibi.

7 (İng.) Bilmiyorum. (yay. n.)

8 (İng.) Geri zekâlı. (yay. n.)

Eğer kapıdan postayı gösterdiğinde köpekler havlarsa o da orada durup onlara geri havlardı. Hav, hav. Mankafa... Bir de postayı bir arada tutmak için kullandıkları kırmızı plastik bant vardı tabii. Diğer postacılar onları yere atarlardı ama benim babam onları eve getirir, top yapar ve onuncu kattaki evimizin penceresinden aşağı atardı. Toplar tilt oyunundakiler gibi sağa sola çarpardı. Ben gülerdim ama o sadece dik dik bakardı, sanki kendisi de uzaklara uçmayı diliyormuş gibi.

Annem Walworth Yolu'nda berbat bir ayakkabı mağazasında yarı zamanlı çalışırdı. İşini çok sevmezdi ama sadece personel indirimi için dayanırdı. Gerçekten... eğer yüzde yirmilik indirimi olmasaydı, okula çoraplarımla gider ve çocuklara gülmeleri için başka bir malzeme daha verirdim.

"Daha dikkatli olmalısın," derdi bana. "Ayakkabılarına iyi bakmalısın. Para kolay kazanılmıyor."

Çizikleri siyah pastel kalemle kapatırdım.

Ayakkabı dükkânı East Sokağı'ndaki pazarın tam köşesindeydi, o nedenle kapanış saati pazarlıkları için harikulade bir konumdaydı. Eve asla lahana almazdık çünkü annem iş yerinde yeterince terli ayak gördüğünü söylerdi, o yüzden gelirken hep biraz çilek alırdı. Onları şekere bular, üzüm yiyen Romalılar gibi yerd. Yüzünde sersem bir ifadeyle orada otururdu: açgözlü, şımarık ve mutlu. Ardından sapına geldiğinde yüzünü buruşturup sapını tükürürdü. Bana açıklayana kadar neden önce saplarını kesmediğini anlamamıştım.

"İlk çileğimi böyle yemiştim," demişti. "Yaşlı bir adamın penceresindeki saksıdan çalardık. Hızlıca midemize indirmemiz gerekirdi. Bir kere yakalandım. Ödümü kopardı."

Gerçekten tükürmekten hoşlanıyordu.

Babamın annesi tamamen farklıydı ama ben doğmadan nalları dikmişti, muhtemelen benimle buluşmaktan kaçmak istediği için. Anlatılanlara göre mutfakta temiz tül perdeleri asarken bir sandalyenin üzerine çıkmış, ardından aniden tepe taklak düşmüş

ve beyin kanaması geçirmişti. Alt kattakiler düşme sesini duymuşlar ama herhalde mobilyaları değiştiriyor diye düşünmüşlerdi. İşten döndüğünde büyükbabam onu bulmuştu.

"Kahrolası bir ağa takılıp kalmıştı," derdi her zaman.

"Buz gibiydi. Sanki düğün günümüzü yeniden yaşıyordum, sadece bu seferki daha iyiydi."

Evlenmek zorunda kalmışlardı çünkü büyükbabam onu hamile bırakmıştı. Düğünden bir ay sonra bebeğini kaybetmişti ama artık geriye dönmek için çok geçti, o yüzden kabullenmişlerdi, ailemin her zaman yaptığı gibi, benim her zaman yaptığım gibi...

Büyükbabam dart takımının elebaşı olduğundan bardan ve onu görmekten her zaman mutlu olan (ve bir numaralı müşteleri olduğu) yasa dışı bahisçilerin arasından hiç ayrılmamıştı. Büyükannem ise Babycham içmek ve rock & roll'cularla takılmak için Streatham Palais'ye kaçmıştı.

Büyükbabam evlenecek türden bir adam olmadığını düşünüyordu... Büyükannemle evlenmeyi kastetmiyorum, evliliğin kendisini. Bu yüzden askerlik hizmetini yaparken yüzük parmağının yarısını kaybettiğini söylüyordu. Parmağının sadece kökü kalmıştı ve bunun evlenmemesi için bir uyarı işareti olduğunu, evliliğinin de bu yüzden yarım olduğunu hatırlatan bir alamet olduğunu iddia ediyordu.

Kendi engelim, diyordu... Sanırım evliliğini kastediyordu, parmağını değil. 3 numaralı otobüste kondüktör olarak para toplamasına engel değildi bu veya dart takımı için yüz seksen puan almasına.

Babam asla aynı odada yeterince kalmadıklarından kendi anne babasının çocukları olmasının bile mucize olduğuna inanıyordu. Yine de işi pişirmek için vakit bulmuşlardı.

"Sen ve erkek kardeşin için Tanrıya şükürler olsun," derdi büyükbabam, babama. "Eğer siz ikiniz olmasaydınız belediyeden asla üç yatak odalı bir ev alamazdık."

Amcam ilk fırsatta aileden kaçmış ve orduya yazılmıştı. Annem ve babam bir yıl sonra evlenmişlerdi. Meteliksizdiler... Her zaman öyle olacaktı, asla kendi yerlerine geçebilmek için para biriktirme şansları olmamıştı... Bunu düşünmemişlerdi bile. Belediye konutu umabilecekleri en iyi yerdi, gerçek ve doğru tek hayalleriydi, hatta bu rüyanın bile içine ettiler çünkü çok fazla insan vardı ve yeterince daire yoktu. Babam siyahileri, annem Pakistanlıları suçlamıştı. Hepimiz hayatı suçlamıştık.

Büyükbabam ise bundan biraz rahatsız olmuştu... Annemin ve babamın ona ödediği kirayı seviyordu. Barlar ve bahisçiler de. Birinin yemek pişirmesini, temizlik yapmasını ve her şeyi onun için yapmasını da seviyordu, ayrıca köle sahibi olduğu hakkında saçma sapan şakalar yapıyordu. Annem bu şakalara hiç gülmezdi, ben de öyle...

Büyükbabamın güzergâhındaki kondüktörleri yavaş yavaş azalttılar, dolayısıyla o da başka bir iş bulmak zorunda kaldı. Otobüs şoförü olamazdı çünkü şoförlük dersleri için fazla kalın kafalıydı... Aslında herhangi bir vasıf için demek daha doğru olur... Bu nedenle okulumda hademe oldu. Diğer çocuklar onun yüzünden bana kıs kıs gülüyorlardı.

"Kokuyorsun çünkü onun paspası yıkadığı yerde yıkanıyorsun."

"Hiç kimse size çaya gelmek istemiyor. Sahip olduğunuz tek şey okul kantininin artıkları."

Ama Amy beni seviyordu. Tanrı biliyor ki onun gibi çift A'lı bir ünlü için uygun bir oyun arkadaşı değildim. O zengin, akıllı ve popülerdi ama *benden* hoşlanıyordu... Bazen sırf bana üzül-düğü ve benim gibi sıradan biriyle birlikte olmak iyilik timsali görünmesini ve böylece öğretmenlerin takdirini kazanmasını sağladığı için onunla oynamama izin verdiğini düşünürdüm. Gerçekten iyi *biriydi*.

Sınıfta ondan kopya çekmeme izin verirdi... Diğerlerine beni rahat bırakmalarını söylerdi... Eğer beni de çağırmazlarsa onlarla oyun oynamazdı. Hatta İsa'nın doğumunun temsil edildiği

bir oyunda sırf benim gibi koyun olmak için Cebrail rolünü bile geri çevirmişti. Annem bunun hoş bir davranış olduğunu düşünüyordu, oysa Amy'nin annesi bundan hiç memnun olmamıştı.

Onun yanına oturmamı sevmediği gibi onunla oynamamdan da hoşlanmıyordu. Amy'ye cevaplarına bakmama izin vermesini ve eğer ayrı oturursak ikimizin de daha başarılı olacağını söylerdi ama Amy umursamazdı.

Verdiği partilerde ismim listenin en tepesindeydi ve benden başka hiç kimseyi yatıya kalmaya çağırmamıştı. Gece yarısı şölenlerimizde çikolatalarımızı ve bonibonlarımızı takas eder, Baharat Kızlar gibi giyinir ve aynanın önünde dans ederdik. Elbette o her zaman Bebek Baharat olurdu çünkü daha güzel ve daha sarışındı, ayrıca beyaz tüylü fular ona aitti.

Benden daha çok kıyafeti vardı tabii... ve plastik poşetlerde isimleri yazan mağazalardan gelirlerdi. Gap. Diesel. Dolce & Gabbana, o tarz yerler. Benimkiler ise marketlerde kullanılan basit poşetlerde gelirdi... Bilirsin, şu uyduruk olanlardan. İster böyle olsun ister hiç poşet olmasın, kıyafetlerimin taklit olduğu aşikârdı.

Amy'nin bazı kıyafetlerini giydim, üst kattaki yatak odasında tabii. Eve giderken onları çıkarmak zorundaydım çünkü Bayan Archer ön kapıda bir nöbetçi gibi durur, marketten alınmış kıyafetlerimde özel tasarım markaları arardı.

Bazıları Amy ile benim ikiz olduğumuzu zannederdi... Bayan Archer buna deli olurdu. Her seferinde suratını asıp reddederdi: *Elbette değil, bu ne aptalca bir fikir.* Birbirimize benziyorduk ama ben sadece ucuz bir kopyaydım, uyduruk bir taklit.

Bir keresinde ben ve Amy, Bayan Archer'ın kapısının eşliğine isimlerimizin baş harflerini kazımiştık... Bunun için temiz bir dayak yemiştik. Gerçek bir bacak kızartmaca ama zannediyorum ki dayağın çoğunu yine ben yemiştim, Amy değil. Onun kapısının eşiydi sanırım. Sanki ismimin baş harfleri şeytanın işaretinden

daha betermiş gibi, kötü bir alamet. Sonradan ortaya çıktığı gibi bu harfler...

Amy ortadan kaybolmadan önce Bayan Archer'ın beni pek sevdiğini sanmıyorum ama ardından ben güvendeyken ve Amy değilken... Öncelikle Amy'nin arkadaşı olmasaydım o gün asla oyun parkında olmayacaktı. Ama ben Amy'nin arkadaşıydım, o oradaydı ve ben değildim.

"Neredeydin?" diye sordu Bayan Archer defalarca. "Onun arkadaşı değil misin sen?"

Babam ona fazla üzerime gelmemesini söyledi. Büyükbabam ise Bayan Archer'a böyle davranmamasını söyledi.

"Dana berbat durumda," dedi. "Geceleri kâbuslarla uyanıyor. Ona baskı yapmasan da kendini zaten yeterince suçlu hissediyor."

Büyükbabam haklıydı... ama Bayan Archer da öyle. Benim hatamdı. Ne kadar denesem de onun gözüne girme şansım yoktu. *Crimewatch*'un yeniden sahnelenmesinde Amy gibi davranmaya çalıştım. Hık demiş burnundan düşmüştüm, aynasızlar öyle söylemişti. Bahse girerim Bayan Archer bundan nefret etti. Kızını bulmasına yardım edecek tek kişinin ben olmamdan dolayı da benden nefret ettiğine bahse girerim... Bunun yapabileceğim en son şey olduğunu düşündüğüne de.

Bunu yapmak istedim ama korktum. Amy'nin başına gelen şeyin aynısının benim de başıma gelmesinden korktum... Eğer kendimi oynayabilirsem senaryoyu yeniden yazabileceğimi ve her şeyi yoluna koyabileceğimi zannettim, bilirsin. Amy'yle tartışmazdım veya onun çekip gitmesine izin vermezdim. Onun yanında kalırdım... Onu korurdum... Büyükbabamla birlikte eve döndüğünden emin olurdum, tıpkı olması gerektiği gibi...

Ama aynasızlar *bana* ihtiyaçları olmadığını söylediler. Ortadan kaybolduğunda Amy tek başına oynuyordu ve onların üzerinde durmak istedikleri de buydu. Gerçek buydu. Ben sadece ayak altında dolanıyordum. Amy bensiz çok daha iyiydi... yeniden uyarlamada ve gerçek hayatta.

Sonunda, Amy'nin kıyafetlerinin tıpatıp aynılarını giydirdiler bana... Pembe eşofman altı, Baharat Kızlar yüksek tabanlı spor ayakkabılar, saç bandı ve üzerinde kaplan resmi olan eşofman üstü. Oyuncak bebek gibiydim... Amy bebeği.

Atlıkarıncanın üzerinde döndüm ve tahterevalliyeye oturdum, Amy'nin tarafı yere sürtünürken benim tarafım hafif ve bom-boştu... Sanki mancınıkla uzaya fırlatılmıştım, emniyetli bir yere.

Aynasızlar başlarını bana doğru sallayınca oyun parkından çıktım, tıpkı Amy'nin hayaleti gibi. Videonun beyaz parazitleri gösterip gösteremeyeceğini merak ettim çünkü bu herkesin iyiliği içindi.

A harfi Amy Archer içindi. Benden daha iyi bir arkadaşı hak eden kız.

B harfi... bebek içindi.

Okuldaki çocukların Amy ortadan yok olduktan sonra bana karşı daha nazik olduklarını düşünmüş olabilirsiniz, tıpkı George Miller'ın köpeği kaçtıktan sonra oldukları gibi. Arkadaşları ona bir sürü şeker vermişti ve öğretmenleri de onu ödevlerden muaf tutup iki dönem boyunca süt nöbetçisi yapmışlardı.

Ama benim elimde olan tek şey sorulardı.

"Ne oldu? O nerede? Nerede olduğunu neden bilmiyorsun?"

Onlara yanıt vermedim çünkü onlara yanıt veremezdim... Edepsizleşmeleri için çok zaman geçmesine gerek kalmadı.

"Senin kaçırılmamana şaşmamalı! Sapıklar bile seni istemiyor."

Bir anket yapmışlardı. "Kimin ortadan yok olmasını isterdin? Amy mi, Dana mı?" İlk kez Amy'den daha yüksek puan almıştım.

Yanımdaki boş sıra yüzüme atılan bir tokat gibiydi. Her gün... Tokat, artık o burada değil. Tokat... çünkü her şey senin yüzünden. Hiç kimse yanına oturmak istemiyor, çirkin ve iticisin, lanetlisin ve kötüsün. Tokat. Tokat. Tokat...

Amy'nin sol kolunun sağ koluma dokunuşunu özledim, Hindistan cevizli şampuanının kokusunu, cebine doldurduğu bir paket

keçeli kalemin kapağını açarken çıkardığı sesi. Oyun saatlerinde saklandım. Öğretmenler kızlara oyunlarına katılmamı istemelerini söylediler. Elbette oynamamı istemiyorlardı ama sadece öğretmenleri mutlu etmek için sormak zorundaydılar, zaten isteseler de ben katılmazdım. Öğretmenler denemem gerektiğini söylediler.

“Zor olduğunu biliyoruz ama elinden geldiğince yaşamına devam etmen gerek. Amy geri döndüğünde ip atlama konusunda senden daha iyi olmasını istemezsin, değil mi?”

Hiçbir zaman ip atlamamanın sırrını kavrayamadım, hep yanlış zamanda zıplayıp ipe takılırdım. Artık daha da berbatım çünkü ayağımı yerden güç bela kesebiliyordum ve bunu yapsam bile Amy’nin mezarı üzerinde zıplıyormuşum gibi hissediyordum.

“Şarkı söylemeyi unutma!” diye bağırdı kızlar.

Kahveyi severim, çayı severim,
Amy de bizimle zıplasın isterim.

Bir daha asla ip atlamadım... Sek sek, elim sende ve yakar top oynamadım. Diğer çocuklar bile niçin saklambaç oynamak istemediğimi anlayabiliyorlardı... *Bu nedenle* asla sormaktan vazgeçmediler.

Bunun yerine kendi başıma oyun oynadım, daha ziyade hokkabazlık oyunu, Amy öğretmişti. En fazla iki topa kadar çıkabildim, oysa Amy üç topa yapabiliyordu, aksi olsa şaşardım. Topları okul duvarlarına fırlattığımızda buharlı tren gibi ses çıkarıyorlardı ama ben tek başıma oynarken sadece yağmura benziyordu... Yavaş yavaş yağın yağmura.

Topla oynarken ben ve Amy bu şarkıyı söylemekten hoşlanırdık ama onsuz söylemeyi denediğimde gözlerimden yaşlar boşaldı:

Bahçe duvarının üstünden,
Kardeşim düştü yüksekten,
Annem dışarı çıktı,

Bana bir tokat patlattı,
Ona neden diye sordum,
O da yeniden patlattı.
Bahçe duvarının üstünden...

Bir seferinde, duvara vuran başka bir top sesinin ritmini duymuştum. Amy'yi aradım ama... orada değildi ve toplar yere düştü... Gözyaşları gibi, tek fark topların sonunda yuvarlanmayı kesmesi ama gözyaşlarımın durmamasıydı.

Bir kez daha denedim ama bu sefer başka bir şarkı seçtim: "Pokarekare ana". Maori olan bir öğretmenimiz bize öğretmişti ve topla oynarken hepimize bu şarkıyı söyletirdi... bu oyuna poi denirdi.

Ah sevgilim, geri dön bana,
Aşkımdan ölebilirim sana.

Poi'de kendimi geliştirdim. Yatak odamda çalıştım. Topu her döndürüşümde Amy'nin geri geleceği konusunda kendimi kandırdım, onu oltadaki balık gibi çekeceğime inandım. Oysa tek elime geçen bomboş havaydı...

Annem ve babam yeni bir evin ve yeni bir okulun faydası olacağını düşündüler. *Hepimiz için taze bir başlangıç*, demişlerdi, *hiç kimsenin bizi tanımadığı ve kendi hayatlarımıza devam edebileceğimiz bir yer*. Tüm yerler arasında kendimizi Birmingham'da bulduk. Sanırım mantıklı bir seçimdi çünkü ülkenin ortasında kocaman bir şehirdi... İçinde kaybolmaya yetecek kadar büyük.

Amy de geldi...

Ortaokulda gözden kayboldum. Okulu kırmadım veya o tarz şeyler yapmadım. Aslında her gün gittim, hatta kendimi iyi hissetmezken bile ama sadece sınıfın ortasında oturdum, tek başıma, bana söylenenleri yaparak. Sorulara asla yanıt vermedim,

asla gerçekten kötü notlar almadım, asla gerçekten iyi notlar da almadım. Sadece ortalamaydım, tam ortada... güvende.

Spor için fazla şişmandım, koro için fazla düz. Yılbaşı kartı vermedim veya almadım... Partilere davet edilmedim. Hatta lanet olası öğretmenler ismimi bile bilmiyorlardı. Oysa şekerçi dükkânında ve kantinde meşhurdum. Şekeri ve baharatı unut: Ben şeker, yağ, e kodları, katkı maddeleri ve tuzdan oluşmuşum.

Annem her zaman kahvaltı hakkında konuşup dururdu ama genelde pek kahvaltı etmezdim... Sadece masadan ve evden uzaklaşmak isterdim. Okula geç kaldım, arkadaşlarımla buluşacağım, ödevimi teslim edeceğim falan derdim... En azından ona öyle söylerdim.

Annem meyve için bana para verirdi, inanabiliyor musun? Meyve ve ben! Şaka gibi! Sonunda akıllandı ve tam tahıllı atıştırmalıklar almamı söyledi, bilirsin, karton gibi sert ve üzerine her türlü şey serpiştirilmiş olanlardan ama onun yerine otobüs durağının yakınındaki Spar Market'te durup kıymalı börek, cips, çikolata ve kola alırdım.

Benim için okulun en iyi yanı öğle yemeğiydi. Her gün kantine geç giderdim, aç olmadığımдан değil (ben her zaman açtım), geç gitmek daha fazla yemek demekti çünkü yemek veren bayanlar artmasından hoşlanmazlar ve cipsleri, tavuk etlerini, kırıntıları ve kremalı tatlıları porsiyonlara boşaltırlardı. Hatta ben ikinci tabağı dahi alırdım... Gerçekten iyi bir günümdeysen üçüncüyü bile. Yemek beni iyileştiriyordu, sadece annemin söylediği şekilde değil.

Sınavlar benim için zor değildi... Öğretmenler beni neden kaydetmeye tenezzül ettiler bilmiyorum. Yapmak zorundaydılar sanırım. Bir şekilde çocuk bakımı ve gıda teknolojisi sınavlarını kaçırdım, okuldan atıldım ve Little Chef'te garson oldum.

En azından bir üniformam vardı... Kırmızı beyazdı, o yüzden çıkıntılık yapmıyordum ama isimliğimi asla takmadım, her ne kadar müdür bu konuda beni uyarsa da. Rozetlerin müşterileri daha rahat hissettirdiğine inanıyordu ama neden böyle olduğunu

anlamıyordum. Bilmeleri gereken tek şey yiyeceklerin isimleriydi. Beni sipariş etmiyorlardı... Menüde ben yoktum.

Gerçekten öyleydi, not defterimin arkasında saklandığımı düşünürsen. Görünmezdim, ücretsiz personel yemekleri ve artan cipsler nedeniyle günbegün şişmanlasam da. Ayaklarımı göremediğim aşamaya kadar geldim ve kalçalarım masalardaki tabakları devirmeye başladı. Tanrıya şükür kırılanları ödemek zorunda değildim... ya da üniformaları. Üç farklı beden giydim, her biri bir öncekinden daha büyüktü.

Beni yanlış anlama, kendimden utanmıyordum... yani görünüşümden. Görünüşüm hoşuma gidiyordu. Ama dışarıdan nasıl göründüğümü görememekten memnundum... Bilirsin... içimden...

Genelevlerin olduğu mahallede pis bir bekâr evinde kalıyordum. Gece boyunca pencerenin altında yüksek topuklu ayakkabıların bir aşağı bir yukarı tıkırtısını ve arabaların motor seslerini duyuyordum. Kendilerini böyle tehlikeye atan kadınlar için üzülyordum ama onlardan nefret de ediyordum... müsait oldukları için... hayır demedikleri için. Müşterilerinden ise daha çok nefret ediyordum.

Hatta içlerinden biri onun aletini emmem ve onunla yatmam için kaç para istediğimi bile sordu bana.

"İri kızlar paranın karşılığını daha iyi veriyorlar," dedi.

Yüzüne tükürmek ve onu yumruklamak istedim ama bunun yerine koşarak uzaklaştım... Bekâr evinden ve Birmingham'dan. Dana'dan da kaçtım.

İşte o zaman kendime yeni bir isim buldum, Little Chef tezgâhında bırakılan kitaptan.

"Bir Hukuk Sözlüğü. Henry Campbell Black, YL."

Sana söylüyorum, ismimi değiştirmenin bu kadar kolay olmasına şaşırmıştım, bu benim için bile fazlasıyla kolaydı. Herhangi bir resmî form, birinden izin alma gereği veya bunun gibi ıvır zıvır yoktu. Tek yapmam gereken seçtiğim yeni isme dair bir dilekçe yazmam ve şahit olarak birine imzalatmamdı, iş halledilmişti.

Little Chef'te bir garson daha vardı... Adı Cindy'ydi, ter kokar ve kamyon şoförleriyle takılmayı severdi ama sanırım yine de iyiydi... Yani Cindy, Dana gibi "şirin" bir isimden Henry gibi "tuhaf" bir isme geçmeyi neden istediğimi anlamamıştı. Eğer ismimi değiştireceksem güzel bir isim bulmam gerektiğini düşünüyordu... Tiffany veya Fifi gibi. Sanki güzel bir isim bana uyacaktı. Öte yandan birçok kadının erkek ismi vardı. Terri. Lesley. Jamie. Henry neden olmasın?

Cindy yirmi papel ve o günün tüm bahşışleri karşılığında isim değiştirme dilekçemi imzaladı... Ona teşekkür edip etmediğimi veya hoşça kal deyip demediğimi hatırlamıyorum ama otobüs durağından ayrıldığımızda arkama dönüp bakmadığını biliyorum. Dana Bishop gitmişti, yeryüzünden silinmişti ve Amy'de olduğu gibi onu özleyecek veya gidişine üzülecek hiç kimse yoktu.

Oz Büyücüsü'nden bilirsin, Dorothy ve diğerleri Zümrüt Kent'i ilk kez ziyaret ettiklerinde sevinç dansı yapacaklarına Sarı Tuğlalı Yol'da koşturaya başlamışlardı. Hepsi heyecanlıydı ve nefes nefeseydi, tüm hayallerinin gerçekleşmek üzere olduğunu düşünüyorlardı... İşte Manchester'a ilk vardığımda benim için de öyleydi.

Kayıt belgesini doldururken yeni ismimi ilk kez kullandığım Ancoats'ta bir pansiyonda boş bir oda buldum. Sorumlu müdür gözünü bile kırpmamıştı.

Tam bir bok çukuruydu, kırmızı tuğladan yapılmış şu büyük, eski Victoria dönemi binalarından, tabii tüm o isten ve lekelerden bunu anlayabilirsen. İçi de daha temiz değildi. Koridorların boyaları pul pul dökülüyordu, yemek ve rutubet kokuyordu. Duvarlarda ziyaretçi getiremeyeceğimiz veya sigara içemeyeceğimize dair işaretler vardı... Evcil hayvan yahut uyuşturucu da sokamazdık... Yüksek sesle müzik dinleyemezdik...

Odam dardı ve ancak tek yatak konacak kadar uzundu. İçeriye fazla ışık almayan küçük bir penceresi ve binadaki başka biri musluğu açtığında, ki sürekli açılıyordu, lıkırdayan kirli bir lavabosu vardı. Yine de Birmingham'daki bekâr odamdan daha kötü

değildi, en azından burada hayat kadınları ve onların müşterileri yoktu, sadece kendimi daha farklı hissetmeme neden oluyordu...

Valizlerimi açar açmaz İşçi Bulma Kurumu'na gittim, her ne kadar geçmişte işe yaramasalar da. Bu sefer "danışman" bana bir randevu ayarlamıştı... Tüm bölgenin bağlı olduğu bir kreşte. En kötüsü, söylememe gerek yok, sadece kreşte öğretmen yardımcılığı işi olmasıydı ama ummayı cesaret edebileceğimden çok daha fazlasıydı, sonuçta çocuk bakımı sınavından kaçmıştım.

Amy'yi ve kendi çocukluğumu düşünmemeye çalıştım... Zihnimin gerilerine ittim. Görüşmeye gittiğimde oyun parkı gürültülüydü, ortalıkta koşuşturan ve kırmızı plastik bir tünelde solucan gibi kıvrılarak oynayan çocuklarla doluydu. Bu çocuklar mutlu görünüyorlardı, neşe ve enerji doluydular, tüm çocukların olması gerektiği gibi... Ben de mutlu olmuş olmayı ne çok diledim.

Çocukluğumla barışabilmek ve başka bir çocuğun Amy'ye zarar vermediğinden emin olup işleri yoluna koymak için bir şansım olduğunu gördüm. Oraya aittim... Ben onlara yardım edebilirdim ve onlar da beni iyileştirebilirlerdi.

İşi kaptım ama bir şartla. Kreş müdürü Maggie adli sicil kaydına bakmak zorundaydı.

"Kanun böyle istiyor," dedi. "Geçmişinde çocuklarla çalışabilmene engel olan bir durum olmadığından emin olmalıyız. Merak etme. Sadece formalite. Eminim saklayacak hiçbir şeyin yoktur."

Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyordu.

Elbette ona gerçek ismini vermek istemedim ama hiçbir yerde Henry Campbell Black ismiyle bir kayıt yoktu ve bu durum sadece şüphe çekecekti, ona doğruyu söylemek daha iyiydi.

"Alışılmadık bir isim seçmişsin," dedi. "Çocuklar bunu komik bulacaklar."

Onlara önceden bir Teletabi olduğumu söyledim... Beni hemen aralarına aldılar, muhtemelen kovalamaca oynarken çığlık attığım, kutulardan atladığım, boyalarla ve oyun hamuruyla oynamaya bayıldığım için. "Saat Kaç Bay Kurt?" oyununu

oyarken kurdun, "Akşam yemeği zamanı!" demesini beklerken çocuklardan daha fazla heyecanlanıyordum.

Çocuklar sırf elimi tutarak her gün kalbimi kırdılar... Bana güvenmemeleri gerekirken bana güvendiler, gerçekte nasıl biri olduğumu ve Amy'yi nasıl yüzüstü bıraktığımı bilseler yapmazlardı.

Küçük bir erkek çocuğu vardı... Elliot, sanırım ismi buydu... Tuğla bloklarla kule yapmak konusunda büyük bir merakı vardı, bilirsin, yanlarında harfler ve resimler bulunan şu parlak renkli olanlarla. Yazdığı saçma kelimeler benim eskiden yazdığım şeylere benzerdi.

Her neyse, bir gün "Amy" yazdı ve alt sırada üzerinde bir el resmi olan bir tuğla vardı. Ayağımla vurdum ve kulesini yıktım, tuğlaları dağıttım, tıpkı sihir kitaplarımdaki eski yazılar gibiydiler. Bu bir alametti... Amy'nin bana ulaşmak istediğinin işareti, arkadaşım olarak değil tabii, beni suçlamak için.

Oyunlarda hayaletler vardır ve durdurmak işe yaramaz... Güven bana, biliyorum, denedim.

İşe başladıktan kısa süre sonra şansım yine döndü, Maggie'nin Wythenshawe'da fazla bir odası vardı ve ister miyim diye bana sordu. Belli ki daha önce bakıcılık yapmıştı, benim gibi serse-rileri eve aldığında göre. Ben en yenisiydim ama en sonuncu olmadığım kesindi.

Orada uzun süre kalmamıştım, en fazla iki ay. Maggie erkek arkadaşının onunla yaşamasını istediğini anlattı. Endişelenmeme gerek olmadığını, dairede kalmaya devam edebileceğimi söyledi. Elinden gitmesini istemiyordu çünkü erkek arkadaşıyla işler istediği gibi gitmezse güvence olarak oraya ihtiyacı vardı.

"Sadece faturaları senin üzerine yaparız ve bu şekilde bırakırız, olur mu?"

Şansıma inanamıyordum! Önce başımın üstünde bir çatı, şimdi de kendime ait bir yer. Ona neredeyse sarılacaktım. Ardından tek başıma kalmayacağımı çünkü tanıdığı birinin belediye

tarafından verilen pis bir pansiyonda kaldığını ve ona yardım etmek istediğini söyledi.

"Çocuk yetiştirmek için uygun bir yer değil, sen de farkındasındır."

Yüzümdeki paniği görmüş olmalı.

"Merak etme," dedi. "Sadece tek çocuğu var. Kreşe gelirdi ama şimdi sekiz yaşlarında. Zeki bir kız. Senin için bir kız kardeş gibi olacak. Annesi senden sadece altı yaş daha büyük, o nedenle bir ablan da olacak. İyi olacağını hissediyorum. Çok iyi geçineceğinizi düşünüyorum."

Ne yapabilirdim ki? Hayır diyemezdim, orası kesin. Maggie bana çok nazik davranmıştı... cömert. Ben de öyle olmalıydım. Arkadaşlık bana iyi gelecekti, öyle tahmin etmişti ve ben de onlara iyi gelecektim.

"Biraz güvenliğe ihtiyaçları var. Senin ilgine."

Bir ev arkadaşı ve bir hayaletle aynı evi paylaşacaktım.

B harfi bebek içindi. Yeni bir nesil içindi.

Yorganın altındaki hava nemli ve bayattı, benim gibi kokuyordu. Gerçeğin kokusunu da alıyordum. Farkındalık ter gibi damlıyordu. Dana, Libby ve Esme. Birlikte yaşıyorlardı. Hayatlarını paylaşıyorlardı. Hikâyeleri paylaşıyorlardı. Masallar uyduruyorlardı.

Adrenalin patlaması yaşadım. Hiddet. Her şeyi bilme gereksinimi.

C harfi ise... kedi⁹ içindi.

Söylüyorum sana, ilk vardığım gece Manchester Zümrüt Kent gibi görünmüş olabilirdi ama bahse girerim Zümrüt Kent'te yağmur burada yağdığı gibi yağmıyordur. Buraya boşuna yağmurlu kent demiyorlar. Sessiz, hafif bir çiseleme değil... Gökten

9 İngilizcesi: cat. (ç. n.)

boşalıyor, saatlerce yağan iri, soğuk, değişmeyen bir yağmur. Libby ve Esme işte böyle bir günde kapıda belirdiler.

Maggie onları arabasıyla getirmişti. Dairenin penceresinden izlemiştim. Cam nefesimden buğulanmıştı ve yağmur damlaları şerit gibi akıyordu, o nedenle Esme'yi ilk gördüğümde sanki bir ağın içinden bakıyordum... Gördüğüm şey Amy'ydi.

Parmaklarımı pencereye koyduğumda, ona dokunmaya çalıştığımda ve gerçekten orada olup olmadığını kontrol ettiğimde, camın serinliğini bir hayaletin derisi gibi hissettim. Kendime her şeyin kafamda olduğunu, bir ışık oyunu veya hüsnükuruntu olduğunu söyledim ama bunun pişmanlık duygusundan daha fazlası olduğunu biliyordum.

Dejavu hakkında bir şeyler okumuştum... Çoğu saçma şeylerdi ama "daha önce bunu yaşadım" anını hissetmiştim, genellikle de kâbuslarımda. Ama bu sefer en kötüsüydü. Amy oradaydı, tam karşımda. Gerçek ve hayatta. Dik dik bana bakıyordu... Esme'nin gözlerinden.

Esme bana doğru yürüdü ve gülümsedi. *O gülüş, Tanrım, o gülüş.* Çok uzun zamandır özlediğim, yeniden görmek istediğim. Tatlı ve nazikti, bağışlayıcıydı... Maggie beni tanıttığında başını kaldırdı, sanki ismimi doğru anlamamıştı.

"O senin gerçek ismin değil, öyle değil mi?" dedi.

Gülümsemesi yarı şakacı yarı şüpheliydi. Kendi ismim olduğunu söylediğimde de değişmedi.

Libby orada değilmiş gibiydi... Kendini tanıtmadı, hemen değil ama ardından gözüme ilişti, yavaşça, bir gözyaşı gibi.

Solgundu, köşeye kısıtılmıştı ve terliyordu, üstelik gerçekte olduğundan daha yaşlı gösteriyordu ama bazı açılardan da daha küçük... İri yapılı bir çocuk gibi, yardım edebileceğim bir başka çocuk.

Saçı için ona bir havlu verdim. Kuruladığında coşkulu ve başı dönmüş gibiydi, sanki atlıkarıncadan inen küçük bir çocuk gibi.

"Bunu gerçekten takdir ediyoruz," dedi, "değil mi, Esme?"

Esme hızla başını salladı.

"Hiç sorun çıkarmayacağız, değil mi?"

Esme sırtıttı ve yavaşça başını salladı.

Valizlerini açmaları için onları yalnız bıraktım ve koridorda Maggie'nin yanına geri döndüm. Tuzağa düşürülmüş gibi göründüğümü söyledi... Biraz şoke olmuş göründüğümü, sanki yumruk yemişim gibi. Ona her şeye yeniden başlamaktan ve yabancılarla birlikte yaşamaktan kaynaklandığını söyledim.

"Pansiyonda kaldığın onca zamandan sonra buna alışık olacağını düşünmüştüm," dedi Maggie. "Başta biraz tuhaf olacak ama bir kez birbirinizi tanıdığınızda sanki tüm hayatınız boyunca tanışıyormuşsunuz gibi olacak."

Sorun da buydu.

Esme mutfakta bir kâse sebze çorbası içerken onu izlediğimi gördü. Kaşlarını çatı.

"Ne?" dedi.

"Yok bir şey."

Kaş çatmayı bıraktı ve gülümsemeye başladı... sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi. Amy'nin her zaman yaptığı gibi... *İkizler gibi*, derdi Bayan Clapton, sanki biz birbirimizi telepatiyle anlıyormuşuz gibi.

Esme'nin zihnimi bulandırdığını veya kafamı karıştırıp beni korkuttuğunu bilmesini istemedim. Hayaletlere inandığımı bilmesini istemedim. Ama sanırım tüm bunları zaten biliyordu... Beni de en çok korkutan buydu.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gece, Esme'ye banyo yaptırdım, uzun bir banyo, küvete biraz duş jeli boşalttım ve tamamen köpürttüm. Onu orada bıraktım ve bakmak için gittiğimde Libby'yi yatakta uyurken buldum. Ayakkabılarını çıkardım, yorganı üzerine çektim, kıyafetlerini poşetten çıkardım ve çamaşır makinesine attım.

Makinenin kapağının camı köpükle doldu... Esme banyoda köpük içindeydi... Yağmur pencereye çarpiyordu. Daire mi kendi-

sini yıkayıp pisliklerinden arındırıyordu, yoksa etrafımda yıkanan ve içeri sızmaya çalışan geçmiş miydi bilemiyordum.

Banyodan çıktığında, Esme saçını kurutmamı istedi ki baş başa kaldığımızda Amy'yle bunu hep yapardık. Saçlarımın onunkisi gibi kalın, parlak ve Bebek Baharat gibi sarı olmasını dilerdim. Her fırça darbesinin bizi birbirimize daha sıkı bağladığını düşünürdüm ama Esme'ye dokunmak... elektrik çarpması gibiydi. Geri çekildim.

"Sorun değil," dedi. "Canımı yakmadın. Saçlarım o kadar da karışık değil."

Benim için öyleydi...

Yıllardır hiç kimseye dokunmamıştım ve onların da bana dokunmasına izin vermezdim. İyi geceler öpücüğüne yıllar önce elveda demiştim, her ne kadar annem ve babam buna pek aldırmasalar da. Ondan sonra katlanmak zorunda olduğum yegâne temas Little Chef müşterilerinden nakit para alırken ellerinin benimkini sıyrıp geçmesiydi. Bundan da uzak durmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Kreşteki çocukların dokunmaları farklıydı... Daha masumdu... O nedenle diğerleri gibi tenimin altına sirayet etmiyorlardı. Sadece için bir parçasıydı.

Her neyse, Esme'nin saçlarını bir havluyla kuruladım, ardından uzun, yumuşak darbelerle fırçaladım. Bitirdiğimde, keyfi yerine gelmişti, ıslık ıslık parlıyordu, rahatlamıştı ve güneşin altındaki kedi gibi mutluydu.

Gelecek birkaç hafta içinde Libby de rahatladı. Güvendeydi, rahattı ve birinin kızının bakımına yardım etmesi hoşuna gitmişti.

"Tek istediğim Esme için kendi annemin bana karşı olduğundan daha iyi bir anne olmak," dedi. "Daha iyi bir aile olabilmemiz için."

Dalgın ve hayal kırıklığına uğramış görünmeyi bırakmıştı ve keşke şunu veya bunu yapmış olsaydım demeyi de. Kendine acımaya bir son vermişti... Güveni yerine gelmişti, öyle ki iş baş-

vurularına dahi başlamıştı. Sonunda bir iş buldu, havalimanında duty free mağazasında satış danışmanlığı.

Costcutter Market'ten satın aldığımız en ucuz şarapla kutlama yaptık. Libby ve Esme ben onları kanepeden izlerken elleri başlarının üzerinde radyoda çalan şarkılarda dans ettiler. Benim de katılmamı istediler ama yapamazdım. Dansta iyi değildim... Hatta topla oynamaktan bile daha kötüydüm ve bu da yeterliydi.

Esme bileğimi tuttu ve beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama ona yapamayacağımı söyledim, bunun için fazla hantal biriydim.

"Buna direnemezsin," dedi.

Parmaklarıyla beni sıkıca kavradılar.

"Ritim sonunda seni ele geçirir."

Bir kez daha dürttüler. Sonra bir kez daha.

Libby beni teşvik etmeye çalıştı.

Ben direndim ve onlar tökezleyip üzerime düştüler... Yılan gibi kıvrıldım, bu onları daha da güldürdü ve tüm bu esnada parmaklarıyla beni gıdıkladılar, gıdıkladılar, gıdıkladılar.

"Bundan gerçekten hoşlanıyor!" dedi Esme.

Onlara durmaları için yalvardım ve itmeye çalıştım ama daha zinde, daha zayıf, daha kıvraktılar. Esme kollarını dizlerime koydu ve beni yere çivilemeye çalıştı ama ben... onu ittim ve deli gibi çılglık atıp yüzüne okkalı bir tokat patlattım.

Libby bunun sadece bir oyun olduğunu söyleyerek bana bağırdı. Kafamı kanepeye gömdüm, ağladım ve defalarca özür dilediğimi söyleyip durdum...

Esme ona neden vurduğumu sormadı çünkü biliyordu. Anlayışlı bir tavırla elime hafifçe vurdu ama parmaklarını bana dikmişti... seçmişti... suçlamaya hazırды.

C harfi kedi içindi. Farelerle oyun oynarlardı.

D harfi... ördek¹⁰ içindi.

10 • İngilizcesi: duck. (ç. n.)

Çocuklar konusunda bana güvenilemeyeceğini bildiğimden hiçbir zaman çocuk sahibi olacağımı düşünmemiştim. Kreş iyiydi... Kapılar kilitliydi, böylece çocuklar dışarı çıkamazlardı ve biz izin vermeden hiç kimse de içeri giremezdi. Etrafta başka insanlar da vardı... Onlara bakacak sorumlu insanlar, bu nedenle her şey benim omuzlarımda değildi.

Anne babalar için durum farklıydı ve ben de onlardan biri olmuştum. Bu yeterince büyük bir sürpriz değilse, bundan daha büyük olanı benim bunda iyi olmamdı... özellikle de endişelenme bakımından.

Libby'nin vardiyalı çalışması okul koşuşturmacasını yönetebilmek için her zaman ortalıkta olmadığı anlamına geliyordu ve bu durumda ben devreye girmek zorunda kalıyordum. Bazı günler Esme'yi okula o bırakıyordu, ben de okuldan alıp resimlerini ve eşyalarını daireye taşıyordum... veya tam tersi oluyordu.

Esme okul binasından içeri girene kadar asla okul kapısından ayrılmıyordum. Onu alacağım zaman ise hep tam vaktinde orada oluyordum... hatta vaktinden önce. Bu sefer hiçbir hata yapmayacaktım. Önümde, arkamda ve onların arasında gözlerim vardı, tıpkı *Sevimli Canavarlar* filminde olduğu gibi.

Eğer Esme'yi ben aldıysam, benimle birlikte kreşe gelmek ve anne babaları hâlâ işte olan çocukların katıldığı okul sonrası kulüpler bitene kadar beklemek zorundaydı. Esme bunu umursamazdı çünkü başıboş dolaşan köpekler arasında tek başına eve yürümek istemezdi, bilirsin, kalın boyunlu ve üzerinde metal çiviler olan deri tasmalı Staffordshire Bull Terrierleri arasından. Ben de onlardan pek hoşlanmazdım, köpeklerden yani. Kedilerle de aram pek iyi değildi aslında ama köpekler...

Bir keresinde ben ve Amy paten kayarken bir Westie tarafından park boyunca kovalanmıştık. Kafeden dondurmalarımızı henüz almıştık. Köpeğin dondurmayı mı, yoksa bizi mi daha çok istediğini anlamamıştım ama peşimizden koştu, ayaklarımızın dibinde havladı. Her ikimiz de yere düştük ve dizlerimiz

sıyrıldı. Bayan Archer yaralı dizlerimize krem sürdü ve yeniden dondurma almamız için bize para verdi ama sanırım Amy'nin yaralanmasının benim hatam olduğunu düşünüyordu çünkü patenle kayma fikri benimdi.

Esme kreşteki çocuklardan epey büyüktü ama onlarla oynamaktan hoşlanıyordu... meyve sularını dağıtmaktan... masal saati gelince bacaklarını birbirinin üzerine atıp yerde oturmaktan...

Benim anlattıklarım Disney ve Barbie'nin gösterişsiz türevleriydi. Öyle olmak zorundaydılar... Kitapları daha önce hiç okumamıştım. Sadece filmlerini görmüştüm ve kitapların aksine fazla çarpıcı değillerdi.

Her neyse, korkunç bölümlerde Esme kamburunu çıkarır, kahraman kaçıp kurtulduğunda alkışlar ve hikâye bittiğinde homurdanırdı. Sıkılmamasına şaşırdığımı söylerdim çünkü onları defalarca dinlemişti.

"Ben sadece diğerleri için rol yapıyorum," derdi. "Masallara o kadar meraklı değilim. Gerçek hikâyeler çok daha iyi."

Bir gün beni binadaki eski, küçük kütüphaneye sürükledi. Raflardaki kitaplar sararmıştı... Hiç kimse tarafından okunmamış gibi görünüyorlardı. *Grimm Masalları* isimli bir kitabı raftan aldı.

"Bunları ezbere biliyorum," dedi. "Ama eğer sen bana okursan yepyeni olacaklar. Tüm o seslerle ve hareketlerle. Kreşte yaptığın gibi."

Sanki bana meydan okuyordu... Okumam için beni kışkırtıyordu. *Yapabiliyor muyum* diye görmek için. Düşündüğü kişi olup olmadığını görmek için test ediyordu...

Ona hikâyeleri muntazam bir şekilde okudum, kolumu boynuna dolamış bir halde yatağında oturarak. Ezberim pek iyi değildi ama onu etkilemeye yetmişti. Beni yerimden hoplatan kelimeler değil, gerçek hikâyelerdi. Ürperticiydiler. Sanki kanla yazılmış gibiydiler, başlar ve kollar koparılmıştı, insanlar kurtlara terk edilmişti...

Kitaptan başımı ne zaman kaldırırsam Esme'nin dudakları kelimeleri sessizce tekrarlıyordu, gözleri bana dikiliydi.

"Aileler birbirlerine çok kötü davranabilirler, değil mi?" dedi. "Özellikle de üvey anneler. Onlar *her zaman* kötüdür."

Gözlerimi kaçırdım. Hansel ve Gretel'in ormanda terk edilmelerinde ısrar eden oduncunun karısı gibiydim... ve Esme bunu biliyordu.

O kitabı kaç kere raftan indirdiğinin sayısını unuttum, tıpkı Amy'nin *The Man Who Didn't Wash His Dishes*'ta yaptığı gibi defalarca. O kitabı sadece Amy okudu diye okumuştum ve sadece bir kez, çünkü benim gibi sersem biri için bile saçma bir kitaptı.

Amy bana Philip Pullman'ın büyük, kalın kitaplarını okumamı söyleyip duruyordu ama çok uzundular ve hiç resim yoktu. Ama Esme'nin daha sonra benden okumamı istediği kitaplardan biri de oydu.

Bir şeyi de değiştirmişti... Her zaman olduğu gibi yanına oturmam yerine beni yatağın ucunda bir sandalyeye oturtmuştu. Ne fark ettiğini sorduğumda sadece omuz silktili.

"Bilmiyorum. Sadece..."

Sadece beni daha iyi görmek istediğini düşündüm, böylelikle hikâyelere verdiğim tepkileri görebilecekti. Bana daha önce okumadığını söyledi ama ezbere biliyordu ve her ince ayrıntıyı çoktan kavramış gibiydi, hatta karmaşık bilim kurgu sahnelerini açıklamama bile gerek yoktu. Aslında sorsaydı da açıklayamazdım. Onun için paralel dünyalar arasında dolaşan Lyra gerçektir, her gün gerçekleşen sıradan bir şeydi.

Kaçırılmış çocuklar üzerinde yapılan deneylerle ilgili bölümler ödemü kopardı... Okumaya devam edemedim.

"Lütfen," dedi. "Ben de korkuyorum ama ne olduğunu bilmek istiyorum."

O korkmuyordu, oyun oynuyordu... Fareyle oynayan kedi gibi. Ama ben okumaya devam ettim, yatağın ucundaki sandalyede oturarak.

O kitabı bitirdik... ve serideki bir sonrakini. Lyra'nın arkadaşı Will'e farklı dünyalar arasında pencereler açabilen bir bıçak verildiğini anlatan kitabı. Esme başıyla onayladı. Lyra kaçırıldığında Esme titrediğini görünce memnun olmuştu. Kitabın sonunda Lyra hâlâ kayıptı.

"Mutlu bir son değil, öyle değil mi?" dedi Esme.

Bu son değildi. Ona söyledim, seride bir kitap daha vardı. O yüzden o kitabı da okumamı istedi, sonunda her şeyin yoluna girip girmediğini görmek için.

Elbette girmedii. Will ve Lyra birbirlerine olan aşklarını itiraf etmişler ama ayrı dünyalarda yaşamak zorunda kalmışlardı.

"Mutlu bir son olmayacağını biliyordum," dedi Esme. "Sen de biliyordun, öyle değil mi?" Sesi sert ve bakışları deliciydi.

Mutsuz da değildi aslında, ona öyle söyledim. "Sonuçta yine buluşacaklar."

"Ama bunun iyi bir şey olup olmadığı bize söylenmiyor," dedi Esme. "Hikâyenin bu kısmı yazılmadı. Henüz."

Esme'ye bir daha kitap okumadım. Bir daha okumamı istemedi benden, tek başına yataкта oturup kendi kendine okudu. Hikâye de okumuyordu, bunun yerine artık benim kitaplarıma geçmişti.

Düşünce Gücüyle Tedavi.

The Element Encyclopaedia of 5,000 Spells.

Working with Guides and Angels.

Dokuz Kehanet.

The Gilded Tarot.

Libby tüm bunların eski zırvalıklar olduğunu düşünüyordu ama Esme onları sevdi, özellikle de tarot kartlarını. Onları yere seriyor ve Libby'den bir tanesini seçmesini istiyordu. Libby iç çekiyor ve en yakındaki kartın üzerine parmağını koyuyordu.

"Kupa on." Esme kartın anlamı için hemen kitabı açıyordu. "Mutlu bir aile yaşantısı. Gerçek arkadaşlıklar."

Libby gülümsedi.

"Bu güzel."

Esme karta baktı, ardından yine kitaba döndü.

"Ah hayır, bir dakika. Kartın tepetaklak durmuş. Bu bir ar-kadaşlığın bitişı anlamına geliyor. Çocukların anne babalarına karşı çıkabileceğı."

Libby güldü ve her şeyin olduğı gibi devam edeceğı anlamına geldiğini söyledi. Esme kartları yeniden karıştırdı ve bu sefer benim sıram olduğunu söyledi. Parmağımla birine dokundum. On sihirli değnek... Ne anlama geldiğini söylemesine gerek yoktu çünkü bana her zaman aynı kart geliyordu.

"Bir sürü zulüm," dedi Esme. "Acı. Tüm planların suya düş-mesi." Sinsice seviniyordu, iliklerine kadar memnun olmuştu... Sana söylüyorum, kartlardaki kehanetler hiçbir zaman o an ol-duğundan daha gerçek görünmediler.

Sıra Esme'ye geldiğinde çarkifelek çıktı.

"Kader, olağanüstü bir kayıp, bir sorunun bitmesi, beklen-medik olaylar," dedi. Bacaklarını kendine doğru çekti ve çenesini dizlerinin üzerine koydu. "Hım, bunların ne olabileceğini merak ediyorum." Doğruca bana baktı. "Umarım hoş şeylerdir."

Bu cümleyi hayal kuruyormuş edasıyla söylemedi... Daha ziyade tehdit eder gibi söyledi.

"Hoş bir şey," dedi Libby. "Esme, montunu giy. Biraz temiz hava alalım. Kötü ruhları kovalım." Kollarını başının üzerine ko-yarak Esme'yi koridora doğru sürükledi, tıpkı Scooby-Doo'daki hayaletler gibi.

Ben evde kalıp ütü yapacağımı söyledim ama Libby gerçek-ten benim de gelmemi istedi. Kendimizi Wythenshawe Parkı'nda bulduk.

Yıllardır parka gitmemiştim. Uzun çimenler neyin ne olduğunu, etrafta kimlerin dolaştığını ve neye sahip olduğunu görebilmen anlamına geliyordu... Ama çatlaklar veya benim saklanabileceğim hiçbir yer yoktu. İçinde kimlerin olduğu görülemediğı için çalılıklar da riskliydi ve koşmak zorunda kalırsan kökleri seni düşürürdü, bileğini burktuğın için de artık koşamazdın.

Hele oyun parkları en kötüleridir... Salıncaklar ve tırmanma panelleri eğlence için veya başını döndürmek için değildir, sadece... tuzaktır. Tahterevalliler seni oturan bir ördeğe çevirir... ve atlıkarınca... Tanrım, atlıkarınca... Midemin kalkmasına neden olan dönmesi değil, sadece hatıralar. Çekim kuvveti gibi...

Kendime, *sakin ol*, deyip durdum, *her şey yolunda, hiçbir şey bana zarar veremez...* Hatta oyun parkının aksi istikametine bizi çekerken Esme'ye sarılabıldım, tehlikeden uzağa ve çiftliğin güvenliğine çekiyordu.

"O salıncakları ve o tarz şeyleri hiçbir zaman çok sevemedin, değil mi Esme?" dedi Libby.

Esme başını salladı.

"Beni hasta ediyorlar," dedi. Elimi o kadar sıktı ki parmaklarımı acıttı.

Çiftliğin daha iyi olacağını önceden düşünmeliydim... Her tür çiftlikte tezek vardır, ister kent çiftliği olsun ister gerçek çiftlik. Ben onu hatırlamadıysam da Esme hatırlamıştı.

Annelerinin memelerini emip duran domuz yavrularının üzerine titredi... Biberonla bir kuzuyu beslerken çektiirdiği fotoğrafta gülümsedi... Kısağa oracıkta ve tam o anda tayını doğurması için sihir yaptı.

Hepsi neşe ve sevinç doluydu... Tıpkı kreşteki şarkı gibi: Ali Baba'nın bir çiftliği var, çiftliğinde inekleri var...

Evet, kesinlikle...

Çiftliğinde ördekleri var...

İşte oradaydılar, çamurun içinde dolanan ağgözlü domuzların seslerinin arasında. Ördekler, sağda solda patırtı çıkarıyorlardı.

Gözlerimi kapattım ve Amy'lerde kaldığım bir geceye geri gittim. Çığlık atarak uyanmıştı... Tüm evi ayağa kaldırmıştı. Annesi koşarak gelmişti ve sadece bir rüya olduğunu söylemişti, gerçekten kötü bir rüya. Amy'ye sıkıca sarılmış ve sırtını sıvazlamıştı.

"Yine ördek miydi?" diye sormuştu ona.

Amy başını sallayıp ve önüne eğmişti.

"Peter ve Kurt'taki," demişti Bayan Archer bana. "Bir klasik müzik parçası."

Amy'ye onun sadece bir hikâye olduğunu, sadece bir ördek olduğunu söyleyip durmuştu... Kurttan korkması daha mantıklı olurdu ama zaten Amy ondan da korktuğunu söylemişti.

"Kurt ördeği yedi ama zavallı şey hâlâ canlıydı," dedi. "Tuzaga düşürüldü ve arkadaşları ona yardım edemedi."

Ben de Amy kadar korkmuştum ve gecenin geri kalan kısmında onun yatağında uyumuştum. Amy bir daha uyanmamıştı... Ben ise uyuyamamıştım. Gözlerimi açık tutmak zorundaydım... Kurda dikkat etmeliydim.

Libby ördek gölüne gitmek istedi ama ben tuvalete gitmem gerektiğini söyledim. Esme de aynı şeyi söyledi, bunun üzerine Libby birazdan kafede bizimle buluşacağını bildirdi.

"Annem ördeklerin çıkardığı sesi seviyor," dedi Esme yürüyerek uzaklaşırken. "Hepsinin gerçekten güzel bir şakaya güldüklerini düşünüyor." Yavaşça elimi tuttu. "Ama ben gülecek pek bir şeyleri olduğunu düşünmüyorum, ya sen?"

"Ah, bilmiyorum," dedim. "Yüzebiliyorlar ve uçabiliyorlar. Pek de fena sayılmaz."

"Evet ama hiçbir yerde güvende değiller, öyle değil mi?" dedi Esme. "Zıpkınlar onları suda avlıyorlar. Havada tüfekler. Tilkiler de karada. Seslerinin üzgün ve endişeli çıkmasına şaşmamalı!"

Elimi sıkı ve bana okuldan birinin ona ördek sesinin yankısı olmadığını düşündüğünü söyledi.

"Buna inanmıyorum," dedi. "Ya sen?"

İleriye doğru baktım... ve yanıt vermedim.

"Ben inanmıyorum," dedi Esme. "Hiçbirine. Her şeyin bir yankısı vardır. Her şeyin."

D harfi ördek içindi. İster otursun, ister ölü olsun. Asla çenesini kapatmayan ördekler.

E harfi... yumurta¹¹ içindi.

Geri dönerek Amy'nin nasıl bir oyun oynamayı planladığını bilmiyordum ama bu bir büyü olmalıydı... kitaplarımda okuduğum türden. Ama beyaz büyü değildi... yani iyi değildi. Bu kara ve kirliydi, kristal küre ve sihirli değnekle değiştirebileceğin şeylerden değildi.

Bazı kitaplar doğa kanunlarıyla açıklıyordu... Bilirsin, evrenin her şeyi olması gerektiği gibi düzenlediğini falan anlatıyordu. Berbat şeyler vardı ama durdurulamaz değillerdi.

Esmeye de öyle olmuştu... Amy'ye demek istiyorum... Kaçabileceğimi ve yeni bir hayata başlayabileceğimi düşünmüştüm ama evrenin istediği bu değildi. Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Kader kaderdir, iyi veya kötü... *Ritim sonunda seni ele geçirir.*

Sanırım tüm bunları en başından beri biliyordum, gerçekten. Ebeveynlerim de buna inanıyorlardı, sadece bunu ifade etmek için kullanabilecekleri havalı kelimeleri yoktu... Aksilik yasası derlerdi, evrenin kuralı değil.

Amy numara yapmakta her zaman iyi olmuştur ve ben de her zaman kanmışımdır. *Bir kart seç, herhangi biri,* derdi ve ben de zeki olmaya çalışıp desteden çıkmayan, ortada veya tam sonda olmayan birini seçerdim. Ama her seferinde benim kartımı bulurdu, daha ilk seferde, sürekli. Elindeki parayı da ortadan kaybederdi... Parmaklarını şöyle bir oynatırdı ve ta da! Montunun cebinden çıkardı.

Nasıl yaptığını bana göstermesini isterdim ama göstermezdi. Sihir benimle paylaşmadığı tek şeydi. Onun dışında her şeyi paylaşırdı, sorun değildi. Kıyafetler, keçeli kalemler ve şekerlerden istediğim kadar alabilirdim ama sihir... Hayır... Evrensel kural, bilirsin. Sadece bu tarz şeyleri bilecek kadar özel değildim. *Onun* sihirli olduğuna ve *benim* olmadığımı inanırdım.

11 İngilizcesi: egg. (ç. n.)

Okuldaki o gün bir kez olsun ön planda olmak zorunda olan *bendim*. Gizemli sihir güçlerine sahip olan bendim ve o da anlamayarak başını kaşıyordu... Bir şekilde yani.

O gün bilim dersinde Bayan Clapton'ın bize ne anlattığına dair hiçbir fikrim yoktu ama bahse girerim benim öğrendiğim şey değildi, beni Amy'ye üstün kılan şey ve bingo! Her şey mahvolmuştu. Evrensel kural bunu kesinlikle kanıtlayacaktı.

Bayan Clapton beni ve Amy'yi sınıfın önünde tahtaya çıkarmış ve ardından bana bir yumurta verip kâsenin üstünde iyice sıkmamı istemişti. Kırılacağını bilsem de herkes gibi kırıldığını görünce zıpladım. Parmaklarım yumurtanın sarısına bulanmıştı.

Ardından bir yumurta daha alıp bu sefer yanlarından değil üstten ve alttan sıkmam söylendi. Tam sıkmaya başlıyordum ki Bayan Clapton beni durdurdu.

"Amy'nin başının üzerinde yap," dedi. "Sana meydan okuyorum."

Sınıf arkadaşlarım nefeslerini tuttular. Amy gözlerini kırıştırdı ve yumurtayı başının üzerinde tutarken çok gerildi.

"Kirlenmek istemiyorum efendim," dedi. "Saçlarımı dün akşam yıkadım. Annem de üniformamı temiz tutmam konusunda beni sürekli uyarır."

Ama Bayan Clapton bana devam etmemi söyledi. Amy gözlerini sıkıca kapattı.

Elimden geldiğince sıktım ama yumurta kırılmadı. Herkes bunun sihir olduğunu ve *benim* de sihirbaz olduğumu düşündü... Yani Amy hariç herkes.

"Yine yap!" diye bağırdılar.

Yumurtayı Amy'nin gözleri önünde salladım.

"Abra-kadabra."

"Bu sihir değil," dedi Amy. "Bilim. Öyle değil mi efendim?"

Yumurta patladı ve Amy'nin saçları ve yüzü yumurtanın sıvısıyla tamamen yapış yapış oldu. Bana bağırdı, defalarca bunu kasten yaptığımı haykırdı.

Ben her zaman sakardım... Kedi beşiği adlı ip oyununda parmaklarım hep birbirine dolanırdı ve beyzbola benzeyen top oyununda hep ıskalardım, hatta bir keresinde Amy'nin Ay adlı guinea pig'ini yere düşürmüştüm, her ne kadar bu iyi bir şey olsa da çünkü bu sayede daha önceden kız olduğunu zannetmesine rağmen aslında erkek olduğunu öğrenmiştik.

Hiçbir şeyde bana güvenilemezdi, özellikle de pahalı ve narin şeylerde... sihir gibi... veya Amy gibi. Farklı olmasını dilemenin manası yoktu, dolayısıyla denemeye de gerek yoktu. Denersem de sonuçlarına katlanırdım... ve ne kadar çok denersem sonuçlar o kadar şiddetli olurdu.

E harfi yumurta içindi. Evrensel kurala göre kırılmaları daha kolaydı.

F harfi... peri¹² içindi.

Dediğim gibi bazı şeyler değiştirilemez ve insanlar da değişimi zaten çok sevmezler. Esme'nin okulundaki diğer annelerden pay biç.

İçlerinden bazılarını, kreşte çocuğu olanları tanıyordum. Küçük çocuklarını bırakırlar, ardından daha büyük olanları okullarına bırakmak için yola koyulurlardı. Arkadaş veya onun gibi bir şey değildik... Sadece merhabalaşır, çocukların yaptıkları hakkında üstünkörü sohbet ederdik, üzgünler mi veya hastalar mı diye... Bu gibi şeyler hakkında.

Ama onlar benim kendi çocuğum olmadığını bilirlerdi, o nedenle ben Esme'yle okula geldiğimde bana uzun uzun bakarlardı. Aslında onları ilgilendirmezdi ama bir şey söylemek zorundaydım. Onu kaçırdığımı veya internetten bulduğumu düşünmelerini istemezdim.

Yalan söylemeye gerek yoktu, o nedenle onlara sadece Esme'nin annesinin benimle birlikte yaşadığını söyledim. Bunun onlara dedikodu malzemesi olduğunu söyleyebilirim. Onlara Libby'yle

12 İngilizcesi: fairy. (ç. n.)

sadece arkadaş olduğumuzu söyledim, onlar da bunu hoş karşıladılar, yüzüme karşı tabii ve elbette sadece arkadaş olduğumuzu söylediler... Zaten onları ilgilendirmezdi ve ilgilendirmede.

Ama hemen arkamdan konuşmaya başladılar ve çocukları birden Esme'yle oynayamayacak kadar meşgul oldular. Yine ben ve Bayan Archer'ın durumuna geri dönmüştük... Bir şeylerin değişmediğini söylerken neyi ima ettiğimi anlıyorsun sanırım. Aynı tas, aynı hamam. Eğer elmasların ölümsüz olduğunu düşünüyorsan bir de saçmalıkları dene. Hep karşına çıkıyorlar.

Sık sık Amy'nin evini ziyaret ederdim... başlangıçta yani. Eğer Bayan Archer kapıyı açıtsa hep şaşırmış görünürdü, beni okulun dışında her gün görmesine rağmen sanki kim olduğumu bilmezdi.

Orada kendimi asla rahat hissetmedim. Demek istediğim, Bayan Archer beni rahatsız edecek hiçbir şey yapmadı ama hoş karşılanmadığımı söyleyebilirdim, her ne kadar bana bardaklar dolusu kola ve reçelli hamur kızartması ikram etse de.

"Amy'nin büyükannesinin tarifi," derdi.

Her zaman üstüne basa basa lütfen ve teşekkür ederim derdim. Resim, el işi veya yemek yaparken de elimden gelenin en iyisini yapabilmek için uğraşırdım. Amy'nin yaptığı her şey harikaydı... *Elbette* benden daha iyiydi. Neden olmasın? Her zaman ek derslere ve faaliyetlere katılırdı... piyano ve at binme, pazar okulu, özel matematik ve Fransızca dersleri, Stonehenge'e ve York'a yapılan geziler.

Amy kendi annesinin çocuklarına her imkânı sağlamanın her annenin görevi olduğunu düşündüğünü söylerdi. Ama ben bunun sadece Bayan Archer'ın Amy'yle aramı açma yollarından biri olduğunu düşünürdüm çünkü annemin ve babamın geziler ve özel dersler için kenarda birikmiş parası yoktu, olsaydı bile bunların önemini anlamazlardı. Annem Bayan Archer'ın neden çocuk yapma zahmetine girdiğini anlamadığını söylemişti.

"Onu hiç görmüyor ki! Hep bir başkasına emanet ediyor. Zavallı çocuk istenmediğini veya yanlış bir şey yaptığını düşünüyor olmalı, hep bir yerden bir yere koşturuyor."

Ona Amy'nin yapmak zorunda olduğu birçok şeyden hoşlanmadığını ve eğer ben de eşlik edersem daha çok seveceğini söyledim.

"Maalesef bu konu hakkında yapabileceğimiz pek bir şey yok," dedi annem. "Ama neden Amy'yi bize yatıya gelmesi için çağırıyorsun?"

Çağırmadım... ama çağırma konusunda... birçok bahane ürettim, jimnastik veya özel matematik dersi var gibi... ya da büyükanneleri onları ziyaret ediyormuş yahut çok fazla dedikodu yaptığı için cezalandırılmış falan.

Ama annem vazgeçmedi ve sonunda biz okul kapısında Amy'ye kendisi sordu. Amy sevinçten deliye döndü ama Bayan Archer bahaneler üretti... Amy yorgundu, dış doktoru randevusu vardı... Guinea pig'inin temizlenmeye ihtiyacı vardı.

"Belki bir sonraki sefere," dedi ama onun da benim gibi bunun gerçekleşmesini istemediğini biliyordum.

Amy bu konu hakkında yakındı durdu.

"Ama bizim evimiz koşturmak için çok küçük," dedim ona. "Bahçemiz de yok. Büyükbabam fazla gürültüden hoşlanmıyor."

"Cluedo oynarız o zaman," dedi. "Veya kartlarla. Oyuncak bebeklerin var, değil mi?"

"Asansör çalışmıyor," dedim. "Onuncu kattayız ve o kadar merdiveni çıkmak zorunda kalacaksın."

"Onuncu mu! Her şeyi görebileceğiz desene."

"Ev yerine parka gidemez miyiz?"

"Onu her zaman yapabiliriz."

Surat astı ve artık onunla arkadaş olmak istemediğimi söyledi... O yüzden razı olmak zorunda kaldım. Kendime her şeyin iyi olacağını söyledim... Evdeki kalabalıkta kaynar gideriz.

Ama eve varır varmaz yanıldığımı anlamıştım. Büyükbabam her ikimize de birer torba şeker vermişti ve videoya *Spice World* filmini koymuştu. Amy onun en sevdiği film olduğunu ve onu ezbere bildiğini söylemişti. Büyükbabam da sevdiğini söyledi. Baharat Kızlar "My Boy Lollipop" şarkısını söylediğinde bacaklarını oynattı ve benim de yüksek sesle söylemem için dil döktü.

Amy bizim Baharat Kızlar hareketlerimizden birini göstermek istedi ama ben reddettim. Annem Amy'nin misafirim olduğunu ve ne isterse yapmam gerektiğini söyledi, yapmazsam kabalık etmiş olacaktım. Gidip kıyafetlerimizi giymemizi söyledi.

Her ikimiz de Bebek Baharat olamazdık. Benim yeterince kıyafetim de yoktu, o yüzden Amy'nin kenarları kuş tüyünden kabarık beyaz elbisemi giymesine izin verdim. Ben de ahı gitmiş vahı kalmış peri kıyafetini giymek zorunda kaldım. Benim için fazlasıyla küçüktü ve kanatları yırtılmış, asası da yamulmuştu.

Büyükbabamın bize bakışından nefret ettim... Sakalını okşuyordu ve gülümserken ağzı ıslaktı. Alkışladı ve daha fazlası için haykırdı. İşte o anda Amy onun yaralı parmağını fark etti ve ona ne olduğunu sordu. Büyükbabam elini ona uzattı ve yıllar önce bir kaza geçirdiğini söyledi.

Amy ona acıdı mı diye sordu ve o da hayır dedi... ki bu bir yalandı çünkü acımişti.

Annem ve babam daha sonra dışarı çıktılar, karaoke yarışması için Canterbury'ye gittiler. Ben gitmelerini istemedim ama annem gitmek zorunda olduklarını çünkü ödülün elli sterlin olduğunu ve elektrik faturasının da yeni geldiğini söyledi.

"Merak etme," dedi. "Büyükbaban burada. Amy de öyle."

Büyükbabam annem ve babama evden çıkarken eşlik etti... Ardından şarkı söyleyerek yatak odasına geldi.

"My boy lollipop!"

Amy kıkırdadı. Büyükbabam sihirli asayı yerden aldı... Başlarımızın üzerinde salladı... Bir perinin kaç dileği yerine getirdiğini söyledi.

"Üç," dedi Amy. "Herkes bunu bilir."

Sus, sus, demek istedim... Gözlerini kapat, o burada yokmuş gibi davran.

Büyükbabam yatağa oturdu... Bir perinin kaç dileği olduğunu sordu.

Amy omuzlarını silktilti. Büyükbabam ayakkabılarını çıkardı... Yatağa kıvrıldı.

"İstedikleri kadar çok," dedi.

Büyükbabam, Amy'nin yüzüne düşen saçlarını geriye attı.

"Benim ilk dileğim Dana'nın ve anne babasının benim sıcak ve rahat dairemde yaşamasına hiçbir şeyin engel olmaması.

"İkinci dileğim öğretmenlerinizin derste konuştuğunuz ve yalancı olduğunuz için sizi sınıftan atmaması.

"Üçüncü dileğim söylediğim her şeyi yapmanız, tıpkı anne babalarınızın sizden beklediği gibi.

"Dördüncü dileğim bana olduğunuz kadar arkadaşlarıma da nazik olmanız.

"Beşinci dileğim küçük sırrımızı kimseye söylememeniz.

"Altıncı dileğim de... Aslında bu bir dilek değil. Bir söz... Eğer diğer dileklerimi gerçekleştirmezseniz canınızı fena yakarım."

Tüm dilekleri gerçek oldu.

F harfi peri içindi. Onların sonsuz büyüleri ve dilekleri.

G... G harfi dolaplı saat¹³ içindi. Aşağı doğru uzanan, sallanan o sarkık şey. Tanrım... Tanrım...

H... H... H harfi... bana yardım edin¹⁴ demek içindi. Hayat kadını için... Pis hayat kadını. İğrenç, yollu hayat kadını.

İ... İ... harfi... istemiyorum demek içindi... İsteyeceğim... İstemek zorundayım.

13 İngilizcesi: grandfather clock. (ç. n.)

14 İngilizcesi: help me. (ç. n.)

J harfi şaka¹⁵ içindi. Şaka bendendi. Ha ha ha. Bir kızın şakası.

Kızgın K. Kızgın K. K harfi çocuk¹⁶ içindi! *Küçük bir çocuk.*

L harfi lav içindi. Patlama. Lav gibi püskürme. Kahkaha. Patlama.

M... M... harfi... maske içindi. Mutlu yüz. Mutsuz yüz. Gülümseme. Maskeleme.

N harfi hiçbir şey¹⁷ içindi. *Hiç.* Hiçbir şey.

O... O harfi of içindi. *Uf...* ve... *Ah Tanrım...* Yine ve yeniden...

Oda birdenbire aydınlandı, hava serinledi. O kadar çok kırırdanmıştım ki yorganın yataktan kayıp düştüğünü fark etmemiştim ve dizüstü bilgisayar da tam köşeye yaklaşmıştı. Gözlerim yanıyordu, ıslanmıştı ve midem bulanıyordu.

Oynatıcıyı kapattım, yatakta bir top gibi kıvrıldım ve histerik bir şekilde sallanmaya başladım. Hıçkırıyordum. Amy'nin o gece yapmış olabileceği gibi. Her gece öyleydi. Dana da. *Dana da öyle.* İçim dışıma çıkmak üzereydi. Hızla yataktan çıktım ve pembe atık kâğıt kutusuna ağız dolusu kustum.

Yatağa geri döndüm. Dizüstü bilgisayarım kayıtsız ve ruhsuz bir şekilde bana bakıyordu. Oynatıcının kontrol paneli Dana'nın hâlâ söyleyecekleri olduğunu gösteriyordu. Duymak istemiyordum ama buna mecburdum.

Yatağın köşesine oturdum ve oynat tuşuna bastım.

P... P harfi asma kilit¹⁸ içindi.

Asma kilitler bir şeyleri içeri kilitlemek içindi.

15 İngilizcesi: joke. (ç. n.)

16 İngilizcesi: kid. (ç. n.)

17 İngilizcesi: nothing. (ç. n.)

18 İngilizcesi: padlock. (ç. n.)

Oynatıcıyı yine kapattım. Yapamıyordum. Dinleyemiyordum. Henüz değil. Şimdi değil. Asla. Ama Dana'nın kelimeleri içimi dağlıyordu. *P harfi asma kilit içindi. Asma kilitler bir şeyleri içeri kilitlemek içindi.* Bu uzun zamandır onun sırrıydı. *Onların sırrı.* Bir cehennem. Dana sonunda korkularını paylaşacak gücü bulmuştu. Ben ise sadece dinleyebiliyordum.

Q harfi... sessizlik¹⁹ içindi.

Sportif Baharat²⁰ onların kışına tekneyi basmalıydı... Korkunç Baharat'a bir kere bile dokunamayacak kadar korkmalıydılar, bırak defalarca dokunmayı. Böyle şeyler havalı kızlara olmazdı ve Kızıl Baharat²¹ bunu haykırırdı, çatılara çıkıp bağıırırdı... Ama Bebek Baharat... o sessiz olardı, kolay lokma, tıpkı ben ve Amy gibi.

Büyükbabamın ve arkadaşlarının Amy'ye sahip olmalarının sorumlusu olmam içimi parçalıyordu. Onu uzak tutmaya çalıştım, gerçekten çok denedim ama ben ne yapabilirdim ki? Ne?

Bilirsin, bir şey daha var... Gerçekten mide bulandırıcı! Bunun Amy'nin başına gelmesinden aslında memnundum... *memnun.* Lanet olsun, ne çeşit bir arkadaş böyle hissederdi? Amy'nin hak ettiği türden bir arkadaş olmadığı kesin.

Ama artık tüm bunları tek başıma yaşamak zorunda olmadığım için rahatlamıştım. Amy'nin orada olması okulda birlikte cezaya kalmak veya ödevime yardım etmesi gibi bir şeydi... Kahrolası bencilliğim, biliyorum ve bundan hiçbir açıdan gurur duymuyorum ama Amy ödevime yardım etmek konusunda tereddüt etmemişti ve bir açıdan bu da farklı bir şey değildi.

Amy sır tutmak konusunda da iyiydi. Annesinin süslerinden birini kırdığında yaptığı gibi. Bayan Archer o çok çirkin Çin işi küçük çocuk biblosunu yılbaşında eski eşinden hediye olarak almıştı. Eğer bana verilmiş olsaydı kırılmasından büyük

19 İngilizcesi: quiet. (ç. n.)

20 İngilizcesi: Sporty Spice. (ç. n.)

21 İngilizcesi: Ginger Spice. (ç. n.)

sevinç duyardım ki Amy ve babası satranç oynarken olan tam da buydu. Bayan Archer bize her zaman evin içinde kaba oyunlar oynamamamızı söylerdi ve bu konudan Bay Archer da nasibini alırdı, o nedenle yenisini almak için hemen evden dışarı fırlamak zorunda kalmışlardı.

Tamamen aynı görünüyordu, eskisi kadar çirkindi ama aynıysa değildi. Amy bana neresinin boyanmadığını göstermişti: çocuğun topuğu. Aslında pek hoşlanmadığından ve artık ona bakmadığından annesinin fark etmeyeceğini söyledi, farkı anlaması mümkün değildi.

"Bu bir sır gibi," dedi. "Orada ama yok. Tam burnunun dibinde."

Tıpkı ben, Amy ve büyükbabam gibi...

Ama Amy bu sefer anlatmak istedi. Buna mecbur olduğumuzu söyledi. Acı vericiydi, korkunçtu ve büyükbabam durdurulmalıydı.

"Yapamayız," dedim ona. "Hiç kimse bize inanmaz. Eski zamanlarda yaşayan ve aslında kendileri uydurdukları halde herkesi bahçelerinin derinliklerinde perileri olduğuna inandıran küçük kızlar gibi oluruz."

Ama inanmalılar, dedi, inanmak zorundalar. Öğretmenlerin bir toplantıda yabancılar konusundaki tehlikeler hakkında söylediklerini tekrarladı durdu.

"Ama büyükbabam yabancı değil ki!" dedim ona. "Bize öğretmenlerin zaten bildiğini söyledi! Babam, iyi sırlar ve kötü sırlar vardır, der. Tıpkı gereksiz postaları adreslerine teslim etmek yerine çöpe tıkması gibi. İnsanların bilmediği şeylerin onlara zarar veremeyeceğine inanıyor, bu nedenle haklı sebepler için olduğu müddetçe doğruyu söylememenin sorun olmadığını düşünüyor."

"Ama bu haklı bir sebep için değil, öyle değil mi?" dedi Amy.

"Büyükbabam birine söylersen ikimizin de canının yanacağını söyledi," diye hatırlattım ona. "Beni, annemi ve babamı evinden atacakmış. Başımı sokacağım hiçbir yer yok. Taşınmak, okul değiştirmek zorunda kalabilirim. Artık birbirimizin en iyi

arkadaşı olamayız. Lütfen, Amy. Hiçbir şey söyleyemezsin. Söylemeyeceğine dair bana söz ver.”

Söz verdi... İkimiz de söz verdik. Elimizi kalbimizin üzerine götürdük ve ölmeyi umut ettik... *Ölmeyi diledik...*

Sırrımız bizi iyice birbirimize yakınlaştırdı, eskisinden daha da sıkı fıkı olduk. Baharat Kızlar'ın "Say You'll Be There" şarkısı, bizim marşımız oldu. Şifremiz.

Büyükbabam için de bir takma ad bulduk. Gri Kurt, dedik ona. Bu Amy'nin fikriydi. Babası annesine bir takma isim koymuştu, aslında iki isim... Ona bazen Pookie derdi, bazen de Dabs, her ne kadar bu isimler ona tam uymasa da. Büyükbabamın ismi gibi değillerdi.

Her tarafında gri tüyler vardı, sırtında bile. Korkunçtu, kaşındırıcıydı ve sertti... Brillo marka bulaşık teli gibi. Uzun, sarı dişleri vardı, ağır hareket ederdi ve her zaman açtı... Gri Kurt ismi ona cuk oturuyordu.

Her zaman dibimizdeydi. Bizi eve götürmek için parka geldiğinde kimsenin dikkatini çekmiyordu. Niçin şüphelensinler ki? Daha önce annem meşgulken beni büyükbabam okula götürdüğünden onu zaten yanımda görmüşlerdi. Sorumluluk sahibi bir yetişkindi, torunu için doğru olanı yapıyordu, eve sağ salım döndüğümüzden emin oluyor ve yolda bize şeker alacağı sözünü veriyordu.

Amy ile ben başka parklara gitmeyi denedik ama Paisley Parkı küçüktü, oyun alanı eski ve paslıydı. Burgess Park'ında da birçok serseri ve ayyaş banklarda oturup birbirlerine küfür ediyor ve bağırıyorlar, ardından ayağa kalkıp pantolonlarının fermuarlarını açıyor ve aletlerini dışarı sarkıtarak yola işiyorlardı.

Güvende olduğumuz tek yer okuldu. Sabahları ön kapıdan dışarı fırlamamak için kendimi zor tutuyordum... Tatillerin gelmesinden o kadar çok nefret ediyordum ki annem ve babam benim tam bir inek olduğumdan, Amy'ye yetişmek istediğimden ve öğretmen yalakası olmaya başladığımdan bahsediyorlardı.

Notlarım iyileştiğinde ve iyi bir karne aldığımda çok şaşır-mışlardı, bana fazladan cep harçlığı vermişlerdi. Ama o parayla şeker, çizgi roman veya kolye almadım... Aslında iyi olmamama rağmen iyi görünmeye çalışmam doğru değildi. Parayı şekerci dükkânının dışındaki hayır kurumu kutusunun içine tıktırdım... O kutuyu boşaltacak kişi Postacı Pat'ti, bir postacı olarak babamdan tek farkı sadece el çantasında Çocuklara İşkenceyi Önleme Derneği için bağışlanan paraları biriktirdiği bir delik olmasıydı.

Okulun da uzun süre güvenli olmayacağı ortaya çıktı... Gri Kurt bizi orada da buldu. Bir gün Edward Jenner hakkında her şeyi öğreniyorduk, çiçek hastalığı için yaptığı aşıları ve o tarz şeyleri. Gri Kurt da oradaydı, okulun resepsiyonundan bize doğru geliyordu. Daha sonra okulda hademe olarak işe başladığı ortaya çıktı.

Onu hâlâ duyabiliyorum, kovası ve şangırdayan anahtar-larıyla ortalıkta dolanıyordu. Alet çantasının tıngırtısı bizi hizaya sokuyordu. Tişörtlerimizi şortlarımıza sıkıştırıp spor salonunda vücutlarımızı esneterek, eğilerek ve öne doğru uzanarak beden eğitimi dersi yaparken aniden ortaya çıkıyordu.

Salona gelmek için daima bir bahanesi vardı... Bozuk bir elektrik prizini tamir ediyor, yanmış ampulü değiştiriyordu. Pencere-leri temizlerken nefesi yine buharlaştırıyordu, Gri Kurt içeri girmek için oflayıp pufluyordu... Bize orada olduğunu ve düzgün davranmamız gerektiğini hatırlatıyordu.

Hatta sınıfımızın içine bile girdi, radyatörlerin havasını almak zorunda olduğunu söyledi ki bu sıralarımızın önünde diz çökmesi ve eteklerimizin altına bakması anlamına geliyordu. Bizi huzursuz etti... Bayan Clapton onu görmezden gelmemizi söyledi. İşini yapmasına izin vermeliydik.

Bize söylendiği gibi yaptık... sessizce.

Amy ortadan kaybolduğunda da çenemi kapalı tuttum. Bir kadın polis kanepede yanıma oturdu, sorular sordu ve düşünmemi söyledi, gerçekten düşünmemi ve yanıt vermeden önce

acele etmememi. Annem, babam, aynasız... Hepsi büyükbabanın kapıda dikildiğinin ve üzerime atlamaya hazır olduğunun farkına varamayacak kadar bana odaklanmışlardı. Başparmağıyla ve işaret parmağıyla dudaklarını fermuarlayışını görmemişlerdi.

Ben ve Amy saçma sapan şeyler hakkında tartışmıştık, dedim onlara, o gece ilk olarak hangi filmi izleyeceğimizi seçmede sıranın kimde olduğu ve All Saints grubunun Baharat Kızlar'ı taklit edip etmediği konusunda. Öfkeyle yürüyüp gitti ve beni parkta salıncakların başında yalnız başıma bıraktı.

Ona büyükbabamın bizi almaya geleceğini, bu yüzden bir yere gitmemesinin daha iyi olacağını söyledim ama artık benim evime asla gelmek istemediğini söyledi. Bu yüzden ben de eve gittim... Büyükbabaya Amy'nin gelmeyeceğini söyledim.

Parkta, oyun alanının yakınlarında herhangi şüpheli veya korkutucu birinin dolaştığını görüp görmediğimi sordular ve onlara doğruyu söyledim.

"Hayır."

Annem beni dışarı salmamış olmayı dilediğini söyledi. Babam bardaki son içkinin bir hata olduğunu bildiğini söyledi. Büyükbabam bizi almaya gelmek zorunda kalmadığı ve South Bank'e gidip havai fişekleri izlemeye hazırlanan insanların arasına karışabildiği için keyiflenmişti ve artık bundan dolayı pişman olduğunu söyledi.

Aynasız kendimizi suçlamamamız gerektiğini söyledi... Ne düşündüğü aşikârdı. Eğer ona söyleseydim bile hikâyemi anlayamazdı. Kendi büyükbabam... Kendi evimde... Anne babamla aynı çatı altında... *Büyükbabamın çatısı altında.*

Her şey bana kalmıştı... Ben kötü, aptal, pis bir kızdım, tıpkı büyükbabamın söylediği gibi... Hayatın söylediği gibi. Doğanın kanunuydu bu... Başıma gelen her şeyi hak etmiştim. Eğer büyükbabamı ihbar etseydim Amy'yle aynı kaderi paylaşacaktım ama çenemi kapatırsam gitmesine izin verebilirdi.

O gece annemin ve babamın yatağında uyudum. Babam en sevdiğim oyuncaklardan alıp geleceğini söyledi, annem de dışarı çıktı ve bana sıcak bir muzlu Nesquik yaptı. Büyükbabam kafasını kapıdan içeri uzattı.

"Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum, tamam mı? Hiçbir şey," dedi. "Sen de öyle. Anladın mı? Çeneni kapalı tut, ben de seni rahat bırakayım."

Bir şekilde biliyordum... Amy'yi bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum.

Gözlerim kızarana kadar ağladım ve gece boyunca titredim ama ertesi sabah nihayet bir çıkış yolu buldum.

Amy'yi geri getirmek için hiçbir şey yapamazdım... Onu kurtarmak için artık çok geçti ama kendimi *kurtarabilirdim*: kaçarak, kurnaz olmaya çalışarak veya hikâyeler anlatarak değil. Hayır... Tek yapmam gereken her zaman yaptığım şeyi yapmaktı... Her şeye lanet olsun.

Oyun alanında Amy'yi hayal kırıklığına uğratmam zaten yeterince kötüydü ama ardından işin aslını söylemek gerekirse gittim ve yine yaptım... Gri Kurt'la çenemi kapatacağım ve böylece güvende olabileceğim bir anlaşma yaptım...

Bana bir daha asla dokunmadı ama Amy... Amy konuyu bir türlü kapatmadı.

Q harfi sessizlik içindi. Rahatsız edici bir sessizlik.

Yumruklarım şilteyi dövüyordu. Nasıl yapabilmişti? Kendini kurtarmak için arkadaşına nasıl ihanet edebilmişti? Sır saklamıştı. Sessiz kalmıştı, en azından Libby ve Esme'yle buluşana kadar, tüm hikâyeler ve hatıralar sel gibi dışarı akana kadar. *The Man Who Didn't Wash His Dishes*. Kusurlu biblo. Takma isimlerim. Reçel Nine. Hepsi bir tepsiye dökülmüş ve seçilmişlerdi, ezberlenmiş ve iğrenç, vahşi bir entrika için sömürülmüşlerdi.

Artık her şeyi görebiliyordum, sadece Dana'nın nerede olduğunu ve büyükbabasının Amy'ye ne yaptığını veya bedeninin nerede olduğunu bilmiyordum.

Bunu bana ancak Dana söyleyebilirdi.

R harfi... hız treni²² içindi.

Yine her şeyi berbat ettiğimi söylememe gerek yok... Her şeyin içine etmiştim. Kesinlikle, Gri Kurt bana dokunmamıştı... ama zaten dokunmasına gerek yoktu. Onun yerine suçluluk hissi ve kâbuslar saldırmaya başlamıştı, üstelik sadece uyurken de değil.

Her şey oradaydı, yatak odasının duvarında, tıpkı gölge tiyatrosu gibi.

Sivri dişlerin ısırganıyla patlayan baloncuklar vardı... Tah-terevalliden atlayan iki kız, sadece biri her zaman hamur gibi yumuşak yatağa düşüyordu, diğeri ise yerdeki deliğin içine.

Kulağımdan ördek sesi eksik olmuyordu. Kafamdan çıkaramıyordum. Okul salonunun etrafında koşarken gıcirtısını duyduğum bez ayakkabılar değildi. Parkta tek duyduğum çocukların ciyaklaması ve bisiklet frenlerinin sesiydi. Oturduğumuz binadaki asansör bir aşağı bir yukarı hareket ederken şiddetli bir gürültü çıkarıyordu. O ses her yerdedi. Söylüyorum sana, Amy hayattayken sessizliğini korumuştum ama öldüğünden beri bir an bile susmamıştı.

Esme onun yankısıydı.

Kaçmanın bir anlamı yoktu çünkü asla kaderinden kaçamazdın, asla. Esme benim kaderimdi, beni ele geçirmek için geri gönderilmişti... öyle ya da böyle.

Işıkları kapatıp, perdeleri çekip kendi odamda köşeme çekildim ama gölgeler yine de girecek bir yer buldular. Esme kapımı çalabilirdi. Dama oynamak ister miydim? Saçını kurutabilir miydim? Hayır... Artık onu sevmediğimi söyledi ama ben aksini iddia ettim, daima sevmiştim... daima sevecektim.

22 İngilizcesi: roller coaster. (ç. n.)

"Ne olursa olsun mu?" dedi.

"Ne olursa olsun."

Libby mekân değişiminin bana iyi geleceğini düşündü. Kazı kazanda şansı yaver gitmişti. ve vergilerini ödedikten sonra kenarda bir miktar parası kalmıştı. Kendisinden memnundu, yaptığı her şeyden memnun olduğu gibi. Milyoner falan değildi. Florida'daki Disney'den veya Akdeniz'de bir turdan bahsetmiyorduk. Blackpool'dan bahsediyorduk.

Ben gitmeyecektim ama Libby ısrar etti. Maggie'yle konuşmak zorunda olduğunu düşündüm çünkü o da söze karışmıştı, hatta bana yirmi papel bayılmıştı.

"Buraya geldiğinden beri doğru düzgün bir tatil yapamadın," dedi Maggie. "Bunu hak ediyorsun."

Hıı, kesin.

Ama işlerin geldiği noktayı düşünürsek sanırım bunu gerçekten hak etmiştim.

Lunaparka pek düşkün olduğum söylenemez. Hız treninde ödüm patlayana, midem bulanana veya başım dönene kadar durmadan dönmenin neresi eğlenceli anlamıyorum... Sanki dünyada yeterince korkulacak şey veya saçmalık yokmuş gibi.

Her neyse, tüm eğlence biz daha parkın kapılarından girmeden başlamıştı. Camdan bir gişede kahrolası bir palyaço oturuyordu. Gerçek bir palyaço olmadığı barizdi... ama bu da yeterince kötü olabilirdi. Bu... bu şey çok daha kötüydü. Büyük bir oyuncak gibiydi, mekanik bir oyuncak... Perişan halde gri saçları ve deli gibi karanlık gözleri, yüzüne çizilmiş bir gülümseme ve sarı dişleri vardı.

Sonra hareket etti, aman Tanrım, hareket etti... İleri geri sallandı, kontrol edemediği bir kakhaha atarak yuvarlandı, deli gibi. Dizinin üstünde bir çocuk palyaço vardı ve büyük palyaço kakhahalar atarak ortada dolanırken o da sağa sola koşturuyordu. Küçük palyaçonun yüzünde de boyayla çizilmiş bir gülümseme

vardı... gerçekten mutsuz bir gülümseme... ve ağzı açıktı ama sessizdi. Gülmüyordu, konuşmuyordu, hiçbir şey yapmıyordu.

Libby onun bir resmini istedi, bu yüzden ben de Esme ile palyaço arasında kaldım. Arkamda şeytanlar, önümde hayaletler. Jeneratörden gelen hava sıcak bir nefes gibiydi ve beni olduğu kadar Esme'yi de ürpertti.

Palyaçonun gülüşü park boyunca beni takip etti... Hatta onu duyamıyorken bile Esme'yi görüp duyabiliyordum... ve ördeği. Lanet olası ördek de oradaydı, çarpışan arabaların çalışmaya başlama sirende.

Süre başlar başlamaz Esme peşimdeydi. Bana çarpıp durdu, yolumu değiştirmek nefesimi kesti ve boynum incindi. Bu esnada Esme kahkahalarla gülüp durdu.

Hız treninde de güldü. Libby'yle en öndeki vagona bindi, ben de arkalarındakine binmek zorunda kaldım, tek başıma veya öyle düşünmüştüm, ta ki o gergin, inek görünüşlü adam binip beni sıkıştırana kadar... Dışarı çıkmaya çalıştım ama emniyet kemeri sıkıca bağlanmıştı.

En yukarı çıkana kadar rayları takip ettik, yerden oldukça yukarıya ve tren bir an için orada hareketsizce durdu. Ardından diğer tarafa kaymaya başladı. Çığlık attım. Esme güldü ve raylarda hızla kayarken kollarını başının üzerine kaldırdı.

"Bir sonraki şu olsun!" dedi indiğimizde. Her iki tarafında da koltukları olan yüksek bir kuleydi, bir eteğe benziyordu. Koltuklar bir anda en üst aşamaya kadar çıkıyor ve ardından yavaş yavaş yere doğru iniyordu. Yapamazdım, bu sefer onları izleyeceğimi söyledim ama bu da neredeyse kendim binmişim kadar kötüydü.

Emniyet kemeri Esme'yi kavradığında, tüm gördüğüm Gri Kurt'un kollarında tuzağa düşmüş Amy'ydi. Kızı tepeye fırlatan havanın vınlamasının adamın öfkeyle burnundan solumasına neden olduğunu gördüm. Genişçe açılan Esme'nin ağzıydı ama çığlık atan Amy'ydi... Defalarca...

Kaçtım ve onu tepede bıraktım. Dışarı çıkmak zorundaydım ama kapıdaki palyaço bana izin vermezdi... Ortada yuvarlanıyordu, sanki patlayacakmış gibi gülüyordu ve her ileri doğru atılışında bana ulaşıp beni yakalayacağından korkuyordum.

Nefesimi tuttum, ortalığın durulmasını bekledim, ardından Kiss Me Quick şapkalarından ve pullu melek kanatlarından yararlanarak oradan sıvıştım.

R harfi hız treni içindi. Çıkışı olmayan korkunç bir sürüş.

S harfi... kumdan kale²³ içindi.

Onlar oraya Altın Yol diyor olabilirler ama söylüyorum sana, Blackpool Kordonu o gün parıldamıyordu. Güneş de öyle. Rüzgâr, dükkânların önündeki kovaların içinde bulunan plastik rüzgâr güllerini hareket ettiriyordu ve dondurma tezgâhları kapalıydı. Dükkânların bazıları pencerelerine erkek cinsel organı şeklinde pembe heykeller asmışlardı... Elimden geldiğince hızlı koştum ve kendimi plajda buldum.

Akıntı çok hafifti, kilometreler boyunca ıslak kum ve köpüklü çakıl taşları dışında hiçbir şey yoktu. Koşmaktan bacaklarım yoruldu ama palyaçonun gülüşünü hâlâ duyabiliyordum, bu nedenle koşmaya devam ettim. Sadece onu geçemiyordum... Kafamın içindeydi...

Nihayet durmak zorunda kaldım... Çok yorulmuştum. Nefesimi toparlamak için küçük bir su fışısının yanında yere yığıldım. Birkaç dakika sonra Libby nereye gittiğimi merak ederek beni aradı. Esme'nin büyük çay fincanlarına gittiğimi düşündüğünü söyledi. Kahretsin. Neyi iyi yaptığını biliyordu... beni neyin içine soktuğunu.

Ama onun da aynı durumda olduğu ortaya çıktı.

"Esme o son denemeden sonra kendini pek iyi hissetmiyor," dedi Libby. "Sahil yolundaki banklardan birinde biraz oturmamız gerekecek. Biz daha sonra gelip seni buluruz."

23 İngilizcesi: sandcastle. (ç. n.)

Onlara acele etmemelerini söyledim.

Kumun içinde yarıya kadar gömülmüş eski bir kürek vardı, tam yanı başımda... Sanki beklerken bir şey yapmam için biri tarafından bırakılmıştı. Küreği elime aldım.

Düşünerek hareket etmiyordum, sadece kürekle kumda oynuyordum ama farkına bile varmadan kocaman bir çukur kazmıştım... Amy'nin bedeni için yeterince büyüktü ama kendi bedenim için yeterli değildi. Çukuru geri doldurdum, onu yeniden gömdüm, sadece emin olmak için...

Küreği uzağa fırlattım ve plajda biraz aşağı doğru koştum. Duramayacak kadar korkmuştum ve devam edemeyecek kadar nefesim kesilmişti ama artık daha fazla koşamazdım. Bu yüzden yürümeye başladım, önce dümdüz... En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum ama sadece daireler çiziyordum, gittikçe küçülen, daralan daireler, ta ki hedefin tam merkezine gelene kadar.

Bacaklarım beni yarı yolda bıraktı ve dizlerimin üzerine çöktüm... Dua etmek için değil... Bunun bir anlamı yoktu... Hiç kimse dinlemeyecek veya yardım etmeyecekti, özellikle de Tanrı.

Ömrümden ilk kez büyük ellerim olmasından memnundum. Kürek gibiydiler ve kısa süre içinde etrafımda bir duvar ve hendek inşa etmiştim. Orada uzun süre oturdum... Akıntı arttığında ve sular yakınlaştığında bile yerimden kıpırdamadım.

Libby ve Esme beni orada buldular: üşümüş, ıslanmış ve dizlerimin üzerinde.

S harfi kumdan kale içindi, oysa saklanılabilecek bir yer değildi.

T harfi... zaman²⁴ içindi.

Amy'nin her şeyi vardı... dış görünüşü, zekâsı, kıyafetleri, aklına ne gelirse, sıranın önündeydi. Bir ölü kadar da sabırlıydı,

24 İngilizcesi: time. (ç. n.)

her zaman benimle birlikte olmalıydı ve şunun, bunun, her şeyin nasıl yapıldığını bana göstermek zorundaydı.

Bu nedenle Esme beni yakalamak için acele etmiyordu. Oyun oynamaktan o kadar keyif alıyordu ki... benden onu dolaştırmamı... ödevine yardım etmemi... okul piyesindeki sözlerinin üstünden geçmemizi istiyordu. Ama reddedip yatak odamda kaldığımda huysuzlanıyordu.

"Ben ne yaptım ki şimdi?" dedi masum bir ifadeyle.

"Hiçbir şey," dedim. "Sadece benim aptallığım. Kesinlikle senin hatan değil."

Öğretmeninin daha önce bir şey kendisinin hatası olmasa bile bunda sorumluluğu olabileceğini söylediğini hatırlattı.

"Neden olduğun için değil ama ortaya çıkardığın için."

Yardım etmeyi veya ertelemeyi teklif etmiyordu... Beni tehdit ediyordu.

Zaman geçtikçe Esme daha da küstahlaştı... Artık gerçekten onun arkadaşı olmadığını ve Libby'nin de onun gerçek annesi olmadığını söyleyip duruyordu. Daire iyice küçülmüş ve koyulaşmış, yatak odamın duvarındaki gölgeler daha da büyümüş ve kararmıştı.

Esme'nin dokuzuncu yaş gününden sonra gölgeler her yerdeydi. Bir sene sonra on yaşında olacaktı, Amy'nin ölüm yaşıyla aynı yaşta. Amy ortaokula gidememişti, öte yandan ben de gitmemiş olmayı dilemiştim.

Esme'nin öğretmenleri Manchester Kız Lisesi'nde burs kazandığını söylediğinde Libby sevinçten havalara uçmuştu ve bunun gerçek bir fırsat olduğu hakkında durmadan konuşmaya başlamıştı.

"Buralara pek sık gelmezler," dedi. "Bunu yaptıklarında onları elinin tersiyle itemezsin. Benim yaptığım gibi."

Ama Esme'nin pek umurunda değildi. Giriş sınavını geçse bile oraya gerçekten gitmeyi düşünmediğini söyledi.

"Bir şey beni durduracak," diyordu sürekli. "Bunu söyleyebilirim." Libby, Esme'nin bursun çıkmayacağını veya okulun dolu

olacağını ima ettiğini düşündüğünü söyledi ama bir şeyi... kötü bir şeyi ima ettiğini biliyordum. Ben de Esme de kimin haklı olduğunu biliyorduk.

Esme sorunsuz bir şekilde okula kabul edildi. Sınavı geçti, parayı aldı, sorun çıkmadı.

"Ben sana ne demiştim?" dedi Libby ona. "Seni Bayan Küçük Karamsar. Bunun gerçekleşmeyeceğini söylüyordun."

Ama Esme bunun bir anlama gelmediğini söyledi... Hâlâ her şey kötü gidebilirdi. Bu durum Esme'nin gerçekten okula gitmeyi istemediğini düşündürdü Libby'ye. Esme tüm arkadaşlarını geride bırakmaktan dolayı üzgün olduğunu söyledi.

O duyguyu bilirdim... İlköğretimin sonunda, diğer umutsuzlarla birlikte Old Kent Yolu'nda sıradan bir liseye gideceğimi biliyordum. Bunun bana belediye meclisi tarafından söylenmesini beklememe gerek yoktu. Bayan Archer da Amy'nin oraya gitmeyeceğini öğrenmek için beklemek zorunda değildi. Amy gibi kızlar oraya gitmezdi. O zengin anne babası olan çiftte başarılı bir kızdı. Hokey sahaları olan ve kızların İskoç eteği giymek zorunda oldukları havalı okullardan birine gidecekti.

Esme'nin yeni okulundaki üniforma Amy'ninki gibi gösterişli değildi ama ucuz da değildi, bu nedenle Libby para toplamak zorunda kalmış ve her seferinde bir parçasını satın almıştı, çok önceden, büyüyünce de rahat rahat giyebileceği türden. Çok şeyi vardı... siyah mont, siyah etek, siyah spor ayakkabılar, siyah okul ayakkabıları, siyah çoraplar...

Esme hepsini ilk kez giydiğinde ödüm kopmuştu... Tek görebildiğim Amy'ydi, kendisi için asla düzenlenmeyen cenaze törenini ve benimkini... beklemeye hazırды.

"Zeki görünmüyor musun?" dedi Libby.

"Hayır. Cenazeye gidiyormuşum gibi," dedi Esme. "Öyle değil mi, Henry?"

T harfi zaman içindi. Ölüm zamanı.

U harfi... tek boynuzlu at²⁵ içindi.

"Alın yazısı." Bir şey durdurulamadığında insanlar böyle diyor, değil mi? Aslında yanılıyorlar...

Bunu benim alın yazım yapmadı, konu ben olunca pek şaşırtıcı değil sanırım. Mesaj basit olmalıydı ki benim gibi koca kafalı aptalın biri de anlayabilsin, kelimeler kafa karıştırmamalıydı, nereye ve ne kadar büyük yazılırlarsa yazılsınlar.

Bir resme ihtiyacım vardı ve bu resim yatak odamın duvarında ortaya çıktı, orada her gece gördüğüm gölgelerin arasında. Uzun, keskin bir tek boynuzlu attı, kuklaların uzuvlarına tosuyor ve dişlerini törpülüyordu.

Bayan Clapton tek boynuzlu atın saflığının ve zarafetin sembolü olduğunu söylemişti, boynuzunun o kadar güçlü bir sihri vardı ki hastalıkları iyileştirip zehri etkisizleştirebiliyordu.

Bu sefer sihrin işime yarayacağını biliyordum... Doğanın kanunu bunu istiyordu, böylece ben... böylece ben işleri yoluna koyabilecektim.

U harfi tek boynuzlu at içindi. Alın yazısı için.

V harfi... *vamos* içindi.

Kahretsin, bu kelimeyi bildiğimi dahi unutmuştum. Önceden, okuldan hatırladığım tek İspanyolca kelime *nada*'ydı (hiçbir şey) ama şimdi bana geri dönmesi bir tesadüf değildi.

Vamos. Gidiyoruz. Oyun parkında Amy'ye demem gereken şey buydu, sadece dememiştım.

Vamos, Dana. Haydi gidelim. Senin için burada *nada* yok.

W harfi... *wave* içindi.

Denizdeki dalga anlamındaki *wave* değil... Hoşça kal derken el sallamak anlamında. Manchester'a... Amy'ye... Kendime.

Beyaz bayrağın sallanışı. Teslim oluyorum...

Teslim oluyorum.

25 İngilizcesi: unicom. (ç. n.)

X harfi...

X yeri belirtiyordu. Değişiklik yapmak için başka birinin daha hayatını mahvetmeyeceğim bir yer.

Deniz... Yüzme konusunda asla çok iyi olmadım... Hiçbir şey konusunda çok iyi olmadım aslında.

Y harfi...

Y...²⁶ çünkü bu kanundu... çünkü Amy'yi yenmeme müsaade yoktu... çünkü artık dayanamıyordum... çünkü böylece ödeşmiş olacaktık.

Z harfi... fermuar²⁷ içindi.

Beni içine koydukları ceset torbasındaki fermuar, tabii eğer bulabilirlerse. Ne de olsa Amy'yi bulamamışlardı... O beni bulmuştu.

26 Y harfi İngilizcede "vay" şeklinde okunur, tıpkı "niçin" anlamına gelen "why" kelimesi gibi. Açıklama kısmında da "niçin" anlamını ele alıp nedenlerini sıralıyor. (yay. n.)

27 İngilizcesi: zip. (ç. n.)

A rtık biliyordum.
Kızıma tecavüz edilmişti.

Defalarca.

Burnumun dibinde.

Hiç farkına varmamıştım üstelik.

Zavallı Dana ölmüştü.

Libby ve Esmeyi onu da beni olduğu gibi ellerinden geldi-
ğince sömürüyorlardı.

Kızımı kimin öldürdüğünü biliyordum.

Gerçeği parçalara ayırmak sindirmeyi kolaylaştırmıyordu.
Mideme oturdu. Artıkları. Kavurucu vicdan azabı. Öfkeden
nefesin kesilmesi. Dana'nın büyükbabası için. Libby ve Esmeyi
için. Kendim için.

Kafam sorularla doldu, asla sahip olamayacağım yanıtlar
için savaştım.

Amy ve Dana'nın istismarı ne kadar sürmüştü? Haftalarca?
Aylarca? *Yıllarca?*

Gri Kurt'un bohçasında başka kimler vardı?

Amy nasıl ölmüştü? Mücadele etmiş miydi? Acı çekmiş
miydi?

Cesedi neredeydi?

Bu nasıl olmuştu? Ben neredeydim? Brian neredeydi?

Bu bizi neye dönüştürmüştü?

Önleyebilirdim. Onun annesiydin, Tanrı aşkına. *Onun annesi*. Nasıl bir kadındım ben? Nasıl bir anne? Anlayışlı ve destekçi, koruyucu ve nazik olmadığımı kesindi. Sırlarını paylaştığı gibi öpücükleri de özgürce yanağına konduran. Çocuğu için sadece en iyisini isteyen ve bunun olması için elinden gelen her şeyi yapan biri. Ben öyle biri olduğumu sanıyordum.

Bir anne olarak benim için Amy ortadan kaybolmadan çok daha önce yok olmuştu.

Bu gerçeğin karanlığı önce yavaşça yayıldı, azar azar, mürekkebin bir bardak suda ağır ağır dağılması gibi. Ardından gölgemsi parmaklar kıvrılmış, ışığı kovmuştu. Her türlü kefareti umudunu yok etmişti.

Amy'yi alan sadece kimsesiz bir sübyancı olsaydı sapıkça da olsa bir bağışlanma dileyebilirdim. Böylesine tesadüfi bir şey için suçlanamazdım. Ona karşı koyamazdım. Asla benim hatam olamazdı, basın ne derse desin.

Sadece kimsesiz bir sübyancı mı? Sadece mi? Bunu ancak bir canavar düşünebilirdi. Hiçbir normal anne yapamazdı. Ama *ben* yapmıştım. Ben de onu öldüren sapıklar kadar kötüydüm. Utanç, kaynar su gibi içimi yaktı.

Amy, bağışla beni. Her şey için. Seni sevdiğimi ve güvenine layık olduğumu düşünmene izin verdiğim için. Senin için en iyi olanı bildiğimi sandığın için. Sahip olduğunu sandığın anne olmadığım için. Şimdi bile ihtiyacın olan anne olmadığım için.

Gözlerimi kapattım.

Kaba ellerinin bana dokunduğunu hissettim. Pis kokulu nefesini, derin derin solumalarını. Altlarında kıvrıldım, acıyla titredim. Zevkten domuz gibi homurdanmalarını duydum, uslu olmamı tembih etmelerini. Sessiz olmamı. Her şeyin aynı şekilde devam edeceğinden emin olmak için.

Anılarımin üstünden geçtim, bu sırrı açığa vuran işaretler arayıp bir şey ima etmiş olabilir mi diye taradım. Ama Amy'nin ağladığını duymadım. Garip bir şekilde omuz silkerek veya

kızarak yarıda bıraktığı bir cümle yoktu. Ona kadın erkek ilişkilerini anlattığımda hiçbir kaygı işareti veya ipucu vermemişti. Bedeninde en ufak bir iz görmemiştim.

Uzuvlarındaki kesikler ve sıyrıklar sadece hareketli bir kızın itiş kakış dolu oyunlarının işaretleriydi. Eğer onlar *olmasaydı* daha çok şüphelenirdim. Bedenini saklamazdı ve ona izin versem streç dans giysisini tüm gün, hatta her gün üstünden çıkarmazdı. Zante'de bikinisinin ortaya çıkardığı teni sadece güneşin dokunuşunu gösteriyordu.

Burnunu kaşıdıran banyo sabununu köpürterek ve bornozunun yumuşacık rahatlığına sarınarak banyo saatini sabırsızlıkla beklediğini düşünürdüm. Oysa aynı esnada o hissettiği ama erişemediği kırı oarak çıkarmaya çalışıyormuş. İçinde kalmıştı, silinemiordu, sonsuza kadar oradaydı.

Okul karnesinde kötü bir ifade yoktu, huysuz, aksi veya zorba olduğundan bahsedilmiyordu. Notları hiçbir şeyi ele vermiyordu. Dana'nın notları da iyileşmişti.

Dana sınıfın dibinden yukarılara doğru tırmandıkça annesinin gözlerinin parladığını hatırladım. Bunu Amy'nin Dana'ya kopya çekmesi için izin vermesine bağladım ve bir daha yapmamasını söyledim çünkü ona yardımcı olmuş olmuyordu. Uzun vadede değil. Kendisi öğrense çok daha faydalı olurdu.

Ama birbirlerine *yardım ediyorlardı*. Dengeyi sağlıyorlardı. İki haneli sayılarla yaptıkları çarpma işlemlerinin sonuçlarını anında söylüyorlardı. Öğretmenin sorularını yanıtlamaya hevesli iki iyi arkadaşta onlar ama hikâye anlatmak konusunda o kadar hızlı değillerdi.

En iyi arkadaşlar.

İsimleri, vernikle parlatılmış kum ve çakıl parçalarını kullanarak yaptıkları bir salyangoz resminin altında birlikte görünüyordu. Spor festivalinde bir bacaklarını birbirlerine bağladıkları üç bacaklılar yarışını kazanmışlardı ve Dana'nın boşta kalan dirseği Romalıların savaş arabalarının tekerleklerindeki bıçak-

lar gibi dönüyordu. Fısıf fısıf konuşup kıkırdıyorlar, tatlılarını ve beslenme çantalarını değış tokuş ediyorlar, sırayla suçıçeğı çıkarıyorlar ve üşütüp yatağı düşüyorlardı.

Dana her zaman oradaydı. Amy'nin ona en çok ihtiyaç duyduğu an hariç. Yanındaki bir arkadaşı Amy'yi hedef gösterip gözden çıkardığında herhangi bir tehlikeye karşı bir çift ilave göz daha olacağı yerde Dana ortadan yok olmuştu.

Mantığım onu suçlamam gerektiğini söylüyordu ama içgüdülerim araya giriyor ve bana izin vermiyordu. Kızımı bir sapığın gizli inine götürdüğü için ona lanet etmem kolay, hatta anlaşılabilir olabilirdi. Oyun parkında Amy'yi kaderiyle baş başa bıraktığı için. Sessiz kalarak kendi güvenliğini sağladığı için. Büyükbabasına kim bilir başka kaç çocuğı daha aynı şeyi yapabilme özgürlüğünü tanıdığı için.

Ama Dana bir çocuktı, sadece bir çocuk. Tıpkı benim küçük kızım gibi. İki masum çocuktı onlar, ayağı kalkıp haykırmayacak kadar korkmuşlardı. Neden olduğunu anlıyordum.

Dana ve anne babası evde büyükbabasının gözünün içine bakıyorlardı. Amy ve Dana okulda onun krallığındaydılar. Öğretmenler sınıfın hâkimiydiler ama okulun kendisi onundu. Cebindeki anahtarlar olmasa açılmazdı. Onu sıcak ve hafif tutuyordu. Kusmukları ortadan yok ediyor, çiğ havuzlarını paspaslıyordu. O bir kahramandı. Tek kişilik A Takımı. Güveniliyor ve sayılıyor. Ulaşılamazdı. Şüpheden muaf. Güvenli.

Dana'nın bu istismara Amy'den daha uzun süre dayandığı düşüncesini de kafamdan atamıyordum. Amy ne kadar uzun süre onun kurbanı olduysa da ve bunu asla bilmeyecek oluşum hem bir rahatlık hem de bir işkence olsa da Dana daha uzun süre acı çekmişti.

Amy'nin hayatı elinden alınmıştı, Dana'nın hayatı ise asla iyileşemeyecek bir yarayla dağılanmıştı. Kendi ihaneti olarak gördüğü şeyin ağırlığı altında yaşamış, her günün her anında Amy'yi hatırlamıştı. Amy'nin hatıraları düşüncelerini çarpıtmış,

görüşünü bulanıklaştırmıştı. Esme ortaya çıktığında pişmanlık, paranoya ve vicdan azabı Dana'yı uçurumun kenarına sürüklemişti. Tüm bunları da anlıyordum.

İşte şimdi Ian'ın, onların yordakçıları olmak yerine gerçekten bir medyum olabileceğini görüyordum. Ona gelen ve beni uyarması için uğraşan Dana olmalıydı. *Büyük bir adam*, demişti, *kısa koyu saçlı ve dudakları oynamasına rağmen yüksek sesle hiçbir şey söylemeyen*. Dana ona dikkatli olması, düşünmesi ve sakınması için trafik işaretlerini göstermişti. Dana beni tehlikeye karşı uyarılmıştı, Amy'den değil, Libby ve Esme'den gelecek bir tehlikeye karşı. Belki İsa resmi de ona dair bir ipucuydu. Dana *Bishop*.²⁸ Hatta belki de Bishop hakkında doğrudan bir ima olabiliirdi.

Son on yıldır yaşadığım suçluluk bir anda daha da ağırlaşmış, yeni bir anlam kazanmıştı. Bir başka kayıp kızın ağırlığı.

Eğer gözlerimi açıp orada olsaydım ve o anda her ne yapıyorsam bırakıp, onun yerine yapmam gerekeni yapsaydım, o zaman Dana'yı da kurtarabilirdim.

Brian'a onun hakkında kaç kez dırdır etmişim? Sayısız kez. Amy'yi nasıl geride bıraktığı konusunda devam etmiş ve onu başka bir okula yazdırmak konusunda Brian'ı ikna etmeye çalışmışım. Daha iyi bir okula. Tabii izin vermemişti. Amy'nin üretim bandından çıkmış bilim adamı kılıklı, dar görüşlü bir çocuk olması yerine hayatın her tabakasından arkadaşları olan gerçek bir çocuk olmasını istediğini söylemişti.

Ben de onun, kızını özel okulda okutursa ajansının İşçi Partisi'yle ilişkilerinin zedeleneyeceği konusyla daha çok ilgilendiğini söylemişim. Kızının geleceğini riske atmaya hakkı yoktu. O da arkadaşlarını seçerek benim de aynı şeyi yaptığımı iddia etti. Bunu deneyecek kadar sersemdim, öyle demişti: Araya girmeye çalışmak onları birbirlerine daha çok bağlayacaktı.

28 İngilizcede "piskopos" anlamına gelir (yay. n.)

Haklı olduğunu biliyordum. Amy'nin sınıfındaki diğer hiçbir kızın neden bunu başaramadığını anladım. Dana tek başına kalacaktı. Sırları onları birbirine bağlıyordu.

Brian ile ben onları zorlamıştık. Daha ilk andan itibaren tartışmıştık. Hatta daha Amy doğmadan önce en mutlu anlarımızda bile bir sızıntı vardı. Belirgin veya tanımlanabilir bir şey değildi. Açıkça gösterebileceğimiz ve düzeltmeye çalışabileceğimiz bir şey değildi.

Ama bir sorun olduğuna dair bir ipucu vardı: Zayıf bir barut hattı, sadece ateşlenmeyi bekliyordu. Büyük patlama asla gerçekleşmedi. Sadece boğucu bir ağır çekimde patlayan mis-ket bombaları. İletişim ve güven veren bir evde olmak yerine Amy acı veren suskunluklara dayanmış ve gazez dolu, kindar tartışmalara maruz kalıp kendi evinde olmak yerine Danalarda kalmayı tercih etmişti. İnfilak o anda gerçekleşmişti.

Ağzılarımız sevginin iyilik için harikulade ve görünmez bir güç olduğunu, her ikimizin de onu gerçekten sevdiğini söylemiş olabilir ama kalplerimiz, *bizim örneğimizde* olduğu gibi sevginin zor ve acı verici bir şey olduğunu ona göstermişti. İçinden geçip tahammül etmemiz gereken bir şey.

Amy'nin sevgi anlayışı ortalarda bir yere iniş yapmıştı: doğrunun yanlışla iç içe girdiği ve en iyi olduğuna inandığı şey için istismara müsamaha gösterebileceği karanlık bir tarafsız bölgeye.

Kızımız için elimizden gelenin en iyisini yapmaya ve ona olumlu değerler yüklemeye çalışmıştık. Benim çevik, meşgul ve mutlu çocuğum, tüm o derslerle, faaliyetlerle, gezilerle ve deneyimlerle takviye edilmiş kızım aramızdaki sevginin mirasıyla savunmasız kalmıştı. Ben zayıf bir rol modeliydim, biçimsiz ve değişime uğramış. Eğilip bükülmüş.

Kızımız daha iyi bir arkadaş dilemiş olamazdı. Sadece daha iyi anne baba. Bu, acısı asla dinmeyecek bir tokat gibiydi.

Peki, ya Dana'nın anne babası?

Onları kıskanırdım. Hâlâ bir ailenin olması gerektiği gibi birlikte oldukları için. Kızlarını güvende tuttukları için. Başka anne babaların benim gibi acı çekmelerini asla dilemediğimi söyleyemem çünkü diledim. Eğer yer değiştirebilseydim bir an bile tereddüt etmezdim.

Oysa şimdi yapmazdım. Her ikimizin de kızları ölmüştü. Son on yıldır katlandığım keder ve kalp ağrısı onlar için henüz başlamamıştı bile. En azından benim ailem suçsuzdu. Bir yere kadar yani, içimizde sapık yoktu.

Dana'nın büyükbabasını zihnimde canlandırmaya çalıştım ama sadece donuk renkli tuğlalara dayanırken veya renksiz oyun parkında otururken canlandırabildim. Hâkî renkli lekeli kıyafetler ve kül rengi kirli saçlarla gizlenmişti, üstelik kullanılmış bir paspas gibi sıskaydı.

Okuldan uzaktayken, postanedeki kuyrukta elindeki *Sın* gazetesini neşeyle sallayan, ben William Hill bahis dükkânının yanından geçerken öylesine merhaba diyen bir adamdı. Bir şekil. Bir hareket. Ormandaki kurt.

Oyun parkından dönerken ona biraz şekerleme almadıysa veya yeni dans figürlerini övmediyse Amy ondan asla bahsetmezdi. Büyükbabaların yapmaları beklenen sıradan şeyler, Brian'ın ve benim de yaptığım şeyler.

Yaralı parmağından da bahsetmemiştii. Eğer ben fark etmiş olsaydım sessizliğini tuhaf bulabilirdim. Bunun gibi dehşet verici ayrıntılar çocuk hikâyelerinde geçer. Bir köpek balığına nasıl kaptırmış veya bir kavgada nasıl kesilmiş falan. Yaramaz çocukları korkutmak için kesilmiş parmak hademenin kulübesinde nasıl saklanmış.

Eğer Amy bir şey demiş *olsaydı*, sezgilerim devreye girerdi. *Dik dik bakmak doğru bir davranış değildir, derdim, insanların farklı bedenleri ve şekilleri vardır. Beden ve zihin her zaman bir bütünlük oluşturmaz. İnsanlar sırf farklı görünüyorlar diye onlardan korkmak gerekmez. Çaresizlik bir bıçak gibi göğsüme saplandı.*

O adam kızımı öldürdü. Adını bilmiyordum. Yüzünü hatırlamıyordum. Onca yıldan sonra tırmalayabileceğim veya bağırabileceğim hiçbir şey yoktu. Tükürebileceğim veya tekme atabileceğim bir hedef. Ama yapacaktım.

Diyetimi istiyordum ve hiçbir şey yolumda duramayacaktı, tabii Tanrı onu çoktan cennetinde korumaya almadıysa ki bu durumda beni bir kez daha cezalandırmış olurdu.

Gözlerim dizüstü bilgisayardan telefonumun ekranındaki Dana'ya kaydı. Parmağım şişman yanaklarını okşadı.

"Onu senin için yakalayacağım. Söz veriyorum. Bunu yapana kadar bana huzur yok. Her ikiniz için de onu yakalayacağım."

İntikam ve adalet ihtiyacı içimi ürpertti, yataktan çıkmama ve kıyafetlerimi giymeme neden oldu. Tek isteğim olabildiğince hızlı bir şekilde daireden çıkmaktı, Libby ve Esme çevirdikleri dolapların farkına vardığımı anlamadan.

Dizüstü bilgisayarı kapattım, çantama geri koydum ve USB kartını da montumun cebine tıktım. Kendimi dışarı attığımda kapı arkamdan kapandı.

Taksi şoförünün para üstünü vermesini beklemedim. Hatta borcum kaldı mı onu dahi bilmiyordum. Daireden çıkar çıkmaz önce Dave'i aramayı düşündüm ama zaten yeterince iyilik yapmıştı, hatta çalışmıyor bile olabilirdi. Ayrıca çok fazla soru sormuş, çok fazla sohbet etmiştik ve kafam patlayacak kadar doluydu.

Hangi yöne gideceğimi bilmiyordum ve bir grup serseri kılıklı kulüpçü dışında, ki onlar da doğru yolu gösterebilecek tiplere benzemiyorlardı, soracak başka kimse de yoktu. Ana yolu buldum ve yürümeye başladım. Belki 999'u aramalıydım: Polis şimdiye kadar daireye varmış olurdu. Ama hikâyeyi telefondaki operatöre anlatabileceğimi düşünmemiştim. Bu bir cinayet, tecavüz veya hilekârlık değildi, üçünden oluşan bir kokteyldi, ilave tat vermesi için reenkarnasyon ve ruhlar da

eklenmişti. Beni sahte ihbarcı olarak görmezden gelebilirlerdi. Yüz yüze ifade vermeliydim.

Gece üç buçuğa göre yol kalabalıktı ama araçların hiçbiri taksi değildi. On beş dakika boyunca yürüyüp nihayet siyah bir taksi yanımdan geçtiğinde yanlış istikamette yürüdüğümü anladım.

Şoförün teşekkürlerini ve iyi geceler dileyişini duymadım bile. Taksinin kapısını çarptım ve kaldırımda durdum. Polis merkezinin dışındaki işaret beni olduğum yere mıhladı. *Polis*. Son derece gerçek, güvenilir görünüyordu ama durumun böyle olmadığını biliyordum. Yine de başka şansım yoktu ve onlara bir kez daha güvenmek zorundaydım.

Kapıyı açtım ve yüzüme çarpan sıcak hava dalgasıyla sarsıldım. İçerideki ışıklar çok parlaktı, duvarlar gösterişli posterlerle kaplanmıştı ve havada ter, sigara, alkol ve çaresizlik kokusu vardı. Belki tüm polis merkezleri aynı şekilde kokuyordu: Bu ılık ve ekşi hava on yıl önce oturduğum tüm ifade odalarını hatırlattı.

Beni bekletmek istemelerine inanamadım. Elimde bir biletle. Sanki bir yarışmaymış gibi. İstedğim tek ödül adaletti ve bunun için de fazlasıyla beklemiştim. Artık benim vaktim gelmişti ve hiçbir şey önümde duramazdı. Ne şu sivilceli, kapüşonlu hergele ne de iki ayyaş sürücü. Hatta kayıp küçük erkek çocuğu bile. Benim kızım daha uzun süredir kayıptı. Sıranın başında ben vardım, diğerleri bekleyebilirdi.

Ama masanın arkasındaki kadın bir biletle beni bekletmeye çalıştı ve uzun sürmeyeceğine dair söz verdi. Bileti sıktım ve avucumun içinde döndürdüm.

“Zaten yeterince beklettiniz,” dedim. “On yıl çok uzun bir süre.”

“Özür dilerim?”

“Dilemelisiniz. Hepimiz dilemeliyiz. Özellikle de ben.”

İç çekti ve kalemiyle oynadı.

“Söylediğim gibi hanımefendi, bir sandalyeye oturun isterseniz. Mümkün olan en kısa sürede sizinle ilgileneceğiz.”

“Hayır. Şimdi. Bir cinayeti ihbar etmek istiyorum.”

Lobide ayyaşlar ve sokak kadınlarıyla birlikte bekletmek yerine beni içeriye aldılar, tek başıma, kapıdaki aynasız saymazsak. Bir hücre değildi. Tutuklu değildim. Henüz bana inandıklarından bile emin değildim ama inanacaklardı. Mecburdular.

Duvardaki saat en son baktığımdan beri on beş dakika daha ilerlemişti. Sesler veya aceleci adımlar yandaki veya arkadaki kapıdan geliyordu. Başka birinin sorunlarını gözetiyorlardı. Polisin cinayetten daha önemli gördüğü bir dava. Burunlarının dibindekini görmüyorlardı. Yine. Ben anne olmak konusunda ne kadar işe yaramazsam onlar da cinayeti görmek konusunda aynı derecede işe yaramazlardı. Bir kez daha başarısız olamazdık.

Dışarıda ayak sesleri duydum. Ağır ve belli belirsiz. Kapı açıldı. Yirmilerinde bir adam içeri girdi ve bana hafifçe gülümsedi.

“Bayan Archer? Ben Komiser Yardımcısı Earnshaw.” Karşıma oturdu ve ellerini masanın üzerine koydu. “Bir cinayeti ihbar etmek istiyorsunuz sanırım.” Sesi düz, sıkıcı ve bakışları da boş ve uykuluydu.

Bana adalet dağıtmak için fazlasıyla genç, fazlasıyla serser göründü. Esme onu parmağında oynatırdı. Ama şimdilik elimde olan oydu.

“Evet, doğru,” dedim, sandalyemi masaya yaklaştırarak. “Cinayet. Ensest. Çocuk istismarı. Dolandırıcılık. Kanıt saklama.” Her kelimedede parmağımı ona doğru salladım, hiçbirini kaçırmadığından emin olmak için.

Gözleri açıldı. USB belleği cebimden çıkardım ve masanın üzerinde ona doğru ittim.

“Hepsi burada,” dedim.

Belleği aldı ve avucunda döndürmeye başladı.

“Sizi doğru mu anlıyorum?” Öksürdü. “Bu sizin itirafınız mı? Cinayet işlediğinize dair?”

Gerçeğe bilmediği kadar yakındı.

“Elbette değil!” diye bağırdım. “Buranın sorumlusu siz misiniz? Benim yetkili birine ihtiyacım var, palyaçoya değil.”

“Bayan Archer, ben...”

Elimi masaya vurdum.

“Bana yardım edin! Lütfen. Buna mecbursunuz.”

“Tüm bunların neyle ilgili olduğunu bana söylemezseniz size yardımcı olamam.”

Dışlerimi gıcırdatarak hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

“Tecavüze uğrayan on yaşında iki kızla ilgili. Defalarca hem de. Kızımın cinayetiyle ilgili. Amy. Onu hatırladınız mı? Amy Archer? Hayır. Çünkü siz hiçbir şey bilemeyecek kadar gençsiniz, bırakın unutmayı. Ne yaptığını bilen biriyle konuşmak istiyorum. Amy’nin ölümden geri dönüşü hakkında. Polislerin katilleri sokaklarda serbest bırakmaları hakkında.” Hızlıca ayağa kalktım. Sandalyem yere düştü ve büyük bir gürültü çıkardı. “Bir şey yapın!”

Kapı açıldı.

“Burada her şey yolunda mı?”

İçeri giren adam daha yaşlıydı ve saçları kırılaşmıştı, gözleri uzun gece nöbetlerinden halka halka olmuştu. Earnshaw omuz silkti ve ayağa kalktı.

“Bu Bayan Archer, amirim,” dedi. “Amy Archer’ın annesi. Bilirsiniz, şu küçük kız...”

“Bana onun kim olduğunu söylemek zorunda değilsin, Earnshaw.”

Yaşlı adamın sesindeki güçlü otorite güvenimi yerine getirdi. Odaya girdi ve kapıyı kapattı. Sandalyemi kaldırmak için arkama geçtiğinde sigara ve cips kokusu aldım. Sandalyeyi işaret etti ve ardından Earnshaw’un yanına oturdu.

“Ben Komiser Harding, Bayan Archer. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Yeniden oturdum, derin bir nefes aldım.

Amy'nin davasına aşinalığı ve ben Libby'nin dolandırıcılığını, Ian Poynton'un tahminlerini ve Esmé'nin performansını anlatırken gösterdiği şaşkınlık beni cesaretlendirdi.

"Yıldızlarla süslü bir Baharat Kız, cennet ile dünya arasında gidip geliyor, öyle mi?" dedim. "Meleğimin kulağına fısıldadıklarıyla birlikte nöbetler geçirerek geçmişi görüyormuş... Benim kahrolası bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı. Veya çılgının teki. Ya da beni delirtmeye çalışıyor. Dana'ya yaptığı gibi. Ben çünkü çocuk değilim, komiserim. Sizin de öyle olduğunuza inanmıyorum."

"Benim için yeni bir durum bu, kabul ediyorum," dedi Harding yanaklarını şişirerek.

"Ayrıca üstesinden gelmek de oldukça zor," dedi Earnshaw. "Herhangi biri için, bırakın on yaındaki bir kız çocuğunu."

"Ah, o gayet başarılı, hakkını teslim etmeliyim. Repliklerini muntazam ve duygusal bir şekilde okuyor. Krizleri de birer sanat eseri. Drama dersiyle yakından ilgilendiği aşikâr. Sanki bunun için doğmuş bir profesyonel gibi. Arkasında da onu destekleyen sahte bir anne, repliklerini ona hatırlatıyor."

"Belki bunu Dana ayarlamıştır?" dedi Earnshaw.

Dana'nın sakar ellerinin mermerleri nasıl düşürdüğünü, Buckaroo oyununda su yalağına çarpışını hatırladım. Bir şeyi kapmak için çok yavaştı, Cluedo'nun mantığını anlamamıştı ve dama oyununda hamleleri önceden planlayamıyordu.

"Hayır."

"Bundan emin olamazsınız," dedi Earnshaw. "Bir çocuğun hayal edebileceğinden çok daha karmaşık bir plan."

"Dana'nın hikâyesini kendiniz dinlediğinizde, herhangi bir dümen çevirmediğini anlayacaksınız. Üstelik Dana'yı tanımıyordunuz. Bu onun için fazlasıyla karmaşık. Dana Bishop'ın yapabileceklerinin çok üstünde."

"O halde Libby'nin bu belaya bulaşması için iyi bir sebebe ihtiyacı olacak," dedi Harding.

“Onda yüz binlercesi var.”

“Anlamadım?”

“Ödül,” dedim vurgulayarak. “Kızımın hayatı için çok değil ama gücümüzün yettiğinden daha fazla. Libby’nin hayatını sürdürmesi ve Esme’yi özel okula göndermesi için de yeterli, orası kesin. Ayrıca benim vasiyetim konusu da var. Bana bakınca kocası ve çocukları olmayan nispeten zengin bir kadın görmüş olmalı, zaman geçirmek için bir köpeği bile olmayan bir kadın. Yarı zamanlı işlerde çalışıp bahşişle geçinen, yalnız başına bir anne için zengin bir seçim, öyle değil mi?”

Harding başını salladı ve öne doğru eğildi.

“Eğer Dana, Esme’nin Amy olduğuna inandıysa,” dedi, “sizin de inanmanız için yeterince şansı vardı.”

“Kesinlikle. Kabul edelim, ben kolay bir lokmaydım. Çağın gerisinde yaşayan, kederden delirmiş, en ufak bir huzur için medyumdan medyuma koşan biri. Uysaldım. Yönlendirilebilirdim. Bir an için Ian Poynton’un bir dâhi olabileceğini düşündüm, belki de öyledir ama... eğer değilse, yelkenlerimin kolaylıkla suya ineceğini görmek için ikinci kez bakması gerekmezdi. Duyduğu tek ses Dana’nın sesiydi: öbür taraftan değil, Esme’nin bilgisayarının *içinden*.”

USB belleği gösterdim.

“Dana’nın A’dan Z’ye anlattıkları beni kandırmak için bir kullanım kılavuzu olmuş,” dedim. “Bunu size getirmek yerine hepsi sessiz kalıp bir plan yapmışlar. Katil ve sübyancı bir çeteyi adaletten kaçırmışlar.”

Harding belleği aldı.

“Bunu dinlemeliyiz,” dedi. “Anlatılanları yazdırmalıyız.”

“Bekleyeceğiz.”

Başını salladı ve ayağa kalktı. Earnshaw kapıya doğru onu takip etti.

“Size bir fincan çay getireyim,” dedi Earnshaw.

“Gerek yok. Teşekkürler.”

Kapı kapandı ve ayak sesleri uzaklaştı. Koridorda kendi aralarında alçak sesle mırıldandıkları sözleri tam olarak seçemiyordum ama bana veya hikâyeme güldüklerini sanmıyordum. Durumumu elimden geldiğince anlatabildiğim için memnundum ama onlara söylediğim her şeyin üzerinden bir kez daha geçtiğimde Libby ve Esme aleyhinde bahsetmediğim bir suçlamanın daha olduğunun farkına vardım.

Buna karşı kesin bir kanun yoktu ama diğerleriyle karşılaştırıldığında kalbimi kırmak en büyük suçlarıydı. Görünmez bir suçtu, zimmete geçirmek gibi, ruhumu çalmışlardı. Hatıralarım yağmalanmış, manipüle edilmiş ve çalınmıştı. Ertelemesi veya beraati olmayan bir hükümdü. Müebbetliktim. Öleceğim güne kadar mahkûm edilmiştim.

Harding ve Earnshaw bu konuda hiçbir şey yapamazlardı ama adaletin çarkını *döndürebilirlerdi*. Yıldız olmak onların şansıydı. Zaferi kucaklamak. Amy'nin kurtarıcıları olarak öne çıkmak. Kahramanlarım olmak.

Her ne kadar Dana bana Gri Kurt'un Amy'ye ne yaptığını söylese de bedenine ne yaptığını hâlâ bilmiyordum. Son on yıldır kalbim onun mezarı olmuştu. Daha iyi bir yerde olmayı hak ediyordu.

Daha yakın ve daha tehlikesiz bir yer.

Onu bulmak zorundaydılar. Kızımı toprağa verebilmemi ve geçmişin üzerine sünger çekebilmemi sağlamalıydılar.

Buna mecburdular.

Odaya geri döndüğünde Harding'in ifadesi esrarengizdi. Earnshaw da şaşırmış görünüyordu.

"Evet?" dedim.

Oturdular ve USB bellek ile bir dosyayı masanın üzerine koydular.

“Oldukça güvenilir bir kanıt,” dedi Harding, “gerçek olduğu müddetçe. Ne yapacaklarını görmek için bir kopyasını cinayet masasına gönderdik.”

“Ama Bishop’ı yakalamak için yeterli kanıtınız var, değil mi?” dedim sabırsızlıkla.

“Pek heveslenmeyelim,” dedi Earnshaw. “Şüpheleniyoruz, hepsi bu.”

“Son on yılda sahip olduğunuzdan daha fazlası bu! Hepsi orada,” dedim dosyayı göstererek. “Yazılı ifadede.”

“İnsanları suçlamaya başlamadan önce bazı şeyleri kanıtlamalısınız Bayan Archer.” Earnshaw dosyayı açtı. “Sizin olduğunuzu söylediğiniz kişi olup olmadığını da kontrol etmek zorunda kaldık.”

Basın toplantılarından birinde çekilmiş bir fotoğrafımı gösterdi. Solgundum, gözlerim kısık ve ağlamaklıydı. Tıpkı şimdi olduğum gibi.

“Beni niye araştırıyorsunuz ki? Yanlış bir şey yapmadım.”

“Evet ama ayrıntıları kontrol etmemiz gerekiyor,” dedi Harding. “Herkesin olduğunu iddia ettikleri kişi olduğundan emin olmak için. Siz bunu herkesten daha iyi anlıyorsunuz, içinde bulunduğumuz şartları düşünürsek, öyle değil mi?”

Başımı eğdim ve söylemek istediği şeyi kabul ettim.

“Peki, başka bir şey buldunuz mu?”

“Pek sayılmaz. Yani henüz,” dedi Earnshaw. “Cinayet masası bir şey bulacak mı diye bekliyoruz. Bir parmağının yarısı kopmuş çok kişi olmasa gerek.”

Earnshaw ile Harding arasındaki bakışma sinirlerimi bozdu. Bırak gülmeyi, sanki anlayamadığım bir şakaymış gibi.

“Ortaya çıkan bir şey *var* yine de,” dedi Harding, elindeki dosyada bir sayfayı çevirerek. “Ödülle ilgili.”

“Nedir?”

“Yüz bin sterlin, demiştiniz.”

“Doğru. Eski eşim miktarı artırmak için iş yerindeki his-selerinden bir kısmını satmıştı.”

“Ah,” dedi Harding sessizce. “Bu, meseleyi açıklıyor olabilir.”

“Neyi açıklıyor olabilir?”

“Ortada bir ödül yok Bayan Archer,” dedi Earnshaw. “Artık yok. Bilgisayarda davanın ayrıntılarına bakarken fark ettim.”

“Saçmalamayın! Duyurulduğunda ben oradaydım. Başka bir lanet olası basın toplantısında.” Ellerimi sıktım. “Para falan ödenmedi kimseye.”

“Hayır ama bankadan çekilmiş,” dedi Earnshaw hafifçe omuz silkerek.

“Çekilmiş mi?”

“Evet,” dedi Earnshaw. “Yaklaşık beş yıl önce.”

“Kim tarafından?”

“Sadece kocanız olabilir, Bayan Archer.” Harding öksürdü. “*Eski* kocanız.”

Brian’ın bana söylemeden bunu yapabileceğine inanama-dım. Amy’nin bulunmasını benim kadar çok istiyordu ve hızlı bir satışla hisselerini gerçek değerlerinin altında bir fiyata elden çıkarmıştı. Mantıklı gelmiyordu.

Benim bilmediğim bir şeyi bilmesi dışında. Saklamak iste-diği bir şey. İsa’nın o iğrenç resmi gözümün önünde canlandı.

BABANA VE ANNENE HÜRMET ET.

Cennette yaşayan babamız. *Amy’nin* babası, Amy’nin ya-rağında.

Korkunç bir ürperti bedenimde dolaştı, ruhumdan geri kalanı emdi, güvene ve umuda dair en ufak parçayı yok etti, iyiliğe dair inancımı. Brian’ın onlardan biri olduğunu düşündü-ğüme inanamıyordum. Mide bulandırıcıydı. Korkunç. Saçma. Sevdığım adam, bunu yapabilir miydi?

İçgüdülerim coştı, bunun doğru olmadığını söyledi ama artık içgüdülerime inanabileceğimden emin değildim, en azından şu anda. Oldukça yanlış, güvenilirmez ve kusurluydular. Şimdi de

Brian'ın bu işe dâhil olma olasılığı çıkmıştı ortaya, sarsılmıştım ve bundan kolay kolay kurtulamayacaktım.

Dana A'dan Z'ye anlatımında ondan bahsetmemişti ama büyükbaba haricinde diğer kişilerin isimlerini de söylememişti. Amy ve Dana'yla benden daha fazla vakit geçirdiği düşünülürse Brian'ın da kesinlikle böyle bir şey yapmak için fırsatı olmuştu.

Ben gazetelerle yatakta uzanırken pazar sabahları Dulwich Parkı'na yapılan geziler. Brixton Ritzy'de sinema ve ardından Pizza Hut'ta çay keyfi. Hatta Dana'nın patenlerini bile o almıştı. Dana'nın da sık sık bizim bahçemizde olmasından dolayı Amy'nin guinea pig'iyle birlikte besleyebilmesi için ona da bir guinea pig almayı önermişti. Her zaman onu savunurdu.

Harding'e biraz temiz havaya ihtiyacım olduğunu söyledim. İstedğim kadar temiz hava alabileceğimi söyledi.

"Henüz bize daha fazla yardım edebileceğiniz bir durum yok. En iyisi biraz sakinleşmek, yine de o daireye geri dönmezseniz daha iyi edersiniz."

"Libby ve Esme hâlâ oradalar mı?"

"Kısa süre sonra onları alacağız," dedi Earnshaw.

"Sizinle geleceğim," dedim ayağa kalkarak.

"Korkarım ki bu mümkün değil."

"Sadece eşyalarımı almak istiyorum," dedim. "Hepsi bu. Yolunuza çıkmam."

Harding şüpheli görünüyordu.

"Bakın," dedim, "onları paramparça etmekten daha çok hoşuma giden bir şey olamaz. Ama onlara paçayı kurtarmaları için hiçbir şans vermek istemiyorum. Onlara saldırmam ve bunun karşılığında hâkimin önünde mağdur duruma düşmelerine neden olmam gibi. Bana güvenin. Onları görmek bile istemiyorum."

Farklı araçlarla gittik, sirenler suskundu. Benim bulduğum arabayı kullanan kadına Earnshaw ve Harding, Esme ve Libby'yi yakalayana kadar köşede beklememiz emri verilmişti.

Sadece seyahatim için getirdiğim eşyaları almama izin verilmişti, başka hiçbir şeye dokunamazdım.

Hediyelik eşya peşinde değildim. Aslında her şeyi orada bırakabilirdim. Sadece kıyafetlerim ve makyaj malzemelerimdi. Özleyeceğim veya yerine koyamayacağım şeyler değillerdi, beni hakikate ulaştıran tılsımlı taşım hariç.

Sürücüden mağazaların önünde durmasını rica ettim.

“Yapmam gereken bir şey var.”

“Sorun değil,” dedi. “Diğerlerinin birkaç dakika arkasında kalmak kötü bir fikir değil. Yollarınızın kesişmeyeceğini garantiler.”

Küçük bir markete doğru yürüdüm ve dışarıdaki kovada kalan son demet nergisi aldım. Neredeyse sadece yeşil sapsarı kalmıştı, bir ucu nispeten daha kalıncaydı ve araya sarı yapraklar serpiştirilmişti. Tıpkı sivriltilmesi gereken kurşun kalem gibi.

En sevdiğim çiçekler değillerdi ve ilk tercihim olmazlardı. Ama Libby’nin apartmanının girişine bıraktığımda oldukça doğru bir tercih gibi göründüler. Uzun, renksiz bir kıştan sonra baharın ilk çiçekleriydi. Bir seferinde Jill kilise için hazırladığı bir aranjmanda onları kullanmış ve nergislerin arkadaşlığın sembolü olduğunu söylemişti.

Arkadaşlar. Sağlam ve gerçek. Amy ve Dana gibi. Dana ve ben gibi değil. Çiçekleri yere bıraktım ve Dana’nın hatırası önünde başımı eğdim.

Daire tost ve diş macunu kokuyordu. Libby’nin fincanı masanın üzerindeydi, hâlâ dumanı tüten çay yarıya kadar içilmişti. Bir kaşık Esme’nin Coco Pops mısır gevreği kâsesinin içinde hareketsiz duruyordu. Banyodan makyaj malzemelerimi toplarken Libby’nin deodorantının kokusunu aldım.

Kadın polis kendi eşyalarımı toplarken dairenin içinde beni takip ediyordu. Esme’nin dizüstü bilgisayarının bıraktığım gibi salonda olmadığını fark ettim. Taş hâlâ valizimdeydi. Açtığımda çıkardığı tıngırtı içimdeki ürpertinin yankısıydı: durdurula-

maz, intikam dolu bir ivmeyle yuvarlanan bir taşın, büyük bir gürültüyle yere çakılan umudun sesi.

Taşı montumun cebine attım. Oradan uzaklaşırken parmaklarım taşın etrafında kasılıyor ve bükülüyordu, tıpkı goncanın etrafında açılan yapraklar gibi.

13

Sıcak ve güçlü akan suyun altında başımı eğdim ve sıcak suyu daha da açmak için musluğa uzandım. Buhar beni boğuyordu. Limon kokulu sabunlu sular ayağımın etrafında köpürüyordu.

Hiçbiri kendimi daha temiz hissetmemi sağlamıyordu. Sadece canım yanıyordu. Üzerime yumuşak, beyaz bir bornoz aldım ve kendimi yatağa attım. Tenim öyle ince geliyordu ki nabzım sanki tenimi parçalayabilirdi.

İyi bir otelde kalıyordum, Harding öyle söylemişti. Yakındaki G-Mex Centre’da konferanslar veren temsilciler, konser veren pop yıldızları ve Bridgewater Salonu’ndan divalar ve orkestra şefleri de orada kalıyorlardı. Daha da önemlisi, polis merkezinden kısa bir tramvay yolculuğuyla ulaşılabilmesiydi.

DVD oynatıcı, saatin on iki buçuk olduğunu gösteriyordu. Libby şu anda dört saati aşkın süredir gözaltındaydı. Temize çıkması ve cinayet masasının Gri Kurt’u getirmesi için yeterli bir süre. Sona yaklaşıyorduk: Amy’nin bedeni yakında bulunacaktı. Bulunmalıydı.

Yatağın başındaki komodinden telefonumu aldım. Brian’ın numarası kayıtlı değildi elbette, o nedenle reklam şirketinin internet sayfasından aldım. Numara tanıdık gelmedi ama aradığımda çalan müzik zihnime kazındı.

Ritim tanıdıkta, art arda duyulan notaları hatırlıyordum. Unutmak için büyük çaba sarf ettiğim geçmişten gelen bir şifre. Artık hakikatin ilanıydı.

Üç kez çaldıktan sonra telefonu asistanı açtı, sesi oldukça neşeliydi. *Brian meşgul*, dedi bana, tüm gün boyunca toplantıda olacaktı ama bir mesajım varsa iletebilirdi.

“Hayır, iletemezsin,” dedim. “Sadece onu lanet olası toplantıdan çıkar ve telefona bağla.”

“Korkarım yapamam...”

“Evet yapabilirsin. Ona kızıyla ilgili olduğunu söyle.”

“Aman Tanrım, hayır. İyi mi?”

“Öldü.”

Nutkunun tutulduğu telefondan bile anlaşılıyordu.

“Hemen sizi geri aratacağım.”

“Hayır. Sadece onu bul. Bekleyeceğim.”

Ağzım ekşimiş ve kurumuştur, dudaklarım yapış yapış olmuştur. Dakikalar sonra hattın diğer ucunda seri adımlar duydum.

“Alo! Kimsiniz? Ne oldu?” Sesi korkudan titriyordu. “Bana kızlarımin iyi olduğunu söyleyin.”

“Aslında onlar senin kızların değil. Ama Amy kızındı. *Onun* hakkında olabileceğini *düşünmedin* bile, değil mi?”

“Ne? Beth? Sen misin?” diye gürledi. “Yine ne dolaplar çeviriyorsun? Beni ne hale getirdiğinin farkında mısın?”

“Kestirebiliyorum, evet. Ben de kızımı kaybettim, hatırlarsan.”

“Lanet olsun Beth, vazgeç artık, tamam mı! Sen hastasın. Yardıma ihtiyacın var.”

“Polis öyle düşünmüyor,” dedim, başımı gururla kaldırarak.

“Ne?”

“Polis. Bana inanıyor. Sen de inanmak zorunda kalacaksın.”

Ona Ian'ın kehanetlerinden, Libby ve Esme'nin ortaya çıkışından, ileri sürdükleri iddialardan bahsettim.

“Ama bu saçmalık Beth,” dedi. “Böylesine pervasız... hain bir planı neden yapınlar ki?”

“Para için, belki de?” Ses tonum endişeliydi. Belki şimdi ödül hakkındaki gerçeği bana söylardı.

“Para mı?”

“Evet. Ödül var ya hani?”

Brian nefesini tuttu.

“Sen omurgasız, boktan herifin tekisin Brian!” diye bağırdım. “Şimdi bile parayı çektiğini söyleyecek kadar cesaretin yok.”

Bir şey söyleyecek oldu ama sustu. Dudaklarından aceleyle hüsrana uğramış kelimeler döküldü. Bekledim.

“Bak Beth, beş yıl geçmesine rağmen hiç kimse ortaya çıkmamıştı. Hiç kimsenin çıkacağı da yoktu. Artık vazgeçmenin vakti gelmişti... Her ikimiz için de. Ben de öyle yaptım, sessizce.”

“Bana söylemeliydin!” diye haykırdım. “Hayır, kahrolası! Bana *sormalıydın!*”

“Bunu asla kabul etmezdim.”

“Kesinlikle,” dedim kuvvetlice başımı sallayarak. “Çok erken *vazgeçtin*. Hep öyle yaptın!”

Sesimdeki öfkeyi kontrol edemedim.

“Ben... Ben üzgünüm Beth,” dedi. “Hepimiz için en iyisi olduğunu düşünmüştüm.”

“Yanlış düşünmüşsün.”

“Polis de senin haklı olduğunu düşünüyor, öyle mi?” Öfke-den sesini yükseltmişti. “Şu reenkarnasyon yaygarasını ciddiye alarak ne yaptıklarını sanıyorlar? Saçmalığın daniskası!”

“Esme bazı şeyleri biliyordu Brian. Küçük şeyler. Önemli şeyler. Bilemeyeceği türden şeyler.”

“Mesela?”

“Amy’nin Zante’de bir denizanası tarafından sokulması ve iyileştirmek için senin onun üzerine işemen gibi. Elephant and Castle alt geçidinde paten kayması gibi. Kahvemi sade içtiğimi ve kahvaltıda greyfurt yediğimi dahi biliyor. Acayipti. Ama nasıl bildiğini öğrendim. Dana’dan.”

“Dana mı?”

Her şeyi ona açıklarken ortaya çıkan sessizliğini sevdim. Geçmişte bu sessizlik ben omzuna yasladığı telefonun ahize-sinde konuşurken, parmaklarıyla bilgisayarına vurması veya e-postalarını kontrol etmesi anlamına geliyordu. Oysa şimdi telefona o kadar yakındı ki nefesini duyabiliyordum, bir şey söyleyecek olduğunda boğazındaki gıcıkalanma ve ardından beni dinlemeyi tercih etmesi, kelimeler daha ağzından çıkmadan sorularını yanıtlayan sesim.

Bitirdiğimde sessizlik oldu, belli belirsiz bir hıçkırık.

“Tanrım... Beth... Ben... onca zamandan sonra.” Gözyaşları gözyaşlarımı tetikledi. “Zavallı Amy. Biz bütün bunları nasıl görmedik... tam burnumuzun dibindeyken üstelik?” Yüksek sesle burnunu çekti ve ses tonu değişti. “Neden bu iki yaratığı bana daha önce söylemedin?”

“Sanki dinleyecektin... Hiç sanmıyorum. İyi ki ben ciddiye almışım yoksa şu anda olduğumuz yerde olamazdık.”

Sızlanışı beni etkilemedi.

“Biz... Amy’yi yüzüstü bıraktık Beth.”

“Her ikisini de yüzüstü bıraktık.”

“Dana’nın ailesi de bunu yaptı.” Sesinde bir savunma tonu vardı. “Neler döndüğünü nasıl bilmezler?”

“Biz de bilmiyorduk.” Sabahlığımın koluyla hafifçe yüzüme dokundum.

“Evimizde bir çocuk tacizcisi yoktu!”

O kadar gerildim ki nefes alamadım.

“Yok muydu?”

Bir an sessizlik oldu, telefon hattı cızırdadı.

“Tanrı aşkına,” dedi, neredeyse fısıltıyla konuşuyordu. “Bunda *parmağım olduğumu* mu düşünüyorsun?”

Konuşmaya çalıştım ama ağzımdan bir kelime dahi çıkmadı. Yutkundum ve yeniden denedim.

“Artık hiçbir şey bilmiyorum Brian.”

Sırtüstü yere yuvarlanmak üzere olduğunu görebiliyordum, şoke olmuştu.

"Tanrım!" dedi sonunda. "Ben... Ben bunu düşünmüş olmana dahi inanamıyorum."

"Asla böyle düşünmezdim, eğer ödülü geri çekmiş olmasaydın. Amy'nin bulunmasını istemiyormuşsun gibi görünmene neden oldu. Aramanın fayda vermeyeceğini biliyormuşsun gibi."

"Ama ödülü koyan bendim!"

"Böylece bir sis perdesi de çekmiş oldun."

"Ciddi olamazsın!" Duraksadı. "Bunu... Bunu polise söyledin mi? İzimi kaybettirmek için ödül koymayı benim önerdiğimi?"

"Onlar kendi sonuçlarını kendileri çıkarırlar."

"Yemin ederim Beth... Bununla en ufak bir ilgim yok... Bana inanmak zorundasın."

İnanıyordum, ödülü çekmesinden dolayı onu affedemesem de.

"Oraya geliyorum Beth," dedi. "Derhâl. İlk uçakla."

"İkimizin de yapabileceği hiçbir şey yok. Beklemekten başka. Gerçi *sen* bu konuda pek başarılı sayılmazsın."

"Eğer seninle birlikte olursam daha iyi olacağım."

Telefonu kapatacak oldu.

"Beth? Polise yolda olduğumu söyle, olur mu? Kaçtığımı düşünmelerimi istemem."

Gelmesine sevindim. Bu Brian bile olsa tutunacak birine ihtiyacım vardı. Kollarında olmak için şimdiden sabırsızlanıyordum. Telefonu aldım ve Jill'i aradım.

"Beth! Ah, aramana çok sevindim," dedi. "Seni arayacaktım ama... Bilirsin, saçma küskünlükleri çoktan aşmış olması gereken sersem ve yaşlı kadının tekiyim. Hep inatçı biri oldum. Sen bunu herkesten daha iyi bilirsin."

"Şu anda mühim değil," dedim, başımı sallayarak. "Artık değil."

"Sadece seni korumaya çalışıyordum. Anlıyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Ama yanıldın."

“Seni korumak istediğim için mi?”

“Libby ve Esme hakkında. Onlar sayesinde artık Amy’ye ne olduğunu biliyorum.”

Tüm hikâyeyi Jill’e anlatırken telefon hattı o kadar sessizdi ki hâlâ orada mı diye sormak zorunda kalıyordum. Her seferinde derin bir nefes alarak evet diyordu ve devam etmemi istiyordu.

“Ah Beth... Bu çok... çok ama çok korkunç. Çok üzgünüm,” dedi bitirdiğimde. “Nasıl hissediyor olabileceğini hayal bile edemiyorum.”

“Gerçeği bildiğim için daha iyiyim, beni ne kadar paramparça etse de.” Elimi kalbimin üzerine koydum ve orada tuttum.

“Gerçekten mi? Ben öyle olur muydum bilemiyorum.”

“Son on yıldır zindanda yaşayan sen değilsin.”

“Hayır, elbette.” Burnunu çekti. “Dan Bishop. Kimin aklına gelirdi?”

Dan Bishop. Artık adını biliyordum. Dana’nın adını nereden aldığını da. Doğuştan ona ait olmuştu.

“Elbette!” dedim. “Sen onu tanıyordun.”

“Pek değil. Hiçbirimiz tanımamışız... Gerçek yüzünü görmemişiz.”

“Ama sen her gün okulda onu gördün.”

“Çoğunlukla içerideydi,” dedi. “Ben yaya geçidindeydim, zaten günde sadece birkaç saatliğine geliyordum.”

“Onu hiç ürpertici bulmadın mı?” Yatakta kıvrıldım. “Hiçbir şey söyledi mi? Yani çocuklar hakkında?”

Jill duraksadı.

“Birbirimizle hiç konuştuk mu emin değilim,” dedi belirsizce. “Selam vermek veya önemsiz şeyler hakkında konuşmak dışında... İkimiz de sadece oradaydık... İşlerimizi yapıyorduk. Aman Tanrım, başka kimin dâhil olduğunu düşünüyor olmalısın!”

“Okulun rahibi belki? Artık anlamışsındır herhalde, gerçekten hiç de uzak değilmişim, öyle değil mi? Ian’ın bana gönderdiği

resim bir ipucuydu. Bishop'a bir gönderme olabilir ama aynı zamanda okulun rahibini de ima ediyor olabilir."

Jill'in yutkunduğunu duydum.

"Polis de böyle mi düşünüyor?" dedi hızlıca.

"Araştırmak zorundalar." Telefonu kulağım ile omzum arasına yerleştirdim ve sabahlığımın kuşağını sıktım.

"Hayır... Buna inanmam... Bir rahibin bu işin bir parçası olduğuna."

"Neden olmasın? Tanrı'nın adamı olduğu için mi?" dedim kızgınlıkla. "Yıllar boyunca Katolik kilisesinde olanlara bir baksana."

"Rahip Katolik değil."

"Yani Anglikanlar çocuk istismarı yapmıyor, öyle mi?"

"Ben öyle mi dedim şimdi?" dedi sertçe. "Sadece bu konuda... Bilirsin, aynı... üne sahip değiller."

"Bu masum oldukları anlamına gelmez. Sadece yakalanmak konusunda daha başarılılar." Üst dudağım nefretle titredi. Yatağa iyice gömüldüm, gözyaşlarımı zor tutuyordum.

"Bir öğretmen vardı," dedi Jill. "Adını hatırlayamıyorum. Sanders miydi? Anderson mıydı? Biraz... tuhaf biriydi. Yaltakçı. Bilirsin, tahmin edeceğin *türden* biri. Eğer bana o olduğunu söyleseydin, böyle şaşırmazdım."

"Dana diğerlerinden hiçbirini tanımlamamış," dedim gözlerimi silerek, "ama polis Dan Bishop'tan isimleri alacaktır."

"O halde onu henüz bulamadılar?"

"Onu bulana kadar epey zaman geçebilir. Önce Libby'yle ilgileniyorlar. Muhtemelen seninle de konuşmak isteyecekler."

"Benimle mi?" Telaşlanmıştı. "Ama... onlara da sana söylediklerimden daha fazlasını söyleyemem ki."

"Öyle olsa bile senin ismini vereceğim," dedim. Yavaşça oturdum. "Hatta neden buraya gelmiyorsun? Sana ihtiyacım var."

“Ah Beth, keşke yapabilseydim. Ama Essex’te kız kardeşime bakacağım. Düşmesinin ciddi sonuçları oldu, hastaneden daha yeni çıktı.”

“Senin yerine bakabilecek başka biri yok mu?”

“Hayır, yok ne yazık ki,” dedi Jill. “Kocasını öldüğünden beri yalnız başına, biliyorsun. Üzgünüm. Aslında şu anda çıkmam lazım. Sen aradığında şoförün dışarıda olduğunu söylemek için taksi durağından aradıklarını sanmıştım.”

“Ne kadar süreliğine gidiyorsun?”

“Henüz emin değilim. Duruma göre hareket edeceğim.” Jill’i hattın diğer ucunda hayal edebiliyordum, elini alnına koymuş olmalıydı, tıpkı isteksiz kilise satışı gönüllüleriyle bazı düzenlemeler yapmaya çalışırken olduğu gibi. “Ama eğer erken çıkabilirsem,” dedi, “geleceğim. Söz veriyorum.”

“Belki buradaki polis seni arayabilir.”

“Elbette ama kız kardeşimin evinin civarında hatlar pek iyi değil, telefon çekmeyebilir. Biraz sapa bir yerde çünkü ama... deneyebilirler.”

“Oranın ev telefonu numarası ne?” Odanın içinde bir kalem aradım.

“Kız kardeşimin ev telefonu yok,” dedi Jill. “O biraz eski kafalı. Reklam aramalarının gerçek bir sahtekârlık olduğunu düşünüyor. Merkezî ısıtma bile kullanmıyor. Televizyonu yok düşünebiliyor musun? Radyoyla yetiniyor. O yüzden cep telefonumdan aramaları en iyisi olur.”

Hattın diğer ucunda bir tıkırtı oldu.

“Özür dilerim,” dedi Jill. “Gitmek zorundayım Beth. Dışarıda beni bekleyen taksiyi görebiliyorum.”

“Bir şey daha var Jill.”

“Evet?”

“Lütfen bundan hiç kimseye bahsetme. Kız kardeşine bile.”

“Elbette. Tek kelime bile etmeyeceğim.”

Sanki son on yıl hiç geçmemişti. Brian pencerelerinde demir parmaklıklar ve dışarıda ekip arabaları manzarası olan sıkış tıkış ve havasız bir odada, mavi plastik bir sandalyede yanı başımda oturuyordu. Arada sırada arabaların kapıları çarpılıyor, sirenler çalıyor ve lastikler patinaj yapıyordu. Aciliyet hep başka bir yerdeydi.

O esnada biz bekliyorduk. Dakikalar kapının üzerindeki saatin elleri tarafından zorla sürükleniyordu.

Amy ilk kaybolduğunda birbirimize nasıl sarıldığımızı hatırladım. Gözyaşları ve öpücükler arasında birbirimize nasıl cesur olmamız gerektiğini fısıldadığımızı, birbirimizin ellerini okşadığımızı, sırayla güçlü görünmeye çalıştığımızı.

İnsanı boğan sessizliğin bile daha kolay geldiği ana kadar kelimelerin kifayetsiz kalışını. Sessizlik de daha sonra dayanılmaz olmuştu. Pis sigara izmariti kokusunu, Brian'ın kirli sakallarını, ağır göz kapaklarını, dijital saatindeki noktaların nabız gibi atışını.

Kapının açılış biçiminin kalbimi durdurabileceğini düşündüğümü, orada kim var diye bakmak ve yüzlerindeki ifadeyi okumak için başımı döndürdüğümü hatırladım. Küçük bir baş sallamanın bir anda farklı anlamlara gelebildiğini hatırladım.

Hayır, haber yoktu ama yine de bize umut etmek için bir neden veriyordu.

Onu bulduk. Hayır. Üzgünüm. Söz veriyorum bunu yapmanı yakalayacağız.

Hayır. Haber yoktu, beden yoktu, ipucu yoktu. Artık zaman yoktu. Dedektifler yoktu. Soruşturmalar, posterler veya müracaatlar yoktu. Umut yoktu. Gelecek yoktu. Son yoktu.

Plastik bardaklardaki mantar rengi kahve ılıktı ve dünden kalmamış gibi bir tadı vardı ama Brian'ın içmesine mani değildi. Elleriyle saçlarını düzeltti. Eskisinden daha inceydi, daha kırı. Dana'nın ifadesini dinlerken saçlarının daha da kırlaştığını gördüğümü düşündüm. Kendini otel odamda yatağın üzerinde

bulmuştu, dertop olup dizüstü bilgisayara sarılmış, hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı.

Dana'nın ağzından çıkan her kelime onu paramparça etmişti ama kaydı birkaç kez dinlemek konusunda ısrar etmişti. *Çünkü, demişti, eğer on yıl önce kendi içime bu kadar kapanmasaydım Dana ve Amy şu anda hayatta olabilirlerdi.*

Masanın üzerinden kahvesini aldı, döke saçına ağzına götürdü.

"Bir tane daha alacağım," dedi. "Sen bir şey istiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Kapı açıldığında henüz ayağa kalkmamıştı.

Harding'in yüzündeki ifade anlaşılamayacak kadar boştu. Earnshaw'un ifadesi ise bezgin ve dalgındı. Masaya oturdular. Harding ceketini çıkardı ve sandalyesinin arkasına astı. Earnshaw dirseklerini masaya dayadı ve sanki dua ediyormuş gibi yüzünün önünde ellerini birleştirdi.

"Evet?" Brian'ın sesi gergindi. "Bishop'ı buldunuz mu?"

Harding başıyla onayladı.

"Hayatta mı?" dedim.

Harding başını yine aşağı yukarı salladı.

"Bishop tutuklandı."

Av sona ermişti. Amy'nin katilini yakalamıştım. Artık onu huzurla ebediyete uğurlayabilirdim.

Gözlerimi Harding'e diktim, vermiş olduğu haberdan etkilenmemiş olmasına rağmen tepkime şaşırılmıştı. Son on yıldır bu anın hayalini kurmuştum. Izdırabın olmasa da bekleyişin sonu. Adaletin insanı tatmin eden tecellisi. Hayata devam edebilme şansı.

Ama işte tam önümdeyken hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece derin bir boşluk. Harding'in yüzündeki ifade ise beni endişelendiriyordu.

"İtiraf etti mi?" dedim fısıldayarak.

"Tecavüz ettiğini evet," dedi Earnshaw. "Amy'yi öldürdüğünü ise hayır."

“Zaten edemezdi, öyle değil mi?” dedim sabırsızca.

Earnshaw boğazını temizledi.

“Ben o kadar emin değilim,” dedi.

“Onun masum olduğunu düşünüyor olamazsınız?” Yüzümü buruşturdum, Bishop’ı daha çok sıkıştırmadıkları için şaşırmış ve öfkelenmiştim.

“En azından tecavüzden yargılanacak. Ama cinayet...” dedi Harding omuzlarını düşürerek. “Bu kesin değil.”

“Ama...”

“Bishop onu zorlamamıza gerek kalmadan suçunu itiraf etti Bayan Archer,” dedi Harding. “Ona karşı tek iddianın ölü birinden geldiğini düşünürsek, suçlamayı reddedebilirdi. Sapıkların bile vicdanı olabiliyor sanırım.” Söylediklerine tamamen ikna olmuş görünmüyordu. “Bishop yaşlı ve pek de iyi durumda olmayan bir adam, suçluluk duygusu onu yemiş bitirmiş. Onu yakaladığımız ve ona vicdanını rahatlatma fırsatı tanıdığımız için neredeyse sevinçli görünüyordu. Bence eğer Amy’yi öldürseydi bize söylerdi.”

“Ama ya Dana’nın kanıtları?” dedim. “Bishop ona ne yaptığını söylemiş. Tam önünüzde duruyor.” Hepsine etraflıca baktım, bomboş ve şaşkın bir ifadeyle.

“Ah,” diyerek Harding başını düşürdü. “Aslında söylememiş.”

Dana’nın A’dan Z’ye itiraf ettiklerinin dökümünü masanın üzerine koydu. Sayfalar el yazısı notlarla doluydu, altı çizili satırlar ve soru işaretleriyle. Harding parmağını birkaç satır üzerinde gezdirdi.

“Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum, tamam mı? Hiçbir şey,” dedi. “Sen de öyle. Anladın mı? Çeneni kapalı tut, ben de seni rahat bırakayım.”

“Ama bu Amy’yi öldürmediğini söylediği anlamına gelmez ki!” diye bağırdım.

“Hayır ama Dana, büyükbabasının cinayeti kabul ettiğini de söylememiş,” dedi Harding, sandalyesini geri çekip ayağa kalkarak. “Tam tersi aslında.”

“Bu saçmalık!” Ellerim titredi ve dudaklarım hüsrarla büzüştü. “Ona sessiz kalmasını söylüyor işte.”

“Biz öyle görüyoruz. Jürinin de öyle görmesini umut edelim,” dedi Earnshaw. “Ama avukatlarına kıvrırma alanı sağlayacak kadar muallak.”

“O halde Amy’yi kimin öldürdüğünü söylüyor?” diye sordu Brian elimi tutarak.

“Simon Palmer,” dedi Earnshaw.

Tanıdığım bir isim mi diye bana baktı ama çıkaramadım.

“Gezici kütüphaneyi işletirmiş,” dedi Harding. “Amy’nin okulu da güzergâhı üzerindeymiş.”

Sıkış tepiş küçücük karavanından kitapları dağıttığını hatırladım. Ufak tefek ama güçlü kuvvetli, yer yer kırılmış sarı saçlı ve gözlükleri sürekli burnunun üstüne düştüğünden üzerinden bakmak zorunda kalan biri. Amy’ye Başka Bir Şey Okumayan Kız adını takan oydu. Amy’nin hep aynı kitabı alması konusunda birlikte şaka yapmıştık ve onun ilgisini başka yöne çekmek istediğinde adama katılmıştım.

Artık anlıyordum ki Amy’nin tek yapmak istediği bir an önce karavandan çıkmak ve Palmer’dan kaçmaktı: Aynı kitabı yeniden ödünç almak daha çabuk çıkmasını sağlıyordu. Hikâyenin konusu da kaçırdığım bir ipucuydu: *The Man Who Didn’t Wash His Dishes* kitabındaki adam artık yıkamadığı tabaklar çoğalıp onu sonsuza kadar hapsedecek boyuta geldiğinde kendi pisliğiyle yaşamak zorunda kalmıştı.

Başımı ellerimin arasına aldım. Tüm bunları nasıl görmemiştim? Küçük kızımı nasıl öldürebilmiştik? Çocuklarla iyi geçinen o sessiz ve yardımsever adam bunu gerçekten yapabilmiş

miydi? Maskenin ardındaki adamı, gerçek adamı görünce ürperdim. Sapık. Katil. Amy her on beş günde bir kitabı yenilerken şakalaştığım adam.

Kendimi aşağılanmış ve aptal durumuna düşürülmüş hissettim. İntikam arzusuyla doldum. Harding'e baktım.

"Bunların cezasını çekmeli," dedim gözyaşları yanaklarımdan süzülürken. "Sonsuza kadar. Onun bu işten paçayı kurtarmasına izin vermeyeceğinize söz verin."

"Vermeyeceğiz," dedi Harding. "Önce bir bulalım da."

Brian ayağa kalktı.

"Onu yakalamadınız mı?" diye bağırdı. "Lanet olsun! Neyi bekliyorsunuz ki? Davetiye mi?"

"Bu konu üzerinde çalışıyoruz, sizi temin ederim," dedi Harding. "Bishop onun nerede olduğunu bilmiyor. Bishoplar Birmingham'a taşındığından beri onunla iletişim kurmamış."

Hüsrarla hıçkırıklara boğuldum. Yeniden kaçamazdı.

"Bishop, Amy'ye ne olduğunu size söyledi mi?" dedim. Kendi iç huzurum için bilmek istiyordum ama bunu bilmenin de gerçek bir sükûnet sağlayacağından emin değildim. Cehen-nemin başka bir adı. Karanlığın başka bir gölgesi.

"Orada olmadığını söylüyor." Earnshaw hafifçe omuz silkti, sanki Bishop'ın açıklaması hakkında yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi.

"Peki, ya Amy'nin bedeni?" dedim neredeyse fısıldayan bir sesle. "O nerede? Ben küçük kızımı istiyorum."

Earnshaw iç çekti.

"Üzgünüm Bayan Archer," dedi. "Bishop bilmediğini söylüyor. *Orada bile değilken nasıl bilebilirim*, dedi. Ama Palmer'ı yakalayacağız ve ondan öğreneceğiz. Söz veriyorum."

Palmer'ı toprağa gömdüğü bir kemiğin önünde, orada gömülü olduğunu bilmenin verdiği keyifle havlayan bir köpek gibi hayal ettim. Sadece ona ait bir ödülle.

“Amy’yi bulmak zorundasınız,” dedim sesim tamamen tükenerek. “Buna mecbursunuz. Ona veda etmeliyim.”

“Kızınızı bulacağız Bayan Archer,” dedi Harding, öne doğru eğilip güven veren elini omzuma koyarak. “Öyle veya böyle. Buna inanabilirsiniz.”

Brian bardağı bana doğru uzattı. Eriyen buz küpleri tıpkı tükürük gibi suyun yüzeyinde duruyorlardı. Tam karşıma oturdu, on beş dakika içinde ikincisine başladığı buzsuz viskisinden hızlı hızlı birkaç yudum aldı. Oteldeki yangın söndürücü dedektörlerden kaçınmak için başını dışarı çıkardığından, pencereden içeri geri sızan dumanın kokusuyla dolmuştu oda.

Yıllar önce bırakmıştık, her ikimiz de ama şu ana kadar ben pes etmemiştim. Amy ortadan ilk kaybolduğunda yeniden başladığım gibi değildim. Pis kokusu havada asılı kalmıştı, sanki çaresizlik gibi nüfuz etmişti ama çaresizlik öyle kolay yıkanamaz veya bir fırt teselliyle maskelenemezdi.

Marlboro Gold paketindeki son sigara onu içmem için beni dürtüyordu. Dudağımı ısırdım ve hızla başka tarafa baktım. Harding arayıp merkeze gitmemizi söylediğinde Brian paketteki son sigarayı çıkarmıştı. Merkezden otele dönene kadar benim de kendime ait bir paketim olmuştu.

Palmer hâlâ bulunamamıştı. Hâlâ cinayetten aranıyordu.

Bishop tecavüzün verdiği vicdan azabının ve polisle iş birliği yapmanın tadını çıkarıyordu.

Libby, Esme ve Ian serbest bırakılmıştı. Kanıt yetersizliği yüzünden, güya. Polis bir kez daha beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Canın cehenneme komiser, Libby’nin yalanlarına inandığın için. Kendi gözleriyle görebildiklerine inanmadığın için. Görünüşe göre bilgisayarında bir dosya olması, orada olduğunu bildiğine dair bir kanıt olarak kabul edilmemişti, söz konusu dosya kullanmasını bilmediği bir makinenin bağırsaklarına gizlenmişti.

Bilgisayarı açması istendiğinde rol yaptığını görememişler miydi? Akli karışmıştı, afallamıştı ve bahtsızdı. Öyle olduğuna bahse girerdim. Şifreyi bilmeyen ve e-postaya, internete ve ses dosyalarının gizemine yabancı biri. Elbette.

Dana'nın kaydını okurken döktüğü gözyaşları! *Yalanın ortaya çıktığında işte böyle olursun.* Bilgisayarda dinlememişti doğal olarak, bu numarayı yutacak kadar sersem değildi. Fare ve imlecin karşısında mağlubiyete uğramıştı, bu nedenle yazılı bir çıktı istemişti. Güzel, eski moda kâğıt. Ele almak daha kolaydı ve gözyaşlarının etkisini de artırıyordu. Bir gözyaşı okyanusu belli ki, dipsiz bir kuyu. Gerçek olmaması mümkün olmayacak kadar çok ve akışkan.

Polis psikiyatrist bile ikna edilmişti.¹ Söylenmesi gerekenler söylenmişti demek. Psikolojik içgöründen ve araştırmacı kurnazlıktan kim şüphe edebilirdi? Ben değil. Brian da değil. Ne kadar çok denemiş olsak da.

Kanıt olmadan... ispat edilmeden... dava düşerdi.

Canın cehenneme komiser, ödül konusundan bihabermiş gibi davranan Libby'nin açgözlülüğüne bu kadar kaygısız olduğun için. Belli oluyordu. Nakit paranın haberini alınca gözleri açılmış, dili tutulmuştu. Komiser öyle söylemiyordu ama. Onun iyice düşünüp tarttığı fikrine göre ödüle dair kanıtlanabilir bir bilginin olmayışı ve bunu talep etmek için bir girişimin olmaması bu konuyu mahkemede *tartışılabilir* ama kanıtlanamaz bir hale getiriyordu.

Dava düşmüştü.

Bir sigara yaktım ve otel odasının penceresini açtım. Duman burun deliklerimden ektoplazma gibi akıyordu. Brian yanıma oturdu ve bir kibrit çaktı.

"Bunu dediğime ben bile inanamıyorum," diye mırıldandı, "ama belki de böyle olması daha iyidir."

Elini kolumdan hızlıca ittim.

"Ben öyle düşünmüyorum."

“Tanrı biliyor ki ben de o iki hayvanın cezalandırılmasını senin kadar çok istiyorum Beth,” dedi elini yine kolumun üzerine koyarak. “Ama Komiser Harding haklı. Mahkemede bize yararı olmayacak.”

“Yine de denemeliyiz.”

Brian surat astı.

“Şahsi dava mı demek istiyorsun?” dedi.

“Neden olmasın?”

Ağır ağır nefes verdi. Rüzgâr çıkan dumanı dağıttı.

“Daha iyi bir sonuç alacağımızı düşünmüyorum,” dedi. “Bishop’ın mahkemeye gelmesi yeterince zor olacak. Eğer en mühim mahkeme şahitlerine karşı ayrı bir dava açarsak Bishop’ın avukatları buna bayılacaktır. Yolun başındayken bundan vazgeçelim.”

“Yolun başındayken mi?” Acı bir kahkaha attım. “Bana öyle gelmiyor.”

“Amy’ye ne olduğunu biliyoruz,” dedi. “Sorumlu olanlardan birini yakaladık. Diğerini de *yakalayabiliriz*. Üstelik tüm bunlar Libby ve Esmе sayesinde.”

Sesindeki dengeli ve mantıklı tondan tiksindim.

“Beni bağışla ama minnettar olmakta zorlanıyorum.” Son ağız dolusu dumanı içime çektim. “Amy’nin nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz.”

“Hâlâ vaktimiz var,” dedi Brian. “Komiser Harding bunu Bishop’tan veya Palmer’dan öğrenebilir.”

Sigaramın izmaritini pencereden fırlattım.

“Komiser Harding bir çocuğun ağzındaki şekeri bile alamaz.”

Bishop’ı mahkemede görmekten bile keyif alamayacaktım. Henüz değil. Harding, Palmer’in ortadan kaybolmaması için Bishop’ın gözaltına alınmasının basından gizlenmesini istemişti.

Taktik işe yaramıştı. İki gün sonra Palmer da Ipswich’teki bir dairede yakalanıp gözaltına alınmıştı. Şehirde kütüphaneci olarak çalışıyordu ve boş zamanlarını yerel bir yüzme kulübünde

gençlere öğretmenlik yaparak geçiriyordu. Bilgisayarının sabit sürücüsünde küçük kızlara ait binlerce pornografik resim ve kendi sapık fantezilerine ait sayfalar bulunmuştu.

Ama polise karşı daha az açık sözlü davranmıştı.

“Amy hakkında tek kelime dahi etmedi,” dedi Harding. “İtiraf etmiyor. İnkâr da etmiyor. Sadece sinsi ve kibirli bir ifadeyle burnumun dibinde pişmiş kelle gibi sırtıyor. Ona vurmamak için kendimi zor tutuyorum.”

“Eğer siz yapmazsanız ben yaparım!” dedi Brian.

“Hayır,” dedim. “Onun ruhunu kırmalıyız, kemiklerini değil.”

“Karınız haklı Bay Archer,” dedi Harding. “Savunmanın eline koz veremeyiz. Bize zaman verin. Onun inadını kıracağız.”

Ama kıramadılar. Kendini beğenmiş sessizliğiyle Harding’le alay etti ve onu öfkeden deliye çevirdi, benim de Palmer’dan daha çok nefret etmemi sağladı. Harding taktik değiştirdi ve Bishop’ı sorgulamak için daha fazla vakit ayırdı çünkü verebileceği tüm ayrıntıları vermek konusunda fazlasıyla istekliydi.

“Korkarım cinayeti itiraf etmesi için yeterli değil veya cinayete yataklık ettiğini,” dedi Harding bize. “Ama tecavüz, cinsel saldırı ve çocuk tüccarlığı suçlamalarıyla hakkından geleceğiz, bundan şüpheniz olmasın.”

“Yani...” dedim ellerimi ovuşturarak, “bundan paçayı kurtardı.” Başım öne düştü. “Üstelik ben hâlâ Amy’nin bedeni nerede bilmiyorum.”

“Hayal kırıklığına uğramanızı anlıyorum Bayan Archer.” Harding süklüm püklüm duruyordu.

“Hiçbir şey anlamıyorsunuz.”

“Tecrübelerime dayanarak,” dedi sertçe, “bir kere mahvolduklarında sessiz kalmanın anlamını yitirdiklerini söyleyebilirim. Önceden sakladıkları bilgileri ifşa etmenin cezalarının indirilmesine yardımcı olabileceğini düşünüyorlar. Bu nedenle

Amy'yi *hâlâ* bulabiliriz... Yani bir şekilde." Boğazını temizledi. "Şans bizden yana olursa."

Yıkılmış ve yenilmiştim, daha fazla şey söyleyemeyecek kadar bitap düşmüştüm. Palmer son sözü söylemişti. Ayağa kalkacak oldum, ardından durdum ve Harding'e döndüm.

"Peki, ya Dana?" dedim.

Elini yukarıya doğru kaldırdı ve başına dokundu. Tıpkı benim gibi tükenmiş görünüyordu.

"Kimliği tespit edilemeyen boğulma vakalarına dair veri tabanlarını inceleyen bir ekibimiz var, sahil güvenlik ve diğerleri," dedi. "Ama şu ana kadar Dana'nın tanımına uyan hiç kimseden bahsetmediler. Sadece kendini boğarak intihar edeceğini söylemişti ama bunu nerede yapacağını belirtmemişti. Sadece deniz demesi pek işimize yaramıyor." Derin bir nefes aldı. "Yapabileceğimiz tek şey beklemek. Deniz hâlâ bedenini bize sunabilir. Ama ağır deniz trafiği, akıntılar... Onu hiçbir zaman bulamayabiliriz."

Gözyaşlarımı içime akıttım. Dana'nın ailesinin de toprağa verecek bir çocukları yoktu ortada. Kızlarının kaderini bilerek bir nebze huzura kavuşmalarını umut ettim. Dana'nın nihayet rahata erdiğini.

"Beni eve götür," dedim Brian'a.

Ayağa kalktı ve kolumu tuttu.

Eve gitmek zorundaydım, tutuklama haberi yayılmadan önce kendi kapımın ardına güvenle saklanmalıydım.

"Bundan emin misin?" dedi Brian otele geri dönüş yolunda. "Basın gece gündüz kapına dayanacak. Neden anne babanın yanına gitmiyorsun veya bana gelmiyorsun?"

"Hayır."

Evim son on yıldır sığınağım olmuştu. Orada güvendedim. Valizimi topladım, tılsımlı taşımı montumun cebine koydum. Brian valizi asansöre taşıdı ve otel görevlisinden bize bir taksi bulmasını isteyeceğini söyledi.

“Gerek yok,” dedim.

Ama Dave’in telefonu telesekretere düşüyordu ve kendimizi havalimanına giden siyah bir taksinin içinde bulduk. Yolda yine onu aramayı denedim. Yine yanıt vermedi ama bu sefer bir sesli mesaj bıraktım.

“Selam, benim, Beth Archer. Havalimanına gidiyorum. Bu fırsatı kaçırdığınız için üzgünüm. Ama bunu telafi edeceğim.

“Gezilerimizde Manchester için Jack’in Vera’yla, Engels’in Marx’la, Rolls’un Royce’la buluştuğu yer demiştiniz... Şey, ayrıca benim de sizinle buluştuğum yer... Henry Campbell Black’le buluşmamı mümkün kılan da sizsiniz... Bunun neden önemli olduğunu şu anda söyleyemem ama çok yakında öğreneceksiniz.

“Beni gizli bir milyoner olarak gördüğünüzü hatırlıyor musunuz? İşte birisine iyilik yapmak için güzel bir fırsat. Aslında değildim... Yani sizin kastettiğiniz anlamda. Ama bir şekilde işler bu noktaya geldi. Taksi durağına adınıza gelecek bir zarf için gözlerinizi dört açın. Hoşça kalın ve teşekkür ederim.”

Brian başını bana doğru salladı.

“Tüm bunlar da neydi?” dedi.

“Gerçekten hak eden kişiye göndereceğin ödül çekiyle ilgiliydi.”

Merdivenlerden aşağı inerken Brian beni korkuttu. Şöminenin önünde sırtı bana dönük halde dikilmiş, Amy'nin raftaki fotoğrafına bakıyordu.

Onu yine burada görmek tuhaftı, güven ve aynı zamanda rahatsızlık vericiydi. Şu anda bana eşlik etmesinin verdiği rahatlık ile geçmişteki anıları hatırlamanın sıkıntısı. Amy için bıraktığımız miras.

Salona girdiğimde yüzünü bana döndü ve odadan çıkmasını ya da kin dolu bir yorumda bulunmasını bekledim. Ama gülümsedi, alt dudağını hafifçe titreten buruk bir gülümseme.

“İyi misin?” dedi.

Başımı aşağı yukarı salladım ve ona doğru yürüdüm. Şöminenin üstündeki rafa üfleyip tozunu aldım ve tılsımlı taşı Amy'nin resminin önüne yerleştirdim.

“Bu ne?”

“Bir nevi şans tılsımı,” dedim iç çekerek. “Amy için sonsuz bir alev, taşın içine gizlenmiş.”

Eline aldı ve avucunda döndürdü.

“Bu resmi hep sevmişimdir,” dedi başını Amy'nin fotoğrafına doğru eğerek. “Oturma odamın penceresinin pervazında bir kopyası duruyor.”

“Gerçekten mi? Bilmiyordum.”

“Onu sevmeyi asla bırakmadım Beth. Asla unutmadım onu. Düşündüğünün aksine.”

“Biliyorum. Özür dilerim.”

Taşı öptü ve raftaki yerine geri koydu ama tam ortasına koymak yerine resmin soluna yerleştirdi. Yerini değiştirdiğinde ısınmıştı.

Brian kolunu omuzlarıma attı. Dudağımı ısırdım.

“Tanrım,” dedim, “davadan ödüm kopuyor.”

“Halledeceğiz,” dedi beni daha da yanına çekerek. “Buraya kadar geldik.”

“Sadece...” Başımı göğsüne dayadım. “Bunu tam olarak birlikte yapmış sayılmayız, öyle değil mi?”

“Üzgünüm Beth. Daha sabırlı olmalıydım. Daha anlayışlı.”

“Evet... ama ben de bunu senin için kolaylaştırmadım. Ben... kafayı takmıştım. Deliye dönmüştüm.”

Beni sıkıca sardı.

“Sen haklıydın,” dedi. “Daha hayattayken Amy’yi yüzüstü bırakmanın ve ortadan kaybolduğunda ondan vazgeçmenin nasıl bir duygu olduğunu asla bilmeyeceksin.”

“Ben de vazgeçmek üzereydim. Eğer o son medyum ziyaretim olmasaydı... İronik bir durum, öyle değil mi? Eğer Libby ve Esme’nin yalanları olmasaydı gerçeği bulamazdık.”

Sırtını dönüp koltuğa oturduğunda kollarının sıcaklığını ve güven verici dokunuşunu özledim.

Saatini kontrol etti.

“Gitmen gerekiyor sanırım,” dedim. “Fiona seni bekliyordu.”

“Aslında beklemiyor,” dedi canlı bir sesle. “Sen duş alırken onu aradım. Birkaç gün kalacağım... Tabii bir mahzuru yoksa?”

“Fiona sorun etmiyor mu?”

“Kesinlikle. Hatta kalmam konusunda ısrar etti. O da bu süreci bizim kadar yaşadı. Kızlar da aynı şekilde. Bir süre okula gitmeyecekler.” Öksürdü. “Haberlere yansığının söyledi. Basın

konferansını kastediyorum.” Yine saatini kontrol etti. “Uzun sürmez. Basın bir saat içinde kapıda kamp kuracak, göreceksin.”

Sessizce oturduk ve DVD’nin üzerindeki saatin kâbusun geri kalan kısmına doğru geri sayıma başlamasını izledik. Saat birde Brian ayağa kalktı ve televizyonu açtı.

BBC haber başlıkları ekranda göründü: *Bir mayın Afganistan’da dört askerin ölümüne neden oldu, iki adam Amy Archer’ın on yıl önce ortadan kaybolmasıyla ilgileri olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı.*

İkimiz de Amy’nin fotoğrafı ekrana verildiğinde olduğumuz yerde sıçradık. Aramaya yardımcı olması için polise verilen okul üniformalı fotoğrafı. Çözülmemiş cinayetlerle ilgili kayıpların bildirildiği internet sitesinin korkunç galerilerinde gördüğüm fotoğraf.

Basın konferansında Harding’in arkasındaki panoda da aynı fotoğraf vardı. İfadeleri okurken patlayan flaşlardan dolayı gözlerini kırıştırmak zorunda kalıyordu ve ara sıra sözlerine ilave bir vurgu katmak için başını kaldırıyordu.

Bishop’ın resmi görüldüğünde yüreğim ağzıma geldi. İşte oradaydı. Kızıma tecavüz eden adam. Gri Kurt. Saçları ince ama dağınıktı, çoğunlukla beyazlamıştı ama yanlarda gri bölgeler de vardı. Bakışları sert ve açtı, kurşun gibi koyu renkti. Neredeyse hafifçe aralanmış ağzından çıkan inlemeyi duyup nefesini hissedebileceğim gibi geldi. Dişleri aralıklı olmasına rağmen hâlâ yerindeydi.

Palmer’in yüzü hatırladığımdan daha ince, alnı ise daha açıktı. Ama beni en çok çarpan ifadesi oldu: kaygısız, küstah. Pişman değildi. Resim ekrandan alınmasına rağmen hâlâ gözümün önündeydi. Hep böyle kalacağını biliyordum. Ne zaman kendi yansıma baksam, orada olup benimle alay edecekti.

Brian ayağa kalktı ve televizyonu kapattı. Pencereden dışarı baktı.

“Tanrım,” dedi. “Şimdiden gelmişler. Lanet olası parazitler.”

Kapının zili çaldı.

“Duyamazlıktan gel Brian,” dedim hızlıca. “Perdeleri kapat.”

Perdeleri çekerken bir kameranın flaşı yüzünde patladı. Amy ilk ortadan kaybolduğunda haftalarca olduğu gibi odanın içinde kasvetli bir alacakaranlığa gömüldük. Ne yaşam belirtisi gösteren bir ışık ne de yas tutan bir karanlık. Sadece sonu gelmeyen pis bir grilik.

Kapı yine çaldı. Ardından koridordaki telefon. Duvardakini prizinden çektim. Cep telefonum da çalmaya başladı. Jill’in ismi ekranda yanıp sönüyordu.

Hat o kadar cızırtılıydı ki ne söylediğini güç bela duyabiliyordum. Gürültü bir anlığına kesildiğinde bu sefer sanki bir huninin içinden konuşuyormuş gibi sesi yankılanıyordu. Ardından hat kesildi.

Dış kapıdan bir kadın sesleniyordu.

“Bayan Archer? Orada mısınız?”

Kapının zili bir kez daha çaldı. Gözümde bir anda yılbaşı gecesi kapımda beliren Libby’nin ısrarı canlandı. Hayaletlerin ve akbabaların içeri girmesine izin vermiştim.

“Gidin!” diye bağırardım koridordan. “Bizi yalnız bırakın! Söyleyecek hiçbir şeyimiz yok!”

“Bayan Archer? Ben Lois Shaughnessy. Aile irtibat memuru.” Posta kutusundan içeri bir rozet attı. “İçeri girebilir miyim?”

“Ne istiyorsunuz?”

“Yardım etmek için buradayım.”

Brian kapıyı açtı. Kameralar bir anda çalışmaya başladı. Muhabirler üşüştü, mikrofonlar uzatıldı. Kadın hızlıca içeriye girdi ve kapıyı kapattı.

Otuz yaşlarında, kısa boylu ve tıknazdı, hatta başı boynu ile kıvrıkcık kızıl saçları arasında neredeyse kaybolmuştu.

“Dışarıdakiler için üzgünüm,” dedi. “Geri çekilmelerini sağlayacağız.” Elini uzattı. “Ben Lois. Komiser Harding bu konuda size yardımcı olmam için beni Manchester’dan gönderdi.”

Brian kadının elini sıktı. Ben de isteksizce sıktım.

“Oturabilir miyiz?” dedi. “Konuşabilir miyiz?”

Salona doğru Brian’ı takip etti. Ben de onun arkasından yürüdüm. Tam topuğunun üzerinde, külotlu çorabında bir delik vardı.

“Komiser Harding sizin geleceğinizi söylememişti,” dedi Brian onu koltuklardan birine doğru yönlendirirken.

“Söylemedi mi?” Yüzünü ekşitti. “Özür dilerim. Aslında söylemeliydi. Hatta siz daha Manchester’dan ayrılmadan önce görüşmüş olmalıydık ama... Her neyse, işler çok hızlı gelişti.” Montunun düğmelerini açtı ve gülümsedi. “Sanırım öncelikle size niçin burada olduğumu söylemekle başlamalıyım.”

Brian başıyla onayladı.

“Soruşturma ekibinin bir parçasıyım,” dedi. “Ama asıl rolüm polisle aranızda daha gayriresmî bir iletişim kurulmasını sağlamak. Bilirsiniz, işleri olabildiğince kolaylaştırmak için. Herhangi bir gelişmeden sizi anında haberdar edebilmek, sizin adınıza basınla görüşmek, şu an ile mahkeme tarihi arasında neler olacağını açıklamak gibi, bu tarz şeyler. Aslında her şey. İşimize yarayacak her şey.”

“Amy ilk kez ortadan kaybolduğunda sizin gibi biri gelmemişti,” dedim. Kendimi savunmak zorunda hissediyordum ve nedenini bilmiyordum. Belki de bizi gözlemek için buradaydı.

Başını aşağı yukarı salladı.

“Ah, evet, o zaman böyle bir görev tanımı yoktu,” dedi. “Stephen Lawrence cinayeti soruşturmasından sonra böyle bir görev tanımlandı. Eminim onu hatırlıyorsunuzdur. Berbat bir davaydı. Davanın tek iyi yanı aile irtibat memurluğunun ortaya çıkarılması oldu. Eminim siz de faydalı bulacaksınız eğer...”

Cep telefonum araya girdi.

“Beth? Beni duyabiliyor musun? Benim, Jill.”

“Hemen hemen,” dedim, daha iyi duyabilmek için bir parmağımla diğer kulağımlı tıkayarak. “Hatlar berbat. Seni sonra arayabilir miyim?”

“Bir şey değişmeyecek,” dedi Jill. “Burada hatlar hep aynı. Haberleri az önce radyoda dinledim ve sana seni düşündüğümü söylemek istedim. Brian’ı da tabii. Bu sadece dehşet verici. Keşke orada olup yardım edebilseydim. Yalnız başına olman fikri hoşuma gitmiyor.”

“Ah, yalnız değiliz. Polis bize bir... bir nevi aracı göndermiş.”

“Ah, Lois’i kastediyorsun! Daha önce onunla konuştum. Oldukça tatlı biri. Ona faydalı bir şey söyleyebildiğimi sanmıyorum... Ama aradığıma sevinmiş görünmüştü.”

“Onu sen mi aradın?” dedim şaşırarak.

“Manchester’daki polisi aradım. Benimle konuşmak isteyebileceklerini söylemiştin ama bana ulaşmakta zorluk yaşayacaklarını bildiğim için güçlü bir sinyal alır almaz ben onları aradım. Hattın kesilmesi çok sürmedi tabii ama onlara anlatmam gereken azıcık şey için fazlasıyla yeterliydi.”

“Haklısın.”

Hat cızırdamaya başladı. Koltuğumda kıvrıldım, telefonun sinyalini artırmaya çalıştım.

“Görünüşe göre şansım tükenmek üzere,” dedi Jill. “Eğer konuşmak istersen bana mesaj at, ben de doğru düzgün bir telefon bulayım. Olabildiğince çabuk dönmeye çalışacağım. Beni haberdar et.”

“Edeceğim,” dedim. “Umarım kız kardeşin daha iyi hisse...”

Hat kesilmişti.

Lois’in canı sıkıldı.

“Bayan Redfern’le konuşurken ben de aynı sorunu yaşadım,” dedi. “Hâlâ telefonun çekmediği bir sürü yer olması tuhaf, değil mi? Yine de onunla konuşmak faydalı oldu. Konuşacağımız başka kişilerin de isimlerini verdi.”

“Mesela kim?” dedi Brian.

“Amy’nin okulundaki bazı öğretmenler. Bölge sakinlerinden tanıdığı birkaç kişi. Henüz hepsiyle konuşmadık ama konuşacağız. İnsanlar yardım etmeye hevesli.” Öksürdü. “Ben de öyle Bayan Archer. Kızgın ve hayal kırıklığına uğramış hissettiğinizi biliyorum ama unutmayın ki ben sizin tarafınızdayım.”

Karşılıklı gülümsedik. Onunki cana yakındı, benimkisi ise düşünceli.

“Peki,” dedim, “bundan sonra ne olacak?”

“Davamızı oluşturacağız. Özenle. Palmer’a yükleneceğiz. Acımasızca. Sonra da bekleyeceğiz. Mahkemeye çıkana kadar biraz zaman geçebilir. Ama buna değecek. Karşılığını alacağız.”

Öte yandan Tanrı’nın başka fikirleri vardı: Beni bir kez daha cezalandırmaya karar vermişti. Bishop ve Palmer üç hafta kadar gözaltında tutulduktan sonra Tanrı, bıçaklar konusunda yetenekli müebbetlik bir mahkûm kılığında Palmer’ı benden çaldı. Amy’nin bedenini benden sonsuza kadar kaçırarak ve Palmer’ı ebedî huzura kavuşturarak beni sonsuz azapla lanetledi.

Lois ve Harding gözlerimin içine güçlkle bakabiliyorlardı.

“Tecritte olmalıydı!” diye haykırdım. “Beladan uzakta!”

“Öyleydi,” dedi Harding başını sallayarak. “Ama onu her gün, günde yirmi dört saat kilit altında tutamazlardı. Hapishane yetkililerinin de arkalarında gözleri yok. Bundan dolayı ne kadar üzgünüz anlatamam Bayan Archer. Hapishane yetkilileri olayı *araştırıyorlar*.”

Kanepeye çöktüm, yüzümü ellerimle kapatıp hıçkırarak ağladım. Brian yanı başıma oturdu. Omzuma dolanan kol bana huzur vermedi. Kızımın bedeni yerine umabileceğim yegâne şey hiç kimseyi suçlu bulmayacak ve her şeye kaldığı yerden devam edecek birkaç bürokratik incelemeydi.

“Piç herif öylece kurtuldu,” dedim. “Üstelik kendisine bir cenaze de düzenlenecek. Adalet bunun neresinde? Bu büyük

bir haksızlık. Bu şekilde cezalandırılmak için ben ne yaptım? Yeterince acı çekmedim mi?”

Lois yanıma ilişti. Kahve ve sigara kokuyordu.

“Bunu atlatmanızda size yardımcı olabilmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz veriyorum,” dedi. “Öylece uzaklaşıp sizi bu konuda yalnız bırakmayacağız. İhtiyacınız olduğu müddetçe psikolojik destek almanızı sağlayabiliriz. Bu alanda çok iyi adamlarımız var.”

“Hepsini denedim,” dedim yumruklarımı sıkarak. “İşe yaramıyor. Hiçbir şeyin faydası olmuyor.”

Brian ayağa kalktı.

“Sanırım bizi biraz yalnız bırakabilirseniz daha iyi olacak,” dedi.

Koridorda Lois’in, ona eğer fikrimizi değiştirirsek sadece bir telefon mesafesinde olduğunu söylediğini duydum.

“Bir şey daha var,” dedi. “Dana’nın anne babası sizinle görüşmek istiyor. Hazır olduğunuzda tabii.”

“Bilmiyorum,” dedi Brian. “Bakacağız.”

Kapı gazetecilerin soruları ve patlayan flaşları eşliğinde açıldı, ardından yüzlerine kapandı. Brian öksürdü ve salona geri geldi.

“Dana’nın anne babasını görmek istemiyorum,” dedim Brian otururken.

“Onlar da kızlarını kaybettiler.”

“Biliyorum.” Derin bir iç çektim. “Buluşmanın ve konuşmanın bize, hepimize ne kadar faydalı olabileceğini görebiliyorum. Ama henüz değil. Kendi kederim yetmezmiş gibi onlarınkiyle de yüzleşmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.”

“Peki ya ailen?” dedi Brian. “Haberler yayıldığına göre seninle irtibata geçeceklerdir.”

“Belki. Annem yani. Bazı sözde arkadaşlarım da muhtemelen.” Acı acı gülümsememi saklayamadım. “Şu anda onların hiçbiriyle uğraşmak istemiyorum, tamam mı? Ararlarsa ve gelirlerse...”

Brian başıyla onayladı.

“Sen nasıl istersen.”

Sonraki birkaç gün evin içinde dolandık, nadiren konuştuk. Orada karşıma çıkabilecek hatıraları dizginleyebilmek için sırtım aynaya dönük şekilde zamanımın çoğunu Amy’nin yatak odasında geçirdim. Boya örnekleriyle yapmış olduğum denemeler şimdi mezar taşları gibi görünüyordu.

Brian yeniden dekore etmeyi önerdi ama ona olduğu gibi bırakmasını söyledim.

“Geçen sefer onun tüm izlerini silmiştin,” dedim. “Yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“Aslında daha çok Esme ve Libby’nin izlerini silmekle ilgiliydi,” dedi duvarları işaret ederek.

“Onlar buradalar,” dedim parmağımı yüreğime dokunarak. “Artık onlardan kaçış da yok. Her parçamı götürdüler. Tanrı aşkına, Bagpuss bile yok.”

Eşyalarımı toplamak için acele ederken onu Libby’nin daireesinde unutmuştum. Eğer istersem Lois onu geri alabilirdi ama onu bir daha asla görmek istemiyordum. Esme’nin ikiyüzlü öpücükleriyle kirletilmişti. Gri Kurt’un kılık değiştirmiş başka bir haliydi.

Brian alt katta telefonda Fiona’yla konuşurken kapıyı kapattım ama o tuhaf cümleyi yine de duydum.

“Beth dinleniyor... Ben de seni özledim... Kısa süre sonra evde olacağım... Kızlara sevgilerimi ilet.”

Ona ailesine geri dönmesini söyledim ama benim iyi olduğumdan emin olana kadar bunu yapmayacağını söyledi.

“O halde sonsuza kadar burada kalacaksın,” dedim düz bir ses tonuyla. “İstersen şimdi bile gidebilirsin.”

“Seni yalnız başına bırakmak istemiyorum. Bir süre anne babanın evinde kalmaya ne dersin?”

“Belki daha sonra.”

Şu anda burada olmak istiyorum, evin içindeki anılarla bir kez daha baş başa. Pişmanlıklarla. Belki taşınırım. Belki sonunda evimin önünde "satılık" tabelası görünür. Ian'ın daha önce belirttiği gibi.

"Annen ve baban buraya gelebilir," dedi Brian.

Annem söylenip durur, su ısıtıcı sürekli çalışır, toz alır, evi süpürür ve yemek pişirir. Babam bir sandalyede mağrur ve sessiz bir şekilde oturur, gözyaşlarımdan rahatsız olur ve masumiyetimden şüphe duymaya devam eder.

Jill beni kurtarmak için ortaya çıktığında Brian onları aramak üzereydi.

"Kız kardeşim düzeliyor," dedi telefonda. "Hastane de nihayet belgeleri toparlayabildi ve ona evde yardımcı olacak birini ayarlayabildi. Ben yarın dönmüş olacağım."

Jill gelene kadar Brian beni bırakmadı.

"Gelmene çok sevindim Jill," dedi kapıyı açarken.

"Daha önce gelemediğim için üzgünüm. Beth nerede?"

İçeri girdiklerinde kanepeden kalktım. Jill solgun ve yorgun görünüyordu ama zor da olsa gülümsedi.

"Hiç kalkma Beth," dedi.

Yanıma oturduğunda kendimi kollarına bıraktım. Kucaklayışı sanki bir kale gibiydi, güçlü ve girilmez. Haftalardır kendimi bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Keşke elimde bir sihirli değnek olsaydı ve her şeyi değiştirebilseydim," dedi. "Bu son derece acımasız bir durum."

Brian bize biraz çay yaptı, sonra da bizimle birlikte oturdu. Gergin görünüyordu.

"Eğer gitmek istersen benim için sorun değil," dedim ona. "Artık Jill burada."

"Hayır, mesele o değil," dedi Brian düşünceli bir ifadeyle. "Sadece... düşünüyordum. Jill'in elinde bir sihirli değnekle dokunup her şeyi değiştirmesini." Avuç içleriyle gözlerini ovdu.

“Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama... medyuma Amy’nin bedeninin nerede olduğunu bilip bilmediğini sorsak bir şey kaybeder miyiz?”

“Ne?” dedim ayağa kalkarak.

“Brian, ciddi olamazsın?” Jill elini kolumun üzerine koydu ve ona doğru eğildi. “Sence de yeterince zararları dokunmadı mı?”

“Yıllar boyunca evet,” dedi. “Ama bu sefer... birçok şeyi doğru bilmiş gibi görünüyor. Yardımcı olabilir.”

“*Gibi görünüyor,*” dedi Jill, başını sallayarak. “Bu asla yeterli değil... Özellikle de bunun gibi bir şey için. Boşa kürek çekmene neden olur bu ve Beth de zaten yeterince uzun süredir gölgelerin peşinde koşuyor... Geçen son on yılın tüm o sahte umutlarından sonra İsa’nın o korkunç resmini gördüğünde içine düştüğü durumu görseydin böylesine saçma, *tehlikeli* bir fikri öne sürmeyi bile düşünmezdin... Hem onun Libby ve Esme’yle bağlantısı olup olmadığını hâlâ *bilmiyorsun.*”

“Polis herhangi bir bağlantı bulamadı,” dedi Brian.

“Belki de yardımcı olması için bir medyuma danışmalılar.” Jill burnunu çekti ve çayından bir yudum aldı. “Özür dilerim. Bu kadar küstah olmamalıydım. Hiçbir şey söylememeliydim aslında. Beni aşıyor. Senin kendi kararın.”

“Beth?” dedi Brian, başını bana doğru eğerek.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Ama resim. Dana. Kitap hakkındaki şeyler,” dedi Brian. “Hatta Esme’nin ortaya çıkışı. Hepsi çok...”

“Önceden tasarlanmış? Pratik?” diye mırıldandı Jill.

“Kesin.”

“Tuhaf konuşuyorsun,” dedim geriye yaslanarak. Kanepenin beni yutmasını diledim.

“Her şey değişti Beth,” dedi Brian. “Bak, tüm kalbimle yüzde yüz inandığımı söylemiyorum ama... artık beynimin içinde bir şüphe var. Bir delik. Belki denemeye değer. Amy’yi bulmak için tek şansımız bu olabilir.”

“Libby’nin telefon numarasını bulmasını istediğimde bana yardımcı olamamıştı.”

“Haydi ama,” dedi. “Bu aynı şey değil, öyle değil mi?”

“Değil mi?” dedi Jill, fincanını masanın üstüne koyarak. “İğneler ve bebekler geliyor insanın aklına.”

“O zaman yardımcı olmadı çünkü belirli bir ayrıntıyla ilgili özel bir talepti,” dedim gözlerimi kapatarak. “Bunun farklı olduğundan emin değilim.”

“Bu ‘öbür tarafa’ telefon rehberi gibi davranmak değil.” Brian’ın kelimelerinde bir zamanlar medyumları uzaklaştırmak için kullandığı kinaye vardı.

“Hayır, daha ziyade kayıp insanlar bürosu gibi,” dedi Jill. “Hem son on yılda hiçbir şey bulamadılar, öyle değil mi? Eğer Ian *özelse*, ‘doğuştan gelen yeteneği’ sana çoktan Amy’nin nerede gömülü olduğunu söylerdi ve seni tüm bu ızdıraptan kurtarırdı. Neden ertelesin ki? Bu kadar gaddar olmaktan nefret ediyorum ama artık gerçeklerle yüzleşmenin vakti geldi. Muhtemelen nerede olduğunu asla öğrenemeyeceğiz.”

“Bishop bize söyleyebilir, er ya da geç.” Bunun doğru olduğuna ben bile inanmıyordum.

“Bu, Ian’ın söyleme ihtimalinden daha farklı gelmiyor bana,” dedi Jill. “Ama ben her hâlükârda Bishop’ın sözünü onunkine yeğlerim.”

Onu son gördüğümde Ian’ın söylediği şeyi hatırladım, kehanetlerinden hangisine inanacağımı ve hangisini inkâr edeceğimi kafama göre seçemeyeceğimi söylemesini.

Eğer ona sorarsak ve o da bize bir yer bildirirse, o zaman ne olacaktı? Basın bir yandan merakla izleyip tahminlerde bulunurken, polisi ikna etmemiz ve orayı kazdırtmamız gerekecekti. Eğer Ian yanılırsa ve bize başka bir yere bakmamızı söylerse, herhangi bir yere, bu durumda polis bizimle ne kadar süre iş birliği yapabilirdi ki? Stresle, yıkılmış umutlarla nasıl başa çı-

kabilirdik? Yine her şey tamamen milenyum gecesi öncesi gibi olacaktı, iyileşmeyen bir yara gibi.

Ian daha önce yanılmıştı: İsa'yla ilgili bana gönderdiği resimle olan "bağlantısı" beni yollara düşürmüştü, vahşi suçlamalar yapan deli bir kadın gibi. Gerçek dışı suçlamalar, herhangi bir rahibin Amy'nin istismarıyla ilgili olduğuna dair en ufak bir kanıt yoktu. Şu ana kadar. Nasıl olacağını da bilemiyordum. Ama belki hata bendeydi çünkü resmi farklı yorumlayıp, Bishop veya Dana'yla ilgili bir ipucu olacağı yerde rahiple bağdaştırmıştım.

Ian'ın söyleyebilecekleri çok farklı şekillerde yorumlanabilir ve bizi kör kuyulara sokabilir, çaresizliğimizi daha da artırabilirdi. Devam edemeyecek kadar yorgundum.

"Bishop'ın vicdanının sesini dinlemesini bekleyelim," dedim omuzlarımı düşürerek.

"Ama bilmediğini söylüyor!" dedi Brian ellerini bana doğru açarak.

"Yalan söylüyor olabilir," dedim.

"Ian da yalan söylüyor olacak, eğer *bildiğini* söylerse." Jill elimi tuttu. "Neye mal olursa olsun, bence doğru kararı verdin."

"Bence de," dedim.

Brian koltuğa çöktü ve derin bir iç çekti.

"Eğer sen eminsen Beth..." dedi.

"Oldukça," dedim. "Ian'ı görmeyecek ve onunla iletişim kurmayacaksın, tamam mı? Ödül konusunda yaptığın gibi arkamdan iş çevirmeyeceksin."

"Tamam. Yemin ederim."

Saatine baktı ve ayağa kalktı.

"Gitmeden önce," dedi Jill, "üzerinde düşünmek isteyebileceğin bir fikrim var. Zaten yeterince araya girdim ama eğer fikirlerimi kendime saklamamı söylersen seni anlarım."

"Söyle Jill."

“Buraya gelirken Aziz Anselm Kilisesi’ne uğradım, bilirsin, Amy ve senin adına dua etmek için ve merak ediyorum... Yani, hiç anma töreni yapmayı düşündün mü?”

Amy ortadan kaybolduktan bir yıl sonra Brian teklif etmişti ama benim için çok erkendi, çok çabuk konulan bir noktaydı. Hâlâ hayatta olabilirdi. Her ne kadar bu umut yıllar geçtikçe azalsa da kapıyı tamamen üzerine kapatma fikriyle yüzleşmiyordum.

Eğer onun için bir tören yapacaksak, bu cenaze töreni olmalıydı, tabuta konulmuş ve mezara taşınan bedeni, başında her hafta değiştirebileceğim çiçekler bulunan bir mezar taşının altına gömülmeliydi. Bu olasılık şu anda tamamen imkânsızlaşmıştı: Dileyebileceğim en iyi şey yine bir anma töreniydi.

“Anma töreni benim de aklıma geldi,” dedi Brian. “Ama bunu önermeden önce Beth’e biraz zaman tanımam gerektiğini düşündüm.”

“Özür dilerim,” dedi Jill. “Çok haklısın. Çenemi kapalı tutmalıydım.”

“Hayır, sorun değil,” dedim. “Bunu düşünmen beni memnun etti.” Brian’a baktım. “Bunu yapmak istiyor musun?”

Başıyla onayladı.

“Ya sen?”

Kilise törenine biraz mesafeliydim. Tanrı benimle uzun ve acımasız bir oyun oynamıştı. Her zaman umut, bir yeniden başlama şansı, daha güzel ve anlamlı bir hayat sürebilme fırsatı olduğuna inandırmıştı.

Şimdiye kadar buna inandığımı için pişmandım.

Böyle bir tören için diğer tüm mekânlar ise yanlış görünüyordu. Park fazla kalabalık ve fazla acı vericiydi. Hiçbir şey oradaki hayaletleri defedemezdi. Amy’nin okulunu aklımdan bile geçiremezdim ve iyi huylu periyi canlandırıp dans derslerini aldığı salon da aşırı işlevseldi ve hatırlattıkları fazlasıyla sıradan şeylerdi.

“Belki rahiple konuşmalıyız,” dedim, bölgemdeki din adamları hakkındaki şüphelerim tüylerimi ürpertmişti.

“Oradayken Philip’le konuştum,” dedi Jill. “Törende hizmet etmekten mutlu olacağını söyledi. Bir hatıra plaketi yaptırmayı düşünebileceğinizi de belirtti.”

Derece yapamasa da mücadele eden gözü pek katılımcılar için bir teselli ödülü.

Yıllar önce Amy’nin anısına bir ağaç dikmeyi düşündüğümde ben de aynı şeyi hissetmişim. Onun adını taşıyacak ve canlı bir anıt olacaktı, parkta bir süs. Altında oturabileceğim bir yer. Üstüne titreyeceğim bir şey.

Ama parka ağaç diken diğer matemli ailelerin ziyaret edecekleri mezarları veya sevdiklerinin külleriyle mukaddes hale getirdikleri yerleri olduğunu düşünmekten kendimi alamamıştım. Ağaç sadece bir eklentiydi, tamamlayıcı bir süs.

Plaketin kilisede olması konusunda da tereddütlüydüm. Mağlubiyetimi Tanrı’nın ellerine sunmakla kalmayacak, aynı zamanda herkesin görebilmesi için duvarlara da yazacaktı. Skor tahtası ve duvara asılan ödül. Ama plaket teklifini reddedersem Amy’yi bir kez daha kandırmış olacaktım. Sadece bir mezarın kopyası olacaktı ama alabileceğinin yine de en iyisiydi.

Nisanın başında yapılmasına karar verdik. Paskalya’dan evvelki perşembe. İsa’nın ihanete uğrayıp çarmıha gerileceğini sezdiği Son Yemek günü. Amy’ye sonsuza kadar elveda diyebilmem için uygun bir gün.

Brian töreni düzenleme işinden çekildi. *Umursamadığım için değil,* dedi, *bunu senin yapmanın iyileşmene yardım edeceğini düşündüğüm için.* Ama hiçbir şey beni iyileştirmeyecekti.

Ağıtlar yerine pop şarkıları, dualar yerine şiirler seçtim ve plaketin şekli konusunda kararsız kaldım. Paslanmaz çelik fazla soğuk ve ticariydi, mermer ise fazla gösterişli ve resmî. Kumtaşı daha ılık ama donuktu ve ahşap da yeterince özel değildi. Zarif

ışılıtı, aydınlık ve karanlık arasında kalışı nedeniyle gümüş rengi arduvaz seçtim.

Üzerine yazılacak yazıya karar vermek daha da zordu. Plaket şirketinden tedarik edilen liste sıradan ve yavandı. Amy'nin kitabesi herkesle aynı olup sayısız insanla paylaşılmayacaktı. Bazıları ima etmedikleri anlamlara dahi geliyordu.

Hafifçe basın. Burada bir rüya yatıyor. Bu Amy'nin mezar taşı değildi. O burada yatmıyordu.

Onu içtenlikle seven biri tarafından geri alındı. Gri Kurt'un çağrıları kadar iyiydi.

Cennete dönen küçük meleğimiz. Ardından yine Esme olarak geri döndü.

"İşte orada," dedim Jill'e. "İstedğim bu."

Gözlüklerini burnunun üzerine kaldırdı ve gözlerini kısarak not defterine yazdığım kelimelere baktı.

Amy Elizabeth Archer

1989-1999

Let Love Lead The Way

"Bu, Baharat Kızlar'ın şarkılarından biri," dedim.²⁹

"Ah, anlıyorum. Harika."

Tören günü baharla ışıl ışıldı ama güneş ışınlarının sıcaklığı kilise duvarlarına sirayet edemiyordu. Kilisenin her tarafına konulmuş vazolardaki pembe güller kokmuyor ve Amy'nin mihraptaki fotoğrafına mumların titrek ışıkları vuruyordu. Kolonlardan yayılan müzik aralıksız bir tıslamayla vurgulanıyor ve şiirler de kötü akustik nedeniyle duygusuzlaşıyordu.

Plaketi açmak için dışarıya çıktığımızda güneş kaybolmuştu. Tanrı bir kez daha bana sırtını dönmüştü. Rüzgârda savrulan ağaçların kıs kıs güldüğünü duyar gibi oldum.

29 Şarkının adının Türkçesi: "Bırak Sevgi Yolu Göstersin."

15

Greenwich Gözlemevi'ne uzanan tepeyi çıkarken nefeslenmek için durduğumuzda Jill koluma yaslandı. Güneş Thames Nehri'nin diğer yakasındaki Canary Wharf'ın cam binalarından yansıyor.

Jill iç çekti.

"Yazın yaklaştığını hissedebiliyorsun, değil mi?" dedi.

Hissedemiyordum ama yine de başımı salladım. Bir daha kendimi ısınmış hissedebileceğimi düşünmüyordum. Yolun üzerinde yükselen ağaçlarda muhabbet kuşları ötüyordu.

"Burada hayatta kalabilmeleri ilginç. Onlar için burada havanın çok soğuk olduğunu düşünüyor insan," dedi Jill. "Artık Kennington Parkı'nda da bu kuşlardan olduğunu biliyor muydun?"

Başımı iki yana salladım.

"Uyum sağlamışlar. Hayatta kalmanın yolunu bulmuşlar." Yanıma sokuldu. "Tıpkı senin gibi."

"Onlar benden daha iyi iş çıkarıyorlar."

"Sen de iyileşiyorsun Beth." Derin bir nefes aldı ve tepeye doğru eğildi. "Gidelim mi?"

Yürümeye devam ettik, yamaç gittikçe dikleşti. Bisikletlerinin üzerinde tepeden aşağı şimşek gibi inen iki delikanlı neşeyle bağırды ve arkalarında tekerleklerinin fırlattığı taşları bıraktı. Zıpladılar ve esnediler, tümsekleri geçtiler ve deliklerden

kaçınmak için gidonlarını sağa sola kırdılar. Amy de yokuş aşağı bisiklet kullanmayı severdi. Ben onu izlerdim, tam gaz inişinin heyecanına imrenirdim ama tehlike dolu aceleciliğinden de ödüm kopardı.

“Kask bile takmıyorlar!” dedim.

“Bence bu harika.”

“Düşerlerse onlar da bunun harika olduğunu anlayacaklar.”

“Ama benim sevdiğim onların kendilerine olan güveni,” dedi Jill. “Düşmeyi beklemiyorlar.”

“Her çocuk düşer,” dedim omuz silkerek. “Anneler daha dikkatli olmalı.”

Greenwich Gözlemevi’ne yaklaştıkça, kırmızı bir topun küçük kulelerden birinin üstündeki bir direğin yukarısına doğru kayıp tam ortasında durduğunu gördük.

“Saat neredeyse bir olmalı,” dedi Jill, saatini kontrol etmek için giysisinin kolunu sıvayarak.

Birkaç dakika sonra top en tepeye doğru çıktı, bir iki dakika bekledi, ardından yumuşak bir şekilde düşerek eski yerine döndü. Esme’nin Blackpool’da Ice Blast’a bindiğinde hızla gökyüzüne yükselişini düşündüm, ardından yalanlarını kuşanarak dünyaya geri düşüşünü.

Polis benimle temasa geçmemeleri için onları uyarmış olabilirdi ama düşüncelerime sızmalarını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, her ne kadar bununla mücadele etsem de. Zaten benimle temas kurmaya çalışsalar ruhum bile duymazdı. Manchester’dan döndüğümünden beri bilgisayarı açmamıştım ve cep telefonum da kapalıydı. Ama çatlaklardan fırlayan yabani otlar gibi Amy’nin her hatırasına sızmışlardı. Onu gözümde canlandırmaya çalıştığımda karşıma Esme çıkıyordu, sinsî ve büyümüş de küçülmüş haliyle. Capcanlı.

Başlangıç meridyeni tam önümüzde uzanıyordu, yapayalnız bir tramvay rayı gibi. Bir işaret doğuyu ve batıyı ayırdığını söy-

lüyör ve tüm dünyanın zamanını belirleyen noktayı gösteriyordu. Yeni milenyumun resmî başlangıç noktası. Midem düğümlendi.

İki Japon turist benden fotoğraflarını çekmemi rica etti, her ikisinin de ayakları ata biner gibi meridyenin her iki tarafında duruyor ve zamanı idare ediyorlardı. Birisi diğerinin arkasında durmuştu ve kız arkadaşının omzunun üzerinden başını uzatıyordu.

İkisi bir olmuştu.

Kamera titrediğinden fotoğraf bulanık çıkmıştı ama turistler gülümsediler ve bana teşekkür ettiler. Yürümeye devam ettiğimde, başka birinden yeniden çekmesini rica ettiklerini duydum.

“Haydi,” dedi Jill, “biz de üzerine basalım.”

Elini tuttum ve çizgiyi geçtim. Ayağım diğer tarafta yere değdiğinde, kendimi geçmişin karanlığından dışarı adım attığıma inandırmaya çalıştım. Yeni bir dünyanın ve zamanın göz kamaştırıcı ışığına doğru hareket ediyordum.

Ama gümüş çizgi sert ve yataydı. Geçilebilir ama bükülemez veya değiştirilemezdi. Hakikat gibi. Amy çizginin her iki tarafında da kayıptı ve ben de rezil bir anneydim.

“Eve gitmek istiyorum,” dedim. “Yorulдум.”

Vardığımızda evimin dışında park etmiş bir polis arabası vardı. Kapı açıldı ve Lois dışarı çıktı. Yüzü kızarmış ve telaşlı görünüyordu.

“Tanrıya şükür döndünüz,” dedi hızlıca. “Saatlerdir size ulaşmaya çalışıyoruz.”

“Telefonum kapalı,” dedim somurarak. “Neden? Aman Tanrım... Bishop, değil mi? Diğer mahkûmlar onu da indirdi. Ya da kalp krizi veya onun gibi bir şey geçirdi. Bu gerçek olamaz. Hayır! Mahkûm edilmeliydi!”

“Bishop değil Bayan Archer,” dedi. “Dava hâlâ devam ediyor... Ama bazı... gelişmeler oldu.” Elimi sıktı. “Amy’nin bedenini bulduğumuzu düşünüyoruz.”

Bu kelimeleri duymayı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki sadece göz kırpabildim. Farkındalık içimden akıp geçmişti, tıpkı kuma dökülen su gibi.

“Ne?”

“Bir ceset bulduk,” dedi Lois, sakın olmaya çalışarak. “Henüz Amy olduğunu onaylayamayız ama o olduğundan şüpheleniyoruz, bulduğumuz yeri düşünürsek.”

“Nerede?” diye feryat ettim. “Kızım nerede?”

“Az önce bir ceset bulundu... Amy’nin okulundaki dersliklerin birinin altında.”

Lois’in elini bıraktım, Jill’in bana doğru uzanan kollarını ittim, evin içine girmem için seslenişlerini görmezden geldim. Adımlarım önce yavaş ve belirsizdi, ardından okul istikametindeki yolda olabildiğince hızlı koşmaya başlayana kadar yavaş yavaş hızlandılar.

“Bayan Archer!” diye bağırdı Lois arkamdan.

Koşmaya devam ettim. Göğsüme bir acı saplandı. Köşeyi döndüğümde okulun girişinde toplanmış küçük bir grup insan vardı, aralarından geçmeye çalıştım.

“Hey! Dikkat eder misiniz?” dedi içlerinden biri aralarına girdiğimde. “Önce biz geldik.”

Omzumdaki eli ittim ve giriş kapısını çektim. Diğer taraftaki iki polis başlarını iki yana salladılar.

“Görecek bir şey yok,” dedi içlerinden biri. “Hepiniz evlerinize gitmelisiniz.”

“Orada gömülen benim kızım! İçeri girmeme izin vermelisiniz.”

Arkamdaki insanlar fısıldaştılar, basın daha yakından görüntü almak için yaklaştı. İnsanlar kapıyı ittiklerinde kapı menteşelerinden zorlandı, tangırdadı ve gıcırdadı.

“Bayan Archer!”

Arkama döndüğümde Lois'in polis arabasından çıktığını gördüm. Kalabalığı iterek ilerledi ve polislere kapıyı açmalarını söyledi. Kenara çekildiklerinde arkalarındaki okulu gördüm.

Çok değişmemişti. Daha küçük ve biraz yıpranmış görünüyordu, boyaları dökülüyordu. Pencereleler aşırı süslü nergisler, dev yumurtalar ve yamuk yumuk tavukları gösteren resimlerle donatılmıştı. Sarsak ve uyumsuz harflerle "Mutlu Paskalyalar!" yazılmıştı. Kelimelerin yanı başında gözlerini kocaman açmış bir İsa, derme çatma bir ışıltıyla göğe yükseliyordu.

Tek katlı derslik oyun parkının bir köşesine yerleştirilmişti. Pencereleleri sökülmişti ve müşambadan yapılmış bir tünel dersliğin kapısından dışarıya park etmiş polis araçlarına kadar uzanıyordu. Ona doğru koşmaya başladım ve Lois beni geri çekti.

"Oraya giremeyiz Bayan Archer," dedi. "Orası bir cinayet mahalli." Kolumu tuttu ve beni ana binaya doğru çekti. "Müdürün odasında bekleyebiliriz."

"Brian orada mı?"

"Bir toplantı için Oxford'daydı. Ama şu anda yolda olmalı." Saatine baktı. "Birazdan burada olur. İçeri gidip bekleyelim, olur mu?"

Dersliğe doğru baktım, duvarların arkasını görebilmeyi diledim ama bunu yapabilseydim şahit olabileceklerimden korktum. Beyaz koruyucu kıyafetler içindeki yüzleri maskeli adamların moloz katmanlarını özenle incelediklerini ve parlayan flaşların her aşamayı kaydettiğini hayal ettim.

Okul müdüründen aşırı kalabalık nedeniyle bir derslik inşa edilmesi gerektiğini açıklayan bir mektup aldığımı hatırladım. Oyun parkının küçük bir bölümünün kaybolması anlamına geldiği için üzüldüğünü ama anne babaların bu ihtiyacı anlayışla karşılayacaklarından emin olduğunu yazmış ve bunun faydalarının okuldaki herkes tarafından hissedileceğine ikna etmişti.

Amy oranın kendileri için inşa edilen bir yer olmasından dolayı heyecanlıydı. Oysa tamamlandığını asla göremedi. Yılbaşı

tatiline çıktıklarında derslik tel örgülerle, tehlike işaretleriyle ve beton karıştırıcılarla çevrelenmiş çamurlu bir hendekten başka bir şey değildi. Hazır bir mezar.

Yere çöktüm.

“Ah Tanrım! Bakın!”

Çocukların zıplamaları için yere çizilen çok renkli ve kocaman ayak izlerini işaret ederken elim titredi. Çocuklar oyun parkı boyunca zikzaklar yapıyorlar, ardından dersliğin altında ortadan kaybolmadan önce aynı yolu geri dönüyorlardı.

“Aynen söylediği gibi,” dedim.

“Kimin?” Lois kafası karışmış şekilde etrafına bakındı.

“Ian Poynton,” dedim. “Renkli ayak izleri görmüştü. Et tabakları, demişti. Yani ayaklar.” Kafam öyle karışmıştı ki kendimi kaybetmişçesine ona döndüm. “O... O her şeye rağmen tamamen haklı olabilir. Ya da... belki o da Bishop’ın tayfasından biriydi?”

“Onun medyum olmasıyla ilgili bir şey söyleyemem ama çetenin bir üyesi olması pek mümkün görünmüyor, Bayan Archer. O zamanlarda en fazla on beş yaşlarında olmalı. Üstelik buralarda büyümemiş. Sanırım Weston-super-Mare bölgesinden.”

“O halde başka bir kurban. Tek açıklama bu. Aksi halde Amy’nin nereye gömüldüğünü nereden bilsin?”

O anda donakaldım. Lois’in omzunun üzerinden Amy’nin hayaletinin plastik tünelin yanında görüldüğünü fark ettim. Orada öylece duruyordu, solmuş, zayıf ve sis gibi hareketsiz. Bedeni mezarından çıkarıldığı için ruhu artık özgürdü. Gözlerim yaşla doldu. Başparmağı ağzında bir öne bir arkaya sallanıyordu ve gözlerinde huzursuz bir bakış vardı.

Amy’nin hayaleti arkasında bir şekil vardı. Bir kadın. Bir adam. Gözlerimi kırptım ve gözyaşlarımı sildim. Libby’yi ve Harding’i gördüm. Yeniden baktım. Amy’nin hayaleti değildi. Yaşayan ve nefes alan Esme’ydi. Gerçekti.

“Ben... Ben anlamıyorum,” diye hıçkırmaya başladım. “Burada ne yapıyorlar?”

Üçü de gözlerini yere dikmiş, kül gibi soluk ve sessiz duruyorlardı. Harding başını kaldırdı ve beni gördü. Libby ve Esme’ye bir şey söyledi ve onları yine plastik tünele itti, ardından beni okulun ana girişine alması için Lois’e gözüyle işaret etti.

Lois kolumu tuttu.

“Buraya bakmamızı söyleyen Ian değildi,” dedi sessizce. “Esme’ydi.”

Şaşkınlıktan neredeyse dilimi yutacak bir halde ona baktım.

“Hayır... Ben... O... Olamaz...”

Bir polisin yardımıyla Lois beni yarı iterek yarı çekerek okulun girişine doğru götürdü. Koridor boyunca bana eşlik ederlerken ve müdürün odasında bir kanepeye oturturlarken hislerimi yitirmiş gibiydim. Altımdaki minder sanki beni içine çekiyordu. Hiç durmayacakmışım ve toprağın altına, yerin dibine, kendi mezarıma kadar batacakmışım gibi geliyordu.

Polis, müdürün masasında duran bir şişeden bana bir bardak su koydu ve elime tutuşturmaya çalıştı. O kadar çok titriyordum ki bardağı tutamadım. Nihayet elime alabildiğimde su yere döküldü. Geriye yaslandım ve gözlerimi ovdum.

“Anlamıyorum,” dedim. “Nasıl bildi?”

Lois yanıma oturdu, minder daha da çöktü.

“Esme daha önce o nöbetlerinden birini geçirmiş,” dedi. “Şu ana kadarki en kötüsü belli ki. Kendine geldiğinde onu dışarı çıkarması için Bayan Lawrence’a bağırmış. Bayan Lawrence da ireden dışarı çıkarmasını istediğini zannetmiş ve onu yürüyüşe çıkarmaya çalışmış ama Esme yeniden kendinden geçmiş, nefes alamadığını ve toprağı kazması gerektiğini haykırmış. *Dersliğin altını*. Bayan Lawrence bunu Komiser Harding’e söylemiş. O da cinayet masasına. Onlar da kazmaya başlama emrini vermişler.”

“Ama...”

“Komiser Harding bundan çok etkilenmiş,” dedi Lois. “Geçirdiği nöbetten değil çünkü ona şahit olmamış, Esme’nin ısrarından etkilenmiş. Çok çarpıcı olduğunu söyledi... Kızın verdiği ayrıntılar çok... kesinmiş ki bu yüzden görmezden gele-memiş.” Gözleri kamaşmış gibi gözlerini ovuşturdu. “Ayrıntılar da tamamen doğruymuş.”

“Mesela?”

“Hangi bölgenin kazılacağı. Bedenin içinde bulunduğu halının rengi. Yüzüstü gömüldüğü gibi.”

Elimi ağzıma götürdüm.

“Aman Tanrım! Amy!”

Lois beni kendine doğru çekti, gözyaşlarım omzuna akıyordu.

“Üzgünüm,” dedi, “ama her zaman bilmek istediğinizi söylemişsiniz.”

“Son on yıldır istediğim tek şeydi. Oysa şu anda o küçük canavar beni bu huzur kırıntısından dahi mahrum etti.” Parmaklarımı yumruk yaptım.

“Esme olmadan Amy’nin bedenini asla bulamazdık.”

“Ben de onu kastediyorum,” dedim kanepeye vurarak. “Nihayet Amy’yi bulmanın iç huzuru yerine... bu acımasız numarayı yaptığı için Esme’ye karşı deli gibi öfkeliyim. Bunun ne kadar acı verdiğini göremiyor mu? Bunu bize daha önce niçin söylemedi? Nasıl bildiğini bize niçin söylemedi?”

“Onunla ilgisi olduğu müddetçe söyleyecek.” Lois başını salladı. “Her muhtemel olasılığı inceliyoruz. Ama şu anda kafalarımız allak bullak, reenkarnasyon en belirgin açıklamaymış gibi görünüyor.” İç çekti. “Tanrım, bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim.”

Onu ittim.

“Hayır. Bunu düşünüyor olmanız bile saçmalık,” dedim öfkeden sesimi tanıyamayarak. “Tam burnunuzun dibinde bir açıklama var. Onu bulmak zorundasınız.”

Bir polis arabası okulun kapısına yanaştı ve ana girişte durdu. Brian arka kapıdan indi. Yüzü bitkin görünüyordu ve omuzları düşmüştü, sanki ruhu azar azar içinden çekilmişti. Polis memuru okula kadar ona eşlik etti. Birkaç dakika sonra Brian kollarımdaydı ve her ne söylüyorsa kederli gözyaşlarından anlaşılmıyordu.

Hıçkırığımı duydum ve kendimi geri çektim. Başını kaldırdı. Oyun parkında yürürlerken Esme ve Libby'yi görmüştü. Sanki büyülenmiş gibi yavaşça pencereye yanaştı. Parmaklarını cama dayadığında çaresiz bir duygusallık kaplamıştı bedenini.

"Amy," dedi. "Aman Tanrım, bu Amy."

Esme'yi Manchester'da görmemişti, onu paylayabileceğini düşündüğünden görmek istememişti. Amy'ye olan benzerliğinin güçlü etkisi ayaklarını yerden kesmişti. Esme pencereye doğru baktı. Gözleri büyüdü ve ağzı kocaman açıldı.

"Babacığım!" diyerek tiz bir çığlık attı ve okulun girişine doğru koşmaya başladı.

Brian pencereden çekildi ve titreyerek bana döndü. Dışarıdaki koridordan ayak sesleri geliyordu. Kapı aniden açıldı ve Esme, Brian'ın üzerine atladı.

"Babacığım! Seni çok özledim!" diye haykırdı.

Brian, Esme'nin başına dokunmak için yavaşça elini aşağı indirdi.

"Amy," dedi ve kızı kendine doğru çekti.

Libby kapıda durmuş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Gitti," diye inledi. "Bebeğim gitti."

Esme'nin saçını tuttum ve onu Brian'dan uzaklaştırdım.

"Kızımın nereye gömüldüğünü nereden biliyordun? Artık numara yapma, seni hasta küçük cadı. Gerçeği istiyorum!"

Esme çığlık attı ve beni tekmeledi.

"Beth! Bırak onu!" diye bağırdı Libby. "Canını yakıyorsun."

"Ben mi onun canını yakıyorum?"

Lois elimi Esme'nin saçından çekti ve beni uzaklaştırdı. Esme, Brian'ın kollarına koştu. Libby, Esme'yi benden korumak için kızın önünde durdu. Üçü de yavaşça kapıya doğru yürüdü.

"Hiçbir yere gitmiyorsunuz!" diye çığlık attım. "Hiçbiriniz! Bana bazı cevaplar verene kadar. Sakın, onların gitmesine izin vermeyin."

Ama Lois kapıyı arkalarından kapatarak gitmelerine izin verdi. Arkalarından deli gibi bağırdım.

"Nereden biliyordun? Nereden biliyordun dedim!"

Kapı yeniden açıldı ve ben de kapıya doğru fırladım ama Harding'e çarptım. Beni yeniden koltuğa oturttu.

"Böyle kurtulmalarına izin veremezsiniz!" diye bağırdım. "Yapamazsınız! Her şeyin cevabı onlarda. Bilmek zorundayım."

"Elbette," dedi Harding sakın ve anlayışlı bir sesle. "Hepimiz bilmek zorundayız. Ama sanırım bunu nasıl çözebileceğimizi biliyorum, böylece gerçeği kesin olarak öğrenebiliriz."

Polis merkezindeki ifade odası sıcak ve kalabalıktı. Güçlendirilmiş camlı pencerelerden sızan ışık gri jaluzilerin arkasında kayboluyordu. Diğer tarafta konuşmalar, ayak sesleri, araba kapılarının açılıp kapanması ve sirenleri duyabiliyordum. Bizi okuldan buraya getirirken sirenleri çalıştırmamışlardı ama ayrı arabalarda yolculuk ettiğimizden emin olmuşlardı. Libby'ye ve Esme'ye kelepçe takmamışlardı, her ne kadar ben takmaları konusunda ısrar etsem de.

Libby, Harding'i dinlerken dudaklarını yiyordu. Harding konuşmasını bitirdiğinde Libby gözlerini kırptırdı.

"Geçmiş hayata geri dönüş terapisi mi?" dedi.

"Doğru. İnsanlar hipnotize oluyorlar ve böylece geçmiş yaşamlarındaki anılarına erişebiliyorlar."

Libby güldü.

"Ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?" dedi. "Esme'yle başıma gelen her şeyden sonra?"

“Ah, reenkarnasyon konusundaki araştırmayı mı kastediyorsun?” dedim. “Hikâyeti inandırıcı kılabilmek için onca zaman topladığın tüm o ayrıntılar?”

“Tam olarak değil,” dedi Libby kısa ve öz bir şekilde. “Esme’nin başka birinin yeniden dirilmiş hali olduğu fikrini kendime kabul ettirmeye çalışırken bu konuya bazı atıflar yapıldığını görmüştüm. Ama Esme’yi buna bulaştırmak istemedim. Hâlâ da istemiyorum.”

“Bahse girerim öyledir,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Ne demek bu?”

“Onun çirkin küçük beyninin kapılarını açacağız ve tahmin et ne olacak? Dolap bomboş. Amy’yle ilgili hiçbir şey yok.”

“Eğer böyle düşünüyorsan, neden bunu yapmak için ısrar ediyorsun?” dedi Libby. “Esme’nin Amy’nin yaptığı şeyleri nasıl bildiğini öğrenmek istediğini söylemiştin.”

“İstiyorum.”

“O halde eğer Amy’nin onun içinde olmadığından çok eminsen, niçin onu buna zorluyorsun?” Libby ellerini kalçalarına koymuş ayakta dikiliyor ve benden bir yanıt bekliyordu.

“Çünkü,” dedim, “artık bu saçma dalaverenin son bulmasının vakti geldi. Esme’nin saklayabileceği başka hiçbir şey kalmayacak ve bir yalancı olduğu ortaya çıkacak. Tıpkı senin gibi. Eğer şanslıysan seni uzun, çok uzun zaman içeride tutacaklar ve o da tedavi altına alınacak. Ardından sen de kızının elinden alınmasının ne demek olduğuna dair biraz fikir sahibi olacaksın.”

“Beth, lütfen,” dedi Brian. “Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Sanki sen yardım etmenin ne demek olduğunu biliyorsun da!” dedim öfkeyle.

Odanın diğer tarafından bana baktı. Gri duvarlar çizik içindeydi ve masanın etrafındaki turuncu plastik sandalyeler odadaki tek renkti.

"Haydi, elimizden geldiğince medeni olmaya çalışalım," dedi Harding sakın bir sesle, odanın içinde yavaşça volta atarken. "Bu zaten zor bir durum. O yüzden biz daha da güçleştirmeyelim."

"Daha kötü olabilir mi ki?" diye acı acı ve zorla güldüm.

"Ah, elbette," dedi Libby başını sallayarak. "*Olacak* da. Çünkü Esmе'nin bu seansa katılmasına izin vermeyeceğim."

"Bunu yapamazsın!" dedim ona.

"Sen de Esmе'ye bunu yaptıramazsın. O *benim* kızım. Benim onayım olmadan hiçbir cerrah onu ameliyat edemez. Bu da farklı değil."

"Tamamen farklı." Harding'e döndüm. "Öyle değil mi komiserim?"

Harding iç çekti ve Libby'ye dönüp, "Eğer kızınızın hayatının kurtulması için bir ameliyata ihtiyacı olsaydı ve siz de bunu reddetseydiniz," dedi makul bir sesle, "cerrah, kararınızı hükümsüz kılmak için mahkemeye gidebilirdi... Ben de aynısını yapmaya hazırım."

"Kendinize güldürmek için mi?" dedi Libby küçümseyerek.

"Polislerin medyumlardan aldıkları bilgilerle hareket etmesi bilinmedik bir şey değil. Bu konu biraz farklı ama... bunun da örnekleri var."

"Bu saçmalık." Libby'nin gözleri öfkeyle kızardı. "Her neyse, zaten Esmе ölmüyor!"

"Evet," diyerek aynı fikirde olduğunu bildirdi Harding, "ama bunu çözebilmenin tek yolu bu olabilir. Üstelik Bishop'ın, Amy'nin cinayetiyle alakası olup olmadığını bulmanın tek yolu da bu. Burada adalet söz konusu."

"Bu kızımın sağlığı kadar önemli değil," diyerek Libby parmağını cüretkâr bir ifadeyle havaya salladı.

"Benim için önemli," dedim. "Hatta katbekat."

Libby ağlamaya başladı.

"Bunu ona yaptıрма Beth. Lütfen," diye inledi. "Kızının senden alınmasının nasıl bir ızdırap olduğunu sen kendin

söyledin. Eğer Esme bunu yaparsa... tamamen gitmiş olacak. Biliyorum... Küçük kızım kaybolacak.”

Onu susturmaya çalıştım ama söyledikleri içime oturdu.

Harding önce bana, ardından Libby’ye baktı.

“Neden kararı Esme’ye bırakmıyoruz? Seansı yapacak kişinin ona her şeyi ayrıntılarıyla anlatmasını, aklına takılabilecek tüm soruları cevaplamasını sağlayacağım.”

“Ian Poynton’ı kastetmiyorsunuz, değil mi?” diye sordum. “O kesinlikle tarafsız değil.”

“Hayır, her ne kadar onun Bayan Lawrence ve Esme’yle bağlantılı olduğunu veya bir dolandırıcı olduğunu kanıtlayan hiçbir şey bulamadıysak da.”

“Elbette bulamadınız.” Libby ellerini havaya kaldırdı. “Çünkü onun kim olduğunu bilmiyoruz.”

“Zaten bunu yapamaz,” diye devam etti Harding. “Bu konuda eğitimi yok. Ama eğitimi olan birini buldum. Ingrid Williams. Son derece tecrübeli, nitelikli bir psikoterapist ve hipnozcu. Oldukça saygın biri. Esme emin ellerde olacak.”

“Şu Ingrid denen kadının olan bitenden haberi var mı?” dedim koltuğumda kıpırdanarak. “Onun Esme’yi etkilemesini, yönlendirmesini istemiyorum.”

“Pek fazla şey bilmiyor,” diye açıkladı Harding. “İsimler veya bariz ayrıntıları bilmiyor ama davanın hassasiyetinin farkında ve bir şartla üzerinde çalışmaya ikna oldu.”

Libby ve ben aynı anda başımızı kaldırdık.

“O esnada ikiniz de odada olmayacaksınız... Belli ki anne babalardan birinin çocukla birlikte kalması normal bir durum. Çocuğun geçmiş yaşam tecrübelerinin bir şekilde anne babalarıyla bağlantılı olduğu görülüyor. Ona şartları göz önüne aldığımızda bu durumun bu sefer bir sorun olabileceğini söyledim. O da odada sadece Esme ve kendisi olmasını kabul etti.”

“Bu terapi nerede yapılacak?” diye sordu Libby. “Beth’in evinde olmasını istemiyorum.”

“Burada, polis merkezinde, tecavüz kurbanları için kullandığımız geniş odada. İçinde yumuşak oyuncaklar ve duvar resimleri gibi eşyalar olan ve çocukların rahatlayıp bize bilmemiz gerekenleri söylediği özel bir odamız var. Çift taraflı bir ayna da var, böylece içeride ne olduğunu görebiliyoruz. Ben Bayan Lawrence’la birlikte oradan izleyeceğim. Bay ve Bayan Archer ile Lois de farklı bir odada kameralardan izleyecek. Anlaşıldı mı?”

“Evet,” dedim tereddüt etmeden.

Harding ve ben Libby’ye baktık. Kollarını kenetlemiş ve gözlerini kısmıştı.

“Bayan Lawrence?” dedi Harding kaşlarını kaldırarak.

“Anlaşıldı,” dedi gönülsüzce. “Eğer Esme kabul ederse.”

“Edeceğinden eminim.” Harding başını güven verici bir ifadeyle salladı. “O da bu durumun artık bitmesine hevesliymiş gibi görünüyor. Bayan Ingrid rahatlatmak için Esme’yle tek başına bir sohbet edecek. Eğer kabul ederse terapiye başlayacağız.”

16

Uzun boylu, heybetli bir kadındı. Şişman değildi. Sadece iri kemikliydi. Sorgu odasındaki L şeklindeki koltuğun kısa ucunda oturuyordu, yulaf rengi takımı ve koyu kırmızı bluzu portakal rengi koltuk döşemesini tamamlıyordu. Büyük, kahverengi gözleri geniş, yuvarlak gözlüklerin arkasından bakıyor, endamlı yüzü gümüş bir tokayla kalın bir topuz şeklinde tutturulmuş kahverengi saçlarıyla daha da geniş görünüyordu.

Bilge ve dikkatli bir alaca baykuş ile sağlam ve dayanıklı bir tuğla duvarın karışımıydı. Esme asla onu kandıramazdı.

Esme koltuğun uzun tarafında oturmuş gülümsüyor ve kadınla konuşuyordu, içinde bulunduğu tehlikenin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Sandalyemi çekip ekrana daha da yaklaştım. Brian da aynısını yaptı. Elimi tuttuğu eli sıcak ve terliydi. Karşısındakini memnun etmeye hevesli, azimli bir öğrenci gibiydi. Her şeyi almaya hazırdı. Daha güçlü bir inanan olmak için. Elini bıraktım.

“Hazır mısın Esme?” dedi Ingrid.

Esme başıyla onayladı.

“Aferin. Tamam. Rahatına bak.”

Esme kanepeye uzandı ve başının altına bir yastık çekti. Ingrid boğazını temizledi ve kızın yanına yaklaştı.

“Şimdi bir nilüfer gölünde kocaman bir yaprağın üzerinde olduğunu hayal etmeni istiyorum. Suyun ortasında oturan büyük bir kurbağa gibi, rahat ve kuru, rahat ve güvende... Güneşin

sıcaklığını sırtında hisset... Suyun etrafında şakırdadığını... Güneş ışınlarının suyun yüzeyinde oluşturduğu ışıltıları gör.

“Şimdi, bırak o küçük ışıltılar birleşip kocaman, göz kamaştırıcı bir ışık demeti olsunlar. Onlar birleşirken sen de suyun üzerinde aktığını düşün... çok yavaşça. Işığa yaklaşıyorsun... sakın sakın ve yavaşça.

“Işık etrafını sardı. Ilık ve parlak, o kadar güçlü ki sanki üzerinde yürüyebilirmişsin gibi geliyor... Ayağa kalkmanı ve nilüfer yaprağından çıkıp ışığa doğru yürümeni istiyorum. Kendini güvende ve mutlu hissediyorsun. Yavaşça yürüyorsun... geçmişe doğru. Durmak istediğin bir yere geldiğinde otur ve dinlen, hafifçe nefes al... hafifçe...

“Şimdi... bana ne gördüğünü söyle... ne hissettiğini ve ne duyduğunu.”

Oyun parkında bir salıncakta oturuyorum ama sallanmıyorum. Sadece öne ve arkaya gitmek için ayaklarımı kullanıyorum. Dana yanımdaki salıncakta, gittikçe daha yükseğe sallanıyor.

All Saints’i Baharat Kızlar’dan daha çok sevdiğini söylüyor, onların daha iyi ve daha güzel olduklarını iddia ediyor. Sanki öylelermiş gibi.

“Böyle söylüyorsun çünkü Bebek Baharat’a senden daha çok benzediğim için beni kıskanıyorsun,” diyorum ona. “Bırak benimkini, sen *herhangi* bir kız grubunda olamayacak kadar çirkin ve beceriksizsin!”

Bunu söylememeliydim, biliyorum. O benim arkadaşım. En iyi arkadaşım. Keşke büyükbabası olmasaydı. Ama bu acımasızca olurdu çünkü benim de büyükbabam var, neden onun da olmasın? Gerçi benimki onunkinin yaptıklarını yapmıyor. O bir Gri Kurt değil.

Bu Dana’nın hatası değil. Ya da benim. Dana sadece böyle olduğunu söylüyor. Böyle olması gerektiğini. Sanırım haklı ama keşke haklı olmasaydı.

Yine Gri Kurt hakkında birilerine bir şeyler söylememiz gerektiği konusunda ısrar ediyorum. Biraz sonra bizi almaya gelecek ve ben de Danalarda kalacağım. Geç saate kadar uyumayacağız ve televizyonda havai fişekleri izleyebileceğiz. Hatta dairesi onuncu katta olduğu için balkondan bile izleyebiliriz! Pizza ve şeker yiyip kola içeceğiz. Hepsi harika olacak... Benim hoşlanmadığım bunlardan sonra olanlar... Çok... korkunç... ve canımı yakıyor.

Oraya gitmek istemiyorum... Bunu durdurması için birine söylemek istiyorum. Milenyum arifesindeyiz ve Bayan Clapton milenyum arifesinde ne yaparsak tüm yıl aynısını yapacağımızı söyledi. Eğer Gri Kurt hakkında *bu akşam* birilerine bir şey anlatmazsam, tüm yıl boyunca ne yapmamı isterse yapmak zorunda kalacağım. Gelecek binyıl boyunca.

Dana salıncaktan atlıyor. Kendi kız grubunu kuracağını ve benimkinden daha iyi olacağını söylüyor. *Top of the Pops* listesinde olacaktı ve ben de onu televizyondan izleyecektim.

Bir grubu bir araya getiremez o. Ondandır hoşlanan çok kişi yok.

"İnsanlar sırf benimle birlikte olduğun için seninle oyun oynuyorlar." Bunu da söylememeliydim ama neticede doğru. "Üstelik bir grubu bir araya *getirsen* bile benimki kadar iyi olamayacak çünkü içinde *ben* olmayacağım."

İşte *bu nedenle* daha iyi olacağını ve beni bir daha asla görmek istemediğini söylüyor.

"Bana uyar!" diyorum. Salıncaktan atıyorum ve oyun parkından dışarı doğru yürümeye başlıyorum.

Dana arkamdan sesleniyor.

"Amy, nereye gidiyorsun? Dur! Burada büyükbabamı beklemek zorundayız."

"Eve gidiyorum," diye bağıyorum. "Bu akşam size gelmeyeceğim."

"Ama gelmek zorundasın! Her şey ayarlandı. Annen ve baban dışarı çıkacak."

Haklı. Ama eğer onlara Gri Kurt'tan bahsedersen partiye gitmezler ve onun yerine benimle evde kalırlar. Belki Dana'nın büyükbabasını polise anlatırlar ve onu yakalatırlar.

"Bir daha asla sizin evinize gelmeyeceğim. Asla!"

Dana'nın güldüğünü duyuyorum.

"Evet geleceksin. Bu gece. Gelmek zorunda kalacaksın. Annen ve baban seni getirecek."

Ona bakmak için arkamı dönüyorum. Yeniden salıncağa biniyor ve yavaşça sallanıyor.

"Beş dakika içinde görüşürüz Amy," diyor şarkı söyler gibi. "Burada bekleyeceğim. Geç kalma. Biliyorsun büyükbabam beklemekten hoşlanmıyor."

Eve doğru yürümeye başlıyorum. Evime yakın olan kapıya kadar yürümek yerine korkuluklardan atlayarak kestirme yolu tercih ediyorum. Henüz karanlık olmamasına rağmen evin ışıkları yanıyor, yani annem temizlik yapıyor olmalı. En ufak toz zerresini bile temizlediğinden emin olmaktan hoşlanıyor. Ön kapının anahtarını çıkarmak için elimi cebime atıyorum, ardından yanıma almadığımı hatırlıyorum. Gerek yoktu. Ertesi gün Danalardan döndüğümde annem ve babam evde olacaktı zaten.

Zili çalıp bekliyorum... Belki de annem radyo dinliyor. Yine çalışıyorum. Daha uzun süre. Başımı kapıya dayayıp dinliyorum. Elektrik süpürgesinin sesini duyamıyorum. Ya da radyonun. Zile basmaya devam ediyorum. Önce uzunca çalışıyorum, ardından beş defa kısa kısa basıyorum. Posta kutusunun deliğine eğilip anneme sesleniyorum. Merdivenlerden aşağı indiğini görüyorum. Bornozu üzerinde ve saçlarını da havluya sarmış.

Kapıyı açtığında cildi ılık ılık parlıyor ve yerde ıslak ayak izleri var. Şaşırmış görünüyor. "Evde bir şey mi unuttun," diye soruyor ve önceden Dana'nın annesine verdiği çantaya misafirlikte ihtiyacım olan her şeyi koyduğunu düşündüğünü söylüyor.

"Danalara gitmeyeceğim," diyorum.

Yanından hızlıca geçip mutfğa yöneliyorum. Bir şeyler içmeye ihtiyacım olduğunu söylüyorum. “Buzdolabını açıp kola ve yiyecek bir şeyler alabilir miyim,” diye soruyorum.

Annem koridorda duruyor, mutfak ile dış kapının tam ortasında. Bornoğunu düzeltiyor ve kuşağını sıkıyor.

“Gitmiyorum da ne demek?” diyor. “Dana’nın anne babası mı hasta veya ters bir şey mi var?”

Hayır, demek istiyorum, anne babası hasta değil ama dedesi bir sapık. Dünyanın en sapık adamı. Ama ona söyleyemem. O kadar cesur değilim. Bana inanmaz. Mümkün değil.

“Tartıştık,” diyorum. “Onun görmek bile istemiyorum.”

Ne hakkında konuştuğumuzu soruyor ve ona anlattığımda gülüyor. Sıradan bir gülüş değil ama. Bulaşıkları yıkayamayacak veya Tesco Market’e gidemeyecek kadar yorgun olduğumu söylediğimde güldüğü gibi gülüyor. Homurdanır gibi. Biraz öfkeli.

Koridorda yürüyor ve mutfğa geliyor. Buzdolabından bir kutu kola çıkarıp bana veriyor ve buzdolabının kapağını kapatıyor.

“Bugün akşam yemeğini Danalarda yiyorsun. Annesi her şeyi hazırlamış. Ben ve baban da dışarı çıkıyoruz.”

Kutu kolayı açıyorum.

“Ben burada kalacağım. İyiyim. Televizyon izlerim.”

Evde tek başıma kalamayacağımı söylüyor.

“On yaşındayım!” diyorum.

“Kesinlikle.”

Elini omzuma koyuyor.

“Haydi git canım,” diyor. “Oyun parkına geri dön, yoksa Dana’yı kaçıracaksın.” Pencereden dışarı bakıyor. “Henüz karanlık değil, o yüzden sorun yok. Seni oraya kendim götürürdüm ama ben giyinene kadar Dana’nın büyükbabası gitmiş olur.”

“İyi,” diyorum.

Beni ön kapiya doğru itmeye çalışıyor. Ben de ona direnmeye.

“Amy, haydi!” diyor. “Buna vaktim yok. Banyo soğuyor ve hâlâ evde yapacak işlerim var, babanın yemeğini hazırlamak da buna dâhil, tabii o hangi cehennemdeyse...”

“Hayır, beni gönderme. Lütfen.”

Gitmem gerektiğini söylüyor. İnsanlarla böyle dalga geçemezmişim. Tüm planlar yapılmış. Dana’nın annesi özellikle yemek hazırlamış. Partiye gitmek için araç ayarlamışlar ve babamın işi için çok önemli olduğundan gitmemezlik yapamazlarmış. Hem annemi şu sıralar hiçbir yere çıkarmıyormuş zaten.

“Benimle kalacak birini bulabilirsin,” diyorum.

“Ah, *anlıyorum*,” diyor. “Yılın, hatta milenyumun en büyük partisinin olacağı gecede insanların son dakikada fikirlerini değiştireceğini mi sanıyorsun? Hem de tek sebebi sizin Baharat Kızlar nedeniyle tartışmanız, öyle mi? Sanmıyorum Amy. Ben seni bencil biri olacak şekilde yetiştirmedim.”

Ön kapıyı açmak üzere. Ayağımı kapıya dayıyorum... Gitmek istemediğimi söylüyorum. O da gideceğimi söylüyor, ister beğeneyim ister beğenmeyeyim. Sinir krizleri ona sökmüyor. Bunu iyi bilecek kadar büyüğüm.

Ağzı sımsıkı kapalı ve yanakları titriyor. Eğer şimdi ona Gri Kurt’tan bahsedersem bana acıyacak ve ona kızacak. Böylece ben de Danalara gitmek zorunda kalmayacağım.

“Ama beni elliyor,” diyorum fısıltıyla. “Kurt. Büyükbabası.”

Benden uzaklaşıyor. Aniden. Sanki ona vurmuşum gibi.

Birdenbire artık annem gibi görünmüyor. Yüzü kasılıyor, ağzı da kocaman bir “o” harfine dönüşüyor, *Stars in Their Eyes* yarışmasını kazandıklarını duyunca inanamayan yarışmacılar gibi.

Buna inanamadıkları an gibi.

“Ne dedin sen?” diyor annem. Sesi de elleri gibi titriyor. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. “Hayır. Bu... gerçek olamaz.” Elini alnına götürüyor. Bana bakıyor. Serseme dönmüş durumda ve gözü seğiriyor, sanki yeni uyanmış gibi. “Bu... mümkün değil. Bir daha olamaz. Hiç... adil değil. Bunu hak edecek ne yaptım... Neden ben?”

Belki Gri Kurt onu da elliyordur. Belki de onun gibi iyi bir annenin benim gibi ona sadece üzüntü verecek ve hayallerini

yıkacak edepsiz, şımarık bir kızı olmasının adil olmadığını kastediyordur.

“Bir şey demek istemedim anne! Gerçekten,” diyorum. “Sadece uydurdum! Danalara gitmekten kurtulmak için.”

Annem bir makineymiş gibi benden uzaklaşıp hızlıca merdivenleri çıkıyor. Banyo kapısının çarpılışını ve kilitlenişini duyuyorum.

Yalan söylediğim için bana hep kızmıştı ama asla bu kadar kötü olmamıştı. Ona söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bana *neden* inansın ki? Ben söyleyince kulağa çok aptalca geliyor. Bir yalana benziyor.

Merdivenlerin altında duruyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum, parka mı gitsem veya yalan söyleyip onu kızdırdığım için özür dilediğimi söylemek amacıyla üst kata mı çıksam... Usul usul merdivenleri tırmanıyorum ve en üst basamakta duruyorum.

Banyodan bir çatırtı geliyor. Cam veya ona benzer bir şeyin kırılması gibi. Ağladığını, yalan söylemek ve iyi bir kız olmakla ilgili bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

“Senden nefret ediyorum,” diyor annem defalarca.

Cam kırılmasıyla çıkan bir şangırtı duyuyorum. Dış fırçası kupası olamaz çünkü banyoda sadece bir tane var ve onun kırıldığını zaten duydum. Ayna olmalı.

Ağlayamayacak kadar üzgünüm. Annem benden nefret ediyor. Burada olmamalıyım... Burada olmamı istemiyor. Aslında ben de olmak istemiyorum... Artık beni sevmediği için değil.

Merdivenlerden aşağı iniyorum. Annemin söyledikleri neredeyse haykırışa dönüşüyor. Gözyaşları da iyice artıyor, bu nedenle söylediği her şeyi anlamak zorlaşıyor. Ama bir kısmını anlayabiliyorum. Pazar okulu ve Tanrı sevgisinin acı verici ve yanlış olduğuna dair bir şeyler anlatıyor. Tarihin tekerrür ettiğinden bahsediyor. Bir kısır döngü olduğundan.

Dış kapıyı açıyorum. Sadece birkaç dakika önce tam bu noktada dururken annemin yüzünün almış olduğu şekli ha-

tırılıyorum. *Stars in Their Eyes* yarışmasının galibi gibi değil... Daha ziyade... sanki bir hayalet görmüş gibi.

Yolun karşısına fırlıyorum, parkın korkuluklarındaki delikten içeri sızıyorum ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde oyun parkına koşuyorum.

Dana orada değil. Hiç kimse yok. Sadece ben varım.

Danalara gitmek istemiyorum. Eve de gidemem. Eğer aklım başımda olsaydı koridordaki masanın üzerinden anahtarlarımı kapar, annem ve babam partiye gittiklerinde eve girerdim. Ama artık çok geç. Belki daha sonra geri döner, açık bir pencere veya ona benzer bir şey bıraktılar mı diye bakarım. Hiç belli olmaz.

Bir süre annemi düşünerek salıncaklarda oturuyorum. Bana çok kızdı. O ve babam bazen tartışırlar ama annem hiç az önce olduğu gibi görünmemişi. Annem ve babam tartıştıklarında asla gerçekten barışacaklarmış gibi görünmezler. Umarım ben ve annem barışabiliriz. Umarım Dana'nın büyükbabası hakkında yalan söylediğimi babama söylemez yoksa o da kıcıma tekme basar. Evimizde zaten yeterince tartışma var, genellikle de benim hakkımda.

Bazen evlenmeden önce nasıllardı diye merak ediyorum. Reklam işinde birlikte çalıştıklarını biliyorum. Annem çizimleri yaparmış ve babam da sözleri bulurmuş. Daha küçükken okuduğum resimli kitapları yazanlar gibi. Eğer bir kitap yazmış olsalardı, annem büyülü bir kalede prensini bekleyen bir prenses çizirdi. Babam da sonsuza kadar âşık oldukları ve beyaz atlar ile camdan bir at arabası eşliğinde evlendikleri bir hikâye yazardı.

Bir keresinde annem babamla evlenmeden önce nerede yaşadığını göstermişti. Finsbury Parkı'nda bir çamaşırhane'nin üzerindeki bir daireydi. Pek hoşlanmamıştım. İnsanın içini karartan pis bir yerdi. Annem oradayken kokusunu aldığı tek şeyin sabun ve köpük olduğunu ama bunun kendisini temiz hissettiği anlamına gelmediğini söylerdi.

Brixton'da sinemaya giderken babamın eski dairesinin oradan geçerdik. Gerçekten hoş bir yerdi. Daireye dönüşmeden önce

itfaiye merkeziymiş, büyük pencereleri ve parlak kırmızı yağmur olukları vardı. Babam salonda mavi bir flaş ışığının ve siren gibi çalan kapı ziline olduğunu söylerdi. Annem oraya bekâr evi derdi. Babam ne zaman oradan geçsek üzgün görünürdü.

Çoğu zaman üzgün görünürdü, aslında hemen hemen her zaman. Birlikte dama oynarken, televizyon izlerken veya annem okul değiştirmem ve bana nasıl destek olmaları gerektiği konusunda konuşurken.

Başarılı olsam bile hayal kırıklığına uğramış gibi görünürdü. Az önce çıldırmasına şaşmamalı. Her şeyin üstüne bir de ona yalan söyleyen ben, tıpkı dönem sonu matematik testinde yüz üzerinden *sadece* yetmiş dokuz almam gibi. *Sadece*. Sınıf birincisiydim oysaki! Ama o her zaman daha fazlasını isterdi. Evi temizlerken de aynıydı, onu memnun etmek mümkün değildi. Eşyalar daima daha beyaz ve daha parlak olabilirdi.

Beni her derse ve faaliyete gönderirdi. Eğlenceli olmaları gerekiyordu ama bazen sadece beni ortalarda görmek istemediğini düşünürdüm. Farklı bir tür cezalandırmaydı. Beni olabildiğince fazla etkiye maruz bırakmak istediğini söylerdi. Ufkumu genişletmek derdi buna. Bir anne olarak görevinin beni elimden gelenin en iyisi yapmaya itmek olduğunu söylerdi. Bu da sırf hoşlanmadığım bir şeyi yapmaktan kurtulmak için herkesin planlarını bozup, en yakın arkadaşımın büyükbabası hakkında yalan söylemeyi içermiyordu.

Hiçbir şey söylememeliydim. Dana haklıydı.

Salıncaklardan iniyorum ve kaydırağa tırmanıyorum. Ayaklarım metalin gıcırdamasına neden oluyor.

Birden bir köpek beliriyor!

Çalıkların arasından fırlıyor ve bana doğru koşmaya başlıyor. Siyah beyaz bir Staffordshire Bull Terrier ve kuyruğunu sallayışı hiç de dost canlısı olmadığını gösteriyor. Havlarken dişlerini görebiliyorum. Keskin ve parlak görünüyorlar.

Kaydırağın tepesinde oturuyorum ve ben de köpeğe doğru hırlıyorum. Bu onu daha da kızdırıyor ve kaydırağa tırmanmaya

alışıyor. Etrafta sahibini arıyor gözlerim ama ortalıkta kimse görünmüyor. Sadece ben ve köpek varız. Kaydırağın alt tarafına oturuyor. Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bu sadece yeniden havlamasına neden oluyor. Ondan kurtulamıyorum. Beklemek zorundayım.

Hava kararıyor. Ben de üşüyor ve korkuyorum. Camberwell New Caddesi boyunca uzanan yüksek çitin arkasından geçen arabaların farlarını görebiliyorum. Bir de 36 numaralı otobüsü. Pencereleri tamamen buğulanmış. Üst kattaki yolcuların ben onları göremesem de beni görüp göremediklerini merak ediyorum. El sallıyorum ve bu da k peğın yeniden havlamaya başlamasına neden oluyor.

Eğer Dana bu kadar korkmuş olmasaydı... Eğer ben daha zeki görünmeye çalışıp anneme s ylemeseydim... Eğer bana inansaydı... şu anda burada olmazdım. Kapana sıkışmış ve tek başına. Yılbaşı gecesinde. *Milenyum* gecesinde. Hayatımın geri kalanı da bu şekilde geçecek.

Dar yolda One O’Clock Club’a doğru yürüyen birini görüyorum ama karanlık olduğundan kim olduğunu seçemiyorum. Sokak lambasının olduğu yere gelip duruyor. Bir erkek. Başında y n bir şapka var ve Kentucky Fried Chicken poşeti içindeki patates kızartmalarını yiyor. Köpek başını kaldırıp havayı kokluyor.

“Yardım edin!”

Kaydırağa doğru yürüyor ve gülümsüyor. Yağlı dudakları var.

“Merhaba Amy,” diyor. “Görünüşe göre yeni bir arkadaş edinmişsin.” Köpeği işaret edip yürüyerek yaklaşıyor. “Eski bir arkadaşın yardımına ihtiyacın var galiba.”

şapkasını çıkartıyor. Gezici kütüphaneden Bay Palmer, Gri Kurt’un arkadaşlarından biri. Bale eteği giymemden hoşlanan oydu ama tayt veya külotlu çorap olmadan.

“Köpeği senden uzaklaştıracam,” diyor. “Arabam tam köşede duruyor.”

Köpeğin gitmesini beklemek için hava oldukça soğuk ve gitse bile geri gelebilir. Bay Palmer beni kurtarabilir. Bir yıl, binyıl boyunca yalnız ve kızgın olmaktan kurtarabilir.

Palmer yaklaştıkça köpek de havlamaya başlıyor. Bir parça tavuğu elinde sallıyor ve ardından oyun parkının diğer tarafına doğru fırlatıyor. Köpek tavuk parçasının peşinden koşuyor ve Bay Palmer da kaydırağa doğru yürüyor. Kollarını uzatıyor.

Ona doğru eğiliyorum ama kollarını çekip sırtını dönüyor. Omuzlarına çıkmamı ve bacaklarımı boynuna sarmamı söylüyor. *Hemen! Köpek tavuğu neredeyse bitirecek*, diyor. Çığlık atmamalı veya bağırمامalıyım yoksa köpeği yeniden heyecanlandırabilirim.

Söylediği gibi yapıyorum, her zaman yaptığım gibi. Yapmam daha iyi.

Boynuna dolanan baldırlarımı daha da sıkmamı söylüyor ve bileklerimi tutuyor. Köpeğin bizi takip etmediğinden emin olmak için geriye dönüp bakıyorum. Hâlâ ortalarda dolanıyor, başka tavuk parçası var mı diye bakınıyor.

Adam beni oyun parkının dışına taşıyor, dar patikadan geçip yeşil bir arabaya doğru yürüyor. Kapıları açıyor ve beni arka koltuğa oturtup yanıma geliyor.

Endişeli küçük hanımın artık güvende olduğunu söylüyor. Rapunzel'i kurtaran prens o ve bir ödül hak ediyor.

Eli bana doğru kayıyor ama ardından duruyor ve iç çekip kendi koltuğunda dikleşiyor. Milenyum kutlamak için herkesin özel bir şey yaptığını söylüyor, farklı bir şey. Biz de yapmalıymışız. Parmaklarını dizlerimin üzerinde gezdiriyor. Bu sefer farklı olmasını istiyor. Bu sefer ona direnmemi istiyor. Bir eliyle boynumu tutuyor.

“Kıvrandığını hissetmek istiyorum.”

Arabadan çıkıp kapıyı arkasından kilitliyor. Bagajdan bir şey alıyor. Geri geldiğinde, elinde uzun bir ip var. Başka bir şey daha... elastik kayışlardan, tıpkı babamın bisikletinin arkasındaki oturma yerine koyduğu şeyleri tutturmak için kullandıklarından.

Ellerimi arkamda bağlarken kendimi kurtarmaya çalışıyorum ve tekme atıyorum.

“İşte benim kızım,” diyor ve kayışlarla bileklerimi bağlıyor.

Ben çığlık atarken o kıkır kıkır gülüyor.

Arabanın zeminine çuval gibi yatırıyor beni... Arka ve ön koltuklar arasında sıkışıp kalıyorum. Ağzıma da bir güderi parçası sokuşturuyor... Ön koltuğa doğru itiştiyor. Arabayı çalıştırıyor.

Çığlık atıyorum, boğuluyorum... Nefes almaya çalışıyorum.

Nefes alamıyorum...

Ağzımdaki güderiyi tükürüp atmaya çalışıyorum ama daha da yapışıyor. Yağ ve kir tadı alıyorum. Deri boğazımı düğümlüyor.

Ben... nefes... alamıyorum!

Nefes alamıyorum!

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor... Güm güm atıyor. Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyorum... Kusmuğum burnumdan fışkırıyor. Boğazımda hissedebiliyorum. Sıcak ve yoğun, ne yutabiliyorum ne de tükürebiliyorum. Gelmeye devam ediyor... daha da yoğunlaşarak... boğazımı tıkıyor. Boğuluyorum... Nefesim kesiliyor.

Sokak lambaları geçiyor. Hepsi belli belirsiz... titreşiyor. Soluyor. Gözden... kayboluyor.

Karanlık ve sessiz...

Üşüyorum...

Göge doğru yükseliyorum... yavaş yavaş. Bir partideki balon gibi. Şimdi ise fırlıyorum, bir roket gibi. Vın diye yükseliyorum! Gökyüzüne doğru. Daha da karanlıklaşıyor... Daha da soğuyor.

Etrafımda yumuşak ve hafif bir şeyin dolaştığını görebiliyorum. Arkası da görünüyor, bir peçe gibi.

Aşağı baktığımda, dünyayı görebiliyorum, altımda, çok çok altımda. O kadar minik görünüyor ki. Şimdi ise büyüyor,

büyüyor. Yakınlaşıyorum. Hızla. Londra'yı görebiliyorum, *Mary Poppins*'in başlangıcında olduğu gibi. Gittikçe yaklaşıyorum.

Bay Palmer orada.

Bedenimi arka koltuktan alıyor ve arabanın bagajına koyuyor. Beni bagaja sıkıştırmak için dizlerimi bükme zorunda kalıyor ve kareli bir kilimle örtüyor. Kilimin bir tarafına alet çantasını, diğer tarafına da küreği koyarak bagajın arkasına doğru itiyor.

Arabayı bir süre kullanıyor, ardından kilitli bir garajın dışında duruyor. Kapının kilidini açıyor, arabayı garaja sokuyor, kapıyı kapatıyor ve yürüyüp gidiyor.

Geri dönüyor. Beni kırmızı bir halıya sarıyor. Sonra yine gidiyor. Orada kalıyorum. Tek başıma.

Şimdi arabasını sürmeye başlıyor... belediye hangarına doğru. Beni gezici kütüphanesinin arkasına koyuyor. Birisi halıyı soruyor, o da çocukların her kış yaptıkları gibi çamurlu ayaklarıyla aracı kirletmelerini ve kaymalarını önlemek için olduğunu söylüyor. Bu sene geçen senelere göre daha da çok ihtiyacı olduğunu çünkü rotasındaki okullardan birinin inşaat bölgesinde olduğunu ekliyor.

Yol boyunca gidiyoruz... okula giden yolda. Dönem henüz başlamamasına rağmen inşaat işçilerinin içeri girebilmeleri için okul kapıları açık. Etrafta hiç polis de göremiyorum... Belki onlar sadece iyi kızlara görünüyordır.

Gri Kurt orada! Oyun parkı boyunca yürüyor ve sanırım Bay Palmer'a yardım etmeye geliyor. Ah ama bunun yerine okulun girişine yöneliyor. Birbirlerine merhaba bile demiyorlar.

Personel odasında öğretmenler var. Kahve içip notlarının üzerinden geçiyorlar. Benim katılamayacağım dersleri ve gezileri planlıyorlar. Ama çok ciddi görünüyorlar, benim hakkımda da konuştuklarını biliyorum.

"Mutlu bir yeni yıl için her şey var, öyle değil mi?" diyor Bay Palmer sigara içmek için dışarı çıkan bir iki tanesine. Aracından dışarı çıkıyor. "Haber var mı?" Yok dediklerinde iç çekip başını iki yana sallıyor. "Dileyelim de onu bir an önce bulsunlar!"

Okula giriyor ve yarım saat sonra İngilizce bölüm başkanı Bay Slater'la birlikte dışarı çıkıyor. Bay Palmer'ın elinde bir kâğıt var. Bay Slater'a bu dönem istediği tüm kitapları bulacağını söylüyor.

Aracın içinde kâğıtlarla çalışıyor gibi yapıyor ve kitapları karıştırıyor. Raftan alıp bir kutunun içine ilk koyduğu kitap *The Man Who Didn't Wash His Dishes*. Öğretmenler okuldan çıkarlarken o hâlâ orada. Onlara seslenmeye çalışıyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

Okulun oyun parkı artık karanlık. Beni aracın arkasından çıkarıyor ve yeni sınıfın inşa edileceği hendeğe doğru sürük-lüyor. İşçilerden birinin küreğini alıyor... hendeğe bir çukur kazıyor... Beni içine koyuyor. Yüzüstü.

Hayır! Hayır!

Toprak ve taşlar üzerime düşüyor. Halının üzerine çarpıyorlar... Kendimi ağırlaştırmış hissediyorum.

Bırak çıkayım! Bırak çıkayım!

Gidiyor. Yine sessizlik. Karanlık ve rutubet.

Şimdi beni gömmesinin ertesi sabahı. Sarı yelek giyen ve beyaz plastik bir baret takan bir inşaat işçisi geldi. Beton döktü, tüm bedenimin üzerine. Artık hiçbir şey göremiyorum ama sanki bir şeyin içindeymişim gibi hissediyorum. Her tarafımı kaplamış. Dünyayı ve betonu kastetmiyorum. O her neyse, ılık, nemli ve atıyor... tıpkı bir kalbin içindeymişim gibi.

Esme kollarını bedenine doladı, titriyordu. Ingrid karşı duvardaki aynaya baktı. Benzi atmıştı, şok geçiriyordu ama gözlerinde gururlu bir ışıltı da vardı.

"Tamam, Esme. Büyük, kocaman bir gülen yüz hayal etmeni istiyorum, uzaklarda mutlu, sarı bir güneş, yaklaştıkça daha da büyüyen... ısınan. Gülümseme daha da parlıyor... ve daha mutlu görünüyor. Sıcaklığını hisset. Ona doğru uzan."

Esme'nin eli uzandı.

“Ellerinin üzerinde hisset, bacaklarının üzerinde,” dedi Ingrid. “Kaslarının rahatladığını hisset.”

Esme kanepede kıvrıldı.

“Sıcacıksın. Rahat... güvende. Akıyorsun, aşağı doğru... yavaşça, nazikçe... Kanepenin seni sardığını hisset, seni desteklediğini, tuttuğunu... Güvendesin.”

Esme gözlerini açtı ve gerindi. Ayağa kalktı ve aynaya doğru baktı. Esnedi. Gülümsedi.

“Aferin, Esme,” dedi Ingrid. “Sanırım şimdilik bu kadar yeter.”

Kamerayı ve televizyon ekranını kapatırken Lois sanki ağır çekimde hareket ediyor gibi görünüyordu. Oda sessizdi. Gözlerimi boşluğa dikmiştim, gözümü bile kırpımıyordum, enerjimin çekildiğini hissettim ve nefes almak için kendimi zorladım. Kısa kısa aldığım nefesler sessiz hıçkırıklara dönüşüyordu.

Brian ellerini yüzüne götürmüş ağlıyor, gömleğinin kolunun manşetiyle burnunu siliyordu. Lois ona masanın üzerindeki bir kutudan peçete verdi, ardından benim için de bir tane çıkardı.

Esme’nin söylediklerine inandığım için benim de ağladığımı sanıyordu ama bu yüzden ağlamıyordum. Ağlıyordum çünkü *böyle* bir şey Amy’nin başına gelmişti. Çünkü Esme hâlâ uyduruyordu, kızımın nasıl öldüğüyle ilgili konuşuyordu. Benim hakkımda konuşuyordu.

Brian’ın uzanıp bana dokunmasını, sarılmasını istiyordum ama eğer bunu yaparsa bin parçaya dağılırım diye korkuyordum. Bana attığı bakış da aynı etkiye sahipti.

“O geri döndü,” diye fısıldadı. “Amy geri döndü. Sana bunu... söylemek için... Sen... sen ona oyun parkına geri dönmelerini söyledin... o adama.”

Masaya vurduğunda ve ardından hıçkırıklarla sandalyesine yığıldığında olduğum yerde sıçradım.

“Ne düşünüyordun?” diye avazı çıktığı kadar bağırdı. “Bunu nasıl yapabildin? O senden yardım isterken ona sırtını nasıl dönebildin?”

Ona sarılmak için kollarımı uzattım.

“Brian, ben...”

Kendini geri çekti, olduğu yerde sendeledi ve yere düştü.

“Benden uzak dur, seni... canavar!”

Odanın bir köşesine doğru emekledi ve oturdu, derttop olup sallanmaya başladı.

“Brian, lütfen. Bunun doğru olduğuna nasıl inanırsın?” diye haykırdım. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım tutmuyordu ve sandalyeye geri çöktüm. “*Bir kelimesine bile? Bırak Amy’nin geri dönüşünü ve onu görmezden gelişimi... Söylediği şu sözlerle nasıl inanırsın? Hepsi yalan! Her bir kelimesi. Neden bunu göremiyorsun?*”

Masanın karşı tarafında oturan Lois’e baktım. Sarsılmıştı, düşünceli görünüyordu, tırnaklarındaki ojeleri kazıymıştı ve etrafındaki deri ortaya çıkmış, hatta kanamaya başlamıştı.

“Aman Tanrım!” diye inledim yumruklarımı sıkarak. “Siz de ona inanıyorsunuz, değil mi?”

“Yani,” dedi sessizce ve gözlerime bakmadan, “söylediği bazı ayrıntılar çarpıcı.”

“Ah, Amy’nin geri döndüğüne dair kanıtınız oldu, öyle mi?” diye bağırdım. “Görgü tanığı mı? CCTV için çekilmiş bir görüntü mü?”

“Hayır, öte yandan eğer söylediği gibi korkuluklardaki aralıktan geçerek geri geldiyse...”

“*Esmen’in* söylediği gibi!”

Lois başını salladı.

“Esmen’in söylediği gibi. Böylece ana yola çıkan kapılardaki kameralarda da görünemezdi.”

“Aman Tanrım. Bunun olduğuna inanamıyorum.” Avuçlarımı açıp yalvarırcasına kollarımı ona doğru uzattım.

Lois başını bir yana eğdi. “Esme diğer birkaç konuda da haklı.”

“Ne gibi?” diye sordum meydan okurcasına.

“Palmer’ın yeşil bir arabası vardı. Davayı soruştururken kontrol ettiğimiz şeylerden biriydi.”

“Tasadüf,” dedim. “Veya iyi bir tahmin.”

“Ayrıca Amy’nin nasıl öldüğüne dair söyledikleri.” Lois not defterindeki sayfaları çevirdi. “Hâlâ resmî ölüm nedenini bekliyoruz, bu kadar uzun süre sonra kolay bir iş değil tabii ama ilk incelemelere göre herhangi bir yara veya saldırı izi bulunmuyor. Bu nedenle boğulmuş olması oldukça muhtemel görünüyor.”

“Veya boğularak öldürülmesi.”

Bir an sessizlik oldu.

“Veya boğularak öldürülmesi,” dedi Lois nihayet. “Söylemek zorundayım, bazı açılardan kulağa mantıklı geliyor ama öte yandan...” Gözlerini kıstı ve başını salladı.

“Basit aslında,” dedim gözlerimi ona dikerek. “Her *gerçek* dedektif bunu görebilirdi. Dana kayıтта anlattıklarından çok daha fazlasını biliyordu ve bunları Esme’ye anlattı. Sır çözüldü.”

Lois kaşlarını kaldırdı ve iç çekti.

“Bunu düşündüm,” dedi. “Mümkün tabii ama...”

“Ama ne?”

“Dana, Esme’den korkuyordu, olduğunu zannettiği kişiden yani,” dedi Lois. “Onunla doğrudan yüzleşmekten ve unutmak istediği şeyleri anlatmasından ödü patlıyordu.”

“Bildiğimiz kadarıyla,” Sandalyeme geri oturdum, kollarımı birbirine kenetledim ve bana meydan okuması için onu kıskırttım.

“Bildiğimiz kadarıyla,” dedi Lois gönülsüzce.

Brian sallanmayı kesti ve başını kaldırdı. Gözleri kızarmıştı ve perişan görünüyordu.

“Ama... ama ya Dana’nın ifadesinde olmamasına rağmen Esme’nin Beth’e anlattıkları?”

Birden ona döndüm, afallamıştım.

“Ne gibi?”

“Yani,” dedi, “Dana, Amy’nin Zante’de bir denizanası tarafından sokulduğuna dair hiçbir şey söylemiyor veya yarasını temizlemek için benim ayağına işediğimi, öyle değil mi? Veya Elephant ve Castle alt geçitlerinde paten kaymasından bahsetmiyor. Ayrıca evlenmeden önce nerede yaşadığımız hakkında söylediklerine ne demeli? Ayrıca kırık banyo aynası... Bunu hatırlıyorum.. Temizlerken kırdığını söylemiştin.”

“Ben *kırdım!* Bir kazaydı!”

Beynim deli gibi çalışmaya başladı.

Brian’ın bahsettiği diğer tutarsızlıkları düşündüm. Dana’nın ifadesini A’dan Z’ye binlerce kez okumuştum ama bu eksik ayrıntıları görmemiştim. Başka boşluklar da olduğunun farkına vardım. Esme’nin kahvemi sade içtiğimi ve kahvaltıda greyfurt yediğimi bilmesi gibi. Ya da Amy’nin suççuğu hastalığının neden olduğu benekler yerine Bagpuss gibi çizgileri olmasını istediğini hatırladım. Önceden bunların farkına varmamıştım. Öfke, keder ve kafa karışıklığından gözlerim kör olmuştu.

“Yine de söylediğinin doğru olduğu anlamına gelmez,” dedim. “Yani Esme’nin Amy olduğu. Aslında Dana’nın Esme’yle Amy hakkında konuştuğuna dair iddiamı da kanıtlamış oluyor. Bu nedenle Amy’ye ne olduğunu başından beri biliyor olmalı ki bu Esme’nin de bildiği anlamına geliyor!”

“Bu da Dana’nın ifadesinin yalnızca bir yalanlar silsilesi olduğu anlamına geliyor,” dedi Lois yavaşça not defterini karalarken. “Bu tutarsızlıkların farkında değildim. Bunu bize daha önce söylemeliydiniz Bay Archer.”

Brian başını salladı.

“Bildigimi bilmiyordum,” dedi. “Sadece hissettim, madem artık gerçekten *olan* şeyler yerine *olmayan* şeyleri arıyoruz.”

Lois boğazını temizledi ve az önce yazdığı notların üzerine daireler çizdi.

“Aslında Dana’nın *yalan söylediğinden* pek emin değilim,” dedi. “Bir düşünün. Neden hayatının her anıyla ilgili bu kadar çok ayrıntıyı, Amy’yle arkadaşlığını, istismar edilmişlerini ve

diğer her şeyi paylaşıp gerçekten önemli olan bölümleri atlasın ki? Aslında kendisi bildiği her şeyi anlatacağını söyledi. *Lanet olası şeyin tamamını*, demişti kaydın başında... Bence aslında bize söyledi. Kendi yolunun sonuna gelmişti ve Amy'den özür dilemek istiyordu. Eğer *tüm* ayrıntıları bilseydi kendini aklayabilirdi. Bu onun bildikleri hakkında sessiz kalması nedeniyle bağışlanması için son şansıydı."

"Bu sadece bir tahmin," diye çıkıştım.

"Hayır, *dedektiflik*," diye yanıtladı Lois. "Üstelik Dana büyükbabasından nefret etmiş olmalı. Onu suçlu çıkarmak için bildiği bütün ayrıntıları verirdi. Eğer söylediklerinde gerçeklik payı olmasaydı Bishop itiraf bile etmezdi, bırakın bir anda her şeyi kabul etmeyi."

Brian başını aşağı yukarı salladı.

"O halde başladığımız yere geri döndük. Amy'ye ne olduğuna dair Esme'nin söylediklerinin tek açıklaması gerçekten olduğunu söylediği kişi *olması*." Brian bana baktı, gözleri nefret doluydu. "Bu nedenle eve gelişi, senin bahsettiği sorundan kaçışın ve banyoda saklanışın hakkında söylediklerine inanmak zorundayız. Nasıl yapabildin? Sen onun annesisin! Buna inanamıyorum... Gazeteler başından beri doğruyu yazmışlar: Amy'nin ölümünden sen sorumlusun."

"Hayır!"

"Evet!" Bana salladığı parmağı bir hançer gibiydi. "Yıllar boyunca mağduru oynadın. Kalbi kırık bir anne, dertli ve üzüntülü. Hepsi kendi suçunu gizlemek içindi."

Durdu ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. Ardından ağzı apaçık kaldı. Afallamış görünüyordu. Farkına varmanın şaşkınlığı yüzüne yayıldı.

"Senin," diye fısıldadı. "Senin de başına geldi, değil mi?"

"Ne geldi?"

"Bishop'ın Amy'ye yaptığı şey."

Başım artık bana ait gibi gelmiyordu ve kendi iradesiyle titriyordu, önce hafifçe, ardından daha hızlı, daha öfkeli. Elim masaya vurduğum ve ayağa fırladım.

“Bu kadar saçmalık yeter, Brian!” Gözlerim odayı taradı, tutunabilecek sağlam bir şey bulmaya çalıştım, düşmemi engelleyecek bir şey. “Bishop’ın bana dokunmasına müsaade edeceğimi mi sanıyorsun?”

“Bishop değil,” diye haykırdı Brian. “Bishop *gibi* biri. *Sen* küçük bir kızken.” Sesi şiddetlendi, keskinleşti. “Amy’ye, ‘Bir daha olamaz,’ dediğinde bunu kastediyordun... ‘Neden Amy?’ diye sormadın. ‘Neden ben?’ dedin.”

“Hayır!” Yine masayı yumrukladım. “Ben bunların *hiçbirini* söylemedim. Hepsini Esme uydurdu, Tanrı aşkına!” Başımı ellerimin arasına aldım ve çılgılık atarak odada dolaşmaya başladım. “Neden tüm bunların onun oyununun bir parçası olduğunu göremiyorsunuz?”

“Çünkü hakikat bu.”

Başımı kaldırdım, yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim.

“Ah, hakikat bu, öyle mi Brian? Eğer çocukken istismar edilseydim daha önce bunun hakkında bir şey söylemiş olabilceğimi düşünemiyor musun? Sana, kocama, en güvendiğim kişiye? Bir zamanlar benim hakkımda bilinecek her şeyi bilen en iyi arkadaşıma? Beni bunun için seven kişiye? Veya gitmem konusunda çok ısrar ettiğin psikiyatriste?”

“Amy de hiçbir şey söylemedi!”

“O bir çocuktı.” O kadar yorulmuştum ki artık daha fazla tartışacak enerjim kalmamıştı. Ama buna mecburdum.

“Dana da bir şey söylemedi,” dedi Brian. “Yetişkin biri olduğunda bile.”

Lois’in gözlerini bana diktiğini hissedebiliyordum, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açılmıştı.

“Çocukluklarında istismar edilen kişilerin yetişkinliklerinde de sessiz kalmaları olağan dışı bir durum değildir.” Sesi daha yumuşak geliyordu, daha anlayışlı, sanki güvenimi kazanmak ister gibiydi. “Bazıları bu konuyu hiç paylaşmazlar.”

“Ah Tanrım!” Duvarın önünde durdum, başımı dayadım. “Benim paylaşacak hiçbir şeyim yok.”

“Oysa çok şeyi açıklardı,” dedi Brian düşünceli bir ifadeyle. Arkamı döndüm. Kendi kendine başını sallıyordu, sanki hayatı bir ipucunun kokusunu almış lanet olası bir televizyon dedektifi gibi.

“O her zaman biraz...”

“O mu? Beni mi kastediyorsun? Ben hâlâ buradayım Brian.”

“Sen... sen... Bilmiyorum... içine kapanıktın.” Omuz silkti. “Soğuktun.”

“Benim *fazla* duygusal olduğumu söyleyen sen değil miydin?”

“Yatakta demek istiyorum.”

Sanki yumruk yemişim gibi irkildim.

“Şahane! Bu iş gittikçe daha da güzelleşiyor!” Dudağımı o kadar güçlü ısırdım ki kanın tadını hissettim. “Tanrım, bunlar benim başıma neden geliyor? On yıl önce her anne babanın en büyük kâbusunu yaşadım. Çocuğum benden alındı. Ortadan kayboldu. Ölü kabul edildi... On yıl boyunca düşmanım için bile dilemeyeceğim bir cehennem yaşadım.”

Sanki mahkemede davasını savunan bir avukat gibi odanın içinde yürüyüp sırayla Brian’a ve Lois’e bakıyordum.

“Ardından öldürücü darbeyi vurmak için Esme ortaya çıkı-verdi. Amy’yle ilgili anılarımı bir bir yok etti... *Onlara tecavüz etti...* Beni mahvetti. Nihayet gerçeği öğrendiğimizde, ki bu kendi çabalarım sayesinde oldu diyebilirim çünkü polis hiçbir halta yaramadı, gerçek fail kurtuldu ve sanık sandalyesine oturan ben oldum. Hepsi gözünü büyük ödüle dikmiş hain ve şeytan bir kızın iddiaları yüzünden.”

Lois’e döndüm.

“İçeri tıkmanız gereken Esme, ben değilim. Ama hayır, genelevde fahişe bulamayan sersem polis kesin ve net bir kanıt dahi olmadan onun saçma hikâyesini yutuyor. Yoksa var mı kanıtınız? Anlatın, can kulağıyla dinliyorum.”

Lois elindeki kalemle oynuyordu.

“Dediğim gibi burada çözülecek bir dava var demiyoruz.”

“O halde şimdi çıkıp gidebilirim, öyle mi?”

“Evet.”

“Hayır!” dedi Brian. Kendini topladı ve kollarını bağlayarak kapının önüne dikildi. “Suçlu o. Onu tutuklamalısınız.”

“Ben suçlu değilim,” dedim, yüzüne bir nefes uzaklığında durup gözlerimi gözlerine dikerek. “Öyle olsaydım bile neyle suçlanabileceğimi göremiyorum. Bildiğim kadarıyla utanç ceza gerektiren bir suç değil. Üstelik dava açılacak bir durum da yok ortada.” Geriye doğru birkaç adım attım ve montumu giydim. “Bazı açılardan keşke olsaydı diyorum,” dedim. “Reenkarnasyon konusunda örnek olacak bir davaya basının ilgisini hayal bile edemiyorum. Noel Baba’nın varlığını kanıtlamak gibi bir şey. Şansınız bol olsun.”

“Gitmesine izin vermeyeceksiniz, değil mi?” diye yalvardı Brian kapıya dayanarak.

“Tutuklu değil,” dedi Lois kısaca.

“Hayır,” dedim, “sadece şüpheliyim. Tanrı biliyor ki bu benim için yeni bir şey değil.”

“Ama gitmesine izin veremezsiniz.” Brian başını tuttu. “Esmen’in dediklerini duydunuz!”

“Sorun da bu,” dedi Lois. “Bunlar *Esmen*’nin söyledikleri. Amy’nin değil.”

“Yani Esmen’in Amy olduğunu *düşünmüyorsunuz?*” dedim memnuniyetle başımı sallayarak.

Lois gözlerimin içine baktı. Ben de onun gözlerinin içine. Ardından gözlerini kırıştırdı.

“Benim ne düşündüğüm önemli değil.” Kalemimi masaya koydu. “Neyi kanıtlayabildiğim önemli.”

Kapıya doğru yürüdüm.

“Kenara çekil Brian,” dedi Lois.

Brian’ın gözleri nefretle doluydu.

“Seni hiç tanımamışım, değil mi Beth? Geçen onca yıldan sonra sen... Sen nasıl bir kadınsın?”

Alt dudağımı ısırđım ve gözyaşlarımı tuttum.

“Belli ki,” dedim, “bu saçmalıklara inanacak kadar aptal bir adamla evlenen bir kadını... Kendini kızına adadığı için ondan hiç vazgeçmeyen bir kadın... Sen, *öz babası* bile ondan vazgeçmişken. Gerçeği bulduğunda... ilgisizliğini bir suç kanıtı olarak gören ve bir anlık... çılgınlıkla seni de bu işin içinde olmakla suçlayabilecek türden bir kadın. Kalbinin derinliklerinde böyle bir şeyin tamamen saçma olduğunu bile bile... Yanıldığını bilmek için senin inkârına gerek duymayan bir kadın. Kalbini binlerce kez kırdığın... ama hiç bu kadar yaralamadığın bir kadın.”

Lois masadan kalktı ve Brian’ı kapının önünden çekti.

Kapı arkamdan kapandığında koridor boyunca yürüyüp polis merkezinden dışarı çıktım.

Esmе ve Libby’yi otoparkta görünce olduğum yerde kala-kaldım. Onlar da beni gördüklerinde bir polis arabasına binmek üzereydiler. Esmе’nin dudakları titredi, sanki gözyaşlarını zor tutuyormuş gibiydi. Ya da gülmemek için tutuyordu kendini.

İliklerime kadar titredim.

Esmе’nin omzuna koyarken Libby’nin de eli titriyordu.

“Haydi, Esmе,” dedi. “Gidelim.”

Kız bana uzun uzun baktı, ardından arabaya binmek için sırtını döndü.

“Benim adım Amy,” diye inledi. “Anladın mı? *Amy*.”

Yürüdüm ve arkama bakmadım. Güneşin parıldamasına hayret ettim, eve giden uzun yolu tercih ettim, Amy’nin okulundan geçen yolu. Kapalı okul girişine olay mahalli şeritleri çekilmişti ve oyun parkında hâlâ polis arabaları vardı.

Giriş kapısına yaslandım ve korkulukları sıkıca tuttum. Diğer tarafta duran bir polis bana doğru yürüdü.

“Yardım edebilir miyim?” dedi.

“Yardım mı?” Gülmeye başladım. Sinirlerim bozulmuştu. “Elbette edemezsiniz. Hiç edemediniz ki. Hiç kimse bana yardım edemez.”

Kaşlarını çattı ve kapıdaki asma kilidi kontrol etti.

P... P harfi asma kilit içindi. Asma kilitler bir şeyleri içeri kilitlemek içindi.

“Bence işinize baksanız iyi edersiniz,” dedi polis. “Burada görülecek hiçbir şey yok.”

“Ever, haklısınız,” dedim. “Burada görülecek hiçbir şey yok.”

Korkulukları bıraktım ve uzaklaştım. Görülecek hiçbir şey yoktu. Hele hakikat, asla.

Evimin dışında bir gazeteci ordusu beni bekliyordu. Ben yaklaşırken onlar da bana doğru akın ettiler. Sorularıyla bunalttılar, kameralarının ışıklarıyla gözlerimi aldılar, ön kapıma kadar itip kaktılar ve takip ettiler. Kapıyı arkamdan hızlıca kapattım, derin bir nefes aldım, ardından salona koştum ve perdeleri çektim.

Karanlığa sığınmaktan memnundum ama dışarıdaki yaygara içeri sızıyordu. Muhabirler adımları haykırıp Amy ve Esme hakkında sorular soruyorlardı

Bayan Archer. Amy. Esme. Amy. Bayan Archer.

Esme.

Amy.

Patlayacakmışım gibi hissettim ve ellerimi başıma götürüp tuttum, kendimi toplamaya çalıştım.

Yavaşça şömineye doğru yürüdüm. Amy şöminenin üstündeki rafta duran fotoğrafından bana bakıyordu. Yansımam üstündeki aynaya düştü. Amy’nin üstüne. Onun hayaleti gibiydim. Yansıması. Ya da o benim hayaletim gibiydi.

Düşmemek için rafa tutundum, elimin altında bir şeyin hareket ettiğini hissettim. Taşım. Tılsımlı taşım. Sevginin, umudun ve hakikatin simgesi. Avucumun içine aldım. Eskiden yuvarlak ve düzdü ama şimdi pürüzler vardı, sanki bir sünger taşı gibi sert ve kabaydı.

Bayan Archer.

Amy.

Bayan Archer.

Taş aynadan sekti. Çatlaklar dalga dalga yayıldı.

Teşekkürler

Gökkuşağımın sonuna ulaşmamda bana yardımcı olan birçok kişiye teşekkür ederim.

Beni Yellow Brick Road'a götürüp sendelemeden geçmeme yardım eden A.M. Heath'ten Oli Munson'a teşekkürler. Ayrıca Blake Friedmann'daki herkese teşekkürlerimi sunuyorum.

Sihirli asanı sallayıp dünyayı döndüren Orion'dan Jemima Forrester: Sezgilerin kitabı yayına hazırlama sürecini büyülmüş bir hale getirdi ve kitabı çok daha güzelleştirdi. Ayrıca Emerald City'deki (Orion) herkese, özellikle de Kate Mills, Gaby Young, Louisa Macpherson, Jon Wood, Jane Selley ve Laura Brett'e çok teşekkürler.

Marietta Crichton Stuart, Jean Dobson, Rebecca Howe, Suzanne ve Betty Jansen, Gordon ve Jill Johnston, Diane, Graham ve Aiden May, Ant Parker, Kathryn Penn-Simkins, Mark Rogers, Marnie Searchwell, Dave Sellers, Claire Dissington ve Albert, Chloe Thomas, Ginny, Tym, Helen de Vane ve Judith Weir: Kennington'ı Kansas'tan ziyade Oz'a dönüştürdüğünüz için teşekkürler.

Kasırgaları anlamama yardımcı olan olağanüstü yaşam koçu Jadzia Kopie'ye teşekkür ederim. Aslanları, kaplanları ve ayıları uğurlayan Mark Russel ve Richard Vessey'ye teşekkürler.

Muzip eleştirel destekleri için NIBS yazı grubundaki herkese teşekkür ederim. Bitmeyen okumaları ve geri bildirimleriyle

yolumu açan Sarah Evans'a, bunun gerçekleştirilebileceğini kanıtladıkları için Claire Collison'a ve Sarah Waters'a teşekkür ederim.

Polly Beale, Candy Bowman, Judih Buck, Jajques Christen, Len Dickter, Kerrie Finch, Lynne Foster, Rick Gem, Jo Hadfield, Paul Kitcatt, Maureen Landahl, Lorna, Patrick, Oscar ve Maddie Mills, Jane, Laura ve Elen Morgan, Consalvo Pellecchia, Nigel Rees, Andy Tough ve Cathy Brear, Varolyn Yates ve Lollipop Derneği'nin aidatlarını ödemiş diğer tüm üyelerine çok teşekkürler.

Benim biricik büyük beden Toto'm Bella'ya teşekkür ederim.

Annem Joan, kız kardeşim Sue ve yeğenim Elena'ya teşekkür ederim: İnsanın evi gibisi yok.

Babam Jim: Tek bedene sığmış *Oz Büyücüsü*'ndeki Teneke Adam'ım, Korkuluk'um ve Aslan'ım. Seni çok özledim.

Boosie'ye de teşekkür ederim. Çünkü, çünkü, çünkü, çünkü, çünkü... çünkü muhteşem şeyler yapıyor!

YAZAR HAKKINDA

R. S. Pateman, Essex yerlisidir ancak yetişkinlik hayatının çoğunu Londra, özellikle de Kennington'da geçirmiştir. On yılda Kennington Park'ı bakımsız bir yeşil alandan mükemmelliği için Yeşil Bayrak Ödülü kazanan bir yer haline getiren Friends of Kennington Park'ın kurucu ortağıdır.

Warwick Üniversitesi'nde tarih okumuştur. Daha sonra tur şirketi temsilcisi, anaokulunda etkinlik lideri ve gece kulübünde güvenlik görevlisi olarak çalışmıştır ancak tüm bu süreçte hayali yazar olmaktır. Birçok büyük şirket için reklam yazarı olarak çalışmaya başladığında bu hayali kısmen gerçekleşmiş olsa da tam olarak yapmak istediği şey bu değildir. En nihayetinde oturup birkaç kitap yazmıştır ki bunlardan biri de *Reenkarnasyon*'dur.

Tarih, psikoloji, müzik ve tenis gibi alanlara ilgi duyan Pateman, okurlarının kitaplarıyla ilgili düşüncelerini öğrenmekten de memnuniyet duymaktadır.

Daha fazlası için: www.rspateman.com